

РИДЛИ ПИЪРСЪН

Автор на „ВЕРИГА ОТ УМКИ“ и „ТВЪРДО ПАДАНЕ“

БЕЗ ШАНС за РАЗПОЗНАВАНЕ

Издателска къща КОМПАС

РИДЛИ ПИЪРСЪН БЕЗ ШАНС ЗА РАЗПОЗНАВАНЕ

Превод: Мария Нешкова

chitanka.info

Ридли Пиърсън критиката нарича „най-добрия жив автор на трилъри“. И още — „мислещия Лъдълъм“. Книгите му неизменно са интернационални бестселъри. Преведени са на почти всички езици. За този му роман се твърди, че е най-доброто, което е сътворил досега.

„Светът, съществуващ извън всичко и всички, не е създаден от богове или хора, той е бил, е и ще бъде вечно жив огън, постоянно пален и постоянно гасен.“

Хераклит
Космически
фрагменти, №20
(480 г. пр.Хр.)

„Ние всички живеем в горяща къща и няма пожарна, към която да се обърнем за помощ: няма път навън, само едно прозорче на горния етаж, през което да погледаме навън, докато огънят изпепели цялата къща и нас, хванати в капан, заключени в нея.“

Тенеси Уилямс
„Млекарят вече не
минава оттук“
(1963 година)

1.

Пожарът започна при залез-слънце.

Изпълни къщата като изпуснат от огнедишащо чудовище. Плъзна като разлята течност, не се спирайки пред нищо, попиваш всичко по пътя си, безочлив и безцеремонен. Носеше се като призрак от стая в стая, поглъщайки завесите, килимите, кърпите, покривките и чаршафите, дрехите, обувките и одеялата по шкафове и рафтове, отнасяйки в небитието всякакви продукти на човешката дейност. Превзе стаите както неоткрит вирус прониква през стените на съседни клетки — нахълтващ, поразяващ, опустошаващ. Погълна дървените рамки на вратите, покатери се по стените, смъкна боята и набърчи таваните. Крушките изчезнаха за миг със съскане, подобно на напън от кърфисек.

Не беше обикновен пожар.

Омота в пламъците си неголемите мебели — столове, масички, тоалетки, всичко, оказало се на пътя му изчезна. Обля повърхността на бюрото и смля и него в огнената си паст — тя го беше купила миналия уикенд от битпазара, изстъргала беше грозната зелена боя и нанесла един пласт безир, който щеше да издържи поне тридесет години, както я беше уверил продавачът.

По-дълго, отколкото тя беше издържала на този свят.

Дороти Инрайт възприе случилото се най-вече като пукот от светкавица на фотоапарат. Началото му беше доста преди дрехите и стаите да се окажат засегнати. Всичко започна като странен глух тътен, вибриращ през стените. Отначало ѝ заприлича на земетресение. Това впечатление беше разсеяно от внезапен и изненадващо смразяващ проблясък, припламнал отразен в ъгълчетата на ирисите ѝ. Тя не го усети като лумнала жега, а като нахлул вледеняващ до мозъка на костите студ.

Той стопи косата ѝ, кожата на лицето ѝ — и тя падна възнак, гръклянт ѝ беше обгорен и не можеше да роди нито звук.

Прекъръшването на костите ѝ беше прилично на пукот от хвърлени в огъня борови иглички.

Тоалетната чиния и мивките се стопиха в миг и клокочещият порцелан се понесе като разтопена лава.

Дороти Инрайт беше умъртвена още в първите двадесет секунди от обгарянето. Но преди да умре, тя се беше пренесла в ада, където изобщо не ѝ беше мястото. Нямаше никаква работа там такава жена. Никаква, като се има предвид, че тъкмо пожарникар беше получил предупреждение единадесет часа по-рано и че получателят не беше успял да предприеме никаква ответна мярка.

В момента, когато маркучите бяха пуснати в действие, много малко беше останало за пожарния инспектор от експертната група към градския съд — Сиатъл, за прибиране като доказателство. Много малка част от истината. Истината, както и домът на Дороти Инрайт, а и самата Дороти, бяха изпепелени до неузнаваемост.

2.

Домашният телефон на Болд звънна в шест и половина сутринта на десети септември, четвъртък. Елизабет, която щеше да изпълни четиридесет години през март, подаде слушалката на мъжа си и изпусна дълбока въздишка, за да подчертае неудоволствието си от начина, по който полицейската работа се бъркаше в житейските им планове.

Болд изграчи потвърждението за присъствието си на слушалката. Усещаше се уморен до смърт. Изобщо не му се искаше Лиз да се вкисва.

Само преди малко безценната им Сара най-накрая се беше унесла в сън и те се бяха опънали в леглото за кратка почивка. Майлс се занимаваше с кубчетата си в единия ъгъл на стаята.

Чаршафите излъчваха нейната миризма, прииска му се телефонът да не беше звънял, защото той мразеше да я вижда ядосана. Имаше право да се сърди, защото се беше оплаквала, че телефонът е от нейната страна. Ставаха вече цели четири години досега, а Болд не беше предприел нищичко по този проблем. Самият той не можеше да разбере как така всъщност не беше предприел нищичко, след като тя беше повдигала проблема неизменно всеки път: удължаването на телефонния кабел не беше най-голямото техническо предизвикателство на света.

Той се протегна, за да подхване рамото ѝ в знак на извинение, но се въздържа и прибра ръката към тялото си. Няма смисъл още повече да влошава нещата.

Закривайки с шепа микрофона, той ѝ обясни:

— Пожар.

Болд работеше в отдел „Убийства“, значи работата беше сериозна.

Последва нова въздишка, която означаваше, че изобщо не я интересува съдържанието на телефонния разговор, само времетраенето му.

— Говори тихо — даде наставления Лиз.

Сара спеше много леко, а детското креватче беше само на няколко крачки от тяхното легло, опряно на стената, където някога се намираше тоалетката на Болд.

Бебето нададе рев веднага след предупреждението, сякаш подсетено от думите на Лиз. Болд си помисли, че именно майчиният глас предизвика плача, не неговият, но нямаше намерение да спори по този въпрос.

Записа си адреса и върна слушалката на мястото ѝ.

Лиз се приближи до креватчето и Болд се наслади на вида ѝ. Поддържаше се в отлична форма. Независимо че беше поела едно такова предизвикателство за втори път. Изглеждаше десет години по-млада от майките на същата възраст като нейната. Щом приласканото бебе лакомо захапа майчината гърда, Лу усети гърлото си пресъхнало от чувство на завист. В живота му имаше ето такива неочаквани моменти, които щяха да останат завинаги запечатани в съзнанието му — като фотографии, този беше един от тях. За малко да забрави за телефонното обаждане.

Лиз бърбеше нещо успокоително на бебето. Завъртя глава към съпруга си.

— Извинявай, че ти се ядосах — усмихна му се тя.

— Ще преместя телефона — обеща ѝ Болд.

— Хубаво ще е да стане преди края на десетилетието — отбеляза тя.

Устните им се разтеглиха едновременно в усмивки, които след това станаха още по-широки, а Лу Болд си помисли какъв късметлия е, че споделя живота си с нея, каза ѝ го и тя се изчерви. Отпусна се на леглото с детето, уловено за гърдата ѝ. Майлс се трудеше над втория етаж на постройката си. Може би като пораснеше, щеше да стане архитект, помисли си Болд. Каквото и да е, само не полицаи.

Лу Болд подуши пожара, преди още да го е наближил. Неговият призрак във вид на димна пелена се беше изсипал навън, беше се разпрострял върху по-голямата част от Уолингфорд и се стелеше над езерото Юнион като тънка мъгла. Не носеше миризма на смърт, по-скоро на влажни въглища, но след като той беше сержант от дирекция

„Престъпления срещу личността“ и бяха повикали точно него, означаваше, че човек или хора са *загинали* в пожара, а също и че от експертната група вече са отчели пожар от съмнителен произход. Някой е *подпалил* сградата. А друг някой е бил умъртвен.

В Сиатъл в рамките на една година ставаха много пожари. Но не и чак толкова много убийства — в национален мащаб. Двете неща рядко се засичаха, а ако това се случеше, винаги — *винаги*, той натърти мислено на думата — ставаше дума за пожарникари. Пожарът в Пенг беше най-скорошният подобен случай и с най-лоши последици: четирима пожарникари бяха загинали в условия на умишлен палеж. Четири години оттогава и споменът за него още беше жив в колективната памет на града. Болд беше работил по случая. Не искаше друг подобен.

Чудеше се дали опитът, придобит във връзка с палежа в Пенг, беше причината да го повикат и сега. Интересното за този случай беше, че той не беше на смяна по време на обаждането. По-точно казано, разследването тогава се водеше от друг следовател. И въпреки това, ето го сега, с леко прошарени слепоочия, обезпокоен от обаждането, надуващ отпуснатото му от полицейското управление разнебитено чеви към адреса, който беше надраскал на лист от тефтерчето, получено като подарък на последната Коледа. Верен на дълга си — ето какъв беше той: като ветеран на отдел „Убийства“ — доста меко определение, тъй като вече беше малко старичък за тази работа — Болд беше като абониран по заплетените случаи: повече, отколкото по принцип трябваше да му се падат. Така че в неговия случай вървенето към успеха си беше чисто наказание.

Много пъти беше му идвало наум, че лейтенант Фил Шосвиц му възлагаше най-тежките случаи, надявайки се така да го склони да кандидатства и той за лейтенантски чин. Но Болд не можеше лесно да бъде помръднат от позициите му. Той предпочиташе работата с хора, а не с преписки.

Видът на пожара и суетнята около него, макар и от далечна дистанция, насади у него страх. Не беше заради мигащите светлини на прожекторите. Не беше заради разгънатите маркучи, заради проблясващия мокър паваж или заради свръхестествения вид на пожарникарите в обемистата им екипировка, с каските и маските, а заради комбинацията от влажни изпарения и тежък мирис, опушените

остатъци, които бяха неизменен пейзаж след всеки пожар, и поради самото развинуто въображение на Болд, което му представи предизвикваща клаустрофобия картина на обхваната от пламъци стая и той в ролята на пожарникар, стоящ наред нея, размахващ маркуч като някакъв отмъстител: горящия таван поддава, подът се пропуква под краката му, стените политат върху него. Да се умре в пожар трябва да беше най-ужасяващото нещо на света.

Шефът на пожарното управление Уит в пълно бойно снаряжение пресрещна Болд тъкмо когато сержантът наближи една от пожарните коли — екипът беше напълно зает да прибира съоръженията си. Уит беше с червендалесто лице и кървясали очи. Болд го оприличи мислено на ирландски пияница, един такъв беше видял в някаква кръчма в Бостън. Този път Уит не раздруса ръката му.

— Експертът от групата към съда също пое случая — осведоми той, махайки с ръка към останалото след пожара, а то беше съвсем малко.

Септемврийският въздух беше приятно топъл, даже като се изключи струящата все още откъм мястото на пожара горещина. Болд беше с винтия в цвят каки, памучен пуловер и панталони също в цвят каки. Беше пъхнал ръце в джобовете, но не за да ги топли. Стойката му издаваше напрегнатост: жилите на врата му изпъкваха всеки път, щом челюстните му мускули потръпнеха.

— Той се е обадил на нашите специалисти по палежите — информира го Болд. — Трябва да е споменал и за мъртвец, защото извикаха и мен.

— Никого не сме намерили засега — обясни Уит. Макар че един съсед ни каза, че е видял жената вътре. Даже я видял минути преди лумването на пожара. — И допълни, за да му стане по-ясно на Болд: — *Лумване* — като факла, а не *избухване*. — Като че това беше от значение за сержанта.

На Болд му прилоша само от мисълта, че ще се наложи да научи още доста неща и набързо реши да приключи с огромяването си.

— Това е работа на твоето управление — каза откровено той. — Или на експерта към съда. Моята грижа е мъртвецът.

— Още не сме я открили.

— А *дали*? — попита Болд, опитвайки се да се пребори с шума на моторите на колите, лаенето по радиостанциите и крясъците на

подвикващите си пожарникари, все още бродещи на мястото на пожара. — Ще я намерим ли? — довърши той.

Отговорът на Уит беше отклоняване на въпроса.

— Съдебният лекар пристига.

Доктор Роналд Диксън — един от най-близките приятели на Болд и негов партньор в хобито му да свири джаз парчета, беше главен съдебен лекар на окръг Кинг. Болд се извърна към него и го поздрави, след което попита:

— Какво става? Има ли мъртвец, или няма?

— Пожарчето буквално е погълнало всичко, сержант. Какво е било в началото и как е свършило, са две съвсем различни неща. Разбираш ли какво искам да ти кажа? Диаметрално противоположни. — Диксън, също както и Болд, крещеше, за да бъде чуто. — Ако е била вътре, едва ли ще открием много от нея. Затуй ти казвам, че пожарчето буквално е погълнало всичко — прозвучаха злокобно повторените думи. — Подобно нещо досега не съм виждал. Разбираш ли? Много особена работа.

— Експертът обяви тревогата, така ли? — пожела да получи потвърждение Болд, че пожарът вече се води като от съмнителен произход.

Очите на Уит шареха наоколо. Изглеждаше така, сякаш криеше някаква информация само за себе си. Това разтревожи Болд.

— Така предполагам — отвърна шефът. — Иначе как така ще съм тук? Прав ли съм? — И допълни: — Виж, сержант, ние поливаме с вода огъня. Останалото е работа на експерта.

— Нещо притеснява ли те? — попита го направо Болд.

— Пожарът е лумнал: не е избухнал — ако можем да вярваме на свидетеля. Бил е по-страшен от всеки друг пожар, който съм виждал. Най-вече си прилича с пожарите в Блексток и Пенг. Обикновено пристигаме между четири и шест минути след позвъняването. Тука бяхме след шест, може би даже осем минути. Не е съвсем лошо. Но не е и най-доброто ни време. Обаче огънят беше сринал всичко доста преди да дойдем — като казвам *сринал*, имам предвид наистина това. Сцепил сградата по средата и я сринал във всички посоки — много странен огън. Поискай сведения от контролната станция по замърсяването на въздуха. Това трябва да направиш. Предполагам, че се е издигнал на два, може би даже три километра през първите

трийсет секунди. Смятам, че горе-долу толкова ще да е. Силен пламък. И много бърз. А като се занимаваш с пожари толкова дълго, колкото аз се занимавам, те хваща страх — ето, това е. Хваща ме *страх* — приключи той.

И се отдалечи, оставяйки Болд да лепи влажни остатъци по подметките си и да пълни ноздри и уста с миризмата на влажна мърша.

Това беше миризмата, която потвърждаваше защо се беше наложило да го извикат. Миризма, който нямаше да го напусне поне още два-три дни — знаеше, още когато плъзна по езика и небцето му. Най-гнусната миризма, която човек може да подуши.

На мъртвец. Нямаше никакво съмнение в това.

3.

— Махай се оттук. Иди горе да гледаш телевизия.

Бен не го беше виждал друг път с това момиче, но то не се различаваше много от другите. Сервитьорка може би, или пък просто една от посетителките в някой бар; големи гърди и впити дънки — наистина беше като всички други. Мъжът, който наричаше сам себе си негов баща, но не беше, го наближи.

— Ти чуваш ли ме, дете?

Определено я беше забърсал от някой бар. Усети дъха му: цигари и бира. Видя го как мига с поизцъклените си очи, сякаш за да докара зрението си на фокус. Сигурно и марихуана е пушил, помисли си Бен. Редовно пушеше от нея. А през уикендите почваше да пуши марихуана още с първата си чаша кафе — значи още от обяд.

Името му беше Джек Сантори и Бен носеше същата фамилия, но не по рождение. Той мразеше възрастния човек, макар *омраза* да беше твърде мека дума.

— Нали ми каза да почистя в кухнята — възпротиви се Бен, напомняйки на Джек за предишните му нареждания. Почувства объркване и яд. Усети се уморен до смърт. Прииска му се да е на осемнадесет вместо на дванадесет години; прииска му се да може да си излезе през вратата и никога да не се върне — по същия начин, както майка му го беше направила. Понякога майка му неистово му липсваше. — Изпрах чаршафите — додаде той, надявайки се да го умилюва.

Беше му казал, преди да се захване с кухнята, да изпере чаршафите, и той точно това беше направил, така че може би кучият му син щеше да му опрости част от работата.

— Качвай се горе — нареди му пак Джек, в същото време с несигурна крачка наближи хладилника и започна да тършува из рафтовете. Попита момичето: — Бира има ли?

Тя кимна и гърдите ѝ се люшнаха, после хвърли поглед, изпълнен със симпатия в посока към Бен, но от това нямаше да има

голяма полза, защото беше нова тук. Тя не знаеше какво представлява Джек. Ако останеше за повече от една-две нощи, това щеше да си бъде чист рекорд. Бен знаеше какво ставаше през нощта: Джек беше груб с момичетата. Точно както беше груб и с Бен. Ползата от това да е натряскан до козирката беше, че така щеше да спи чак до обяд. Ползата от новото момиче беше, че Джек най-вероятно нямаше да го удря пред нея. Джек мреше да се представя пред момичетата, че той и Бен са приятели. Това беше съвсем съзнателна лъжа.

Беше се оженил за майка му, когато Бен беше на пет години, а тя беше свършила парите. Беше работила пряко сили, но я бяха уволнили. Беше обяснила всичко това на Бен, беше му се извинила. *Джек е много добър човек, той ще се грижи за нас.* Беше сгрещала и по двете линии, а сега я нямаше, така че нямаше значение какво беше казала. Бен беше залепен за Джек като гербова марка.

— Качи се горе. Веднага! — вече изкрещя Джек.

Момичето се втрещи от тона му и замръзна на място, гърдите й като че щръкнаха. Бен беше чувал този тон, пълен със стаен гняв, твърде често, за да се страхува повече от него, освен това знаеше, че човекът нямаше да го удари пред нея. Не и *първата* вечер.

Той затвори кранчето на чешмата, избърса ръце и погледна към момичето. Червилото й се беше размазало, а блузата й беше закопчана накриво. Размазаното червило беше розово-червено на цвят. Това го погнуса. Разбираше какво бяха правила в онази стая. Нали той переше чаршафите. Всеки път виждаше момичетата да се разхождат полуголи сутрин — това беше единствената полза от появата им тук. Но така той виждаше и синините по тях и много добре знаеше каква е причината за тях. Джек мреше да се представя пред момичетата колко е силен. И не знаеше, че Бен го беше чувал понякога как плаче, когато е сам. Цивреше като дете. Ако Бен не се боеше от него толкова много, в сърцето му можеше и да се отвори място за съжаление.

Джек и блондинката му се бяха занимавали с онази работа през по-голямата част от нощта и Бен не можа да заспи заради шума. Тъкмо вече се унасяше, когато таблата на леглото започна да се удря в стената, сякаш някой барабанеше безспир, към това се прибавиха и стоновете на момичето. Всичко това продължи във все по-ускорен ритъм, докато тласъците на таблата станаха толкова силни, че Бен имаше чувството, че стената всеки момент ще поддаде и ще се

образува дупка. Тя изкрещя така, сякаш той я колеше и после шумът престана. Бен се учуди дали пък наистина не я беше заколил. Приличаше на човек, напълно способен да го направи. Почти нямаше нещо, което Бен да допусне, че Джек няма да направи.

Веднага щом утрото ги дари с милостта на слънчевия изгрев, Бен се облече и се измъкна от този ад, преди отново да започнат проблемите му. А в този дом проблемите вървяха ръка за ръка с болката. И това трябваше да се избегне на всяка цена.

В югоизточната част на града, където живееха, имаше най-вече бедняци и негри. Къщите, или поне повечето от тях, бяха стари, разнебитени, отдавна имаха нужда от преобоядисване. Колите пред къщите не бяха в по-различно състояние. Мислеше си, че сигурно трябва да бяха живели по-добре, преди Джек да се появи, макар да нямаше много спомени от онова време. Никога не беше виждал истинския си баща.

Канавките бяха пълни с просмукан от влага боклук, а и навсякъде се носеше воня, тъй като бездомните кучета се ровеха в черните найлонови торби всяка сряда, определена като ден за прибиране на боклука. Отвън къщите бяха с нацърбена боя и прогнили веранди в резултат на дългите влажни зими, които понякога сякаш нямаха свършване. Всеки път, когато сградата беше обявявана за негодна за обитаване, обитателите ѝ биваха прогонвани. Напоследък подобна ситуация беше доста често срещана. Не беше много сигурен какво щяха да правят, ако тяхната къща я обявяха за негодна. Направо не му се мислеше. Не обичаше да мисли за повече от един ден напред — за утре или най-вече за вдругиден. А от следващата седмица в мислите му го делеше като че цяла вечност.

Той се изкачи на хълма, над него се разнесе ръмжащ звук от преминаващ самолет, а пред него — бръмченето от трафика по булевард „Мартин Лутър Кинг“. Бандите бяха единственото нещо, от което Бен се страхуваше. Стреляха се едни други заради глупости. Веднъж едно момче се беше опитало да го вербува за разносвач на наркотици и само благодарение на съобразителността си Бен беше успял да се измъкне, без да бъде пребит заради отказа му. Беше извадил стъкленото си око — лявото, и като го държеше в шепата, беше

обяснил, че с едно здраво око няма да може да вижда кой идва от лявата му страна и така щеше да се превърне в лесна мишена. Истинска простотия, обаче всеки път действаше.

Това стъклено око беше в резултат на дефект по рождение — Синдром на Питър, и макар на Бен да му се искаше да има две очи както всички други, все така излизаше, че стъкленото око всъщност му бе от полза. Както и с момичетата. Те изпищяваха и побягваха надалеч от него, а това беше целта. Притрябвали му бяха момичета...

Освен Емили. Тя не можеше да се брои за момиче, макар да беше от същия пол, технически погледнато. Живееше на Източно двадесет и първо авеню, сто и петнадесет — малка лилава къща с боядисана в синьо дограма. Върху тревната площ пред нея имаше двуметров металически земен глобус, розово фламинго от пластмаса и миниатюрна фигурка на негър с боядисано в бяло лице, държащ надпис: „Гадаене — 10\$, Таро — Астрология“.

Над един от прозорците имаше и светец в синьо неонов надпис:

„ВАШЕТО БЪДЕЩЕ, ВАШЕТО МИНАЛО —
ПРЕДИ НЕПОПРАВИМОТО ДА ВИ Е ПОСТИГНАЛО!“

Върху лилавата стена бяха изрисувани бели звезди и светлосини луни. Пътечка, настлана с плочки, отведе Бен до входната врата.

Той почука два пъти, след това натисна и звънеца. Нямаше кола, паркирана на асфалтовата алея, водеща към къщата, и той предположи, че при Емили нямаше клиент.

— Влез, Бен.

Емили винаги познаваше кога идва той. Как ставаше така, не знаеше. Хората се съмняваха в способностите ѝ, одумваха я зад гърба ѝ, но Бен знаеше най-добре, че Емили притежаваше дарба и дарбата ѝ беше истинска.

— Не видях кола — обясни той.

Не всички клиенти на Емили пристигаха с кола и затова беше почукал. Ако не му беше отговорила, нямаше да почука втори път; или щеше да изчака покатерен на кедровото дърво до алеята, или да се промъкне вътре през задната врата.

— Бизнесът ще потръгне — обеща тя.

Емили рядко грешеше за нещо. Имаше буйна кестенява коса, приветливи сини очи и сигурно беше горе-долу на същата възраст като майка му — а тя беше стара — на около трийсет. Беше облечена с рокля на цветя и червен найлонов колан, розови чорапогащи и червени гуменки. Вътрешността на къщата ѝ имаше дъх на сироп от кленов сок. Тя отвори вратата, остави го сам да я затвори и го поведе към кухнята. Безмълвното им общуване издаваше близост, като между майка и син, както Бен обичаше да си мисли за тях двамата.

По пътя за кухнята минаха през стаята, в която гадаеше. Таванът беше обвит в парашутна материя, боядисана в небесносиньо, финият плат обгръщаше белия абажур на таванското осветление, което се контролираше от реостатен ключ и винаги се фиксираше на ниски стойности. Под осветителното тяло беше сложена кръгла маса с черна покривка и два бамбукови стола с кожени облегалки и кръгли черни възглавници. Върху масата беше разположен свещник от оловен кристал с червена свещ в него, която беше на равнището на очите в седнало положение на клиента и когато беше запалена, го полузаслепяваше, щом той или тя се осмелеше да погледне към домакинята. Колода карти Таро с многократно белязани с нокът ръбове лежеше отляво на мястото, където сядаше Емили, а под ръба на масата се намираха три ключа, чрез които тя контролираше настроението в стаята. Най-впечатляващият ефект от нейния ограничен арсенал беше възможността да се създаде добра интерпретация на небето в лятна вечер върху парашутната материя, какъвто тя използваше, когато клиентът искаше астрологични изчисления. Чрез малка сива кутия, прикрепена към долната част на масата, до трите ключа, се контролираше радио предавателчето, пригодено за пъхане в ухото, което Емили използваше. Стените на стаята бяха декорирани със стъписващи рисунки на седящ Буда и полуоблечени жени в пози, вдъхновени от хиндуистката традиция, на Зевс — в неумело изпълнение, със светкавица в ръката и изрисувани в стила на шейсетте години жълти, сини и червени спираловидни драсканици, които тогава бяха наречени с термина *психеделични*, но после — доста време оттогава, просто се смятаха за проява на лош вкус.

Точно полуголите жени възпираха Бен да настоява Емили да пребоядиса стаята.

— Какво беше държанието му снощи? — попита го тя, след като се бяха озовали в кухнята, преминавайки през въртящата се врата.

— Същото. Има ново момиче.

— Пиян?

— И двамата.

— Удари ли те?

— Не, не и пред новото момиче, не би го направил. — За миг се замисли над току-що казаното. — Въпреки че удари пък нея, така мисля. Поне така звучеше, начинът, по който тя изкрещя. Не знам — сви рамене той, не искайки да я ядосва повече, преструвайки се, че може да е сгрешил в преценката си. — Може просто да е било... нали разбираш... че те бяха... нали разбираш.

Усети, че се изчервява. Опитваше се да избегне думата *секс*, което се беше случило в онази стая, тъй като Емили му беше казала колко лошо е това, че Джек го оставя да чува какво прави с момичетата, но с тия стени и под като от хартия нямаше кой знае какъв избор.

— Продължавам да работя по въпроса — побърза да го успокои тя, докато поднасяше чая.

Винаги му поднасяше истински чай — с кофеин. С мляко. Захар.

— Зная, че работиш — отвърна й той.

— Опитвам се.

— Разбирам — кимна Бен.

Разбираше за какво говори. Тя искаше двамата да заживеят заедно. Той знаеше също и че тя нямаше намерение да го насилва. На нея й трябваше доказателство срещу Джек, ако искаше да постигне успех в освобождаването на Бен от неговата опека. А Бен не се усещаше готов изобщо да й даде някакво доказателство. Нямаше желание да говори със социалната работничка за това; нямаше да й позволи да заснеме синините му. Имаше си причини за това: ако осигуреше доказателства, ако Джек беше разпитан в полицията — или където там се правеше това — и ако Емили се провалеше по някакъв начин, той после щеше да го пребие до безсъзнание, а можеше и да го убие. Бен си го знаеше, някъде дълбоко вътре в себе си, където криеше и болката от причинените страдания, и цяла планина страх, и това го караше да внимава за всяка своя стъпка, всяка своя дума. По-добре изобщо да не се опитваш, отколкото да се опиташ и да се провалиш —

това си го знаеше добре, без значение с какви аргументи го засипваше Емили. Ставаше въпрос за оцеляването му. Такова нещо не подлежеше на дискусия.

Изпиха чая в относително спокойна атмосфера; Емили използваше мълчанието като наказание за Бен. Беше го умолявала; беше плакала. Напоследък се беше обърнала към този метод на принуда, очаквайки Бен да направи някакво предложение, и се мусеше, когато той изобщо не откликваше на намеците ѝ. Бен не желаше да подхване играта ѝ, но продължаваше все така да обича Емили и не искаше да я разочарова. Чу се да ѝ казва:

— Не съм готов.

— Те ще могат да те защитят — каза тя.

— Не — поклати глава той. — Ти не го познаваш. — Би могъл да ѝ обясни, че Джек има нужда от него. Можеше да ѝ обясни, че той плаче сам в тъмното. Можеше да направи опит да ѝ обясни как беше напълно уверен, че Джек нямаше да го пусне при никакви обстоятелства — и как само ще идва да го търси, ако го загуби в битка с цяла дузина социални работници. — Ти не го познаваш — повтори Бен с пресъхнало гърло.

Не беше повдигала въпроса от доста отдавна; той се чудеше защо отново се беше нагърбила да го пита — нали чудесно знаеше как се чувстваше той във връзка с това.

Беше спасен от по-нататъшна дискусия от звука на ръчната спирачка на кола. И двамата я чуха.

— Нали ти казах — каза му Емили, а очите ѝ бяха изпълнени с обич.

Бен ѝ се усмихна. Отново бяха един отбор. Имаха работа за вършене.

Бен грабна в ръка своята част от предавателното устройство. Емили нагласи приемателното устройство в ухото си.

— Проверка... — избъбри той в уоки-токито.

Емили кимна. Той се измъкна през задната врата, а Емили отиде да отвори на позвъняването. Обедно време в събота можеше да означава както посещение на жена, така и на мъж. Същото време през седмицата щеше със сигурност да означава посещение на жена. Той се

придвижи по циментовото стълбище и после към ъгъла на къщата, където подаде око толкова, че да може да вижда алеята и форда комби с цвят на разбит жълтък.

— Плащат ми, за да им кажа това, което искат да чуят — беше му обяснила Емили преди доста време. — Колкото повече научим, колкото повече узнаем за тях, толкова повече ще се приближим до това, което им се иска да чуят, а колкото по-щастливи се почувстват, толкова по-често ще се връщат тук.

На Бен това му се стори разумно. Нямахме проблем да ги шпионира. За него това беше игра. Беше забавно. И знаеше, че му се удава тази дейност, а и му доставяше удоволствие да му се удава толкова добре — наистина много добре — нещо. Емили му беше казала, че един ден ще стане дяволски добро ченге.

Той чу как се затръшна входната врата и се залови веднага за работа. Бързичко се запъти към колата, хвърли поглед към предната врата, за да се увери, че шофьорът наистина е останал за гадаене и се зае с преценката. Стикерът на предното стъкло представляваше служебен пропуск за паркиране на служител от службите за продажба на самолетни билети. Бяха общо три стикера, всеки в различен цвят, за различни години. Както гледаше през стъклото откъм мястото на пътника отпред, той забеляза каталог, адресиран до Уенди Дейвис на улица, която се намираше на километър и половина северно от езерото Грийн. На пода имаше две смачкани метални кутии от бонбони „Сауър-Бойз“. На задната седалка, прикрепено с ремък, беше сложено бебешко столче, обърнато да гледа назад, към ръждясалата решетка, която отделяше предната от товарната част.

Той отново погледна към къщата, вдигна уоки-токите, внимателно нагласи ключа за силата на звука и приближавайки устни към апарата, каза името на жената:

— Уенди Дейвис — изрече го ясно, последвано от описание на безпорядъка във вътрешността на колата, споменаване на факта, че тя беше стар, раздрънкан форд, на присъствието на бебешко столче и на наличието на кутии от бонбони, насочващи към вероятността от съществуването и на по-голямо дете. — Задръж — додаде той, забелязвайки вестник, пхнат между двете предни седалки. Бързо заобиколи колата. Вестникът беше прегънат на страницата с рекламирани услуги. Няколко апартаменти, предлагани под наем, бяха

отбелязани. Той веднага доложи за находката си. — Тя си търси къща. От вчерашния вестник.

Не би отворил вратата на колата, без значение колко беше съблазнително — но това беше незаконно и можеше да въвлече Емили в големи неприятности. Би могло да разруши всичко. Питаше се дали и някои от предложенията за работа също така бяха отбелязани, но никога нямаше да узнае.

Бинго, помисли си той, щом в полезрението му попаднаха две цветни снимки с размери като за паспорт, пъхнати в гънката на тахометъра. Едната беше на момченце в бебешка възраст, а другата — на по-голямо момче, към петгодишно. Доложи и това, както и факта, че жената пушеше „Марлборо“ и пиеше диетична кока-кола от металическа кутия.

— Може да е религиозна — допълни.

Беше забелязал малкия черен кръст, който висеше на огледалото за обратно виждане. Плесна се по главата, че не го беше видял веднага. Понякога пропускаше най-обикновени неща в желанието си да види всичко. Предизвикателството беше да пресъздадеш живот, като разглеждаш вътрешността на една кола. При някои хора се получаваше по-лесно, отколкото при други.

Това тук беше много добър улов. Той се върна през задната врата в кухнята. Лека музика, съвременна, се носеше откъм съседната стая, пусната, за да потуши евентуалната възможност клиентът да чуе звук откъм ушния приемател. Ксилофон, флейта и китара. Фалцетен крясък на Брус Спрингстийн, тази музика Джек пускаше винаги, когато се трудеше с момичетата в спалнята си. Винаги започваше с „Роден да бяга“. А ако беше наистина много пиан, свиреше на акустична китара заедно с касетата и виеше фалшиво, макар да вярваше, че пее много добре. Бен го мразеше. Нищо и никого не беше мразил така, преди Джек да се появи в живота му.

Чу гласа на Емили, поприглушен от нежната музика, как казваше на клиентката:

— Виждам проблем... тревога... може би вземане на решение...

— Да — невидимата жена ахна в изумление.

— И едно... не... две момчета. Деца...

— О, господи! — възкликна жената.

— Твоите деца ли?

— Аха! Не мога да повярвам...

— Бебето...

— Чарлз. Чарли — помогна Уенди Дейвис.

— И другото е по-голямо — на колко? — четири или пет?

— Хари! Току-що навърши пет.

— Тревожиш се за тях — продължи гадателката.

— Аха.

— Виждам куфари... кашони... Местиш се, а?

Клиентката изпусна едва доловима въздишка.

— О, господи — изохка тя. — Вие сте истинска гадателка! — После се изкикоти малко лекомислено. — Извинете. Ама *разбира се*, че сте истинска. Само исках да кажа, че... Не знам... просто това е... — И тя отново се засмя. — Искам да кажа като медиум и изобщо... о, господи! Ама вие как...? Но, разбира се... Направо не мога да повярвам!

— Търсиш си ново място за живеене — продължи търпеливо Емили. — Тревожиш се за децата заради преместването. Живееш близо до езеро...

— Езеро Грийн — извика жената — изкрещя! — ентусиазирана. — Да! Да! — продължи в същия дух тя; крясъкът ѝ приличаше на оня най-страстен крясък, какъвто партньорките в леглото на Джек надаваха. — Направо не мога да повярвам!

Бен изпита гордост, че беше свършил такава добра работа. Понякога колата се оказваше взета под наем, а гадателският сеанс — истинска катастрофа; в такъв случай клиентите рядко идваха отново. Но тази щеше да се върне — беше абсолютно сигурен. Емили щеше да се въодушеви, а той мреше за нейните похвали.

Клиентката стоя по-дълго от петнадесетте минути, за които плащаше десет долара — това вдигна тарифата на Емили до двадесет, но за това нямаше оплаквания. Съдейки по изражението на лицето ѝ, когато излезе, Бен се изпълни с увереност, че Уенди Дейвис сега е значително по-щастлива, а от това той се почувства още по-добре. За Емили това определено си беше удар. В края на сеанса тя просто беше добавила от себе си едно предупреждение за бъдещи опасности, за да подсигури повторно посещение. *Виждам нещо тъмно да надвисва в близко бъдеще* — беше най-често изричаното предупреждение. Нещо във връзка с работата или семейството, или здравето — сигурен студен

душ след шоуто с познаването, червейчето на кукичката, което действаше безотказно. И също като фризьорка или лекарка Емили се беше обзавела с дневник, в който вписваше бъдещите уговорени сеанси. Би могла да ви намери свободен час, *ако имате късмет*. Нейните клиенти все имаха късмет.

— Трябва да хапнеш нещо — обяви тя веднага щом влезе в кухнята. Една от слабостите на Емили беше храната; той имаше чувството, че тя все се върти около хладилника и проверява какво има вътре. — Много си слаб.

— Аз съм на дванайсет години — издекларира Бен.

Използваше този аргумент и при Джек, но с променлив резултат.

— Много слаб — повтори тя. — Ще ти приготвя една свинска пържола — възкликна. — По рецептата на леля ми Бърнис. В марината от лимонов сок, риган, сол и черен пипер... Обичаш ли чесън, сладурче? Обичаш, как да не обичаш — беше реторичният ѝ отговор. — И зехтин. — Тя извади сместа от хладилника и я сложи на плота. Представляваше месо във формата на тесен цилиндър, покрит с просмукани от влага зрънца и семенца. Изглеждаше отвратително. — Не се безпокой — каза тя, виждайки изражението му, — по-хубаво е, отколкото изглежда.

След час двамата обядваха на кухненската ѝ маса. На него най-много му хареса картофеното пюре.

— С каквото остане ще вечеряме — информира тя, говорейки с пълна уста.

Ако той го направеше, тя щеше да му се скара; тя самата го правеше постоянно. Харесваше Емили — обичаше я, може би — но не я разбираше. Не съвсем.

Беше благодарен, че тя спомена за вечеря, защото това означаваше, че не трябваше да мисли как ще се върне *там*. Джек щеше да отиде в бара към седем — тогава щеше да бъде най-безопасно да се прибере. Ако имаше късмет, Емили щеше да го покани да спи в къщата ѝ. Поне два пъти в седмицата го правеше; нито веднъж обаче Джек не го беше попитал къде ходи или къде се губи — гневеше се само ако не беше свършил домакинската работа и този гняв избиваше в удари, така че Бен гледаше да си изпълни задълженията.

— Става още по-хубаво, като престои — обеща тя.

Тя пиеше вино розе, което си наливаше от картонена кутия, извадена от хладилника. След обяда измиха съдовете заедно. Емили си сложи малко червило и каза, че ще излезе, *за да нахрани котката*. Тази котка по-точно се наричаше „Марлборо“, но тя се правеше, че все едно Бен не знае нищо.

Накара Бен да ѝ чете, след като седна в любимия си стол и задряма с усмивка на лицето си. Дрямката ѝ трая около двадесет минути, когато Бен чу кола да навлиза в алеята.

— Нов клиент — обяви той, леко разтърсвайки я за рамото.

Беше по-крехка от всеки друг, когото беше докосвал. Беше вълшебна. Особена. Ставал свидетел на това как тя знае неща, които никой друг не би могъл да знае. Това не се случваше винаги, но когато станеше, просто нямаше как да се обясни. Тя притежаваше *сила*. *Дарба* — наричаше я тя. Беше нещо повече от това. Беше проникновение, способност да се види в бъдещето, като сън, но истински. Вълшебен.

— Момичето трябва да печели пари — промърмори тя, ставайки от стола и оправяйки гънките по дрехите си. Потупа одобрително Бен по главата. — Тълкуванията ти стават все по-добри — похвали го. — Значи можеш да вършиш и добра работа — подразни го веднага. — Може да те задържа още.

Бен изчака колата да паркира и моторът да утихне. След което се измъкна навън, готов да си свърши работата.

4.

— Да искате чаша кафе? — Младият мъж се изчерви и се коригира. — Чай?

— Не, благодаря.

Лу Болд, почувствал се неловко от предложението, изпита съжаление към младия полицай, принуден от някого да играе тази роля — най-вероятно от Джон Ла Моя, който постоянно работеше с новобранците — дресираще ги, както се изразяваше той. Болд, старши сержант в отдел „Убийства“, често беше предпочитана мишена за този тип невинни шеги, тъй като толерантността му беше далеч над тази на лейтенант Фил Шосвиц, който заради нервния си характер и опулените си очи напомняше на пинчер. Ако искаш всичко да ти е наред, просто направи така, че Шосвиц да си остане в остъкления си кабинет и никъде да не мърда.

Болд би могъл да намери начин да си го върне на Ла Моя, но това означаваше да използва новобранеца за посредник, което му се струваше манипулативно и нечестно.

— Добре съм — каза Болд на момчето. — Все пак благодаря.

Припомни си какво беше да си в униформа и на петия етаж за първи път. Сърцето ти сякаш ще изскочи. Кожата ти е настръхнала. Отдел „Убийства“ в представите на мнозина беше върхът — целта на нечия кариера. Болд се замисли за този тип емоции и се зачуди как се раждаха подобни митове. Вярно беше, че в отдел „Убийства“ си имаха работа с живота и смъртта, за разлика от ония, които се занимаваха само с нарушенията на правилника за движение по пътищата или с невинните пешеходци — но това ставаше с цената на безсъние, чувство за вина и безсилие. Отдел „Убийства“ никак не беше фасулска работа.

Четиридесет и две годишният мъж, седящ днес на стола — с посивяла коса, подстригана много късо, с кръгло лице, поело част от допълнителните петнадесет килограма, които така и не можеше да сваля, пръстите му бяха с подути стави заради счупените няколко

кокалчета през изминалите десетилетия — беше безнадеждно далеч от онзи стегнат, с блеснали очи, ентусиазиран новобранец, когото някога бяха хванали да използва тоалета на шефа си, което му костваше два месеца патрулиране в международния квартал.

Не можеше вече да вижда обсерваторията от петия етаж на сградата на обществената безопасност. Бурното развитие на сградостроенето през осемдесетте години се беше погрижило за това. То също така беше задръстило улици и пътища, свързващи отделните квартали, препълнило фериботите и устремило имотните оценки до престъпно високи ставки. И въпреки всичко пришълците продължаваха да са добре дошли в Сиатъл, макар това чак толкова да не безпокоеше Болд.

Усещаше се уморен. Майлс, тригодишният му син, и Сара, осеммесечната му красавица, наречена така заради Сара Вон, на смени ги бяха безпокоили през нощта и на сутринта той и Лиз бяха напълно изтощени и в отвратително настроение. Щом Лиз се умореше, Болд застъпваше на вахта, доколкото му беше възможно, но спречкването им в кухнята — имащо нещо общо с жълтъка, който не бил сварен както трябва — премина в тирада за това как Болд допускал работата отново да го погълне изцяло, в несправедливо обвинение, че той я беше пренебрегнал в четири от последните пет нощи. Работата в търговска банка със сигурност беше по-времепоглъщаща от полицейската работа. Беше й казал нещо подобно, което не му беше донесло много точки, освен по скалата на Рихтер. В момента главата зверски го болеше.

Главоболието не го остави и когато отиде в кабинета на съдебния лекар в сутерена на медицински център „Харбървью“, където го очакваше доктор Роналд Диксън.

„Харбървью“, от дълго време в процес на доизграждане, се намираше на Лекарствения хълм и оттам се откриваше широк изглед към залива Елиът и пристанищните кранове, разтоварващи или товарещи контейнеровозите. Да паркираш близо до „Харбървью“ беше невъзможно. Болд се навря в едно от местата, запазени за съдебните лекари, и намести своята служебна полицейска визитка върху таблото. Температурата на септемврийския въздух беше към петнадесет градуса. Болд примигна срещу слънцето. Някаква студентка, облечена в спортен комплект от две части, се носеше по кръстовището, образувано от „Адлър“ и „Бродуей“, върху ролери. Няколко от

строителните работници спряха работа, за да я проследят с поглед. Тя носеше къси дънки на дупки. На Болд му изглеждаше твърде млада, за да е вече студентка.

Кръглото лице на Дикси изглеждаше някак азиатско понякога, очите му бяха широко разположени, носът му беше останал сплеснат след едно студентско вътрешно първенство по футбол. От очите му струеше интелигентност. Оставяше усещането за незабравимо присъствие, за невероятен детективски нюх. Надигна се иззад бюрото си и седна зад неголямата висока маса. Той използваше позлатена нокторезачка, за да почисти под ослепително чистите си нокти. Изви устни в усмивка, предназначена за приятеля му — сержанта от отдел „Убийства“, и посочи найлоновата торбичка от типа, в който се събираха улики и доказателства, лежаща върху масата.

Върху стената бяха закачени постер за представление на „Двамата веронци“ от Шекспир в сиатълския репертоарен театър и черно-бяла фотография на светкавица, поразяваща обсерваторията през нощта. Болд всеки път с изненада откриваше до каква степен го хипнотизира тази снимка, природната сила. Имаше и две снимки на типични за Запада пейзажи — коне и конюшни.

Болд провери съдържанието на торбичката: почерняла кост, шест на шест сантиметра.

Дикси обясни:

— От онзи пожар през нощта.

Няколко дни бяха минали от палежа при Дороти Инрайт. До момента Болд не знаеше за кой от случаите, възложени на неговия отдел, ставаше дума. Пое си дълбоко дъх и си напомни, че му предстои доста да понаучи за пожарите.

— Това ли е всичко? — попита сержантът.

— Всичко, което си струва — кимна Дикси, стържейки с нокторезачката под поредния нокът. — Известно е, че при изгаряне гръбначният стълб и тазът изгарят последни. Това е тазова кост. Тазът ни дава сведения за пола. Гръбначният стълб ни дава сведения за възрастта. Виждаш ли калцирането от вътрешната страна? — попита той. Болд потвърди. — Добре. Това насочва към възрастен човек. В никакъв случай не към тийнейджър. По всяка вероятност даже е била над трийсет.

— Била? — полюбопитства Болд, усещайки тръпки да го побиват.

Беше научил за посочения в рапорта на експерта към градския съд очевидец, макар досега да не беше виждал писмените му показания.

— Това, с което разполагаме засега, ни насочва към жена. Повече от това, страхувам се... — Думите му увиснаха. — Основно претърсихме мястото. Това направиха експертът и останалите инспектори, които му помагаша. Очаквах да има повече подобни находки — призна Дикси, съвсем правилно усещайки, че това ще бъде следващият въпрос на Болд. — Пръстите на ръцете, краката, глезените, китките изгарят много бързо и лесно. — В неговите уста това звучеше като списък с покупки. Болд си представи как жената изгаря в пламъците. Вярваше на показанията на очевидеца, макар да не ги беше виждал черно на бяло. — Но бедрените кости, гръбначният стълб, тазовите кости... От гледна точка на това как е паднала, необходимо е било известно време, за да се запалят, а след това и още време, за да се превърнат в пепел.

— Време или температура? — попита Болд.

— Нивото на разрушение е резултат от двете.

— При този пожар температурата е била много висока — информира го Болд.

Както му беше препоръчано, той се беше допитал до Службата за контрола по замърсяването на въздуха. Първоначалният пламък се беше разпрострял на около три и половина километра височина в нощното небе. Подобен феномен не беше регистриран досега. Беше своеобразен рекорд, с който Болд не искаше да има нищо общо.

— Надяваме се да ни изпратят някакви костици от лабораторията. Дали сме им една кутия с пепел и всякакви отломки и остатъци. Някои метали издържат на огън. Може нещо да излезе оттам. Честно казано, не е много нормално от цялата работа да си останем само с това — измърмори Дикси, имайки предвид съдържанието на найлоновата торбичка. — Даже може да се каже абсолютно ненормално. Ако бях оставил някой мой помощник да претърси мястото, вече щях да съм го изпратил отново да рови навсякъде. Аз лично се бърниках там, Лу. И не намерих нищо, което да ми върши работа. — Той направи пауза. — Добре ли си?

— Не бих искал да свърша така.

— Не. — Дикси добави: — Не би искал да правиш и аутопсии. Обгорените и удавените — най-ужасните тела за работа.

— Ето затова работя в отдел „Убийства“ — направи опит за усмивка Болд.

— Обстоятелствата, на които се натъкнахме, увеличават подозренията за насилствена смърт. Точно така ще го напиша в рапорта си. Има ли установени обстоятелства на изчезване? В твоя район е.

— Има — кимна Болд. — Някоя си Дороти Илейн Инрайт е изчезнала в нощта на пожара. Очевидец е видял жена, отговаряща на описанието на Инрайт, в къщата до лумналия огън.

— Е, ето ти човека — въздъхна Дикси.

— Ето ми човека — отвърна Болд.

Сигурността на съдебния лекар за човешко присъствие сред отломъците от пожара хвърли разследването в съвсем друга плоскост и то заработи на пълни обороти. Местните новинарски агенции вдигаха врява по телевизионни канали и вестници в желание за повече информация. Болд прикрепил двама от детективите от неговия отдел — Джон Ла Моя и Боби Гейнис — към разследването, като колеги на пожарникарите на изпитателен срок Сидни Фидлър и Нийл Бейън, придадени към сиатълското полицейско управление като следователи специалисти по палежите. Болд щеше да действа от позициите на водещ следовател по случая, като щеше да докладва, както винаги, директно на Фил Шосвиц.

Координационното заседание, определено да се проведе в заседателната зала на петия етаж, се състоя навреме — в десет часа сутринта, четири дни след водещия се вече като „Пожара Инрайт“ случай. Присъстваха екипът на Болд и четиримата членове на специализираното звено по палежите на окръг Кинг, обединение, формирано от пожарните инспектори от експертната група към градския съд, представители на различните райони в рамките на окръга.

Болд не беше привърженик на заседания, в които участваха повече от трима души; на него те просто му се струваха като безкрайно

чесане на езиците. Но това заседание беше различно. Четиримата пожарни инспектори се сработиха добре с колегите си по призвание от полицейска страна — Фидлър и Бейън. Болд, Ла Моя и Гейнис участваха предимно като зрители, когато се обсъждаха технически подробности от пожара. Видът обгаряне, известен като крокодилска кожа, насочи инспекторите към центъра на сградата, където разрушението беше така свирепо, че буквално нямаше какво да се събере като доказателство. *Зоната на започване* на пожара беше невъзможно да се определи — най-съществената отправна точка за всяко разследване на палез.

Колкото повече се проточваше заседанието, толкова по-неспокоен ставаше Болд. Четейки между изречените думи, на него започна да му прилошава от налагащото се убеждение, че температурата на пожара е била толкова висока именно за да ликвидира всякакви доказателства как е възникнал. Още по-лошо, всичките шестима инспектори изглеждаха както смутени, така и изненадани от силата на този пожар.

В присъствието на всички Бейън резюмира обсъжданията заради Болд и двамата му детективи.

— Ето как стоят нещата, сержант. Имаме първоначален пламък, документиран като *лумване*, не като *избухване*. Това е обезпокояващо, защото изключва много голяма група от познатите запалителни вещества. Като се добавят към това показанията на очевидеца за височината на първоначалния пламък и че този пламък е бил определено тъмночервен на цвят, смятаме, че трябва да се насочим към течни запалителни вещества. Можем да направим и няколко по-конкретни предположения, но няма да го направим. По-разумно е да изпратим каквото сме събрали в щатската съдебна лаборатория и да ги тестваме за въглеродороди. А това може да ни насочи към използвано специфично гориво — запалително вещество — което на свой ред може да подсказе на Джон и Боби към кои търговци и разпространители на подобни материали да се насочат. — Ла Моя и Гейнис кимнаха. Гейнис си записа нещо. — Освен това ще активизираме всички доносници, с които разполагаме. Подпалвачът ще се похвали — обикновено така правят — и ще го закопчеем. Междувременно ще се постареем да извлечем нещичко и от останалото, събрано от пожара.

— Какво е то? — попита той.

Бейън изглежда колегите си, после хвърли снизходителен поглед към Болд, сякаш да се даде разяснения на един лаик беше по-скоро досадно, отколкото си струваше — такова впечатление се създаде у Болд, който веднага обаче се коригира, предполагайки, че Бейън не искаше да говори повече за това, което беше събрано, защото то го *безпокоеше*. Кое то се потвърди от следващите думи на Бейън:

— Бих предпочел да изчакаме и да видим какво ще ни кажат от лабораторията, но работата е следната: събрахме малко натрошени остатъци от бетоновите основи, нищо и половина. Струите вода при потушаването на пожара са отмили доста от отломъците, а и голяма част от тях не могат да се използват, след като са попили вода. Но това, с което разполагаме, е шлага от тежки метали — каквито се очакваше да играят роля при такъв пожар. Разполагаме и с малко синкав бетон, взет точно от мястото, намиращо се под средата на къщата — откъдето смятаме, че е започнал огънят. Много лоша работа е този синкав бетон. Такова нещо не ни се искаше изобщо да намираме, защото това значи, че горенето е било при температура над хиляда градуса. Ако това се окаже вярно, отпадат още маса познати запалителни вещества и, да си кажа честно, нещата излизат извън рамките на нашата компетентност.

— Да се обърнем към специализираното звено по палежите към ФБР — предложи друг от пожарните инспектори.

Бейън се съгласи.

— Аха, може да повикаме и федералните или да изпратим материала в лабораторията им в Сакраменто. Да видим те какво имат да ни кажат.

— Значи според вас — предположи на глас Болд — зоната на започване на пожара е необичайна.

Двама от специализираното звено към експертната група към градския съд се разсмяха силно.

Бейън каза:

— Би могло да се нарече и така. Да.

— И предлагате да го отнесем към пожарите от съмнителен произход.

— Определено. Било е чист палеж, сержанте.

Болд съобщи на участниците в заседанието:

— Проверяваме бившия съпруг на предполагаемата пострадала, евентуални приятели, работодател, съседи и за застрахователни полици. Все ще изровим някой подозрителен, а щом това стане, ще пратим някой от твоите момчета да провери какво има в гаража му.

— Няма да се отървеш от доброволци — отвърна Бейън и заради останалите. — Подпалвачът наистина си е разбирал от работата — допълни той.

Останалите кимнаха.

Болд настръхна вътрешно от мисълта, че един подпалвач може да бъде наречен *талантлив*.

— Жената е била и майка. Знаехте ли? Има седемгодишно момче.

— Да не е изгоряло и то в пожара? — ахна един от инспекторите, а лицето му пребледня.

Не беше трудно да се разпознаят бащите сред присъстващите.

— Не. Бил е при баща си, слава богу — отвърна Болд. Той си представи собствения си син Майлс наред пожар. — Слава богу — промърмори отново.

Бейън каза:

— Пращаме материала в лабораторията и да видим какво ще излезе. Още е невъзможно да се направи окончателна преценка. Засега всичко е в ръцете на лаборантите.

— Ние ще продължим с проверките — уведоми ги Болд. — Може нещо да изпадне оттам.

Членовете на специализираното звено по палежите към експертната група кимнаха, но един от детективите на Болд — Джон Ла Моя, не изглеждаше много въодушевен.

— Джон?

Болд се почуди дали той не иска да се откаже от по-нататъшна работа по случая.

— Няма нищо — отвърна Ла Моя.

Не беше *нищо* и Болд го знаеше. Нарастващо чувство на тревога го заля, докато се връщаше в кабинета си, където в негово отсъствие се бяха натрупали телефонни обаждания също като падащите листа навън.

— Лейтенант Болд? — прозвуча мъжки глас, бъркайки ранга му.

— Не ми е до шеги — отрязва го Болд, предполагайки, че Ла Моя е подучил поредния новобранец да се измайтапи с него.

Обърна се и видя, че не е поредният новобранец. Беше един от четиримата пожарни инспектори от експертната група. Не си спомняше името на този мъж. Беше с брада и мустаци. И големи зъби. От скандинавски произход, реши Болд. Сержантът стана от стола си и коригира ранга си. Двамата мъже си стиснаха ръцете. Дясната ръка на пожарния инспектор беше твърда и мазолеста. Беше с накриво прикрепена значка на посетител. От колана му висеше пейджър, ботушите му бяха от дебела кожа. Косата му беше много ниско подстригана, ръкавите му — навити. Представи се като Стивън Гарман.

— От кой район си? — попита Болд.

Гарман отвърна:

— Дружина Четири — Баяр, „Грийнууд“.

— Мисля, че заседанието мина добре — поде Болд.

— Аха. Така предполагам — отвърна неспокойно Гарман.

— Не и според теб ли? — опита Болд да изясни.

— Виж какво, сержант — започна инспекторът, натъртвайки на думите, — ние работим много, а ни плащат малко. Звучи ли ти познато? Понякога свързваме точките, а понякога — не.

На Болд изобщо не му стана забавно. Искаше му се Гарман просто да продължи.

— Като онези рисунки, които се получават, като свържеш точките — изгледа го с любопитство Болд. — Така ли?

— Точно така.

— Значи не можем да видим точната картина.

— Знаех си, ме ще разбереш. Виждаме картината, но не тази, която трябва.

Гарман беше едър мъж. Болд се чувстваше неудобно изправен до него.

Сержантът взе назаем стол на колелца от съседния офис и го придърпа към бюрото си. Предложи го на Гарман за сядане, който го изгледа неодобрително и каза:

— Да отидем някъде на по-спокойно място, по-дискретно.

Болд предположи на глас:

— Ако така целиш да ме успокоиш, няма да се получи.

Искаше да счупи леда, но Гарман не поддаде. Само се захили глупаво и започна да се оглежда, наистина търсейки по-уединено

място.

— Ела — подкани Болд.

Той го поведе към стая „Б“, която наричаха „Бокса“, съседна на основната зала за разпити. Болд затвори шумоизолираната врата. Двата седнаха край голата маса „Формика“, по която личаха петна от изгаряния с цигари.

— Да поговорим за точките — предложи Болд.

— Всички казват, че ти движиш работите тук — изгледа го Гарман.

Болд се противопостави доста скромно на това твърдение.

— Аз съм най-старият тук, ако знаеш какво значи това.

— Казаха ми, че ти сам се нагърбваш с някои случаи.

— Доколкото мога — кимна Болд.

Той постоянно беше в немилост пред своя лейтенант, когато се нагърбеше с подобен случай. Не искаше друг такъв. Беше се заел с разследване, което не влизаше в юрисдикцията на неговия отдел — ограничен от административното разделение в града. Тридесет и пет годишен мъж беше намерен мъртъв, в полуразложено състояние сред гората — национален резерват, недалеч от Рентън. Това само по себе си не представляваше нещо необичайно, освен това, че мъжът беше с облекло, предназначено за гмуркане — пълно снаряжение, с плавници и маска. Най-близкото езеро отстоеше на около дванадесет километра от гората.

Болд се беше заел със случая заради необичайния му характер — макар веднага да беше уведомил лейтенант Шосвиц, че не смята да използва нито секунда от времето си, през което трябваше да е на смяна в полицейската служба. Аргументът на Шосвиц беше, че като е поел случая, Болд беше сътворил прецедент: полицейско управление — Сиатъл, имаше практика да *дава съвети* извън своята юрисдикция, сега обаче Болд беше *оглавил* случая в качеството си на водещ следовател и това беше нарушение на правилата.

— По-скоро съм предпазлив с нагърбването със случаи — промърмори Болд.

За това, че Болд разреши случая, който беше поел, само с няколко телефонни разговора, никога не се говореше. Нито за това, че ако Шосвиц беше изчислил колко време му беше отнело на сержанта

да изясни случая, би му се събрал по-малко от един ден — от почивните дни. Правилата обаче си бяха правила.

Ето какво установи Болд: преди няколко месеца се беше разразил горски пожар. На земята се трудеха пожарникари, от въздуха самолети ръсеха химикали, а хеликоптери работеха в най-опасните места. Водолазът в същото време се беше гмуркал в едно от планинските езера. И бил случайно загребан, докато един от хеликоптерите черпел вода и бил хвърлен заедно с нея в едно от най-жежките места, поне от тридесет метра височина. Случаят беше приключен.

Независимо от това Шосвиц продължаваше да му се сърди заради престъпването на правилата.

— Доколкото мога да преценя, първите няколко пожара са пламнали в изоставени сгради — поде Гарман. На Болд той не му правеше впечатление на човек, който би могъл да направи погрешна преценка. Щом започнеше да говори, и от него се излъчваше голяма доза увереност. — Виж, в нашия град даже земята, било то и с размер на пощенска марка, струва десетина хиляди долара, но не и сграда, построена върху нея. — Той се постара да бъде по-ясен. — Имот, възлизащ на стойност десет хиляди долара или повече — тогава по закон включват и експертната група към градския съд в разследването. Когато става дума за пожар от съмнителен произход. Също и доказан палеж. В тези три случая. В действителност процедурата е следната: отговорникът по произшествието обявява регистрирането на пожар, за да разбере дали от градския съд също ще се заемат с разследването. Обикновено контактуваме по телефона. Запознавам се със ситуацията. Ако огънят е потушен, се уговарям на следващия ден да прегледам направените снимки и рисунки. Но още в телефонния разговор се изясняват размерът и обстоятелствата на пожара, сто процента досега. Така не става нужда да разследваме всеки избухнал пожар.

Водеше го към нещо. Губейки си скъпоценното време. Губейки и времето на Болд. Гарман приличаше на вълк или на мечка с нос, неотклоняващ се от миризмата на оставеното месо, приближаващ с предпазливи стъпки, боейки се от капан. По-скоро приличаше на горила.

Искаше му се да попита Гарман защо беше изчакал. Защо не беше разказал за каквото става дума на заседанието? Защо беше

толкова тайнствен, защо настоя за уединение, а сега говореше със заобикалки?

Загубил търпение, Болд каза:

— Защо просто не ми кажеш направо за каквото и да става въпрос?

— Те всички като цяло пасват на последния пожар — продължи, сякаш не го е чул, Гарман. — Все са в изоставени сгради, всичките, с изключение на последния. Рушащи се къщи, повечето в района на Дружина Пет. Земята под тях има висока стойност, постройките обаче нищо не струват. Ние ги поехме тези случаи — искам да кажа, от експертната група — защото макар да не отговарят на правилото за десетте хиляди долара, със сигурност не са били запалени от светкавица. Тук работата явно е дебела, сто процента. Повечето такива пожари са работа на малолетни престъпници — деца, излезли да направят удар. Изобщо не си правим труда да ги залавяме. Целта ни е да намерим свидетел, но ако не успеем да притиснем никого така, че да ги издаде, досиетата им отиват на дъното на картотеката да правят компания на още толкова като тях. При твойта работа, разбира се, нещата не стоят така; обаче тук не става дума за трупове, а само за съборетини, които нищо не струват. И пожарът си е чисто хулиганство. Имаме хлапе с кибрит, което просто се шляе и се чуди какво да прави.

— Караш ме да се чувствам все по-неловко. Започвам да гледам на всичко това с неприязън.

— Шест от всички. Най-много да са четиринайсет. Може и да се окажат повече, ако се поразровя. Дружина Пет не е в района ми, но се случва да работим заедно, нали разбираш, и бях на някои от пожарите. Спомням си особено два, които ми се сториха твърде горещи. И обгарянето беше тип крокодилска кожа. И имаше натрошени остатъци точно както при последния случай.

— Какво всъщност означава натрошени остатъци? — попита Болд.

— Бетонът до такава степен се нажежава, толкова бързо, че и най-малката влага, попаднала в него, кипва и напуква повърхността. Виждал си как се пукат тротоарите през зимата. Изглежда по същия начин. Или като пришки, като акне. Течен взривател са използвали, сто процента. Той е добре дошъл за съборетини, а и нещата пасват — хлапетата обикновено използват бензин или родствени на него —

нафта и дизел, дизел и ацетон. Отвсякъде могат да си го набавят. Но тези двата пожара, за които ви споменах, бяха по-люти и от най-жежките, които бях виждал досега. А и не съм виждал бензин да изгаря така. Всъщност имах предвид професионалист, но защо би се занимавал с такава съборетина? Както говорех, ми дойде наум защо — някой просто изпробва взривателите си. Нека да ти обясня, сержант. Всеки пожар си има своя самоличност. Не мога да кажа в кой момент идва усещането, че знаеш всичко за даден пожар — макар точно това да ми е работата; никой обаче не може да знае всичко. Колкото и старомодно да звучи, знам, че всеки пожар може да разкаже своя собствена история. Ако се проучи достатъчно време, разкрива тайните си. В очите на обикновения човек пожарът предизвиква само разрушение и хаос, но за тези от нас, чийто живот, а и смърт, са свързани с тази стихия, той говори красноречиво. Може да ти каже кога, къде и как се е родил змеят горянин и документира как се стига до онзи бушуващ ад. Пожарът не уважава нищо. И никого. И въпреки че поглъща всичко, оставя след себе си доказателства, издайнически белези за това кой или какво е причината за него. Пожарът поема самоличността на създателя си, така, както децата наследяват характера на родителите си: бавен и индиферентен; активен и инициативен. Проучих „Пожара Инрайт“ — продължи той. — Срещал съм се и с по-малкия му брат, и с по-малката му сестра, с тези обгаряния като пришки, за които говорих. Те всички са от един род, сержанте. Ако бях разказал за всичко това на заседанието, щях да разочаровам колегите. Защото, както го разказвам, излиза едва ли не, че оня идиот е трябвало да ни сервира повече такива пришки. Ще изглеждам едва ли не като негов защитник. Обаче и мен ме хваща страх от тия пожари, които изглеждат съвсем еднакви. И ако това се окаже вярно, значи си имаме работа с онази игра, където ти подвикват *топло, по-топло, още по-топло*, с извинение за лошото съвпадение. Смятай, че всичко е планирал за „Пожара Инрайт“. Бъди сигурен, че много добре е знаел какво да очаква: във връзка с количеството запалителен материал, за скоростта на обгаряне, за степента на разрушение.

— Караш ме да настръхвам, господин Гарман — смотолеви Болд.

— И мен ме хваща страх — кимна Гарман. — Искаш ли да знаеш защо? Хайде да те попитам нещо: този идиот подпалил ли е два, три,

четири пожара само за проба — поел ли е такъв голям риск само за да се подсигури всичко при „Инрайт“ да мине перфектно?

— Подпалил ли е?

— Няма начин. Рискът е прекалено голям. Един пожар може. Но четири? Или шест?

— Какво всъщност искаш да ми кажеш с това?

Гарман вдигна ръка към джоба на ризата си и извади оттам един отворен плик. Сложи го пред Болд, който предпочете да не го докосва. Адресът, за който беше употребено синьо мастило от химикал, представляваше писани с несигурна ръка, разкривени печатни букви.

— Това си го получил? — попита Болд.

— Да.

— Друг?

— Не. Не съм го показвал на никого.

Болд изнамери молив и с негова помощ преобърна писмото така, че да може да гледа към него, изпълнен с любопитство, но и в същото време с известна неохота.

— *Защо на мен? Защо сега?* — попита той.

Тези въпроси видимо разтревожиха Гарман и Болд усети, че той се беше приготвил от доста време за подобен отговор.

— Колко такива сведения получаваме всички ние? *Ти* ги получаваш. Аз ги получавам. От разни гадатели. От чешити. От скитници. Повечето от тях свършват в кошчето за боклук. Имах даже цяла поредица от една жена, която започна да ми пише, след като ме показаха по телевизията. В първото си пишеше за секс. Второто беше пак такова със снимка. И третото беше със снимка — този път със свалена блуза. За петото вече се беше снимала чисто гола в леглото, в отвратителна поза. А шестото вече не беше писмо, а видеокасета. И толкова. После спря да пише. — Изтри няколко капчици пот от горната си устна. А на петия етаж изобщо не беше топло, все пак не беше лято. — Значи, ако нещо такова пристигне, го завеждаш като писмо от чешит. Обаче то пристигна в деня на „Пожара Инрайт“ — изпратено на домашния ми адрес, а не до службата.

Болд напомни на мъжа:

— Взел си го със себе си на заседанието, но предпочете да не го показваш. *Защо?*

— Показвам ти го *сега*.

— Защо? — повтори Болд.

Гарман беше червенобузест по рождение и с широка усмивка, ако решише да я демонстрира.

— Не ме остави да го направя — отвърна той на Болд.

— Защо го показва *на мен*, а не на колегите си?

— На момчетата ли? Виж, аз съм един от тях. Зная как разсъждават. Ние разследваме пожари, сержант. Щяха да ме вдигнат на балон и ще ти кажа защо. Заради това — каза той, сочейки писмото. — Може и да е важно, може и да се окаже пълна глупост. Но ти ще кажеш, това не е моя работа, нито на момчетата. А ако се окаже, че е нещо важно, *ти* си именно човекът, който ще го разбере.

— Аз ли съм наистина?

Болд не желаше това писмо. Не желаше повече този случай. Твърде много хора имаше между него и доказателствата; доста неща не знаеше и трябваше да научи. Осъзна, че ако трупът го нямаше в този случай, той нямаше да се превърне в негов. За момент даже възнегодува срещу Дороти Илейн Инрайт.

Явно усеждайки това, Гарман каза:

— Виж, това просто са глупости закуп. Това е другата причина. Не е заплаха или нещо такова. Но не е и много нормално, нали разбираш? Нещо като пластмаса и нещо като стихотворение. Абсолютна тъпотия. Обаче после си помислих, може пък да значи нещо. Тези петна... Взех, че го измъкнах. Три дни беше стояло в боклука. Измъкнах го оттам едва тази сутрин, преди заседанието, усетих се, че датата е същата.

— Пуснато е от Капитолия — каза Болд.

— Аха, и на мен ми направи впечатление.

С помощта на гумичка Болд внимателно разгъна самозалепващата сгъвка на плика. Помогна си и с молив, за да вдигне и обърне плика и изтърси съдържанието му върху масата. Едно нищо и никакво парченце, както изглежда стопена пластмаса, червено на цвят, се плъзна на повърхността ѝ. Беше с размерите на жетон за покер.

С помощта на втори молив Болд издърпа и разгъна листа хартия.

Гарман се обади нервно:

— Май доста си тренирал с китайска храна.

На Болд не му стана забавно. На листа хартия имаше грубовата рисунка на мъничко човече, катерещо се по стълба. Болд си представи

фигурата на пожарникар. Фактът, че беше без глава, щеше да получи съответния коментар от психоложката на управлението. До рисунката, със същия необработен почерк, познат от адреса на плика, беше написано:

„Той половината от делото извърши, който сложи му началото.“

След мъчително мълчание Болд вдигна глава към едрия мъж, седящ до него, и изрече с пресъхнало гърло:

— Това не ми харесва.

— Не — отвърна другият. — Много добре те разбирам.

5.

Не бяха настъпили никакви съществени промени. Ако Бен можеше да се оплаче от нещо в живота си, то беше точно това. Чувстваше се безсилен да промени сам нещата и оставяше всичко на волята на възрастните; и нещата си вървяха постарому. На училище си беше като на училище; а вкъщи си беше като вкъщи. Усещаше натиска от страна на Емили да даде на социалните работници доказателството, което им трябваше, но нямаше желание да се впуска в подобно нещо, така че накрая започна да обвинява себе си за ситуацията, в която беше попаднал, а това болеше.

Беше благодарен, че съществуваше *футбол в понеделник вечер*, който да задържа Джек Сантори извън дома. Вторият му баща тогава не се връщаше вкъщи, а отиваше директно в бара, за да гледа мача, и засядаше там до късно, защото залагаше и после се напиваше, без значение дали беше загубил, или спечелил. После, някъде към полунощ, можеше да се чуе как се препъва по стълбите, затръшва врати в опита си да намери пътя към леглото си; ако имаше късмет го улучваше, но в повечето случаи работата приключваше с изтягане върху дивана и съскащ телевизор до сутринта. В тази същата нощ Бен щеше да се чувства защитен зад залостената врата на стаята си, а преди това, следобеда и вечерта, щеше да е прекарал с Емили.

Сигурно е имало период, в който се е страхувал от тъмното, но оттогава беше минало доста време. Сега имаше други неща, от които се страхуваше повече. Джек имаше способността с поглед и с тон да плаши Бен така, че краката му ставаха като кашкавалени, а мислите му — заплетени и объркани. Имаше случаи, когато за нищо и никакво натискаше Бен върху пода и придържайки възглавница върху гърба му го пребиваше, стоварвайки юмрук след юмрук, пиянски и абсолютно без задръжки, така ударите проникваха дълбоко в тялото на Бен и не оставяха синини по кожата му. След това дни наред, когато пикаеше го смъдеше, а лайната му се точеха като черна смола.

— Ще правиш каквото ти казвам, разбра ли? — повтаряше Джак, докато траеше наказанието.

И ако Бен имаше глупостта да му отговори, глупостта да си отвори изобщо устата, то тогава наказанието продължаваше, докато мъжът физически се изтощеше и загубеше интерес. За Бен да крещи и реве беше нещо немислимо.

Бен харесваше Сиатъл през септември. По-малко хора, отколкото през лятото, по-малко коли по улиците. Беше чул да наричат района *квартал на доизживяване*. Повечето тук бяха черни; много малко бели имаше. Той знаеше кои улици да избягва, по кои пресечки да не минава. По-голямата част от опита си беше придобил на собствен гръб, макар да те понатупат банда пъпчиви хлапаци беше направо нищо в сравнение с положението въщи — страхът му беше като неспокойна река: ако преминеше определен праг, просто преливаше. Само ако нещо директно го заплашваше, можеше да го накара да се страхува, например от рода на думите на Джек: „Ще правиш каквото ти казвам, разбра ли?“. Този страх беше нещо съвсем различно от страха на улицата. „Много скоро ще те пребие така, че ще стане страшно“ — Емили постоянно му го повтаряше.

Неоновият надпис светеше на прозореца на Емили: „ВАШЕТО БЪДЕЩЕ, ВАШЕТО МИНАЛО — ПРЕДИ НЕПОПРАВИМОТО ДА ВИ Е ПОСТИГНАЛО!“

Което означаваше, че тя си беше въщи, готова за работа. Най-много клиенти я посещаваха вечер. Бизнесът ѝ разчиташе както на постоянни посетители, така и на идващи за първи път.

Пред къщата беше паркирана кола, така че Бен не я обезпокои. Разпозна колата на Дениз — една от постоянните посетителки. Със спокойна крачка заобиколи къщата и натисна бравата на задната врата — откривайки, че е *заклучена*, седна на студената септемврийска земя и зачака. Градът бръмчеше. Някъде там беше и неговата майка. Често си мислеше за това и се запита за хиляден път защо го беше изоставила. Не можеше да повярва, че го е направила. В замяна на това се надяваше, че ще я види някой ден, надяваше се, че молитвите му ще бъдат чути.

Не след дълго се почувства самотен и му доскуча, реши да се покатери на кедровото дърво. От набързо скованата платформа, закрепена високо в клоните на дървото, той можеше да вижда колите

по „Мартин Лутър Кинг“. Виждаше и мигащите светлини на самолетите, пресичащи небето. Небостъргачите в центъра на града се издигаха страховито, очертавайки върху хоризонта линия, която той можеше да нарисува със затворени очи. Можеше да назове всяка сграда, както астроном познава съзвездията.

Когато колата под него запали мотор и пое по алеята към улицата, той се сепна и излезе от унеса си. Спусна се надолу по клоните в последователност, която беше усвоил от много упражнения. Надолу, надолу, надолу. *Маймунка*, беше го нарекла Емили.

Тя го посрещна така, сякаш не се бяха виждали от месеци, а всъщност бяха минали само няколко дни. Прегърна го, каза му колко се радва, че го вижда, и веднага настоя да хапне нещо. Тъкмо беше сложила да притопля лазаня в микровълновата си фурна, когато се звънна на вратата.

— Ти седни да ядеш — каза тя. — Няма нужда да ми помагаш сега.

— Искам да ти помогна — възпротиви се той, скочи и дръпна чекмеджето с безжичния радиопредавател.

Тя не го спря. Той провери предавателя като каза няколко думи в уоки-токието. Тя потвърди с кимване, че системата действа. После провери как изглежда в огледалото, щипна няколко пъти бузите си и тръгна към вратата.

Бен се измъкна през задната врата.

Колата, паркирана в алеята, беше раздрънкан син микробус с олющена и очукана каросерия. Предното стъкло беше пукнато, а страничното огледало откъм предната седалка за пътника до шофьора беше счупено. Бен заобиколи и доближи страничното прозорче откъм мястото на шофьора, така колата му служеше като преграда между него и входната врата, би могъл да се скрие, ако клиентът неочаквано излезеше навън. От страничната броня се хилеше с глупава усмивка нарисувано човече с надписи „Здравей!“ и „Клуб Добрият Сам“. През страничното прозорче откъм шофьорската седалка видя чифт авиаторски очила върху плота над таблото, от огледалото за обратно виждане висеше картонена фигурка на гола жена. „Мъж е“, реши Бен. Уличното осветление открояваше всичко в кабината, сякаш беше ден;

разбира се, много добре не можеше да види какво би могло да има на пода — а там май имаше много нещо, най-вече боклуци. Пепелникът беше препълнен с фасове.

— Той пуши — докладва в уоки-токито. — На предното стъкло — стикер за разрешено паркиране във военновъздушна база „Командир Джоузеф“. — Изпъна шия, за да разгледа по-добре таблото. — Хубава музикална уредба, като се има предвид състоянието на микробуса. В музикалния бизнес е.

Как му се искаше на Бен да отвори вратата, още повече му се искаше да надникне в товарната част на микробуса — но се съобразяваше с правилата, които му беше наложила Емили. Като наблюдаваше, не вършеше нищо незаконно — влизането вътре коренно щеше да промени ситуацията.

Нямаше какво повече да се гледа. Той отстъпи назад, оглеждайки товарната част. Спомена на Емили за човечето и названието на клуба, тъй като това можеше да подсказва на Емили какъв човек е клиентът ѝ. Отбеляза, че микробусът има прозорче на покрива, което беше полуотворено, представи си как се вмъква вътре и там открива всичко, което би могло да се научи за този мъж. Искаше да съобщи на Емили нещо по-съществено. Един от долните клони на кедровото дърво се спускаше точно над покрива на микробуса и той си помисли дали да не се покатери на този клон и да надникне през прозорчето. В крайна сметка реши, че то не е достатъчно отворено, за да успее да види каквото и да било.

Обиколи два пъти микробуса, след това се промъкна тихо в кухнята и зае любимото си място зад шпионката, която Емили беше направила точно с тази цел — за шпиониране. Тя обичаше да излиза от стаята за гадаене; да напуска клиентите си и после да ги наблюдава какво правят, останали сами; твърдеше, че така може да научи доста много за самоличността им. Бен залепи здравото си око за шпионката — примигваше, гледаше и слушаше, сърцето му лудо биеше, кожата му тръпнеше.

Мъжът беше едър, широкоплещест, с големи ръце, груби черти и дълбоко поставени очи. Косата му беше подстригана почти до голо, все пак си личеше, че е блондин, челюстта му беше квадратна, а брадичката му сякаш беше като с нож отрязана. Бен огледа първо лицето на мъжа, после насочи поглед към дясната му ръка, която

изглеждаше отвратително и тъкмо затова привличаше внимание. Трите му последни пръста бяха обгорели и слепени един за друг така, че приличаха на миниатюрен плавник. Бен, заради стъкленото си око, знаеше много добре какво значи да си различен от другите и макар да потръпна при вида на ръката, се изпълни със симпатия към мъжа. Сигурно не му беше леко да живее с тази ръка.

— Сигурен ли си? — попита Емили клиента си.

— Да, госпожо. Само четвърти октомври. Това е всичко. Сряда, четвърти. Само дали ще е добър за мен, или не, нали разбирате, според астрологията.

— Само този ден.

— Само този ден. Дали е добър, или не за един бизнес.

— Трябва да направя хороскоп и след това да направя тълкуване. Това не става бързо.

Той кимна:

— Разбирам. Познавам едно момиче и то също разбира от астрология. След колко време ще стане?

— Четири-пет дни. Трябва пак да дойдеш.

— Не ми е проблем. Мога да дойда в града, няма проблеми.

— Тарифата ми е петдесет долара за хороскоп. След като веднъж вече съм го направила — добави веднага, — вземам само десет долара, за да ти го разтълкувам... ако искаш и по-нататък да дойдеш.

— Може би. — И добави: — Няма проблем с парите. Петдесет долара.

Бен си помисли, че мъжът изглежда нервен и се запита дали тази нервност има нещо общо с обгорялата ръка, дали този мъж винаги се чувстваше така неловко, дали постоянно имаше чувството, че хората го гледат в ръката. Бен познаваше това чувство. Той беше носил тъмни очила на първата година след операцията, но очилата привличаха повече внимание, отколкото самото стъклено око после. Чудеше се какво толкова важно можеше да стане на четвърти октомври. Едно нещо беше разбрал, докато се навърташе около Емили, колко особени бяха хората, как им се искаше някой друг да им каже *какво* да направят, *кога* да го направят. Емили не спираше да повтаря на Бен как трябва да вярва в себе си. Тя наричаше своите клиенти *загубени овчици*, които отчаяно търсят своя пастир. Бен си мислеше, че повечето възрастни всъщност бяха деца в душите си и толкова се страхуваха от бъдещето,

че идваха при Емили за съвет. Бен почти постоянно се страхуваше. Чудеше се дали и с другите хора е така.

— Петдесет долара за хороскопа, десет за тълкуването — реши окончателно да изясни Емили, не си оставяше магарето в калта.

— Добре.

— Добре. Трябва ми датата ти на раждане, часа и мястото...

— Часът? — прекъсна я той.

— Това е много важно.

— Не знам в колко часа съм се родил. И кой изобщо знае?

— Можеш ли да се обадиш на майка си?

— Не! — отсече остро той. Като че изведнъж фигурата му се извиси застрашително. — Нямам никого.

Бен усети студени тръпки да го побиват — от глава до пети. Думите на мъжа бяха увлечени във водовъртежа на мислите му. Можеха да излязат и от неговата уста, ако си нямаше Емили. *Нямам никого.* Имаха повече общи неща, отколкото само физическия недъг.

— Имам акт за раждане — каза мъжът. — Там дали е написан часът?

— Вероятно.

— Тогава ще го донеса. Няма проблем. Може ли да се обадя по телефона?

— Става.

Като че нещо изведнъж го подразни и той каза:

— Не трябва ли човек като вас да знае тези неща?

— Мислиш си, че не знам нищо за теб ли? — попита го тя.

Той се втренчи в нея, също като Джек, когато беше пиян и се опитваше да се концентрира.

— Ти си военен — каза му тя. Той я изгледа шокиран. Бен се изпълни с гордост. — Във военновъздушните сили. Живееш сам. Чувстваш се задължен към другите, ти си от този тип, който винаги ще помогне, ако някой има нужда. С парите малко си закъсал точно сега, но нещата има изгледи в скоро време да се наредят. Очертава се добра сделка на хоризонта...

Очите му се бяха разширили и направо щяха да изскочат, макар той да се опитваше да овладее изненадата си. Потърка ръце една в друга, превърнатата в плавник част от дясната му ръка не помръдна —

стоеше като чуждо тяло. Той вдигна отново поглед към Емили и я попита:

— Как така разбра?

— Това ми е дар от съдбата — отвърна тя.

Топло чувство на признателност обля Бен. Емили често наричаше *него* „моят малък дар от съдбата“. Те бяха екип. Емили се нуждаеше от него.

Той се почувства въодушевен.

6.

Всички отдели „Убийства“ започваха с живота на жертвата. Начинът на живот често казваше повече за неговата или нейната смърт, отколкото начинът на смъртта.

Болд трябваше да се срещне с майката и сестрата на Дороти Инрайт. Това беше един от онези разговори, които по-скоро би прехвърлил на някой от детективите, но не го направи. Трябваше да поприказва за това, какъв живот беше живяла мъртвата жена, за нейните приятели, нейните врагове. Необходимо беше да се напъха в кожата ѝ и да поживее поне малко така — тази мисъл го ужасяваше. Нещо някъде в миналото на Дороти Инрайт беше довело до безвременната ѝ смърт. Тя или е била ограбена, или е била заварена да върши нещо от някого, или просто беше обичала негодник. Такава беше работата на Болд — или дългът му — да открие този човек и да го изпрати на подсъдимата скамейка с достатъчно уличаващи доказателства, заради които да го намерят за виновен. Заместник-прокурорът не би се задоволил с по-малко.

Лу Болд не би се задоволил с по-малко. От момента, в който Дикси беше доказал наличието на човешки кости сред натрупаните отломъци — значи и наличието на мъртвец — мислите му, енергията му, цялото му внимание бяха подчинени на един целенасочен устрем — да види престъпника или престъпниците изправени пред закона, да принуди убиеца или убийците на Инрайт да капитулират и да заплатят на обществото заради незаслужената и с нищо неоправдана смърт.

Изпита един вид благодарност заради Сидни Фидлър, който се беше изправил пред бюрото му в този момент, забавяйки го с тръгването за разговора с роднините на Инрайт.

Сидни Фидлър беше ужасно слаб и най-вече плешив. Носеше дрехи, които не си подхождаха, и винаги изглеждаше сънлив, макар да притежаваше един от най-острите умове, с които беше работил Болд. Лошото беше, че Фидлър беше пожарникар на ротационен принцип към полицейското управление — Сиатъл, в качеството си на детектив

по палезите, вместо да бъде член на групата на Болд към отдел „Убийства“. Що се отнася до способностите му, нямаше много като Сидни Фидлър в този град. Ерген, самотник по принцип, той изглеждаше на шестдесет години — и се държеше като шестдесетгодишен. А беше току-що прехвърлил тридесетата си година.

— Помислих си, че би трябвало да направя известни разяснения по доклада от лабораторията за теб, сержант. — Въпреки ниския си ръст, той имаше дълбок и плътен тембър. Гледаше Болд право в очите. — И да те запозная с последните тълкувания по някои подробности. — Не дочака отговора на Болд и продължи с уверен тон, подавайки му доклада. — Това е предварителен доклад под формата на паметна записка, която да ни даде представа какво ще получим впоследствие.

Болд помръдна върху стола си. Такива паметни записки бяха проява на щедрост от страна на подвижната криминална лаборатория на щат Вашингтон, по правило се изпращаха само в случай на много важна и опасна информация и като намек, че ще изтече към медиите. Паметните записки даваха на следователите съществена представа за заключенията на лабораторията, точно тези записки рядко ставаха достояние на медиите. Но самата поява на тази записка означаваше за Болд, че заключенията на лабораторията бяха достатъчно знаменателни, за да се очаква и изтичане на информация. А това не беше добра новина.

— Сигурна работа — промърмори Болд.

— Бейън и аз го обсъдихме с момчетата от специализираното звено към...

— Гарман беше ли там? — прекъсна го Болд.

— Всъщност, да. Познаваш ли го?

— Не много добре — отвърна Болд. — Продължавай.

— Тия момчета от експертната група към градския съд са по-старички, но са и по-опитни. В града има пет хиляди пожарникари, разпределени в четиридесет и два полицейски участъка. А има само седем експерти към градския съд, нали? Всички заедно са натрупали най-малко двеста години опит по линия на тази работа. Казвам ти го само за информация, сержант — прощавай, ако ти казвам нещо, което вече знаеш.

— Не, не — успокой го Болд. — Оценявам това. Продължавай — повтори.

Усети се неспокоен заради заключенията на лабораторията. Въведението на Фидлър го караше да гадае какво може да последва.

— Пожарният инспектор от експертната група е проследил обгарянето до мястото на започването на пожара, надявайки се да открие остатъци от запалителното вещество, за да ги дадат на химиците. Както знаеш, „Пожарът Инрайт“ е много необичаен, защото зоната на започването е била почти изцяло унищожена от огъня. Може би това обяснява всичко, а може и да не го обяснява. Момчетата от специализираното звено мислят, че не го обяснява. Работата е там, сержант, че... докладът на лабораторията отрича да са били използвани въгледороди. Това е най-същественото. Предполагам, че в твоя ресор това е равносилно на случай, при който да извадиш труп от водата, а да установиш, че няма вода в дробовете. Честно казано, смайващо откритие.

— И какво означава това? — попита Болд.

— Откровено ли? Не чак толкова много. Но не ми харесва. Най-добрата ни защита пред медиите ще бъде, че не сме открили разтопен метал в достатъчно количество и затова сме получили отрицателен резултат. Често се случва. Не и в нашия случай обаче — ние открихме натрошени метални остатъци и онзи синкав бетон, а това със сигурност ще покаже, че са били използвани запалителни вещества. Това е смайващото — то е, за което ме питаш. Защо няма въгледороди? Няма и никакви петролни продукти. Защо? Другото е, че това не е край, няма начин. Колективният съвет на експертите към градския съд е да съберем нови образци и да ги изпратим в Честнът гроув, в лабораторията на специализираното звено по палежите към ФБР. Много са добри там, страхотни химици. Специализирани са по палежи и бомби. Ако посочим, че е спешно, може да получим резултата само след две седмици. Има голяма вероятност да открият това, което на нас ни се е изплъзнало.

Фидлър спря за миг, не отмествайки красиво оформените си тъмнокафяви очи от сержанта, давайки му възможност да асимилира чутото. После продължи:

— Попита ме какво означава това. Трябва да е било използвано някакво запалително вещество за пожара. Не може да се е издигнал на

три и половина километра и да е нажежил бетона до синьо само от няма нищо. Ние сигурно сме го пропуснали — поради най-различни причини. Най-доброто, което можем да направим, е да изпратим на федералните нови образци, за да опитат отново. Може да открият нещо.

— Въгледороди — каза вместо него Болд. — Очакваш да открият въгледороди.

— Много ще се изненадам, ако не открият.

— Ами ако *не* открият? — полюбопитства Болд.

— Нека да бързаме бавно.

На Болд не му хареса тонът.

— Можеш ли да ми дадеш малко повече разяснения, просто за всеки случай?

— Да ти объркам главата с безполезни факти? Или какъв човек е подпалвачът?

— Блажени са незнаещите, така ли? — попита Болд.

Изведнъж се почувства неловко с Фидлър. Не се ли опитваше да скрие нещо?

— Ако искаш да станеш спец по пиротехника и химия на запалителните вещества, си е твой проблем, сержант. Аз как постъпвам? Изчакам си докладите от лабораторията, изчитам ги внимателно и тогава разбирам какво ще ми трябва да науча повече за дадения пожар. Ти как беше по органична химия?

— Прескочи този въпрос и дай следващия — изръмжа Болд.

Не му се искаше да си признава пред този мъж, че като ученик в горния курс даже беше записал допълнителни часове по химия и беше получил една от двете отлични оценки за годината. А сега не помнеше нищо и щеше да изглежда като тъпанар. Реакцията му накара Фидлър да се захили — имаше нужда да отиде на зъболекар.

Болд каза:

— Синкав цимент и отрицателен лабораторен резултат за наличие на въгледороди. Това ли е накратко? — За миг направи пауза. — Кажи ми, Сид, какво мислиш за писмото, което е получил Гарман? Свързано ли е, или не?

— Датата съвпада. Писмото е шантаво. Не знам какво да кажа за пластмасата.

— Ще го изпратя долу за анализ.

— Ти какво мислиш за писмото? — попита Фидлър.

— Ако ставаше дума за обикновено убийство, щяхме да го вземем на сериозно, особено ако е било получено от жертвата.

— А ако *ти* го беше получил?

Болд отвърна:

— Аха, предполагам, че ако аз го бях получил, също щях да го взема на сериозно.

— Значи това, че Гарман го е получил, те обърква, така ли?

— Факт е, че той е член на експертната група по палежите към градския съд — това го разбирам. Обаче къщата на Инрайт не е в неговия район...

— Неговата дружина — коригира го Фидлър.

— Както и да е. Щом има основания да вземем писмото на сериозно, тогава възниква друг въпрос: защо подпалвачът не го е пратил на друг член на експертната група? Искам да кажа, ако познава така из основи типа организация на пожарникарите и пожарните инспектори, защо не е пратил писмото на съответния експерт?

Фидлър смръщи вежди и прехапа устни.

— Не бях го поглеждал от тази страна.

— Това ме притеснява — въздъхна Болд.

— Аха... вярно. Прав си — съгласи се Фидлър. — Сбъркал е.

— Хората бъркат по две причини, Сид. Или те *наистина* допускат грешка, или *ние* допускаме грешката да си мислим, че те са направили грешка.

— Значи случайно или нарочно.

— Точно така. И ако е нарочно, значи не те са сбъркали, а ние — защото сме го разтълкували по този начин — натърти Болд.

— Тогава, ако не е сбъркал? — попита Фидлър. — Ако *наистина* е искал да изпрати писмото точно на Гарман?

— Но защо на Гарман? — попита Болд. — Разбираш ли? — Направо можеше да прочете как се менят мислите на Фидлър по сменящите се изражения на лицето му. — Това може да стесни периметъра на разследването за нас. Може Гарман да се е отнесъл зле с някого? Някой, с когото се познава или с когото работи...

— Майка му стара — шумно въздъхна Фидлър. — Но това усложнява нещата. И ни отдалечава от жената.

— Ще караме подред — отвърна, прекъсвайки го, Болд. — Започвам да се запознавам с Дороти Инрайт постфактум. Нещата рядко се оказват толкова сложни, колкото ни се струват на пръв поглед.

— А аз? — попита Фидлър.

— Виж какво ще ти предложи: защо пък ти не се запознаеш със Стивън Гарман? — даде нарежданията си Болд, после добави: — Просто за всеки случай.

Двете жени с фамилия Инрайт, майка и сестра, бяха отклонили настояванията за среща в къщата на майката, съвместно владение в Редмонд. Независимо че трябваше да пътува дотам, Болд искаше да се срещне с майката на по-спокойно място, където нямаше да се притеснява да плаче, където щеше да бъде по-открита и откровена. Но сестрата на жертвата работеше в центъра и желанието на Болд да раздели двете жени в две различни срещи се осуети. Накрая се съгласи да се срещне с тях в четири часа в „Зимната градина“ на хотел „Фор сийзънс Олимпик“. И на двете беше казал да донесат снимки.

Разположен на любимото за светски събирания Пето авеню, „Олимпик“ беше сред малкото останали в страната грандхотели — в пищен и претрупан стил и много просторен. Съвсем явно беше, че е реконструиран и реставриран с много желание и без да се жалят средства. Фоайето беше великолепно, обслужването — безупречно. На Болд това място му беше добре познато. Слабостта му към чаепитието според правилата го беше водило тук няколко пъти, независимо от високата надценка. Това беше едно от малкото удоволствия, които си позволяваше. Колегите му си харчеха парите за уиски и посещения на мачове. Когато можеше да си го позволи, Болд предпочиташе да пие чай във „Фор сийзънс“ или да отиде на вечеря и за да се наслади на програмата в „Приатели на джаза“.

Добре познаваше хотела и с удоволствие се потопи в успокояващата атмосфера на фикусите, стичащата се вода от високия девет метра таван и пианото с класическа музика. Масите в „Зимната градина“ бяха аранжирани на три нива и ухаеше като в истинска градина. Сервитьорките бяха облечени с проблясващи златисти униформи, а сервитьорите — с бели сака. Шумът от разговорите се абсорбираше от плюшения килим. Приближилата се администраторка

с азиатски черти, видимо под тридесетте, представила му се с фамилията Мегпийс — каквато беше и моминската фамилия на Дороти Инрайт, Болд оцени за себе си като изключително привлекателна. Настанен беше на второто ниво, до водопада, креслото беше много удобно, масата беше застлана с ленена покривка, сервизът беше от изящен и крехък порцелан.

Госпожа Хариет Мегпийс и тридесет и четири годишната ѝ дъщеря Клодия се появиха десетина минути по-късно с мрачни физиономии. Ръкуваха се. Болд придържаше стола на Хариет. Бележникът му лежеше отворен върху масата. Струваше му се неприлично да поръча чай, кифлички и сандвичи с краставици, като се има предвид, че им предстоеше да обсъждат бруталното убийство на млада жена, но той добре знаеше, че хората в подобно положение намират успокоение понякога по странен начин — някои пиейки или пушейки безспир; на него например се беше случило да изтърпи ужасно дълга разходка със съпруга на жертва на убийство, който му беше обяснил, че не може да спре да се разхожда след смъртта на жена си, независимо в каква посока, независимо по кое време на деня или нощта. Две седмици по-късно Болд го беше арестувал по обвинение в убийството на съпругата му.

Хариет Мегпийс беше с късо подстригана посивяваща коса. Иначе беше типична ирландка — зеленоока и червенокоса, на красивата си шия беше сложила наниз перли. Облечена беше елегантно, с панталон от габардин и черен памучен пуловер, нищо претенциозно и крещящо. Дъщеря ѝ, наследила ирландско зелените очи на майка си, смолисточерната коса явно беше наследство от бащата, предизвикваше възхищение. Беше облечена в семпъл сив костюм, съответстващ напълно на положението ѝ в рекламната фирма в центъра на града, в която работеше. Ако Дороти беше имала макар и минимална прилика със сестра си, значи е била красавица.

Майката извади купчина снимки от дамската си чантичка „Коуч“ и ги плъзна върху ленената покривка към Болд някак пренебрежително, сякаш тя самата не искаше повече да ги вижда.

— Моля да ме извините, че не приех да се срещнем в полицията или у дома. Стори ми се не много редно.

— Благодарни сме на детектив Матюс, че ни съобщи за палежа, преди още журналистите да са разбрали — каза просто дъщерята.

Матюс не беше детектив, а психоложката на полицейското управление, но Болд не поправи жената.

— Естествено, това ни шокира — додаде майката.

Тя се развълнува и Болд се разтревожи дали ще успее да се овладее. Хората си представяха, че са по-силни, отколкото всъщност бяха.

Насилствената смърт беше повече от шокираща; той го разбираше добре. Това беше насилствен акт, който свеждаше живота на жертвата до сухи, безинтересни факти, обстоен разбор, който наподобяваше момента, в който силна светлина осветяваше нечие лице или стая. Това оголваше изцяло нещата. Оставяше жертвата без защита, без възможност да обясни скритите бутилки водка, порнокасетите, любовните писма, пачките съвсем новички стодоларови банкноти. Това беше силата, която търкулваше камъка надолу по склона, оставяйки бледата ларва, намирала доскоро подслон под него, да се гърчи и да търси къде да се скрие. Ненавиждаше се, че ще трябва да причини това на Дороти Инрайт, защото по всичко изглеждаше, че тя е невинна жертва, единствената й вина беше, че е влязла в онази стая, че е изживяла живота си така, както го беше направила, и заради това сега щеше да понесе цялото наказание на общественото любопитство.

Болд им обясни:

— Този тип работа често е доста противна. И сега се чувствам така. Трябва да ви задавам въпроси, от които е възможно да заключите, че се съмнявам в Дороти, в нейната личност и достойнства. Ще ми се да ви изясня още в началото, че нещата изобщо не стоят така. Бих искал да подхожда по друг начин, но се опасявам, че истината ни убягва много по-често, отколкото ни се иска. Знам в резултат на дългогодишната си работа, че никой в нашето положение с вас не би искал да участва в подобен разговор, но в процеса на опита ни да стигнем до същността и до същественото, всъщност ще стигнем и до края на разговора, а нали всички ние искаме това да свърши. Още веднъж ви казвам, правя това само за да разбера истината, не защото съм си съставил предварително мнение за Дороти.

— Мисля, че разбирам — кимна тъмнокосата красавица.

Майка й го потвърди с ново кимване.

Болд продължи:

— Ако е била убита — и в този миг Хариет Мегпийс силно потрепери, — трябва да започнем с хората, които са били около нея: съпруг, приятел, колеги. Тъй като къщата също може да има връзка, а може и да няма, ако тя е била основната цел на подпалвача, ще трябва да разберем повече за работниците по поддръжката, за предприемача, за доставчиците. Това, което искам от вас, е да направите нещо като моментна снимка на живота на Дороти, включително, но не само, и на събитията, случили се непосредствено преди деня на пожара.

Възрастната жена вдигна тъжните си очи към Болд.

— Трябва да е отвратителен начин на живот вашият, нали, сержант?

Болд трепна. Не му хареса, че работата му — животът му — беше сведен до този израз, нещо повече — ненавиждаше го заради истинността му. Смъртта беше част от начина му на живот, вярно беше; но за Болд ровенето в житието-битието на мъртъвците беше средство за постигане на целта, единственият възможен подход — да се въздаде справедливост, като се открие виновникът и се прати в затвора. Бидейки следовател, който разчиташе жертвата да му *разплете* загатката — готов беше и да изнася лекции за тази методика — Болд разбираше и вникваше в сложността на взаимоотношенията между убития и убиеца. С това, че изследваше тези взаимоотношения, той нито искаше да прикрива нещо, нито да хвърля прекалена светлина върху друго. А това, че доста често в такива случаи се налагаше да балансира между сериозното и гротескното, беше неизбежно.

— Сигурна съм, че майка ми имаше предвид, че ви съчувства — намеси се Клодия, правейки опит да отслаби нанесения удар и да помогне и на майка си. — Ние оценяваме това, което правите, за да откриете убиеца на Доро — ако подобно нещо се е случило. На мен нещата ми се струват малко невероятни. Палеж? Убиец? И Доро? Накратко казано — твърде много става.

Болд беше подготвен за такъв род недоверие. Въздържа се да им каже, че никой — *никой!* — до този момент не беше допуснал възможността за убийство, освен от телевизията. Даже родителите на добре известни наркодильри оставаха като гръмнати от смъртта на децата си. Болд изрече думи, които му се искаше да не беше произнасял:

— Може ли да ми разкажете за Дороти?

Майката бързо примигна. Това беше моментът, в който работата му и същността на тази работа влизаха в противоречие. Клодия се отзова веднага:

— Доро се разведе преди две години. Боб е архитект. Доро пише — *пиеше* — за едно списание по градинарство, а също и за някои списания за хранителни стоки. Тя... беше по вина на Доро... разводът.

— Не беше по нейна вина! — изръмжа майката.

— Тя се влюби в друг мъж, майко. Значи *беше* по нейна вина. — На Болд Клодия каза: — Но го загуби. Приятелят ѝ умря от рак два месеца след развода. Ужасно беше. За всички — допълни тя. — На процеса ѝ отнеха детето. Получи право само на свиждане. Цяло нещастие.

— Тя беше нещастната — коригира я майка ѝ.

— Но тя не показва неприязън. Отнесе се с разбиране към решението на съда, колкото и да ѝ беше неприятно. Разговаряхме за това. Нито се зае да заплашва Боб, нито нещо подобно.

— Беше чудесно момиче — отрони се от устата на майката.

— Човек свиква с присъствието на някои хора и очаква те цял живот да са край него. А идва момент, в който те си отиват. Толкова много неща ми се иска сега да ѝ кажа.

Болд кимна. Това също беше чувал хиляди пъти при подобни разговори.

Клодия продължи:

— Знам какво търсите, сержант. Или поне така си мисля. Но просто няма такова нещо. Боб никога, никога не би направил подобно нещо. Няма начин.

Тя за миг се поколеба дали да продължи, хвърли изучаващ поглед към Болд и избълва на един дъх служебния и домашния телефон на бившия съпруг, разбирайки, че Болд ще иска да си поговори с него. Права беше.

Сержантът попита:

— Беше ли собственичка на къщата?

— Живееше там под наем — отвърна сестрата. Майката като че не чуваше нищо. Клодия продължи: — Имате предвид дали я е застраховала, така ли? Запалила е къщата заради застраховката, обаче тя самата е попаднала в капана на пожара.

Тази жена притежаваше бърз ум и способността ясно да формулира мислите си. Така я възприемаше Болд.

— Проверяваме всички възможни версии — смънка той.

— Смятам, че тази ваша версия е напълно погрешна — обади се майката. — Някой е убил Дороти. Но защо?

— Нали затова ни повика сержантът — прекъсна я, натъртвайки на всяка дума Клодия.

— Не се отнасяй снизходително с мен, скъпа. Аз съм ти майка. Зная много добре какво се опитваме да правим тук сега: да открием кой е имал причина да убие Дороти. Но това е абсурдно! Нима не разбирате? — обърна се тя към Болд.

— Детето за последен път е видяло майка си...

— В деня преди пожара — довърши бързо Хариет.

— Два дни преди това — не се съгласи с майка си Клодия.

И такова нещо беше очаквал Болд. Всеки факт представляваше нещо като течна маса, а не солидна конструкция, която да не може да се разпадне. Ако разполагаш с показанията на петима свидетели, бъди готов да се сблъскаш с пет различни версии — понякога коренно различни.

Клодия изрече с уверен тон:

— Два дни преди това. Спомняш ли си вечерята, майко?

Майка ѝ я изгледа косо и след моментно размишление на лицето ѝ се изписа разочарование.

— Два дни, права си.

— Бащата дойде ли да прибере детето? — попита Болд.

— Не е в неговия стил. Съмнявам се, че го е направил.

Майката каза:

— Не. Доро го върна на баща му.

Клодия обясни:

— Доро беше по-отстъпчивата от двамата.

Ако им се отдадеше възможност, в рамките на приличното, те щяха да излъжат, за да получат попечителство над детето — сигурно горяха от нетърпение да сразят бившия съпруг. Ако не успееха в това си начинание, и самият Болд щеше да се почувства разочарован. Дали пък Дороти Инрайт не се беше самоубила, зачуди се той. Не откъсвайки поглед от сестрата, той каза:

— Дороти е била градинарка. Както става ясно, много веща. Предполага се, че трябва да е използвала и тор и сигурно се е запасила с най-различни торове, необходими ѝ за работата.

— Държеше ги в бараката зад къщата, не в сутерена. — След което добави: — Нямаше навик да майстори бомби в свободното си време, ако за това намекувате. Да не забравихте, че всеки е *невинен до доказване на противното*?

— Да майстори бомби ли? — обади се майката.

Дъщерята обясни:

— Можеш да направиш бомба от изкуствен тор и нафта, майко. Детективът има предвид...

— Нищо — намеси се, за да я прекъсне Болд. — Нищо *нямам* предвид. Просто задавам въпроси. По-лесно ще бъде за всички, ако просто търсим отговори на въпросите, а не се опитваме да правим заключения.

— Разбирам накъде клоните с тези въпроси — предупреди го сестрата на жертвата.

— Аз не разбирам — намеси се майката.

— Той смята, че Доро е замислила нещо ужасно. Той е полицай, майко. На тях в характера им е да са мнителни.

— Не характерът, а работата ни е такава — поправи я Болд, впил поглед в нейния. — Надявам се сега разговорът да потръгне.

Той отправи следващия си въпрос към майката, надявайки се поне веднъж да избегне намесата на сестрата. Майката изглежда неодобрително дъщеря си.

Болд попита:

— Знаете ли да е правен ремонт на къщата? Поръчан от собственика например?

Хариет отвърна:

— Не. Поне аз не знам за такова нещо. Тя се чувстваше много добре в тази къща.

Ориентирайки се към приключване, Болд попита Клодия:

— Да ми кажете за приятелите ѝ от по-ранните години? Или за някого, с когото на всяка цена трябва да се срещна?

— Разбирам, че вие просто си вършите работата, сержант. Оценявам усилията ви. И ви се извинявам. Просто не мисля, че има

нещо за разказване. Доро беше чудесен човек. Изобщо не заслужава това.

— А и не знаем, нали така — обади се майката, — не е била моята Дороти? В пожара, искам да кажа. Хората ви не са го доказали, нали така?

Това беше критичен момент и Болд се беше надявал да могат да го избегнат. В този момент им поднесоха чая и кифличките и това му спести отговора. Стягането под лъжичката стана по-силно и болезнено. „Зимната градина“ като че беше позагубила от блясъка и пищността си; движенията на сервитьорките като че изгубиха ритъма и изяществото си. Пианото в другия край като че започна да звучи фалшиво. Лепилото, което държеше света цял, се беше разсъхнало. Болд се усети блудкав. Евтин. Някакво си ченге, което не изпитваше ни най-малко съчувствие и жалост. Една жена беше мъртва. Никой не искаше нито да говори за това, нито да го потвърди. Тя беше водила напоследък тъжен живот и беше умряла от тъжна смърт; и Лу Болд разбираше дяволски добре, че никакво разследване нямаше да успее да я върне на белия свят. Майка ѝ щеше да продължи да живее с надеждата, че в пожара е бил някой друг. Сестра ѝ щеше да продължи да я защитава, въпреки че нямаше нужда от такава защита. Болд щеше да продължи със своите въпроси. В работата на Болд жертвата определяше накъде ще поеме разследването, но то се правеше не заради жертвата, а заради убиеца, заради *баланса*!

По-рано същия ден беше видял умряла котка встрани от шосето и този факт го беше изпълнил с чувството за трагична загуба. В представите си той пренесе Дороти Инрайт, жената от снимките пред него, на същото място встрани от шосето — гола, с лице към земята, убита на място. Той седеше с молив и бележник, изпълнен с отчаяна решимост да открие виновника. Смъртта принуждаваше хората да се отказват. Но не и Лу Болд, тя го мотивираше. Той се чувстваше зле заради това; не се харесваше. Дороти Инрайт нямаше *явни* врагове. Болд можеше да състави дузина сценарии, свързващи пожара и жената, но само защото това му беше работата — ден и нощ; работата му беше да измисля сценарии, версии, хипотези и да ги проследява от началото до края, за да открие нещо за Инрайт, което би могло да му върши работа.

— Не си взехте нищо — каза му майката.

— Не.

— Не ви харесва ли?

Кифличките ли имаше предвид, или разследването, зачуди се той, осъзнавайки моментално, че това нямаше значение; отговорът му и в двата случая беше един и същ.

— Не — каза той.

Тъй като всички документи на жертвата бяха изчезнали в пожара, той им поиска разрешение да установи контакт с банката и финансовия ревизор на Дороти, за да се запознае с баланса на финансите ѝ. Майката не видя нищо лошо в това и даде съгласие.

— Имам зрителен спомен за Доро в градината ѝ — сети се сестра ѝ. — Слънцето осветява косо лицето ѝ. Тя беше много красива. Ръцете ѝ ровят в пръста. Плеви, сади. Тя много се смееше, Доро, много. Имаше този навик — допълни. — Последните две години доста се промени. Но независимо от всичко си я спомням усмихната. Пазя този неин образ и даже не знам дали е реален или въображаем — просто защото така искам да я помня. И най-странното е, че точно това няма значение. Този спомен ми е останал. Усмивката ѝ. Удоволствието, че е на въздух и се занимава с растенията си. Радостта, че е майка. Тя обичаше малкия Кени.

— Решението да ѝ отнемат Кени разби сърцето ѝ — допълни майката. — Тя не успя да се възстанови напълно от този удар, така смятам.

— Беше ли изпаднала в депресия, да не е започнала да пие или нещо подобно в дните преди пожара?

Клодия каза, натъртвайки на всяка дума:

— *Тя не се е самоубила*, сержант. Нито нарочно, нито случайно. Държеше всичко необходимо за работа в градината в бараката зад къщата. На грешна следа сте.

— Това *да* или *не* на въпроса ми за депресията? — попита раздразнен Болд.

Картината с умрялата котка и с Дороти Инрайт, заела мястото ѝ, като че се беше впила в мозъка му. Първото нещо, което беше осъзнал, след като започна работа в отдел „Убийства“, беше колко крехък е животът, колко лесно можеше да се загуби. Както пресичаш улицата. Ако си дете, докато се замерват с останалите деца с камъни. Ако си сама жена, и се прибиращ вечер в празната си къща. Вчера си бил на

белия свят, утре вече те няма. А ако смъртта пораждаше въпроси, работата на Лу Болд беше да им намери отговорите или да помогне на другите да открият тези отговори вместо него. Всичко, от което се нуждаеше, бяха само няколко отговора. Не можеше да си представи тази жена да подпали взета под наем къща. Хората не посягат към огъня, за да се самоубият. Проблемите около Дороти Инрайт според него бяха другаде — най-важно за него беше да разбере защо тя не беше изтичала от къщата, когато се беше появил огънят; нали нямаше взривяване. Бяха я видели да се разхожда из къщата, вероятно с нещо е била заета, няколко минути преди да лумне пожарът. Предполагаше, че трябва да е имала възможност да избяга, особено след като пожарът е започнал от центъра и после се е разпространил из цялата къща. Не я е бил хванал в капан, защото е нямало как да блокира всички изходи. Защо не беше избягала тогава?

Имало ли е някой друг в сградата с нея?

— Дороти имаше проблеми — каза му майката, — но беше изненадващо бодра и в добро настроение, нали така, скъпа?

— Без съмнение — съгласи се Клодия. — Тя беше забележителна жена, сержант. Имаше превъзходно държание.

— Кой би поискал да я убие? — възкликна майката с тон, по-висок от обичайния за лековатите разговори в „Зимната градина“.

Няколко посетители извърнаха глави. За щастие само Болд ги забеляза.

Двете жени, които седяха на една маса с него, не ги забелязаха. Очите им бяха пълни със сълзи.

7.

Четвърти октомври дойде и щеше така и да си отмине, без Бен да му обърне внимание. Ако не беше свързан с Емили, той по всяка вероятност щеше да забрави знамението му. Но след като пристигна в дома ѝ късно следобед на пети, тя го качи на автобуса, за да отиде до магазинчето за вестници „Стивънс“ на ъгъла на „Оливър“ и „Бродуей“, и той похарчи всички пари, които му беше дала, за да купи „Сиатъл таймс“, „Интелиджънсър“, „Такома нюз трибюн“ и „Еверет хералд“.

След като се прибра в лилавата ѝ къща, двамата се заловиха да преглеждат заглавията и първите няколко реда на всички статии, и така до безкрайност, докато Бен не попита:

— Какво всъщност правим?

— Военния — започна Емили. — Помниш ли го? Роден на тринайсти май шейсет и осма.

— Кой?

— С обгорялата ръка.

Тя продължи:

— Дойде да си получи хороскопа след седмица. Бил си сигурно на училище. Казах му, че конфигурацията на звездите е добра за бизнес на четвърти октомври. Много беше притеснен, нещо ми подсказа, че бизнесът му не ще да е много легален.

— Значи търсим какво може да е правил.

— Може да е *направил* — поправи го тя. — Да. Пак ще дойде — такива като него се връщат. Много е суеверен. Искане ми се да разбере какво точно е направил.

— Смяташ, че може да открием нещо във вестниците? Нещо написано за това, какво е направил?

— Ако е нещо незаконно, би трябвало да пишат.

— Мислиш, че е престъпник ли?

Бен усети прилив на възбуда в гърдите си. Не познаваше нито един престъпник.

Емили обърна страница и каза:

— Беше планирал нещо за четвърти. Опитах да разбера дали не е нещо любовно — никаква реакция. Споменах за пари и да беше го видял — като че не го свърташе на едно място, сякаш му беше неудобно. Или продава, или купува нещо, и то такова нещо, че не иска изобщо да говори за него. Ако успея да разбера какво е то, следващия път, като се появи, ще му го кажа, и го печеля за постоянен клиент. Ето така се действа, нали разбираш, Бен: даваш им отговора, който искат да чуят, и са твои завинаги. Хората искат от мен да мога да позная и миналото им, и бъдещето им.

Бен се зачете по-внимателно. Всяка статия, имаща нещо общо с престъпно деяние, изчиташе на глас. Двамата изрязваха всички такива статии и ги трупаша на купчинка. Оказа се, че във вестниците имаше доста статии за престъпления. Бен обобщи:

— Нищо добро.

— Не. Нищо *подходящо*. — Тя бутна вестниците настрана, вдигна очи към Бен и каза: — Кажи ми какво си спомняш за него, Бен.

Това беше тест. Тя го правеше постоянно — наричаше го упражнение на паметта. Твърдеше, че така ще стане по-умен. Той превъртя назад лентата на спомена и си представи раздрънкания син микробус, какво беше видял на предната седалка. Каза ѝ колко му се е приискало да погледне във вътрешността на товарната част през отвора на белия покрив. Подробно ѝ описа какво беше видял през шпионката за наблюдение: много ниската подстрижка, тесни цепки за очите, слепените пръсти на дясната му ръка.

— На колко години изглеждаше? — попита го тя.

Бен знаеше точно как да отговори на този въпрос — преди малко тя беше изрекла на глас рождената дата на посетителя.

След като ѝ каза, тя протегна ръка и разроши косата му, което беше нейният начин да му каже колко много го обича.

Емили продължи описанието:

— Беше с черни армейски ботуши. На лявата му ръка имаше поизбелял червен печат, на който пишеше СОРУ — сигурно название на някой бар или нощен клуб. Когато трябваше да ми плати, извади портфейл. Видях пропуск за РХ — означение за специалните магазини с намаление във военните бази, което означава, че или е действащ военен, или просто работи там. Шофьорската му книжка е издадена от

щат Канзас — не можах да разчета името на града. При парите си беше сложил билет за мача на „Сийхоукс“.

— Имаше голяма сребърна катарамa — припомни си Бен. — Като участниците в родео.

— Чудесно! — възкликна тя. — Да. И на мен това веднага ми се наби в очи. А огледа ли го, когато се обърна, за да си излезе?

— На гърба му ли имаше нещо? Не помня — отвърна той.

— На колана му — каза тя. — Върху кожата беше отпечатано малко име. Ник.

— Името на мъжа е Ник, така ли?

— Да, на двайсет и осем години, живее далеч оттук, работи във военна база, футболен запалнякo, ходи нощем по барове, в някакъв период от живота си е яздил коне или има роднина, свързан с конете. И има някакво вземане-даване, което толкова го безпокои, че е решил да си направи хороскоп. Сделката му е за много повече от шейсет долара, иначе нямаше да даде толкова, за да му гадаят.

— Знаеш много за него — впечатли се Бен.

— Да, зная — отвърна тя. — Но не знам какво точно го безпокои. — Тя сложи ръка върху купчинката и я прелисти с палец. — Имам чувството, че това е голямата му тайна в живота.

8.

Психопортретът беше готов.

Дафи Матюс — психоложката на полицейско управление — Сياتъл, беше предупредила за това Болд, оставяйки му съобщение на лист хартия, съпроводено със запазения ѝ знак — рисувано на ръка усмихнато човече.

Видът ѝ продължаваше да спира дъха на Болд. Някои неща не се променяха с годините. Той се чудеше дали това се дължеше на буйната ѝ кестенява коса, или на тясното лице с фини черти. А може би беше заради стройното ѝ тяло, смуглата кожа и издължените пръсти. Тя беше жена, която можеше да изиграе цял един сет тенис на корт, да убеди самоубиец да не се самоубива или да ръководи пресконференция без нерви и викове. А може и заради устните ѝ да беше — червени, нацупени — нямаше начин да не са сладостни на вкус и меки и пухкави като разтопено масло.

Сутринта на десети октомври определено беше заради карираната блуза, която чудесно изпълваше, и сребърното колие с висулка във формата на делфин в скок, следващо мислената линия, свързваща шията с торса.

Върху бюрото имаше малка пластика на Чарли Браун с надпис, на който се четеше: „Докторът си е в кабинета — 5 цента“. Чайник, украсен с виещи се стъбла с миниатюрни сини цветчета, беше поставен на масичка на колелца, редом до купчина папки в различни цветове. Офисът ѝ на деветия етаж беше единственият в цялата сграда, който не миришеше на дезинфектант и съвсем не приличаше на всички онези офиси с оборудване, отпуснато по линия на градската управа. Истински красиви завеси висяха пред прозорците ѝ, тематиката на окачените професионално изпълнени постери беше свидетелство за пристрастието ѝ към пейзажи от Англия и към импресионистите. Точно до телефона ѝ беше поставена червена керамична лампа с месингови обръчи. От малката свиреща кутия на етажерката зад нея се носеше музика на Вивалди. Тя се завъртя на стола си, намали музиката

и му се усмихна. В стаята като че стана по-светло. Сред купчината папки имаше и такива, в които се съдържаха проблеми, обичайни за полицейското управление: висши чинове, замесени в пиянски скандал, избухнал, след като двама от тях бяха влезли в хотелски басейн в работно време чисто голи; опит за самоубийство на следовател от отдел „Наркотици“, след като беше пребил почти до смърт бившата си съпруга; наблюдение и оценка на процеса на възстановяването след злоупотреба с наркотици и алкохол на неколцина следователи; няколко случая на непрекъснати обиди; няколко страдащи от безсъние; няколко оплакващи се от прекомерна сънливост поради депресивно състояние.

Дафи Матюс изпълняваше ролята и на психиатър за служителите. Опитваше се отново да зашие парчетата на пукащите се по шевовете полицаи. Изслушваше тези, които имаха нужда от слушател. Правеше също и психологически портрети на заподозрените въз основа на всички събрани за тях факти.

Наля му чай, без да го пита, прибави лъжичка захар и достатъчно мляко, за да го просветли. Разбърка го и го плъзна по бюрото към него. Не го попита защо е дошъл — бяха заедно от много години, за да се нуждаеха от подобни формалности.

— Червената пластмаса в плика, изпратен до Стивън Гарман. Не знам какво може да означава. Кръв? Смърт? Гняв? Нито едно от изброените?

— А стихът?

Тя изрецитира:

— „Той половината от делото извърши, който сложи му началото.“ Това е стих от Хораций. Куинтий Хораций Флак. Роден един век преди Христа. Оказал най-голямо влияние върху английската поезия. Един от най-великите поети в лиричния жанр. Голяма работа. Нашето момче добре познава литературата. Може да е учил в колеж, може да има и магистърска степен, а може и да го е завършил. Или е вик за помощ, или чиста заплаха.

— *Нашето* момче? — попита Болд. — Убиецът? Така ли мислиш?

— Така излиза от това, с което разполагаме — каза тя. — Или поне ще бъде така, докато не ми дадеш и нещо друго. Рисунката е на пожарникар без глава, катерещ стълба. А в поемата се говори за нещо, което е извършено.

— *Признание*, така ли? — попита Болд, сърцето му беше ускорило пулс.

— По-скоро предупреждение, така смятам. Той предупреждава Стивън Гарман; това му позволява да се разграничи от последствията на пожара.

— Значи вината се прехвърля върху Гарман — заключи той.

— Точно така. — Тя продължи с разясненията си: — Трябва да изтъкна обаче, че разкривеният почерк, печатните букви, неравномерните разстояния между букви и думи опровергават хипотезата за високообразована личност. Не съм много сигурна как да тълкувам този факт. Той може и да е много млад, Лу, не го забравяй. А сега нека да те запозная с малко статистика. — Тя вдигна един лист от бюрото си. — Шейсет и шест процента от арестуваните подпалвачи са младежи под двайсет и пет години. Малолетните са четиридесет и девет процента от тях.

Лицето ѝ се напрегна, докато четеше.

Той я попита:

— Какво има?

— Просто цифрата...

— Дафи...

— В национален мащаб разкриваемостта е само *петнайсет* процента.

Болд ахна — цели осемдесет и пет процента *ненаказани*.

— Не ми харесва това тяхно превъзходство — призна той.

Тя реши да се залови за нещо не толкова смразяващо и каза:

— Тази червена пластмаса е със символично значение за него. Но докато не разберем на какво е символ, напредък няма да постигнем.

— Щом като е от значение, ще се заемем и с него.

Тя го попита:

— Мислил ли си да изследваш тази топчица, за да разбереш какво е представлявала, преди да се разтопи?

— Предложението ти е интересно — призна той.

— Това със сигурност ще ти помогне по-добре да се ориентираш в символното му значение.

— Какво ще кажеш за пожарникаря? — попита Болд, без да бъде настроен предварително за някакъв необичаен отговор.

— Смятам, че е някой със сигурност работил при нас — отвърна Дафи. — Разочарован пожарникар. Отхвърлен от отдела. Освободен от длъжност. Лишен от повишение. — Тя поясни: — Това обяснява изпращането на писмото, но не и убийството на Дороти Инрайт. Защо да убиваш невинна жена, щом просто искаш да излееш яда си? По-скоро би убил пожарникар или пожарен инспектор, нали?

Болд кимна, без да каже нищо. Усети го по тона ѝ, между изречените от нея думи: това беше нещо много повече от убийство, различно от всичко, с което досега се бяха сблъсквали.

— Трябва ни връзката — каза Дафи. — *Искрата*, ако щеш. Мотивът. Може да се окаже нещо толкова сложно и еkleктично, каквато е и архитектурата на една сграда. Може да е директно свързано с Дороти Инрайт или Стивън Гарман.

На Болд тази новина му се отрази като пресъхване в гърлото, като удар с нож в корема. Не му се искаше да зададе очертаващия се въпрос, защото се боеше от отговора. Все пак налагаше се да го зададе:

— Значи не е приключило, така ли?

Тя срещна погледа му; нейният беше изпълнен с разбиране:

— Посланието му ни го казва. „Той половината от делото извърши, който сложи му началото.“ — Последва реторичният ѝ въпрос: — Какво ли ще направи сега?

9.

Брюнетката с тънкото кръстче и опънатата блузка беше в кухнята и чистеше, след като беше правила пуканки. Бен знаеше, че тя щеше да мине през всекидневната, за да отиде при Джек, който вече я очакваше в спалнята. Беше нова, кестенявата ѝ коса беше прибрана с ластик, нямаше обаче толкова грим по лицето като другите жени, които пастрокът му доличаше, беше и по-слаба. Бен я харесваше. Беше взела под наем видеокасата, явно съобразявайки се и с него. Филмът залиташе леко към сапунените опери, но Бен се наслади на атмосферата на това, което той си представяше като една нормално прекарана вечер вкъщи. Иначе за него нормални неща бяха училището и Емили.

Помисли си, че най-добрият начин да ѝ покаже гостоприемството си е да ѝ демонстрира любимия си номер да се прави на умрял. Не го показваше на всеки.

Разположи се в любимото кресло на Джек — едно от онези, чиято облегалка можеше да се сваля, и с допълнителна подложка, за да си вдигнеш краката — като провеси глава надолу така, че шията му се опъна, а кръвта му нахлу в главата и обля лицето му в яркочервена руменина. След това извади стъкленото си око, стисна го здраво в шепата, опули здравото си око и наподобя изцъкления поглед на мъртъвците, фиксирайки рафта, където Джек си държеше водопроводните инструменти.

След минута водата в кухнята спря да шурти и Бен, чувайки приближаващите се стъпки, отпусна ръце така, че да провиснат, като си задържа дъха до положение, че гърдите му да не се повдигат.

Писъкът ѝ беше толкова силен, че един от съседите им сметна за необходимо да се обади в полицията; най-лошото беше, че както стоеше, тя се напика от страх — на дъното на дънките ѝ изби мокро петно. Джек вече беше докопал Бен, преди Бен да успее да си отвори устата, като в същия миг се разнесе и онзи звук, който момчето не можеше да сбърка с никой друг — свистенето на размахан колан.

Самоувереността му в миг се изпари — светът се преобърна с краката нагоре, а щом усети и удара върху задника си, първата му мисъл беше, че всеки момент ще повърне. Момичето — Джейн? Джун? Ейприл? — Бен изведнъж не можа да си спомни — изписка още по-силно и започна да се моли на Джек да спре, но коланът продължи да свисти като камшик, а след като тя тичешком излезе от къщата, вторият му баща хвана другия край на колана и го заудря с катарамата. Насред последвалия кошмар Бен повърна върху красивото кресло, заради което ударите станаха още по-зверски.

Когато се почувства напълно удовлетворен от побоя, Джек пусна Бен да рухне като чувал с картофи и той падна с лице върху повърнатото, а пастрокът му изкрещя да го изчисти веднага — *иначе го чака по-лошо*. Бен се разрева, но не направи удоволствие на Джек да го види — това му беше правило.

Може би полицаите му спасиха живота — помисли си по-късно той — защото силно потропване на вратата, последвано от обявено с решителен тон присъствие на полицията, накара Джек да отпрати Бен в стаята му, опасявайки се какво би могло да стане, ако посетителите видят момчето в това състояние. Той дръпна Бен за косата, приближи потно лице до разплаканото му лице и му зашепна със заплашителен тон:

— Да те няма. И да не съм чул нито звук!

Бен едва се движеше, отзад го болеше ужасно, но въпреки това направо полетя по стълбата нагоре. Чу как един от полицаите споменава за оплакване от съсед и че са дошли да огледат.

— Трябва да направим проверка — обясняваше непознатият глас.

За Бен ситуацията беше ясна като ден: първо, в неговото състояние не биваше да допуска да бъде открит от полицаите; защото това можеше да докара големи проблеми на Джек, което означаваше още побоища; второ, беше абсолютно сигурен, че Джек направо ще го убие, щом си отиде полицаите.

Той отвори прозореца на стаята си и пое по познатия път, по покрива — внимателно! — до дървото пред кухнята и надолу клон след клон. От тъпата болка отзад постоянно му се повръщаше. Глътката свеж вечерен въздух възприе като глътка свобода — най-удивителното, най-чудното, най-желаното чувство от всички.

По време на пътешествието си до къщата на Емили Бен, който не можеше да върви бързо, а камо ли да тича, даже и да искаше, избягваше да излиза на булевард „Мартин Лутър Кинг“ и се придържаше към страничните улички. Не възприемаше Сиатъл като опасно място, нито се страхуваше от тъмнината, но временното му безсилие заради побоя и фактът, че има стъклено око, го нравеха уязвим и неспокоен.

Въздухът се беше изпълнил с мирис на море и още повече на автобусни изпарения. Небето ярко сияеше заради нощното осветление в центъра. Постоянният шум на моторите и свистенето на гуми създаваше усещането за хорово изпълнение на неуморни щурци и всякакви други бръмчащи насекоми. Свирката на ферибота също не прощаваше. Това беше Сиатъл — градът, който Бен щеше да разпознае по звуците и шума и със затворени очи.

Къщата на Емили беше потънала в мрак, неоновият надпис беше изключен. Бен нямаше особено желание да разказва на гадателката последните новини, нямаше желание да ѝ признава, че по всички показатели съвместното им съжителство с Джек не беше възможно, че моментът да я снабди с доказателства срещу втория си баща от дълго време беше назрявал и най-накрая беше дошъл. Изпитваше страх — не заради болката или заради грубостта, а защото се чувстваше *сам*. Не самотен, а сам. Изпитваше самосъжаление. Емили му беше казала, че за известно време щеше да бъде поставен под закрилата на щата и че нищо повече нямаше да го заплашва. Беше му казала, че ще го освободи от тази *закрила* и ще се грижи за него. Ще го храни и ще го обича; макар напълно да вярваше на искрените ѝ намерения да го стори, той се отнасяше скептично към процеса на осъществяването им. Към *начина* на осъществяването им. Страхуваше се в крайна сметка тя да не дезертира. Майка му беше избягала, без да му каже и една дума.

Както винаги в такива случаи, помогна му повтарянето на *неговата си истина*: че майка му не го беше изоставила завинаги.

Той се покатери на кедровото дърво, подмина клона, на който можеше удобно да се седне, и се изкатери върху платформата, състояща се от шест дъски, които бяха приковали една към друга двама мъже, всеки от които способен да повдигне цял автомобил. Изтегна се

върху нея, внимавайки да не охлузи раните си, сви се на кълбо и скоро заспа в тази поза, повален от психическо и физическо изтощение.

Събуди се малко преди зазоряване, изпика се коленичил, заслушан в шума от струята и приземяването ѝ върху храстите отдолу, усмихвайки се без особена причина, просто ей така. Потръпваше от студ, но се чувстваше в чудно хубаво настроение. И най-важното, чувстваше се на *сигурно място*.

Когато се събуди отново, беше много по-късно, утринното слънце беше затулено от сивата пелена на мъглата, която често навестяваше града. Можеше да е което и да е време от деня, ако се ориентираш по немного силната слънчева светлина, но носещият се във въздуха мирис на кафе и бекон и минаващият училищен автобус, пълен с деца, определено подсказваха, че е сутрин. Бен отново се усмихна: днес училището щеше да мине без него.

Пак се унесе, без да имаше намерение да го прави, повален от съня, тъй като и тялото му, а и цялото му същество се нуждаеше от възстановяване. От спасение. Потъна в сън, превърнал се в кошмар и държащ го пленник в една реалност, където не желаше да бъде: реалността на собствения му живот, от който спасение нямаше.

10.

След като Лиз нарочно замина за вилата и взе и децата със себе си, Болд разбра, че е изправен пред сериозен проблем. Всъщност тя не обичаше да ходи на вилата, намираще я твърде отдалечена, притесняваше се, че наблизо нямаше лекар, в случай че заради децата се окажеше, че има нужда от спешна медицинска помощ; или ѝ беше твърде далеч от града и развлеченията, които оставяше за почивните дни. Най-честото ѝ оплакване беше, че във вилата ѝ е студено, а с настъпването на октомври се предполагаше, че именно това щеше да ѝ бъде най-честото оплакване. А ето че беше отишла там, предпочитайки да му остави бележка, а не да му се обади, което му се стори странно, тъй като не беше в неин стил, докато не стигна до изречението, с което му предлагаше *да дойдеш да ни видиш, ако можеш да се освободиш*. Осъзна, че това е нещо като тест, като уговорка, от тази гледна точка думите ѝ придобиваха съвсем ясно значение. Даваше му шанс да избере: семейството или работата.

На Лиз много добре ѝ беше известно, че когато той се заемеше с нещо подобно на този случай с палежа, нямаше да остави да му се изплъзне. Такива случаи се появяваха веднъж на две години, но тя се чувстваше обидена и негодуваше срещу тях много повече, отколкото ако той се занимаваше с шест случая наведнъж за домашно насилие, заради които се налагаше да работи по шестнадесет часа на ден. Като че го ревнуваше от тези големи случаи, като че част от него ѝ се отнемаше, щом бъдеше погълнат от нещо подобно.

Най-много го заболя от абсолютното осъзнаване на факта, че щеше да се провали на теста. Нямаше начин да успее да отиде на вилата тази седмица, а без телефон там нямаше как да я предупреди, така че от мисълта какво го очаква в неделя вечер, тръпки го побиваха. Щеше да бъде ядосана, но с усмивка на лицето, а той щеше да се чувства виновен, но да се държи нехайно и самоуверено. А не просто смирено и изчаквателно.

Положителното в цялата тази работа беше, че така цялата къща оставаше изцяло на негово разположение. Не му се случваше често, а когато това ставаше, той се чувстваше сякаш тя му е направила най-големия подарък. Изведнъж на повърхността излезе догадката, че може би Лиз беше отишла на вилата с децата като един вид *жертвоприношение*, знаейки много добре каква нужда от тишина и спокойствие имаше той при тежки разследвания. Това го накара да се почувства още по-зле — че първоначално я беше заподозрял в лоши намерения. Затова прочете отново бележката ѝ, надявайки се да получи яснота, но не успя. Бракът беше сбор от много неща — нито едно от тях лесно.

Изключи външното осветление на площадката пред входната врата и си пусна албума на Оскар Питърсън. Седна зад пианото и засвири — от месеци не беше го правил — питайки се защо важните неща в живота винаги първи се принасяха в жертва. Движенията на ръцете му се получиха тромави отначало, затова превъртя албума и опита пак.

Двадесет минути, свирейки заедно с Оскар, и Болд беше овладял отново всички негови акорди и сола.

Притежаваше много добър слух. И чу как една кола изви по алеята, водеща към къщата, забави ход и спря. Той отиде до прозореца и дръпна завесата — беше червената хонда на Дафи. А тя се качваше по стълбата с куфарче в ръката — което не беше добър знак.

Болд трескаво започна да прибира. След минута дочу стъпките ѝ пред задната врата и отиде да я отвори.

— Не вдигаш телефона.

— Лиз изключва звънеца — Сара спи много леко. Съжалявам.

— Ами пейджърът ти? А мобифона?

— В спалнята са, в самото ми. Бях си пуснал високо музиката — оправда се той. — Не съм го направил нарочно. Заповядай, влез — покани я Болд.

— А Лиз?

Тя като че се колебаеше да влезе.

— Заведе децата на вилата. Всичко е наред.

Той я пропусна вътре.

— *Не е наред* — поправи го тя, докато прекрачваше прага, минавайки направо към проблема, заради който беше дошла дотук. —

Днес на пресконференцията беше истинска катастрофа. Шосвиц говори прекалено много! А на всичкото отгоре и *това*. — Тя бръкна в куфарчето си и му подаде един лист — фотокопие. — Оригиналът е в лабораторията.

Няколко минути по-късно Дафи отпиваше от чашата си червено вино, седнала срещу него край кухненската маса. Пред Болд имаше чаша със сок. Прочете това, което му беше дала, още веднъж — наум, после на глас:

— „Изведнъж проблясък на разбиране, искра, прескачаща към душата.“ Адресирано до Гарман?

Тя притеснено кимна.

— Цитат от Платон. Нашето момче се очертава като много начетено.

— Едва сега ли си тръгна от службата? — попита той, отклонявайки се за момент от темата, макар да премисляше какво би могло да последва след това писмо. — Много е късно.

— Гарман донесе писмото неотворено — съобщи му тя. — Беше убеден какво може да е. Каза, че иска да го запази абсолютно автентично като доказателство. — Даде му секунда време да възприеме казаното. — Предложих да ти го донеса.

— Добре, благодаря — избъбри Болд и допълни: — Не ми харесва това. Изобщо не ми харесва.

— Да.

В очите ѝ се четеше дълбоко загнездило се разбиране. И двамата много добре разбираха какво означава това писмо, но Болд нямаше никакво желание да го формулира на глас, сякаш ако го направеше, от това щеше да стане още по-важно и сериозно. Въпреки това в съзнанието му се наби мисълта за друга жертва като Дороти Инрайт, която, както се занимава със своите си неща, в своята си къща, изведнъж щеше да се озове пред портите на ада. И след нея нямаше да остане нищо, нищичко, освен една-единствена костица — направо невъзможна работа.

— Защо? — попита Болд Дафи, все така въздържайки се да изрече на глас какво означаваше това писмо — нов пожар, нова жертва.

— За пожара ли питаш, или за писмото?

— Има ли разлика?

— Бас държа, че има.

Тя отпи от виното, макар да си личеше, че не ѝ допада много на вкус. И като че изведнъж беше изгубила част от очарованието си — заради умората и заради същия неотслабващ натиск, който усещаше и Болд. Да разследваш извършено убийство беше едно; съвсем друго да се опитваш да изпревариш и *предотвратиш* едно убийство. С пристигането на второто писмо това се превърна в тяхно задължение: да предотвратят смъртта или да се чувстват *отговорни* за нея, ако не успеят. Това беше незаслужена тежест — с нищо неоправдана — от която обаче нямаше спасение, нямаше измъкване и за двамата. Бяха го преживели вече, пак двамата, но и това не изрекоха на глас сега — няколко живота бяха изгубени, няколко изцяло променени, техните — също немалко.

Тя продължи:

— Първото писмо, както ти споменах, можеше да означава всичко — от вик за помощ до нещастно съвпадение на датите. Това писмо променя всичко. — После реши, че не трябва да звучи толкова категорично. — Моля те да обърнеш внимание — само изказвам мнение, предположение на психолог.

— Убеден съм, че си права.

— Тези цитати са предупреждение, Лу. Той е много начетен. Даже така ще го нарека — *Начетения*. — Болд усети да го побиват тръпки. — Забрави вика за помощ. Той има намерение да пали огън за втори път. Сложил е *дати* и на двете послания, не забравяй. Това само по себе си е необичайно; трябва да му се обърне необходимото внимание. Кое то пък означава, че пожарът е днес или може би по-късно тази вечер. Много бърза. Не оставя на Гарман време за мислене. Предупреждава и пали — което означава, че в момента на получаването на писмото той вече си е набелязал жертвата, даже може да е подготвил къщата за взривяване.

— Господи... — отрони се от Болд. — Само с една жертва трудно можем да твърдим, че е налице, както му казваме, определен модел.

— Налице е предумисъл и това, че всичко явно му доставя удоволствие. Набелязаната му жертва може да не е обитателят на сградата, обърни внимание — предупреди го тя. — Може и да не е човек. Може да си е набелязал сграда на определен архитект, може

самата конструкция да е тази, която иска да *убие*. Много вероятно е да си е набелязал самия Гарман. Натискът, който ти усещаш, който аз усещам във връзка с този случай, може да има за прицел Гарман. Той е пожарен инспектор, Лу. Доказателствата, които той открива, пращат подпалвачите в затвора. Отмъщението е потенциален мотив.

— Фидлър проверява Гарман.

— Добре, това може да помогне — кимна тя, знаейки колко е добър Фидлър в изравянето на подробности.

— Бейън проучва нещата откъм техническата страна — химически състав на запалителните вещества. — Той усети напрегнатостта ѝ. — Какво има?

— *Пожарникари* — отвърна тя. — Фидлър, Бейън, Гарман, всички те са пожарникари. Ченгетата са на една крачка разстояние от това да станат лоши момчета — обсъждали сме това и преди; доста от нас са в този бизнес заради чувството за власт. Присъстващите правят изключение, разбира се. Пожарникарите не са в по-добро положение: от потушаването до подпалването на пожар има само една крачка. Всъщност, както знаем и двамата, пожарникарите често палят сгради, за да обучават новите попълнения. Много им харесва да палят.

На лицето на Болд се появи скептично изражение.

— Преувеличавам, разбира се, но смятам наистина, че едва ли много пожарникари ще тръгнат да ме опровергават. Така че мнението ми е, ако трябва да търсим подпалвач, може и да не се наложи да го търсим толкова надалеч.

Болд реши да я подразни:

— Кой, ако не пожарен инспектор, пали сградите и си праща сам на себе си послания? Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Може да бъде който и да било от тях, Лу. На всички може да им влезе тази муха в главата. Колко е натоварен текущият сезон на пожарникарите? На колко възлиза бюджетният натиск върху тяхното управление за намаляване на разходите? Тези въпроси трябва да получат отговор. Кой ще си отиде пръв, ако се налага намаляване на разходите? Той или тя би могъл да е нашият подпалвач.

— *Тя?* — възкликна Болд.

— Отровата и огъня — най-добрите приятели на жената.

— Вече осъждани за палеж и действащи пожарникари. Твърде голям списък. Някой друг? — Болд физически усещаше надвисналата

опасност: второто писмо беше като запален фитил вътре в него. — Ами жертвите? Как ще предотвратим втора смърт?

— Как да предотвратим избухването на други пожари по същия модел? — попита тя, избягвайки отговора. При подпалвачите най-често се случваше впоследствие да се нароят редица техни последователи; това беше нещо, което на всички беше известно, но за което никой не искаше да говори, камо ли да обсъжда.

— Как да поискаме от пресата да се въздържа, за да предотвратим поява на имитатори? — попита тя реторично. — Няма как, Лу. Да се надяваме, че предположенията ни са погрешни. Че няма да има втори пожар. И че първото писмо не е било свързано с „Пожара Инрайт“. Кой знае? — И добави: — А ако има втори пожар, втора жертва, не трябва да се огъваме, не бива да позволяваме някой да ни отнеме разследването — от градската управа или по-висши чинове. Това е твой случай, Лу. Всеки би бил благодарен, че ти си начело на случая.

Оптимистичен тон и комплименти за повдигане на самочувствието — и то в обилно количество. Дафи изглежда усещаше кога той се нуждаеше от погалване по главичката. Приятелството им беше започнало по този начин. Това, че беше довело до една нощ на страстен секс преди шест години, си беше лично тяхна работа, засягаше единствено и само тях. За малко от устата му да се отронят думи, изпълнени със сарказъм, но се въздържа — тя беше пожелала просто да му помогне. Но само фактът, че си прави труда да му вдъхва оптимизъм, беше достатъчен да го изплаши още повече — това означаваше, че тя беше не по-малко изплашена от него заради перспективата за втори пожар и втора жертва.

Дафи продължи с поизтънял глас, което само потвърди разсъжденията му:

— Никой не би искал втора жертва. Не допускам такова нещо.

Болд беше работил с колега на Дафи, съдебен психиатър от Източен Сиатъл, изготвил психологически профил по друг случай. Този мъж веднъж му беше казал: „Колкото повече убиват, толкова повече научаваме за тях и се увеличава шансът да ги хванем“. Това беше една от онези жестоки истини, за която Болд изобщо не искаше да си спомня, но въпреки това сега беше изскочила от гънките на съзнанието му. Психиатърът беше малко особен, но посланието му

беше просто: следователят не би трябвало да позволява увеличаването на бройката на жертвите да пречи на разследването заради чувството за вина и мъка; той трябва да отвърне на предизвикателството и да събере колкото се може повече доказателства и улики. Трябва да бъде упорит, да постои.

— Трябва да поставим пожарното управление в пълна бойна готовност — предложи Болд в опит да предприеме нещо, а не просто да седи и да чака кога някой друг ще бъде изпепелен. — Можем да се свържем с експертната група към градския съд, специализираното звено по палежите — и да ги помолим да разпитат най-подробно своите източници на информация. Този човек не е паднал от небето.

Тя предложи:

— Имаме няколко обаждания от гадатели, които ни предлагат информация срещу заплащане. Не съм проверила сведенията им, но бих искала да го направя.

Болд потръпна. В неговата работа нямаше място за гадатели.

— Не разчитам на такива като тях — припомни ѝ той.

— Аз ще се заема с тях. Поне да преценя потенциалните възможности на информацията.

— Твоя работа.

— Не ги отхвърляй с лека ръка — възнегодува тя. — Може да излезе нещо от техните сведения. Разчитаме на информация от мошеници, Лу! Да не почнеш сега да ме убеждаваш, че на гадателите не може да се вярва, а на мошениците може?

— Ти се заеми с гадателите — подхвърли заядливо той. — Аз ще си гледам мошениците.

Тя запали цигара и яростно я засмука. Рядко губеше хладнокръвие. Седяха известно време в мълчание.

Тя насочи вниманието си към чашата с виното, пръстите ѝ се плъзгаха надолу и нагоре по столчето. После попита, сменяйки темата:

— Чу ли как ни се надсмяха в новините? И че Шосвиц бил заплашил подпалвача?

— Чух. Пуснаха го и по служебния канал.

Шосвиц беше истинска катастрофа, когато правеше изявления пред медиите, но нищо не можеше да се направи.

— Може просто да му е залагал стръв, Лу. Нарече го луд, побъркан... Даже спомена и твоего име.

— На водещите случая често им съобщават имената — беше обяснението му, но изобщо не беше убеден, че е така.

— На текущи разследвания? Това е погрешно. Искане ми се да не беше правил това.

— Лейтенантът се съобразява само със себе си.

Пейджърът му се обади. Болд и Дафи се спогледаха. В нейните очи се четеше страх. И двамата много добре разбираха какво означаваше това обаждане още преди Болд да посегне към телефона.

11.

Зад колата на Бърза помощ с непрекъснато мигащата ѝ лампа стояха Болд и детективът, натоварен с разследването на пожара този път — Нийл Бейън. Изчакваха, докато мястото на пожара бъде охладено достатъчно, че да може да се върви по него. Болд прие предложената му каска и специалното яке, но на краката му бяха собствените му непромокаеми туристически ботуши.

Бяха стояли така четири часа, преди инспекторът от експертната група към градския съд да беше решил, че е време да се заемат с това, което беше останало от номер осемстотин седемдесет и шест на Северна петдесет и седма улица. Към него се беше присъединил и Стивън Гарман, който беше пристигнал след второто повикване.

Болд стъпваше в локви и кал. Въздухът беше тежък — комбинация от мирис на влага, тлеещ огън и мърша. Нийл Бейън поведе Болд през зейналата на мястото на къщата дупка с думите:

— Гледай пред краката си. Аз ще се оглеждам наоколо. Ако ти кажа да се наведеш или да скочиш, не се чуди какво става, а го направи. Затова трябва да гледаш надолу — за да можеш веднага да се ориентираш накъде да се спасяваш.

И Бейън, и Болд носеха мощни фенери, за да осветяват останките от опожарената сграда. Болд беше удивен до каква степен пожарът я беше направил неузнаваема и сподели впечатлението си пред Бейън.

— Почти няма какво да се види от нея — беше коментарът му, докато се насочваше към сутерена, където вече работеха двама от специализираното звено.

— Вече са ѝ направили обстоен оглед — обясни Бейън, разочарованието ясно му личеше. — Пожарникарите по принцип оглеждат навсякъде, за да са сигурни, че пожарът навсякъде е овладян. Това е правилна тактика, но ние ги насърчаваме да се отказват от подобни обстойни огледи при пожари от съмнителен произход, за да не унищожат евентуалните улики и доказателства. Работата е там, че при

огън с висока температура пламъците проникват във всички възможни ъгли, дупки, килери, изобщо *скришни* места. За да се обезопаси изцяло мястото, за да овладееш изцяло огъня, всъщност трябва да огледаш навсякъде, да се поразровиш — всичко е въпрос на време. Ние обаче — инспекторите — бихме предпочели огледът да стане по-късно. За да може и ние да присъстваме, когато все още гори, но вече под контрол. Следователите трябва да могат да видят всичко така, както си е било. Така шансовете им да намерят някоя улика са по-големи. А какво става, когато дойде време специализираното звено да се намеси — всичко вече е изметено и направо лъщи от чистота.

Опожарената сграда представляваше смесица от напълно овъглени и все още тлеещи вещи — алуминиева дограма, прекатурени мебели, мокри килими и изпочупени стъкла. Бейън и Болд внимателно си проправяха път през бъркотията. Половината от къщата просто липсваше, на нейно място имаше кръгла дупка, стигаща до сутерена, където Гарман и другият инспектор от експертната група се ровеха из останките. Пожарът беше наподобил движението на падащ стълб и, започвайки от центъра, беше помлял стените в посока към задната част на сградата.

Бейън промърмори:

— Не бях виждал такова нещо. — След което веднага се коригира: — Освен на снимките от „Пожара Инрайт“.

— По-лошо ли е в сравнение с други пожари? — поиска да си изясни Болд.

— Изобщо не може да става сравнение с друг пожар. Работата е много по-лоша и от най-лошия пожар.

— За какво всъщност трябва да се оглеждам? — попита Болд.

— Повечето неща ще са нападали там долу — отвърна Бейън. — Каквото е останало, повечето е в сутерена. Падали са в него като в чаша. Овъглени остатъци. Стъкла. Тухли. Кабели. Изолация. — Той освети с фенера си дупката. Гарман за момент вдигна глава към тях, след това продължи заниманията си. — Забеляза ли какво липсва? — попита Бейън Болд. — Фаянсът. Мивките. Тоалетните чинии. Къде са? Същото като при Инрайт. Ще ти кажа къде са: там, долу, степени, което означава, че говорим за температура на горене от хиляда — хиляда и петстотин градуса, което слага този вид пожар в отделна графа. А като прибавим и факта, че близкостоящите сгради не са били

засегнати от пламъците — защото подпалването е станало смразяващо бързо — и ето ти един напълно объркан пожарен инспектор пред теб.

— Значи евентуалните улики и доказателства са тук долу? — попита Болд.

— И то в силно намалено количество. Каквото е попаднало в ядрото на пожара, в по-голямата си част направо се е изпарило. — И той повтори, натъртвайки. — *Изпарило.*

Хеликоптер на една от телевизионните станции забръмча над тях, насочвайки към опожарената сграда прожектор, чиято светлина за миг ги заслепи. Болд видя за кратко изцапаното със сажди лице на Бейън и кървясалите му очи. Във въздуха изведнъж се понесе различен мирис, до болка познат, и Болд се заоглежда наоколо.

— Какво има? — попита Бейън, усещайки възбудата на Болд.

— Има труп — отвърна с угрижен тон Болд.

До тях достигаше шум от движещи се коли, от разговори по двустранни предаватели, бръмчене на хеликоптер. Далеч някъде се чу и лай на разярен пес.

Бейън отри лице с ръка, попивайки влагата, размазвайки обаче още повече мръсотията по него.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм — сопна му се Болд. — Обзе го паника. Съседите, които бяха разпитани, не можаха да кажат със сигурност дали някой е бил вътре по време на пожара. — Може да е било куче. Или котка. А не човек.

Макар да подозираше, че точно човек е бил. Миризмата идваше отдолу. Дали само полицаите от отдел „Убийства“ можеха да разпознават тази специфична миризма, зачуди се той. Нямаше желание да става свидетел на намирането на обгорял труп. Беше присъствал на аутопсия на един такъв. Веднъж му беше достатъчно.

Улови за лакътя Бейън и му каза:

— Ако и при вас процедурата е като при нас, тогава ще трябва да се установи периметърът на търсене, преди да са се намесили и други миризми. Търсим хартийки от дъвки, клечки от сладолед, капачки, клечки за зъби...

— Разбирам. — Бейън махна с ръка надолу. — Засега всички действия са съсредоточени долу. Зоната, откъдето е започнал пожарът,

е точно в центъра на сградата. Няма да искат да им се пречкаме там. Аз ще бъда тук още час-два най-малко.

— Нека всеки от нас избере посока на движение, за да идентифицира източника на миризмата, след това ще се разменим. — Болд за първи път се почувства на своя почва след потушаването на пожара. И започна да нарежда със заповеднически тон: — Не вдигай очи от земята. Оглеждай внимателно.

Разбирайки какво може да търси Болд от казаното преди малко, Бейън каза:

— Всичко, което се е оказало близо до сградата, е отишло в пламъците. Няма да намериш никакви хартийки от дъвки или нещо подобно.

— Хайде, не се опъвай — призова го Болд.

— Добре, добре — смотолеви Бейън, — експертната група на помощ на отдел „Убийства“!

Болд му смигна и сведе поглед надолу, към обгорялата яма, където Гарман и другият инспектор ровеха из боклука. Мислеше си до каква степен е бил унищожителен пожарът и че едва ли ще открият труп, а без труп значи нямаше и убийство. Нямаше да има и *разследване* за убийство. Неговата група се занимаваше със случай на намушкване с нож на Лекарствения хълм и с друг на предполагаемо удавяне близо до пристанище Шилшол. Носът му усещаше това, което очите все още не можеха да потвърдят. Може би тялото, чието присъствие подушваше, нямаше да може да се намери.

Тревата, опасваща сградата, беше обгоряла до черно от високата температура, а земята под нея се беше превърнала от струите вода от маркучите на пожарникарите в жвакаща кал. Болд се оглеждаше за капачки от бутилки, фасове — изобщо нещо, което би могло да го насочи към подпалвача. Докато се движеше в очертанията на обгореното, той се опита да възстанови престъплението. Разказваха се легенди за полицаи, които едва ли не били способни да *видят* престъпленията — да си създадат ясна представа за убийствата. Болд не притежаваше такава способност. Но понякога можеше да реконструира технологията на убийствата, базирайки се на видими белези и факти. В редки случаи фантазията така завладяваше съзнанието му, като че му прожектиреше филм за това как точно се е

случило убийството. В тази нощ на ранния следобед случаят беше точно такъв.

Той вдигна глава и пред него изведнъж като че се извиси непокътнатата още къща. Къщата, която никога не беше виждал. Беше покрита с кафяви шинди, а около прозоречните пространства бяха боядисани в бяло. Представляваше съвсем семпла конструкция, двуетажна. Без комин, но с телевизионна антена стар модел, изкривена и ръждясала, с която от дълго време е било невъзможно да се ловят сателитни канали. Видя стълба, подпряна на една от страничните стени, и гърба на мъж, който се катери по стълбата.

Зад него изви сирена и образът изчезна. Той се огледа наоколо, като че се беше загубил и искаше да се ориентира; като че се беше събудил. С никого не беше споделял за явяващите му се халюцинации, даже не и с Лиз. Половината от нежеланието му да разказва за това се дължеше на потенциалната възможност да предизвика смущение и объркване, другата половина на суеверие — не искаше да предприема нещо, което би могло да сложи край на редките моменти, когато проникваше в миналото.

Знаеше от предишните случаи, че не трябва да мърда от мястото си. Знаеше от разговорите си с Дафи, че подобни състояния на *живо въображение* обикновено бяха предизвикани от нещо видяно, звук, мирис; че такива стимули се запечатват в подсъзнанието. Разбираше, че това, което беше отключило видението, се намираше някъде наблизо или току-що беше минало край тях. Първо се заслуша в звуците и шумовете. След това подуши миризмите, носещи се от обгорялото пространство. През цялото време очите му се вглеждаха внимателно в това, което го заобикаляше.

Отговорът лежеше досами краката му, не в миризмите или звуците. Две следи в калта, два правоъгълни отпечатъка в почернялата трева. До дясната вдлъбнатина имаше някакви сини точки върху калта. Той се приведе, внимателно ги разгледа и остана разочарован, тъй като ги идентифицира като отпечатъци от стълба. *Пожарникарска*, реши той. Страничните греди на стълбата бяха потънали на около шест сантиметра в пръстта, оставяйки характерен отпечатък във вид на обърнато V.

Болд веднага скицира видяното, след което се изправи и видя, че Бейън е застанал до него.

— Откри ли нещо? — попита го Бейън.

Болд отбеляза:

— Предполагам, че пожарникарите са използвали стълби, за да се справят с пожара?

— Няма начин. Много е било горещо, за да могат да го направят. Освен това — допълни той, махвайки с ръка към пространството пред отпечатъците, — тук изобщо е нямало стена, огънят я е погълнал. Малко трудно би подпрял стълба, когато няма на какво.

Болд вдигна глава нагоре към мястото, където би трябвало да е стената, и видението с мъжа, катерещ се по стълбата, се върна. Отне му време да ограда мястото с лента с полицейска маркировка, преди да продължи с огледа на самата находка. Бяха открити само отпечатъци, но не и стълбата.

Болд се обади в службата и поръча на Бърни Лофгрийн, старши специалист по идентифицирането, да изпрати някого, който да направи необходимите замервания и снимки на отпечатъците и да вземе образци от сините точки — от дреха може би или от парче плат — до тях. Обля го вълна от възбуда — улики, събрани от мястото на престъплението, каквито и да било улики и доказателства, бяха най-важното в едно разследване. Два палежа са прекалено много, помисли си той.

Болд тъкмо беше прекрачил прага на собствената си къща покъсно същата вечер, когато нова улика от мястото на престъплението се прояви от само себе си. Той беше престоял часове на мястото на пожара, надзиравайки отпечатъците, и беше присъствал и на гротескното по своята същност намиране на овъглен труп с нарушена цялост в сутерена, заклещен под преобърнатата вана. Преместването му беше извършено много внимателно. Самият Дикси се появи, за да се заеме с това — нещо, което много впечатли Болд. Полът и възрастта на жертвата останаха неопределени. Повече щеше да се знае след аутопсията на следващия ден.

Тъкмо беше влязъл през задния вход в къщата си и се препъна — буквално се препъна — върху новата улика: ботушите му бяха залепнали за пода веднага щом беше прекрачил прага. Те залепнаха, а

Болд полетя напред и се сгромоляса върху пода като пияница след дълъг престой в бара.

Измъкна краката си от ботушите и понечи да пипне топящата се гума на подметките, но размисли. Щом това, върху което беше стъпвал, е могло да стопи подметка от вибрам, значи не трябва да си пъхаш ръцете в него. Зачуди се дали някой друг от присъствалите не се беше натъкнал на същия феномен, а може би единствен той е бил с *граждански ботуши*?

Набра номера на Бърни Лофгрийн, събуди го и му съобщи за подметките на ботушите си. Отговорено му беше да ги завие внимателно в алуминиево фолио и да ги занесе в лабораторията сутринта.

— Какво може да е, Бърни? — попита Болд приятеля си, след като старши специалистът приключи с инструкциите си.

— Или много силна основа, или силна киселина — отвърна Лофгрийн, в тона му се четеше недоумение. — Но какво е търсило нещо подобно в един пожар, засега не мога да ти отговоря.

12.

Бен се пробуди за трети път сред клоните на кедровото дърво край къщата на Емили заради звука от навлизащ в алеята автомобил. Бързичко идвайки на себе си, той осъзна, че си е било чист късмет да не се изгърколи от платформата долу, тъй като беше лежал почти на ръба, по корем, едната му ръка даже висеше във въздуха. След като се измести, за да може да седне, той потрепери от болка и си припомни побоя, който сънят го беше накарал да забрави. Запита се дали не беше дошъл моментът да даде най-накрая на Емили доказателството срещу втория си баща, за което тя толкова беше настоявала, моментът да предприеме нещо, но тази мисъл го накара да потрепери още по-силно — от ужас какво ли щеше да му се случи, ако Джек го намереше.

Чу вратата на колата, паркирала под кедровото дърво, да се отваря и погледна надолу — не беше кола, а син микробус с бял покрив и сърцето му подскочи при вида на мъжа с ниската подстрижка, който затвори вратата и се запъти към предния вход на къщата на Емили. Бен беше запомнил този мъж с обгорелите и сраснали се пръсти. Нарекъл го беше *престъпник*; способността му да наблюдава беше уловила десетки подробности, от които можеха да се извлекат сведения за този човек.

Прозорчето на покрива на микробуса беше отворено.

Бен се улови за ствола на дървото и слезе на по-долен клон, казвайки си, че просто иска да слезе, в същото време усещайки, че любопитството му се опитва да вземе връх над него. Двете мисловни тези се вкопчиха в двубой, все едно го дърпаха за ръцете в противоположни посоки, заплашвайки да го разкъсат. Не му се искаше да слезе и да отиде в кухнята, за да наднича през шпионката; искаше му се да разгледа *отвътре* микробуса.

Докато слизаше клон след клон, възбудата му растеше. Не беше радостното очакване, което го обземаше от мисълта, че ще се срещне с Емили; не беше и опиянението, в което изпадаше, намирайки се сред клоните на кедровото дърво — беше заради отвореното прозорче точно

под него. Той спря и погледна през отвора във вътрешността на микробуса — забеляза голям метален цилиндър, който сигурно беше дуло на револвер.

Решението беше взето.

Движенията на Бен, докато слизаше от дървото, бяха равномерни и плавни, той местеше ръце и крака по клоните без никакво усилие — като маймунка. Чувстваше се като у дома си, без да се страхува от височината. Доверяваше се на живите клони, избягваше сухите. Щом стъпеше на клона, той се стараяше да си осигури здрава опора за ръцете над главата, като в същото време запази и равновесие, доколкото беше възможно. После повтаряше маневрата, избирайки по-долно клонче, приближавайки се все повече към отвореното прозорче, тъй като микробусът беше паркиран непосредствено до дървото, с опънати нагоре ръце и пръсти, здраво стиснали дървото, разпределяйки тежестта си между краката и ръцете. Колкото по-надолу слизаше, толкова по-ниско се привеждаха клоните, сочейки микробуса, сякаш го подканваха да влезе вътре. Ако сега се изтърколеше от дървото, щеше да се стовари направо върху покрива на микробуса. Беше съвсем близо до целта.

Съсредоточи изцяло вниманието се върху местоположението си и силно приведените клони, служещи му за опора на ръцете и краката. Трябваше да се спусне на около метър по-надолу, за да докосне микробуса — две-три стъпки само — а изпита чувство, сякаш щеше да се озове в съвсем друг свят. Клонът под краката му застрашително кривна надолу, той за момент се набра на ръце и премести крак и тежестта си на по-горния клон, но той също се залюля. Бен погледна надолу и видя, че всеки момент е възможно да се изтърси върху дребния чакъл от три метра височина, ако клоните се счупят. Нямаше да се пребие, но и нямаше да му бъде много весело. Можеше да си счупи нещо. Още по-лошо — щеше да привлече вниманието към себе си и това, което беше възнамерявал да направи, и така щеше да създаде само неприятности на Емили.

Опита да направи нова маневра, двата клона застрашително се огънаха и той разбра, че повече няма накъде. Надяваше се да стигне до микробуса единствено като се хванеше за горния клон, после щеше да се отпусне с все сила върху клона, на който беше стъпил, след това да се оттласне от него, като в същото време използва гъвкавостта на

горния клон, който, залюлявайки се, да го *стовари* върху покрива му. Той отново провери опората на краката си — за миг *целта* му се видя страшно отдалечена. След което направи замислената маневра, пусна ръце от горния клон и скочи.

Обзе го усещане, както беше подхвърлен нагоре, а след това спуснат надолу, че все едно се вози в асансьор. Залюля тяло, клонът се приведе още по-ниско и тогава гуменките му докоснаха повърхността на микробуса. И се отпуснаха върху него. Отлично беше преценил момента, пускайки се от клона точно преди той да се приведе още повече и да подмине микробуса. Той се хвърли напред и се просна върху алуминиевия покрив — в цял ръст — сякаш щеше да се моли. Клонът се прибра нагоре със свистене, прилично на писукане на изплашени птици, готови да полетят.

Беше притворил очи, без да знае като ги отвори, какво ще види — оказа се отвореното прозорче. Беше на по-малко от половин метър пред него. Поиска да коленичи, но покривът под него започна да се огъва; опасявайки се да не хлътне, той остана така проснат, прехвърляйки тежестта на тялото си върху гърдите, под които се намираха редиците нитове, които сметна за поздрава опора, докато отляво и отдясно металът беше крехък и лесно поддаваше. Сантиметър по сантиметър той се плъзгаше към отвореното прозорче, приличащ на кученце, попаднало върху гладък килим. Рамката на прозорчето беше от дърво, цепнатините бяха изпушени, приличаше на нещо допълнително сложено, а не оригинална част. Бен подаде глава над отвора и се огледа вътре. Наистина беше револвер, сложен върху пейка, покрита с облечени в дамска възглавници. До пейката, на пода, върху разгънат спален чувал беше поставен брезентов чувал в армейско зелено. На пода се търкаляха и няколко празни кутии бира и разтворен брой на „Плейбой“. Бен побутна прозорчето, но то не се помръдна. Тогава видя куката и трите дупчици, бележещи възможността прозорчето да се отваря на различна височина или да се затвори. Извади куката, прозорчето се задвижи свободно и се доотвори.

Дочу шум отдясно. Отначало не проумяваше какво става. Малко след това обаче успя да свърже чутото с това, което щеше да последва.

— Благодаря ви — каза плътен мъжки глас. — Пак ще дойда.

Мъжът с ниската подстрижка, мъжът, на когото принадлежеше револверът — и микробусът. *Тръгваше си.*

Бен извърна глава. Мъжът стоеше до вратата и тъкмо я затваряше. Само след секунда щеше да се обърне с лице към микробуса, щеше да види Бен проснат върху покрива на микробуса, с глава, напъхана в отвореното прозорче. Щеше да го спипа.

Затрудняваше се да диша; сякаш и сърцето му беше спряло, но само след миг така подскочи, че усети болка в гърдите. Бен никога в такива случаи не мислеше за варианти за изход, за извинение, към което можеше да прибегне; реакциите му бяха изцяло подчинени на инстинкта: той сведе глава надолу, протегна ръка, за да улови ръба на прозорчето, и плъзна тяло вътре. Спусна се в празното затворено пространство, краката му почти докоснаха сгъваемата маса, и стъпи долу. Залегна и се напъха наполовина под пригодения за легло диван, сдържайки дъха си. Кръвта в ушите му чукаше със силата на гръмотевица — не чуваше нищо друго. Имаше чувство, като че препускащото му сърце свисти.

Откъм предната част на микробуса се разнесе скърцането на отворената врата. Връзката между кабината на микробуса и товарната част беше малко плъзгащо се прозорче, скрито зад завески, които — за щастие — бяха дръпнати.

Последните думи на мъжа: „Ще дойда пак“, отекнаха като ехо в съзнанието на Бен. Може би той просто беше излязъл, за да вземе нещо от кабината; може би просто искаше да изпуши една цигара. Може пък, също като пастрока му, да криеше бутилка под седалката или цигари с марихуана в пепелника — и да искаше да се съвземе. Нямаше да бъде първият — с хороскопите си Емили беше в състояние да смае и зашемети всеки свой клиент.

Двигателят изръмжа. Бен вдигна глава и погледна през прозорчето на покрива. Виждаше му се толкова миниатюрно, така далечно. *Недостижимо.* Микробусът се раздвижи и пое назад.

Бен се придвижи на четири крака към тясната задна врата. Протегна ръка и завъртя бравата, готов за момента, в който микробусът ще спре, докато шофьорът сменя задната скорост с предна. Щеше да се възползва от тази секундна възможност и да изскочи навън.

Завъртя бравата и за негова радост тя поддаде. Не беше заключена.

Микробусът намали и после спря, предавките изсвириха, докато шофьорът сменяше скоростта. Бен натисна вратата навън. Тя се отвори на няколко сантиметра разстояние и спря. Беше блокирана отвън.

Микробусът изръмжа. Бен отново опита да отвори вратата, но нямаше как да стане. Ситните камъчета от алеята на Емили постепенно се изгубиха от погледа му. Беше хванат като в капан вътре.

13.

Изад дебелите стъкла на очилата очите на Бърни Лофгрийн изглеждаха като половинки сварени яйца. Лофгрийн се извисяваше на около метър и шестдесет и пет над земята, беше плешив и с наднормено тегло. Облечен беше със зелени панталони, виснали като чувал, и закопчана догоре синя риза „Оксфорд“ без вратовръзка. Във всяка служба от градската управа, включително и в полицейските управления, винаги имаше по някоя своеобразна звезда, но Лофгрийн беше извън всякакви класации. Като старши специалист по идентифицирането имаше две десетилетия зад гърба си и нюх за анализ на събрани доказателства. Често новобранци, виждайки го за пръв път на местопрестъплението, казваха за него, че притежава шесто чувство. Но усетът му нямаше нищо общо с паранормалното; всичко беше въпрос на обиграност. Лофгрийн просто си разбираше от работата.

Той, Болд и съдебният лекар, доктор Роналд Диксън, си обичаха професията. Може би това ги беше превърнало в близки приятели и съмишленици. Бибоп-джазът допълнително подплатяваше приятелските им чувства, но именно посвещаването им на работата беше изиграло основната роля за установяването на доверието помежду им, беше се превърнало в спойката между тях. Щом Лофгрийн твърдо държеше на свое мнение по някакъв повод, Болд напълно му се доверяваше и го *вземаше на въоръжение* в по-нататъшната си работа, независимо колко му се беше искало да му опонира.

Малцина в управлението биха прекосили града в ясна есенна утрин, за да седнат в кухнята на колега, за да побъбрят по работа. Бърни Лофгрийн беше един от тях. Заради него Болд направи цяла кана кафе, зареди албума на Скот Хамилтън и нарязва пъпеш. Почисти го от семките, махна корите и подреди нарязаните парчета в чиния. Лофгрийн пристигна точно в този момент.

— Да не би да не си спал цяла нощ? — попита го Болд.

— Отидох в службата в пет часа и веднага се залових с отпечатъците, но не заради черните ти очи. Твоят лейтенант мазник ме засили веднага да се хващам на работа. Носят се слухове, че има втора жертва. Новината е, че вече го водят сериен подпалвач. Даже са му прикачили и име: *Начетения*. — Той сви устни. Лофгрийн, цивилен служител в полицейското управление — Сиатъл, постоянно беше залъгван с обещания от политици при всяка кампания. — Знаеш ли колко стълби се продават в Сиатъл всяка година?

— Нямам представа — отвърна Болд, мислейки си в същото време: „Прекалено много“.

— И аз.

Дребният мъж се разсмя, а винаги, когато го правеше, притваряше огромните си очи и клатеше глава, сякаш всеки момент ще кихне. Нямаше друг като Бърни Лофгрийн на света.

Болд сложи парченце пъпеш в устата си и зачака събеседника си да премине по същество. Лофгрийн имаше особен начин да губи времето на другите.

— Сигурно не ти е направило впечатление, обаче и аз подминах факта, че при стълбите разстоянието между страничните греди — ширината на стълбата, се оказва много важно. А ние притежаваме великолепни отпечатъци на тези греди, все едно сме се сдобили с отпечатъци от пръсти. Самоудължаващите се стълби, предназначени за продажба на частни клиенти, каквито можеш да си купиш в магазини на едро и магазини за намалени стоки, се продават с най-различни ширини. Някои производители предлагат шейсетсантиметрови, други — шейсет и пет сантиметрови или седемдесетсантиметрови — всичко зависи от якостта на скъсване на използвания материал, обикновено алуминий или алуминиева сплав. Стълбите за частни клиенти според стандартите трябва да са с основи с малки размери, които да се захващат стабилно за долната опорна повърхност, за да се предотврати залитането на стълбата. При всяка фирма нарезът върху захвата е различен, какъвто е случаят с различните видове нарезки по автомобилните гуми. Ние търсим стълба, произведена от „Вернер“. Тази информация е много важна, защото се оказва, че стълбата не е от онези, които си купуваш за домашни нужди. Във „Вернер“ произвеждат стълби от дърво, алуминий и фибростъкло. Отпечатъците, които си открил, са от сериите от фибростъкло, и то от

така наречените професионални модели за елтехници, монтьори, художници.

— А за *пожарникари*? — попита Болд.

— Там фибростъклото не върви. Лесно възпламенимо е. За пожарникарските стълби се използва алуминий. Или стоманена сплав, за куките и стълбите.

— Търсим ли някакъв определен модел? — попита Болд.

Добре познаваше Бърни и знаеше, че той няма да дойде при него с наполовина свършена работа; просто не бързаше да съобщи на Болд добрите новини.

— Модел на „Вернер“, самоудължаваща се стълба от фибростъкло, с шейсет сантиметра разстояние между страничните греди — заяви с гордост Лофгрийн. — Изработена в периода между юли деветдесет и трета и август деветдесет и четвърта. Продадена най-вероятно през деветдесет и пета. През септември деветдесет и пета са сменили нареза върху основите и материала, от който се изработва захватът.

— Имаш ли представа колко такива шейсетсантиметрови стълби на „Вернер“ са били продадени в нашия регион?

— Никаква представа нямам — отвърна Лофгрийн. — Това вече е твоя работа. — Той допълни: — Но не са много. Това е най-добрият модел от серията, а за периода деветдесет и четвърта-пета са имали само един магазин на едро в Западен Вашингтон.

— Чудесна работа, Бърни — кимна Болд.

Лофгрийн намести очилата на носа си, впери уголемените си очи в сержанта и напъхвайки парченце пъпеш в лакомата си уста, каза:

— Какво? Мислиш, че съм открил само това? — Преструвайки се на обиден, той със замах скръсти ръце пред гърдите си и се облегна на стола. — Значи толкова малко вярa имаш в мен.

После подаде на Болд черно-бяла полароидна снимка на отпечатъците от мястото на пожара.

— Отпечатъците са отделна наука — започна обясненията си той, изтъквайки собствената си значимост, както правеше винаги при удобен случай. — Която изобщо не може да се нарече точна, за съжаление. Но, както вече казах, можем да направим някои изчисления, като се вземат предвид някои математически съотношения при натиск върху пръст, като се отчете и съдържанието на вода.

— Да не искаш да ми кажеш, че можем да отгатнем какво е теглото на човека, katerил се по стълбата?

— Да *пресметна* — коригира го намръщен Лофгрийн. — *Ти* гадаеш, аз смятам. Нека бъдем наясно, Лу. Ние правим замервания, изпитания, симулации, анализи, изследвания. И да си играя на отгатване? За какво мислиш ми плащат?

Болд предпочете да замълчи.

— Натискът върху пръст е трудно да се възпроизведе, да се замери, а не разполагам с много време, както знаеш. Но ако ми отпуснеш няколко дни, ще мога да ти дам сведение и за максималното и минималното тегло на твоя катерач, а по този начин ще можем да определим и височината му. А за нишките от плат — между впрочем установих, че са такива — ми дай още четири дни.

— Може ли да ми приготвиш паметна записка с информацията за стълбата? — попита Болд. — Искам да запозная Ла Моя с нея.

Лофгрийн подаде на Болд исканата паметна записка, написана на ръка.

— Считай го за свършено — каза. — И не ме търси, аз ще ти се обадя.

Реакцията на Болд на това предупреждение беше чисто физическа — той сви ръка в юмрук и го размаха пред гърдите си.

Лофгрийн излапа последното парченце пъпеш, изправи се и тръгна към изхода.

— Благодаря за кафето — подхвърли небрежно.

Болд го проследи с очи до вратата, по алеята, не спирайки да дъвче пъпешовото парченце. Случаите, стигнали до съда, разчитаха твърде много на доказателствата, което превръщаше Бърни Лофгрийн в най-оспорваната, но и в най-влиятелната личност в полицията. Един граждан. С добро отношение към и с добър слух за бибоп-джаз-тромпета.

Болд продължаваше да стиска паметната записка в ръката си: все пак едно доказателство, черно на бяло.

14.

Паниката скова всяко мускулче в тялото на Бен. В първите няколко минути, след като микробусът потегли, в главата му се въртеше една и съща мисъл — че е попаднал в беда. Беше нарушил правилото на Емили — един-единствен път — и се оказа заключен в микробус, пътуващ незнайно в каква посока, шофиран от подозрителен престъпник. Изненадващо бавно страхът му, че е попаднал в беда, премина в трезва преценка на трудното положение, в което беше попаднал, и осъзнаване, че най-важната му задача сега е да измисли как да се измъкне навън. И то бързо. Микробусът летеше и изглежда не спираше на светофари. Бен все повече се убеждаваше, че се движат по магистрала, и логично единственият кандидат за това беше I-5 — в северна или южна посока. На север беше Канада. На юг — Орегон или Калифорния. Ами ако микробусът изобщо не спреше никъде? Ами ако шофьорът отново беше проверил късмета си за някаква дата и сега директно се беше запътил към мястото на бъдещото престъпление? Страхът накара кръвта му да кипне, а кожата му да потръпне от студ.

Стъклата на страничните прозорци бяха здраво затворени. Бен устреми поглед към прозорчето на покрива — към небето — единственият му път навън, към спасението. Можеше да му се отдаде възможност да отскочи от сгъваемата маса и да се улови с ръка за ръба на отвора, да се набере нагоре и да се прехвърли навън, но това можеше да стане само ако прозорчето беше отворено, а то се беше затръшнало след неговото немного елегантно нахлуване. Даде си сметка, че бягството му щеше да се осъществи само като процес, състоящ се от няколко етапа; да успее да отвори прозорчето и после да успее да го удържи по начин, който тепърва трябваше да измисли; да се покатери на масата и да подскочи; да се набере нагоре и да се прехвърли отвън; да изчака, докато микробусът намали, или да се претърколи, или да скочи долу. И всичко това, без да го чуе или види шофьорът. Имаше чувството, че всеки момент ще се разреве — изглеждаше му непосилна задача. Започна да се плаши за живота си.

Револверът в кобура и чувалът все притегляха погледа му, сякаш самите те бяха живи и впили очи в него. Той се заизвива върху мръсния килим, търсейки някаква метла с дълга дръжка или друго нещо подходящо, с което да си помогне и да отвори прозорчето на покрива. Микробусът в това време изви, Бен загуби равновесие и политна по корем, след което се помъчи да се изправи на ръце и върху колене. Пространството беше тясно и той бързо си даде сметка, че няма да намери нещо, което да му помогне да отвори прозорчето, а ако решише да отвори някое от чекмеджетата от обзавеждането, шофьорът щеше да го усети, да го хване, да го убие и да го изхвърли в канавката край магистралата — обичайно място за намиране на трупове.

Отново загуби равновесие, този път се приземи върху чувала и не можа да се въздържи да не надникне вътре. Единият край на чувала беше закопчан с тънка каишка, прикрепена към платнената дръжка. Той я откопча, разгъна брезента и буквално напъха главата си вътре, надявайки се да намери нещо, което да му свърши работа. Това, което откри, го изплаши до смърт. Големи, прозрачни, пластмасови опаковки, съдържащи подобна на мляко течност. Химическата ѝ формула беше написана на ръка с черен маркер върху най-горната опаковка. И без да е учил химия, веднага можеше да се ориентира за какво става дума.

Наркотици! Беше гледал нахлуване на полиция в лаборатория за производство на метадон по телевизията. Мисълта, че беше заключен наред микробус, шофиран от въоръжен наркодилър, го зашемети и той за малко да припадне, но почти веднага дойде на себе си, тъй като микробусът отново зави и спря — ръмженето на двигателя намаля до най-ниския предел. Бен погледна навън точно навреме, за да види зелената отражателна табела с надпис:

„ЛЕТИЩЕ СИЙТАК
САМО ИЗХОД“

Погледна към чувала — Ник, шофьорът, щеше да пътува. И само след няколко минути щеше да дойде да си вземе чувала! Бен не беше предвидил вероятността микробусът да спре и шофьорът да влезе при него. Беше си представял, че може да се окаже в плен завинаги. Изведнъж се оказа, че можеше да се превърне в жертва поради липса

на време; само минути ги делиха от летището. Времето летеше. А той трябваше някъде да се скрие.

Обзет от паника, той се заоглежда наоколо, виждайки сякаш мястото, където се намираше, за пръв път: тясно, навяващо клаустрофобия пространство с единствено по-прикрито място — гардеробчето, което беше твърде рисковано да отваря заради тесния процеп между завеските, закриващи прозорчето на кабината, заради което именно се беше снишил на пода и не смееше да вдигне глава. Къде другаде можеше да се скрие?

Микробусът отново намали ход, после изви рязко надясно и вътрешността му се освети. Намираха се пред входа към самото летище.

Останалите шкафове бяха с твърде малки размери, за да го поберат. Бен даже си помисли да извади наркотиците, да ги напъха по шкафовете и да се скрие на тяхно място в огромния чувал, но това можеше да му излезе през носа, ако Ник вземеше чувала — а това беше много вероятно. Да се скрие в спалния чувал също беше една възможност, но не по-малко рискована. И изведнъж тогава буквално съзря шанса си.

Пейката, покрита с облечените с дамаска възглавници, върху която лежеше револверът, представляваше голяма дървена ракла — какво да говорим, беше си направо с форма на ковчег. Представляваше хранилище с повдигащ се капак. Бен го надигна, възглавниците се приповдигнаха и револверът се плъзна в задната част. Вътре бяха натрупани инструменти, удължителни кабели, картони с цигари, парцали, гюдерии и сандъчета с амуниции, въпреки това имаше достатъчно място за момче като него. Той се сви вътре и спусна капака, надявайки се, че смененото положение на револвера няма да предизвика подозрения у шофьора. Микробусът спря и Бен дочу звук от механичен глас, който казва:

— Моля, вземете билет.

Микробусът започна да се движи спираловидно по лъкатушещ полегат път към намиращия се нависоко паркинг. По някаква ирония съдбата беше избрала този начин за Бен да се озове за първи път на летище. Единственият път, когато беше излизал извън града, беше с майка си и се качиха на автобус, който ги отведе при умиращата му леля в Кент. Беше на шест години тогава — но беше виждал абсолютно

същия паркинг във филм за ченгета и ясно можеше да си представи как микробусът взема резките завои с все по-голямо ускорение по стръмния път. Изпитваше едновременно страх — представяйки си появата на шофьора в задната част на микробуса; и облекчение — че микробусът със сигурност щеше да бъде оставен на паркинг и че може би шофьорът ще си отиде и ще му даде по този начин възможност да избяга. Микробусът намали, изви рязко надясно и на Бен се наложи да отмести дрелката, която го бодеше отзад в гърба. Микробусът направи два остри завоя и рязко спря. Двигателят изключи и Бен чу как вратата на шофьора се отваря. Усети, че сдържа дъха си — за да може да чува по-добре. Сърцето му блъскаше болезнено в гърдите, очите му смъдяха. Устата му беше пресъхнала, а езикът му беше лепкав. Помисли си какво би могъл да направи, ако шофьорът внезапно вдигнеше капака на пейката и го видеше. Дясната му ръка трескаво опипваше на сляпо в тъмнината — намери отворена кутия с пирончета и загреба цяла шепа от тях. Микробусът се разтресе, разлюлявайки и Бен, той чу резето от външната страна да се отключва и след това да се издърпва.

Шофьорът, Ник, щеше да влезе вътре. *Наркодилърът. Мъжът с револвера*. Сякаш температурата в хранилището се беше качила до хиляда градуса. Бен изведнъж беше обхванат от силен пристъп на клаустрофобия — теснотията и тъмнината в неудобното му скривалище го побъркваше. Искеше да се измъкне оттук. Трябваше да се махне. *Веднага!*

Силно скърцане го накара да се вцепени: шофьорът беше седнал на пейката. Последва шум, който според Бен означаваше, че Ник си слага кобура с револвера, приготвяйки се да осъществи каквото беше замислил. И от това откритие отново като че го разтресе електрически ток — щом мъжът си вземаше револвера, значи нямаше да пътува със самолет. Тогава колко дълго щеше да остане далеч от микробуса? А можеше да се окаже и по-лошо, ако беше паркирал в този гараж просто защото тук щеше да се състои някаква негова среща?

Намираще се в ужасяващ капан; мъжът седеше върху пейката! Не можеше да изскочи и да изтича до вратата, даже и да му се искаше. Не желаше да става свидетел на никаква сделка с наркотици. Най-много от всичко на този свят му се искаше да си бъде в собствената стая, зад затворената и заключена врата; нямаше значение, че щеше да

се наложи да чува какво прави вторият му баща с поредната си приятелка в спалнята; изобщо нямаше значение, че щеше да бъде понатупван понякога. Просто искаше да си бъде вкъщи. Мразеше се заради това, което беше направил. Искаше му се едно-единствено нещо — да можеше да върне часовника назад и да започне отначало — да му се даде втори шанс.

Пейката изскърца, щом мъжът се изправи. Бен чу тътренето на тежкия чувал по пода, мъжът изсумтя, явно докато го вдигаше, за да го прехвърли през рамо. Задната врата се затръшна.

Не му се мислеше още дали трябва да отиде в полицията и да съобщи за сделка с наркотици; най-важното за него *сега* беше да излезе на свобода, да бъде в безопасност.

Нямаше звук от дърпане и заключване на резето. Шофьорът беше оставил вратата незаключена. Защо, не спираше да се пита Бен. За него това беше все едно да светне зелената светлина на светофара. Открехна капака и надникна навън. Светлината го заслепи и той замига. Микробусът беше празен.

Сега беше моментът да избяга.

15.

Обаждането по мобифона на детектива по палежите Нийл Бейън, за да съобщи за пристигането на химик от специализираното звено по палежите към ФБР завари Болд на път за службата. Той направи обратен завой по „Орора“, пресече „Уолингфорд“ по Четиридесет и пета улица, за момент забелязвайки плакат, рекламиращ филм с Ричард Драйфус.

Не беше ходил на кино от две години. Преди раждането на Майлс двамата с Лиз ходеха на кино по три пъти на седмица. Обади се на жена си по мобифона, защото в колата нямаше телефон, но чу записа с нейния глас на телефонния секретар. Беше й казал колко са му липсвали, тя и децата, как неделя сутринта му се е сторила повече като сряда и как едва ги дочакал да се върнат. С нищо не подсказа наличието на втора жертва, че тревога е свила сърцето му, че не може да диша спокойно и се тормози дали вече не е набелязана трета жертва и че той — водещият следовател по това дело, притежава само едни отпечатъци от стълба и няколко нишки от плат. Само да споменеше това и Лиз можеше да се обади в банката и да поиска цяла седмица — той нямаше да издържи толкова дълго, без да вижда децата си.

Хауърд Кастърстейн изглеждаше като преподавател от университета, където Болд понякога четеше лекции по криминология. Беше с бяла риза и вратовръзка, и потник, който личеше под ризата. Беше с много ниска подстрижка, което правеше почти невъзможно да се определи цветът на косата му, с широките плещи на човек в добра кондиция. Първото впечатление на Болд от химика не беше добро. И той се изпълни с неприязън към намесата на федералните още преди да се е стигнало до някакви обяснения и разяснения. Представи се досами останките от къщата, унищожена от пожара, охранявани от полицията. Вече нищо не тлееше, наоколо се виждаха само двама патрулиращи.

Кастърстейн имаше пронизващ поглед и яко ръкостискане. Представи се като Хауи и веднага премина по същество:

— Ако намереният труп е на Мелиса Хейфиц — притежателката на тази къща, което ние смятаме, че ще се потвърди, то тогава може да се окаже, че някой е прикрил факт на незаконен бизнес и търговия, като е подпалил това място. Хейфиц е варила конфитюри и е подготвяла изпращане на каталози за продукцията си, правила го е за лично благодетелстване. Това се квалифицира като незаконна търговия, което изисква наша намеса *без съмнение*. Но аз съм тук в качеството си на химик. Нямам намерение по никакъв начин да се намесвам в разследването, сержант. Споменавам всичко това само за да сме наясно. Нека специалистите си свършат работата, всеки в своята област, и да открият шефа на това шоу — а не да се изпокараме заради него. — За миг спря. — Един от вашите — от специалистите по палежите, Бейън, се свърза с нас във връзка с „Пожара Инрайт“. Вашата лаборатория не била открила въглеродороди в събраните образци — и ни ги изпрати на нас. И ние не открихме нищо такова, така че като разбрахме по телефона за пожара снощи, шефът ме изпрати тук да действам, по линия на Националния спасителен отряд — поясни той. Болд засега не успяваше да произнесе и дума — Националният спасителен отряд действаше в малки градчета, които нямаха звена за разследване на палежи, или в такива случаи като взрива в Оклахома Сити с изключително много жертви и при съвсем явно подпалвачество. — Можем да се ангажираме с който и да било случай, независимо в кой щат, в рамките на едно денонощие и даже по-малко. Толкова за мен. Представих се. Ти какво ще кажеш за себе си?

Болд не беше сигурен откъде да започне.

— Аз съм от отдел „Убийства“ — каза той.

— Много добре знам кой си — беше приносът на Кастърстейн към изкуството да се правят комплименти. — Аз и момчетата участвахме в обсъждането на оня случай в Портланд преди години. Във връзка с обстоятелствата около жертвата. Чудесна работа свършихме тогава.

— Аха, значи *обстоятелствата около жертвата* — натърти раздразнен Болд. Пак се очертава лошо начало. — Тук си като химик — направи опит да изясни ситуацията Болд — или като шпионин? Как да се разбере ти и твоите момчета кога просто съдействате и кога поемате командването?

— Хауърд — *наричай ме Хауи*. — Кастърстейн се ухили с малко пресилен усмивка.

— Нещата не стоят така. Бейън поиска и нашата лаборатория да се включи. Разполагаме с всичко необходимо да *ви* свършим работа — каза той. — Това е всичко, сержант. Нищо повече.

Засега, помисли си Болд. Но смени подхода и каза:

— Всяка помощ е добре дошла. Ако се окаже, че Мелиса Хейфиц е изгоряла в този пожар, ще имаме две убийства и твърде малко събрани улики. Ако вие можете да ни представите нещо, ще сме ви много благодарни. — Знаеха името на жертвата, преди той самият да го е научил! Почувства се направо унижен. — А ако и тя се окаже самотница, ще осъмнем в град, пълен с изплашени жени. Вестниците ще се постараят това да не ни се размине.

— Значи да се хващаме на работа тогава — отвърна Кастърстейн, повдигайки ръце, за да му покаже какво държи — метални кутии, в които да събере нови образци от мястото на пожара. — Това, което досега видяхме, направо ни озадачи и обърка, сержант. А такова нещо не можем да допуснем. — Той се извърна към опожарените останки и додаде: — Ако пожелаеш да ме придружиш, много ще съм ти благодарен, тези обикаляния из местопрестъплението много изтощават.

Лу Болд го последва, готов да научи нещо ново. Хауи Кастърстейн имаше вид на човек, който можеше да му го предложи.

Болд заговори силно, за да бъде чул сред шума на минаващ мотоциклет.

— Ако много си харесваш обувките — предупреди той, — не те съветвам да влизаш там с тях.

16.

Ужасен, но и въодушевен, Бен се измъкна от хранилището, като здравото му око беше вперено в задната врата на микробуса, без да има никакъв план какво ще прави след това. Поведението му по-скоро приличаше на затворена в клетка птичка, след като е открила къде се намира вратичката на клетката. Внимателно приближи вратата, невярващ и предпазлив, но позволявайки си един смел поглед към паркинга. След което моментално се приведе и благодари на щастливата си звезда, че не беше понечил направо да се измъкне през вратата, както се изкушаваше да направи. Мъжът, Ник, наркодилърът, шофьорът, очакваше асансьора. Големият зелен брезентов чувал с щампована абривиатура, означаваща Военновъздушни сили — САЩ, подпрян на стената, се свличаше от тежестта на съдържанието си. Бен нетърпеливо зачака асансьорът да прибере мъжа.

Чудно как само с едно око Бен можеше да обгърне с поглед толкова много неща или може би тъкмо на недостига на зрително поле се дължеше усиляването на периферното му зрение. Много често го беше удряла футболна топка или хокеен стик, или даже юмрук на друго дете, тъй като се бяха придвижили твърде бързо в зрителното му поле и го бяха хванали неподготвен. Малко по малко мозъкът се беше пригодил към това да му изпраща предупредителни сигнали много по-рано, отколкото получаваха същите сигнали хората, които гледаха с две очи. На Бен не достигаше дълбочина на зрителното поле — светът се представяше в две измерения пред лявото му око. Преценките му за дистанция бяха винаги погрешни, а двигателната му координация по линия на връзката око — ръка беше увредена заради тази телесна аномалия. Но ако нещо или някой попаднеше в полезрението му, то или той се регистрираше в цялостния си вид и значимост.

Беше просто някаква фигура. Тъмна. С височината на втория му баща. От лявата му страна, между две паркирани коли. Наблюдаваше. Може би той или тя стоеше там, очаквайки да се появи някой от притежателите на някоя от колите, след като му е бил проверен

багажът на летището. Струваше му се обаче, че ставаше дума за нещо далеч по-престъпно — ами например ако тази фигура наблюдаваше самия Бен или мъжа до асансьора? Най-лошото беше, че присъствието на този човек плашеше Бен до такава степен, че да се страхува да се покаже извън микробуса — щеше да бъде забелязан, а нещо го караше да не допуска подобна възможност, на никаква цена. Макар да не можеше точно да формулира усещанията си, той за първи път истински се докосна до това, което наричаше *дарба* у Емили, изпита на практика какво значеше да притежаваш способността да се настроиш на вълната на неуловимите сигнали вътре в него, които, ако трябваше да им вярва, чертаеха картина от собственото му бъдеще — ако прекрещеше извън микробуса, чакаше го опасност.

Фигурата в сянка изцяло го беше завладяла, не можеше да откъсне поглед от нея. Когато мъжът — той изведнъж го видя съвсем ясно — извърна поглед от асансьора към микробуса, Бен знаеше — с абсолютна сигурност — че се беше запътил към него. Не разбираше защо. Не можеше да извлече от видяното никаква връзка с този човек, която да му се струва смислена. Но *знаеше*.

Асансьорът пристигна.

Бен завъртя дръжката на вратата, изкушен да избяга веднага, без да обръща внимание на тъмната фигура. Желанието му да се измъкне беше така силно, че буквално го тласкаше навън. В същия този миг обаче мъжът в сянката се раздвижи, излизайки от скривалището си между двете коли, и се запъти право към микробуса. Един глас в главата на Бен му заповяда: „Недей!“ и той отпусна бравата.

Ник, шофьорът, влезе в асансьора с чувала на рамо. Асансьорната врата се плъзна и го скри.

Другият мъж се приближаваше изненадващо бързо — с големи крачки, почти тичайки. Ивици светлина преминаваха по лицето му, но даже и така на Бен му беше невъзможно да различи очертанията на това лице. Изглеждаше така, сякаш мъжът носеше маска.

Бен повдигна пейката и се вмъкна в хранилището, принуден да се скрие сред инструментите и мазните парцали, усещайки се все повече забъркан в нещо, с което не искаше да има нищо общо. Колко пъти Емили го беше предупреждавала изобщо да не се *докосва* до колата на клиент! Почувства се така, като че всичко се беше случило абсолютно нарочно — за да му бъде като урок; даже очакваше

приближаващата се фигура да се окаже Емили. Всичко това се разиграваше в мислите му. Обеща си, че ако успее да се измъкне жив, никога повече, поне един милион години, няма да пипне чужда собственост. Надяваше се, че това обещание, дадено пред самия него, можеше по някакъв начин да го защити от мъжа, който идваше насам, а това караше стомахът му да се свива от страх.

Задната врата на микробуса се отвори с проскърцване. Бен усети, че всеки момент ще се напикае. Затрудняваше се да диша, гърлото му беше пресъхнало. Докато шофьорът за него беше означавал заплахата, тази тъмна фигура той възприемаше като самата смърт. Сякаш тя крачеше по паважа. Застрашителна. Вещаеща зло. Тази тъмна фигура навяваше страх. Бен усещаше злото в този мъж през стената на хранилището като горещ сух вятър, от който изведнъж появява студ. Вледеняващ. *Ужасяващ.*

Вратата се отвори и почти веднага се затвори; Бен не усети пружиниране на ресорите — никакъв знак, че мъжът е влязъл вътре. Чакаше и се ослушваше. Кръвта му блъскаше в ушите и в гърдите. Пръстите му се вледениха и изведнъж целият потрепери, сякаш някаква тъмна сила беше надвиснала над него. За малко да изпищи от ужас. Преглътна страха си и се осмели да открехне пейката и да надзърне навън.

Абсолютно празно. Прииска му се шумно да благодари на Бога. Вместо това вдигна капака, прехвърли се извън ковчега и се втурна към изцапаното стъкло на задната врата.

Паркингът изглеждаше празен. Но той не повярва, че това е така наистина и огледа навсякъде, отново и отново, за да установи къде се е спотаил онзи мъж — той обаче не се виждаше никъде. Бен завъртя бравата на вратата и я натисна навън, надявайки се за негов късмет вратата да се окаже...

... заключена!!!

Вторият мъж беше сложил резето. Усети, че му се повръща. Натисна вратата няколко пъти навън, без да се съобразява с факта, че може да бъде чути или забелязан. Нежеланието да приеме, че планът му се е осуетил, го накара да се облегне с цяло тяло върху вратата и да натиска, докато най-сетне осъзна, че това, което прави, е ужасно глупаво. Не само че вдигаше шум, ами се опитваше и да се пребори с

железария. Беше абсолютно нечестно — къде беше късметът му, когато най-много се нуждаеше от него?

Той коленичи в желанието си да огледа по-добре и да разбере дали резето само е дръпнато, но не и заключено. Щом коленете му се отпуснаха върху мръсното килимче, усети някаква издутина, погледна надолу и видя изпод килимчето да се подава тгълче на плик. Издърпа го — беше чисто бял плик, доста издут, без да е тежък. Не можа да се въздържи да не погледне вътре. Вдигна капачето и видя набръчкани краища на банкноти. Много на брой. По петдесет и двадесет и няколко по десет. Стари банкноти. Употребявани. Бяха страшно много.

Сториха му се като милион долара. В брой, в *неговите* ръце. Щеше да има нужда от пари, за да се прибере вкъщи. А той изобщо нямаше. Протегна ръка и издърпа една двайсетачка. После още една. След всяка издърпана банкнота възбудата му растеше. Кой щеше да разбере, ако вземеше целия плик? Толкова пъти, докато прибираше десетдоларовата банкнота, получена за сеанс, в цигарена кутия, която държеше в хладилника си, Емили повтаряше едни и същи думи пред Бен: „Парите са свобода“. Тези думи се бяха запечатали в съзнанието му и му бяха нещо като мантра. Парите означаваха независимост. Парите предоставяха възможност на човек да бъде самият себе си. Държеше в ръце плик с пари и нямаше кой да го забележи. Можеше да даде парите на Емили; можеше да си плаща за храната; можеше да живее при нея.

Съществуването на тези пари оказа поразително въздействие върху него. Вече нямаше никакви наркотици наоколо. Той не беше заключен в товарната част на микробус. *Беше свободен*. Нямаше да върне плика там, където го беше намерил. Даже не допусна в мислите си подобна възможност. Затвори плика и го пхна в предния джоб на панталона си. Имаше шанс да започне нов живот. Чувстваше се като зашеметен. Тогава изведнъж го връхлетя реалността на плена му между четирите стени на микробуса. Пликът като че щеше да го изгори. Изведнъж му се стори прекалено тежък и издут, сякаш ако някой в момента го наблюдаваше, нямаше начин да не забележи наличието му. Но това не го накара да размисли и да го върне на мястото му. Разшета се като у дома си, провери гардеробчето — не намери метла или бърсалка, вместо това откри бейзболна бухалка. След което веднага се покатери върху сгъваемата маса и вдигна

бухалката нагоре, опитвайки се да отвори прозорчето на покрива. Наложил се да натиска три пъти, докато успее да захване куката за една от дупчиците и даже тогава не успя да я промуши *изцяло* — просто крайчецът на куката се закрепил върху отвора ѝ, независимо от това прозорчето останало отворено, а Бен прибрал бухалката обратно в гардеробчето и го затворил. Отново усещал как времето го притиска, усещането за предстояща беда не беше изчезнало, само се беше притъпило. Това не попречи на движенията му да останат уверени и бързи, което се дължело на опита от многобройните огледи на колите на клиентите, правени трескаво и крадешком, докато те се настаняваха на стола срещу Емили. Сетивата му бяха нащрек и в пълна готовност. Ръцете му бяха влажни, кожата му гореше.

Покатери се върху масата и насочи поглед към ръба на отвора — знаеше, че трябва да постигне целта си още с първия скок. Защото втори можеше и да няма — неуспехът означаваше да се сгромоляса по гръб върху масата; или щеше да си счупи нещо, или направо да се пребие. Имаше право само на един опит.

Вътрешният глас му напомни, че за маневрата, която се готвеше да предприеме, беше необходима много добра координация по линията око — ръка, а в това отношение всички бяха убедени, че на него това му липсваше. Гласът стана по-настойчив, убеждавайки го изобщо да не се опитва. Но силата, която го тласкаше към спасението и свободата, се оказа с по-мощен *говорител* и Бен се противопостави на обезкуражаващия го глас и най-безцеремонно го пренебрегна. Нямаше избор; просто трябваше да направи този скок. И той трябваше да е успешен.

Бен приклекна, усещайки гъвкавостта на привикналите си да се катерят по дърветата крака, насочи погледа на единственото си око точно над себе си и без да има ни най-малка физическа възможност да прецени правилно разстоянието до отвора на покрива, подскочи с изпънати нагоре ръце.

Дървеният ръб се удари в дланите му, той се залови за него, обвивайки пръсти и стискайки го здраво, и се заклати, увиснал в празното пространство. Микробусът се беше залюлял от скока му и точно в този момент невлязлата в дупчицата кука се плъзна и отвореното прозорче се стовари като китайски нож за обезкостяване на

пилета върху пръстите на Бен. Той изрева, но нямаше никакво намерение да се отказва, сега вече не би могъл.

Бен се набираще и набираще нагоре, така както го беше правил толкова пъти, когато беше изпадал в затруднени ситуации, покатерен на някое дърво, сякаш и сега му предстоеше да се прехвърли на погорен клон. Опита два пъти, но отново *потъна*, люлеейки се във вътрешността на микробуса — пръстите му го боляха ужасно, изопнати от тежестта на тялото му. Третия път успя да координира усилията си: набра се нагоре, натисна прозореца с глава, отвори го, прехвърли първо лакътя на едната си ръка над ръба и го подпря на външната повърхност на покрива, после прехвърли лакътя и на другата ръка, след което се набра върху длани и прехвърли и тялото си отвън. Махайки с крака, сякаш плуваше във вода, той ги сви в коленете, прехвърляйки и тях над ръба на отвора, и ги отпусна върху външната повърхност на покрива. Надигна глава, видя пилоната, към който бяха прикачени и заключени предната гума и кормилото, след което се спусна по тясната стълба, прикрепена отстрани на товарната част на микробуса. В мига, в който краката му докоснаха паважа, той веднага се затича, като че някой го гонеше.

За нищо на света нямаше да използва асансьора. Вместо това отвори вратата, водеща към стълбите, и вземайки по две стъпала наведнъж, заслиза надолу, плъзгайки пръсти по парапета и усещайки краката си изтръпнали от напрежението и възбудата. Скочи върху стълбищната площадка, улови се отново за парапета и тъкмо да подскочи две стъпала по-надолу, спря сепнат и поразтърсен, като кола след внезапно появила се червена светлина на светофара.

Ник, ниско подстриганият шофьор на микробуса, наркодилърът, стоеше на стълбите с абсолютно безизразно лице, но с очи, приковани в Бен.

Бен застина на място, усещайки тежест в гърдите си, повтаряйки си, че зад леката издупина в десния джоб на панталона на този мъж се криеше револвер, че е военен, което означаваше, че е първокласен стрелец, че той пък е бил в микробуса му и че Ник без съмнение е разбрал за това, мислил и измислил как да постъпи с него, сега сигурно обаче щеше да действа незабавно, тъй като Бен му идваше направо като на сребърен поднос.

Помисли си за купчината банкноти в джоба отдясно на собствения си панталон, така внезапно натежали — имаше чувството, че дори не може да си помръдне крака. Абсолютно сигурно беше, че мъжът е забелязал очертанията на плика. Абсолютно сигурно знаеше. Хвана го!

Мъжът, от когото толкова се плашеше Бен, се усмихна и каза:

— Не бързай толкова, приятел. Да не си разбиеш зъбите.

Бен не чу почти нищо, освен за разбиването на зъбите. Ник продължи по стълбите нагоре, още малко и Бен щеше да се окаже точно на пътя му — обзе го такъв ужас, че виждаше лицето на мъжа като в мъгла, а все още изтръпналите му крака бяха на ръба да се подкосят. Очите им се срещнаха и Бен усети да му прилошава, а струйка топла пикня се плъзна по левия му крак.

— Извинявай — каза усмихващият се мъж и Бен отстъпи настрана.

Ник го подмина, не се спря на стълбищната площадка и продължи нагоре.

Бен се промъкна незабелязано в микробуса на един от хотелите в града, изпратен на летището, за да посрещне гостите си, давайки си вид, че пътува с родителите си. За шофьора, който даже не преброи пътниците, се оказа по-важно да успее да събере багажа в багажника и да стигне до хотела, след което да се заеме със следващата си задача. При други обстоятелства Бен щеше да се поздравя за успеха. Но не и днес. Вместо това той прекара двадесетте минути пътуване към града, разсъждавайки над това, което беше видял: Ник беше излязъл с чувала; беше се върнал без него. Зловещият дребен безлик мъж беше изплувал от сянката, беше оставил плик с пари и след това беше заключил задната врата. Размяна. Пари. Наркосделка.

От центъра на града Бен се качи на градски автобус, водещ към квартала, в който живееше. Изтощен до краен предел, той се запъти направо към стаята си и заключи вратата след себе си. Имаше много време, докато се прибере пастроктът му, но не искаше да поема никакъв риск. След няколко минути слезе в кухнята и вдигна телефонната слушалка. Имаше чувството, че действа като автомат. Но трябваше да свърши това, което беше намислил — и това беше най-важното. Знаеше го със сърцето си, докато съзнанието му беше ангажирано

отново с диалог между два вътрешни гласа. Набра деветстотин и единадесет. Отзова се женски глас.

— Искам да съобщя за наркосделка. Видях сделката...

Той съзря отражението си в стъклото на едно от шкафчетата, закрепени на стената. Представи си как обяснява случилото се на втория си баща. Задникът още го болеше. Затръшна слушалката и спринтира обратно по стълбите към стаята си.

В една затъмнена зала в сградата на обществена безопасност в информационния център на Сиатъл се намираха комуникационните системи, обслужващи линията на телефон деветстотин и единадесет, които с усъвършенствания софтуер можеха да идентифицират и отбележат не само телефонния номер на Бен, но и адреса, на който се намираше този телефон, още преди телефонният оператор да се отзове на обаждането. Всяка секунда от разговора се записваше, всеки нюанс на малко истеричния глас на момчето. Обаждането щеше да бъде заведено в съответен регистър, и от компютър, и на ръка, гласът на Бен щеше да бъде сведен до компютърни данни, компресиран и съхранен временно на твърдия диск, информацията от който на всеки дванадесет часа се снимаше върху магнитни ленти, лентите се съхраняваха в склад, помещаващ се в бивша консервна фабрика, преминала във владение на градската управа заради просрочени данъци и такси. Операторът по погрешка класифицира обаждането на Бен като детска лудория, което означаваше, че ако още две обаждания от подобен род — което се смяташе като оскърбление към институцията — се регистрираха от същия телефон, къщата на Бен щеше да бъде посетена от служител на съда за малолетни. Освен това така наречените анонимни обаждания — обаждания, които не бяха поемани от диспечерите — бяха под наблюдение на доброволци без заплащане, изпращани по линия на Доброволческата организация за защита на жертви на престъпления, чиято главна цел беше установяването и издирването на евентуални жертви на сексуално и физическо насилие, особено в случаи, когато жертвите не се осмеляваха да се оплачат.

Докато Бен потъна в така необходимия му сън, в информационния център обработваха обаждането му наред с още десетки други, получени по време на смяната от шест вечерта до

полунощ. Името, на което беше регистриран телефонът — на пастрока му — адресът на къщата и самият телефонен номер, ставаха част от системата за проследяване. Колелцата на бавно, но неумолимо действащата бюрокралична машина бяха задвижени.

Бен затръшна слушалката и спринтира обратно към стаята си, сърцето му още биеше като лудо, сякаш изобщо не беше спирал да тича. Усещаше леко да му се вие свят и да му се повдига. В такива моменти усещаше най-остро отсъствието на майка си — тя щеше да му помогне, вярваше го с цялото си сърце. Не беше сигурен какво точно, ако изобщо решише да го направи, да разкаже на Емили; тя беше единственият близък човек, когото имаше. Затвори очи и се отпусна тежко върху леглото. В началото не повярва на това, което усети, сядайки върху задника си. Обзе го страх, много по-голям от чувството, което беше изпитал преди малко до телефона, все едно го прониза ток. Струваше му се направо невъзможно това, което усещаше, че се беше случило със задния му джоб — беше празен. Машинално протегна ръка и бръкна в него, изстивайки от мисълта какво само означаваше тази празнота.

Беше си загубил портмонето.

17.

Дафи Матюс си играеше с дявола. Все същия дявол, нищо ново нямаше. И макар досегашната ѝ практика, опитът ѝ в сферата на психологията да ѝ подсказваше, че ако разкажеше за това на друг човек, то можеше да ѝ помогне да го прогони, да прочисти от него мозъчните си гънки, досега не беше предприемала подобно нещо. Ако проговореше за това, щеше един вид да го материализира, а да се усеща само обладана от него, беше нещо съвсем различно — можеше да се контролира по един много особен, неподлежащ на контролиране начин. Подсъзнание срещу съзнание. Сън срещу действителност. Нямаше да му позволи да оживее, с всички сили щеше да се бори срещу това. Нямаше да го допусне. Затова той така и щеше да остане неназован, неизречен на глас. Затова в моменти като този това усещане започваше да я яде отвътре, да я човърка като насекомо, сякаш попаднало в ухото ѝ и сбъркало пътя — вместо да излезе на светлина, то дълбаеше в тъмнината. Тя живееше с усещането за тази тъмнина. Даже беше започнала да вярва, че го е опитомила, което изобщо не беше истина, със сигурност беше най-опасната лъжа, която тя си беше внушавала. Това нейно убеждение ѝ помагаше да съжителства в мир с дявола, с тази сила, а не в конфронтация с нея. Заемането на двучелна позиция не означаваше загуба за нея, лично поражение; тя не беше стигнала още толкова далеч. Но в моменти като този усещаше, че е много близо до такъв изход.

Щом дяволът я обсебеше, всичко друго изчезваше. Имаше празнини в паметта за времето на случилото се. Понякога за няколко минути, понякога за половин час или повече. Като форма на краткотрайна амнезия; за евентуален страничен наблюдател нейното състояние би заприличало на изпадане в транс. Беше се случило за първи път преди единадесет години, за около четиридесет минути, оттогава насам успяваше да я завладее понякога, да я принуди да преживее отново кошмарни минути. Със самия дявол постоянно зад кормилото на летяща кола.

Образите се редяха в съзнанието ѝ в черно и бяло, но досега тя не си беше давала сметка за това. Моментни снимки, по-скоро кадри заради неясно загатнатите движения: ръката му в ръкавица — миризмата му — болка, сякаш беше напъхана в багажника на колата... Понякога гледката беше съвсем ясна, понякога разпокъсана и трудна за зрително възприемане. Като прекалено бързо прехвърляне на страниците на фотоалбум.

Може би защото тайната засягаше само нея, това я караше да се въздържа от споделяне. Може би защото никого, дори и Оуен Адлър не чувстваше достатъчно близък или може би защото не искаше да се отказва от всичко това — тази мисъл я занимаваше най-много напоследък. Защо да държи на подобно нещо? Защо да брани, да охранява така ревниво този ужас? С каква диагноза би обяснила подобно поведение?

Съзря го с периферното си зрение. *Него*. Пазеше чувствата си за него. Никой не знаеше за това. То си беше тяхна тайна. Която споделяха помежду си, но никога с друг. А можеше ли някой друг изобщо да има отговори за това? Би ли могъл някой изобщо да проумее? Сърцето ѝ продължаваше да се разтупква, щом го видеше да влиза в кабинета ѝ, щом чуеше музикално парче на Скот Хамилтън, което извикваше по асоциация неговия образ. Не можеше да се нарече красив — макар за нея да беше точно такъв; не караше хората да снишават тон, щом се появеше. Беше човек, който наблюдава. Умееше да се слива с тълпата. Беше човек, който изучава: хората, поведението им, музиката, науката, изкуството. Беше много по-добър по математика от всички, които познаваше, но никой от тях не го знаеше. Можеше да назове гамата на всяка песен още докато я чуеше. Можеше да си спомни номера на страницата, на която беше прочел нещо важно, арест, снимка. Притежаваше очи, които забелязваха неща още преди специалистите да са ги открили. Забелязваше неща, които никой друг не беше забелязал и не се притесняваше да ги обяви. Но никога с тон на самохвалство. *Имаш нов парфюм. Подстригала си се. Имаш уморен вид — да не се е случило нещо?* Можеше да разказва нещо и да я държи в плен на своето очарование до такава степен, че тя да не обърне внимание на съдържанието на разказа му. И сега, докато се движеше из сградата, оставаше все така незабележим. Не си личеше на колегите му да им беше известно нещо повече за него от това, че беше на

четиридесет и нещо години. Говореха помежду си за него, понякога с преклонение — по много смешен начин. Но все така не го забелязваха.

Нея хората цял живот я бяха забелязвали. Нещо, с което беше свикнала.

— Притеснявам ли те? — попита той.

Внимателен. Непретенциозен. Предпазлив. Чувствителен. Това негово отношение към хората се беше сраснало с него, превръщайки характера му в монолитна сплав, прилична на скулптура, изрязана от гранит, като нищо не вземаше превес. Не можеше да се облече прилично, колкото и да се стараеше. Липсваха копчета. Имаше петна. Вече втори ден ходеше небръснат. Раздърпаният му вид не го представяше в добра светлина. Бракът не му беше помогнал. Обувките му бяха протрити. Връзките на обувките — разнищени. Косата — несресана. Никой не беше могъл да го промени. Жените можеха да споделят времето си с него, да станат част от неговия живот, но не и да го *променят*. Тя завиждаше на Лиз за този шанс и изпитваше гняв понякога как беше пропуснала същата възможност заради амбициите си. Лу Болд се нуждаеше от някого да се грижи за него, да извади на повърхността гения му, да го стимулира. Лиз пропускаше толкова много от всички тези негови способности и качества... Само ако нещата бяха по-различни...

— Не — отвърна тя. — Никога.

— Днес приличаш на разцъфнала пъпка — промълви той.

— Да.

— Да не си с нов сутиен?

Тя се изчерви. Така беше — с „Уондърбра“.

— Всички в управлението само за теб говорят.

— Ти какво казваш?

Той седна без покана.

— Нямах нужда от подобни неща. А на тях не им обръщай внимание.

— Окей.

— Просто така? — попита той изненадан.

— Да.

— А какво казва Оуен?

Оуен нищо не беше забелязал, но този факт не беше нещо, което щеше да сподели. Не и с него.

— Ще поставя въпроса ти на обсъждане.

— Оуен е щастливец — каза той.

— Лиз е щастливка — възрази тя.

— О, да, Лиз е щастливка — повтори той с най-леко ироничния тон, на който беше способен.

Работата беше там, че той всъщност вярваше в това.

— Откога не си прал този панталон? — попита го тя, съзнавайки, че може би е единственият човек, на когото той би позволил да разговаря с него по такъв начин.

— От много отдавна ли?

Тя потвърди с кимване.

— Да, скъпа — подразни я той. Сведе поглед надолу, към себе си, като дете, което иска да разбере в какво се състои проблемът. После каза: — Но какво толкова има?

Всъщност с въпроса си тя искаше да разбере до каква степен той разполага с времето си.

— Известно ти е, че Шосвиц те е посочил като човека, който ще извади кестените от огъня — започна тя.

— Това не е нещо ново, защо?

— Споменава името ти на всяка пресконференция и бълва огън и жупел как този убиец щял да бъде заловен и наказан справедливо. И как ти ще се справиш и ще го арестуващ. За бога, като го слушаш, имаш чувството, че гледаш някой спагети уестърн. Честно казано, това изобщо не ми харесва, най-вече заради теб. Така се превръщаш в потенциална мишена.

— Но, Дафи...

— *Така се получава*, казвам ти. Това е в *моята* сфера, не в *твоята*, нито на Шосвиц. Не може така да излагаш някого на опасност, не може така откровено да го правиш мишена. Слушай, ако този човек напада определен вид сгради, или ако предлага на тези жени алуминиева обшивка на къщите им например, а те отказват, това е едно. Но ако всъщност целта му е Гарман, ако върши всичко като акт на отмъщение, ако това е в главата му, тогава Шосвиц прави голяма грешка, като те представя като несвалящ ръка от кобура си каубой — колекционер на награди за заловени престъпници. А на такива момчета като него малко им трябва да натиснат спусъка, Лу. И като нищо ще улучи мишената — тоест теб — ей така. — И тя щракна с пръсти.

— Станалото — станало — изръмжа Болд. — Шосвиц просто се хвали какво прави и не може да бъде винен за това. Така пази работата си, позицията си. Това ще ме откаже окончателно да искам да се кандидатирам за шефско място — трябва да знаеш как да играеш тази игра, а честно казано, това просто не ме интересува.

— Благодаря на Бога — беше реакцията ѝ. — Ще си поговоря с него — обяви тя. — Ще му кажа да престане. Така да знаеш.

Знаеше, че Болд нямаше да тръгне да спори с нея; той внимателно подбираше битките си.

— Мелиса Хейфиц — съобщи Болд. — Дикси го установи тази сутрин. По данни от зъбите ѝ. Намерили са пет зъба в пепелта. Два са били идентифицирани като притежание на Мелиса. Била е двадесет и девет годишна. Вдовица. Съпругът ѝ е бил строителен работник. Била е счетоводител в частен медицински център на Осемдесет и пета улица. Няма връзка с Дороти Инрайт. Красиво лице — добави той, подавайки ѝ снимка с размери като за шофьорска книжка. — Родителите ѝ живеят в Линууд. Сестра ѝ — в Портланд. Един напълно нормален живот е бил внезапно прекъснат.

По гласа му разбра, че буца е стегнала гърлото му. Той приемаше всяка жертва като част от семейството си. Това беше най-забележителното за неговата работа, може би така беше възможно да се обяснят и уникалните му способности, така ставаше обаче и особено уязвим.

Болд продължи:

— Разбираш ли, навремето са изгаряли хората на клада...

Нарочно остави изречението си незавършено интонационно.

— Забеляза ли това? — попита го тя, държейки в ръка снимката. — Цвета на косата. Даже формата на главата.

— За какво намекваш? — попита учуден Болд, седнал от другата страна на бюрото ѝ срещу нея.

Тя изпъна врат и посочи купчината папки върху бюрото си, после протегна ръка, издърпа една и я разтвори. Подаде на Болд лошо фотокопие на моментна снимка на Дороти Инрайт.

— Какво ще кажеш сега? — попита тя.

— О, по дяволите — беше реакцията на мъжа, който рядко ругаеше.

— Мисля, че трябва да изключиш типа сграда като мишена. Мисля, че трябва да снемем подозрението от Гарман. Този човек избира жертвите си по външния им вид: трябва да са с тъмна коса, късо подстригана, със слабо лице. И ги обрича на смърт чрез изгаряне...

— Кое е направо нелепо — прекъсна я Болд. — Има много полесни начини да убиеш някого.

— Не е нелепо — възпротиви се тя. — *А символично*. В пожара за него има нещо символично, защото иначе би си усложнявал живота да го пали? Нали така? За него е важно жертвите му да горят *в пламъци*. Защо? Заради приликата с ада? Защото майка му го е горила нарочно като дете? Или защото е била нечистоплътна и пожарите са нещо като обредно очищение?

— От твоите предположения тръпки ме побиват — промърмори Болд, кръстосвайки ръце пред гърдите си, сякаш му е станало студено.

— От моите предположения можеш да стигнеш до мотива за престъплението — до психологическото обяснение на тези палежи, какво означават те за него. Форма на култ. На отмъщение. На очищение. Всичко е възможно.

— Някакъв обръща на пепел жени, защото му е въртнала чивията заради майка му?

— Или приятелката му; учителката, детегледачката, съседката. Искане да спи с някоя жена и се проваля, тя му се надсмива, подиграва му се. Искане да ти кажа, Лу — знам, че подобни неща изобщо не ти се слушат, много е вероятно сексът и отхвърлянето да играят важна роля в този случай. Майка му го хваща да мастурбира и го изгаря с ютия...

— Стига!

— Погледни на нещата от този ъгъл — настоя тя.

— Няма нужда да го правя.

— Имаш, ако искаш да го хванеш — предупреди го тя. — Имаш човек, който абсолютно предумишлено пали сгради по такъв начин, че обърква специалистите. И е достатъчно самоуверен, че даже изпраща цитати и рисунки преди всяко убийство. Избира по определен начин жертвата си. По някакъв начин успява да влезе в къщата ѝ и наглася нещата така, че тя да пламне, без жертвата да има време да се измъкне навън. По-добре разбери коя е движещата сила, която го кара да постъпва така, Лу, в противен случай ще играеш все едно на сляпо и

единственият начин да го заловиш, ще е да го изненадаш абсолютно случайно, докато пазарува в магазина например.

— Ще установим какво запалително вещество използва и така ще се доберем до снабдителя, продавача. Така се действа при палешите — осведоми я той.

— Така може да се действа, ако някой пали складове, за да им вземе застраховката, но в този случай не става дума за това.

— Става, до известна степен.

— До известна степен — да. Но останалото е в твоя периметър — жертвите. Вгледай се в жертвите, Лу, нали там си в стихията си?

— Почти нищо не е останало от тях — въздъхна той. — Колкото и особено да звучи, работата ми основно е свързана с трупове и със самото място на престъплението. А тези пожари ме лишават от всичко това. Кое то напълно руши методиката ми.

— Забравй за пожарите — посъветва го тя.

— Какво? — сепна се той.

— Остави пожарите на Бейън и Фидлър, на експертната група. Ти се заеми с жертвите и с всичко, което можеш да изровиш около тях. *Разделяй и владей.*

— Затова ли ме извика? — попита я той гневно. — За да ми кажеш как да си водя разследването? Не ти ли дойде наум, че е малко нахално?

Тя усети, че се изчервява. Понякога воюваха по този начин помежду си, но в много редки случаи. Заговори му, натъртвайки на всяка дума:

— Извиках те, за да те предупредя, че смятам да говоря с Шосвиц. Извиках те, за да ти кажа, че съм си определила среща с Емили Ричланд и да те попитам дали не искаш да й зададеш някакви въпроси.

— Емили Ричланд — повтори Болд.

— Говорих с нея по телефона. Спомена ми за човек с обгоряла ръка. — Това привлече вниманието му. — По всяка вероятност е военен, с лошо обезобразена ръка. Движи се със син микробус. — Тя усещаше съвсем отчетливо съпротивата му. От следващите й думи лъхаше сарказъм: — Какво не ти харесва? Че тя вече веднъж ни помогна да се справим с един случай?

Емили Ричланд, която се занимаваше с гледане на карти Таро срещу десет долара отвъд Лекарствения хълм, беше помогнала на полицията, съобщавайки местонахождението на отвлечен. По нейно искане полицията не беше огласила пред медиите участието ѝ, което много беше впечатлило Дафи, тъй като тя смяташе, че подобен сензационен — сигурно можеше да се нарече така — жест се правеше, за да получи човек слава и известност, като един вид легитимиране на дейността. В същото време Дафи се възстановяваше от телесни повреди, претърпени от нея във връзка с друг случай, свързан с незаконна търговия с органи, и беше пропуснала случая с отвлечането. Не се беше виждала лично с Емили Ричланд.

— Искаш да кажеш, че защото е Ричланд, да ѝ повярваме?

— Толкова лошо ли е това? Нека да проверим сведенията. Ами ако това, което тя казва, наистина има връзка със случая? Не казвам, че тъй като е гадателка... просто ти предлагам да се вслушаме в думите ѝ. Обгорялата ръка е все пак нещо като за начало.

— А какво ще правиш с останалите обаждания? На другите обявили се за гадатели. И тях ли ще изслушаш?

— Може би — отвърна тя и продължи ядно: — Емили Ричланд веднъж вече е доказала способностите си; само това искам да ти напомня. — Усети, че се задъхва от яд. — Възползвай се от услугите ѝ.

Болд отстъпи:

— Трябва да проверяваме всяка нишка. — Отпусна се назад върху облегалката. — Права си. Може наистина да знае нещо.

— Опитай се да мислиш за нея като за доносница, а не като за гадателка — предложи Дафи.

— Тя видения ли получава?

— Не гледай на нея по този начин. Приеми помощта ѝ по начин, който е най-приемлив за теб.

— *Доносница?* — повтори той, сякаш проверявайки как звучи тази дума.

— Остави нещата в мои ръце — предложи му тя.

Лу Болд кимна.

— Добра идея — каза.

Емили Ричланд не отговаряше на телефона си, вместо нея се отзоваваше телефонният ѝ секретар. Дафи опита на следващия ден отново, в десет часа сутринта. Отново попадна на телефонния секретар. Втория път Дафи си записа адреса, фигуриращ в съобщението. Спусна се с асансьора на етаж на отдел „Убийства“ и енергично закрачи към офиса на Болд, съзнавайки с каква *планина* ѝ предстоеше да се пребори.

Каза му:

— Колко платихме миналия път на Ричланд?

Болд беше с изпрани панталони, забеляза тя. Ризата му беше чисто нова, а обувките му — лъснати.

— Двеста или двеста и петдесет, доколкото си спомням.

— Трябва ми потвърждение, че мога да ѝ предложа същата сума.

Болд замръзна.

— Значи отиваш при нея — беше констатацията му.

— Да, отивам. И ако се налага да ѝ платя, ще го направя.

— Шосвиц ще ни направи на нищо.

— Не се обръщам към Шосвиц, а моля *теб*.

— Знаеш ли какво говорят за нас в отдела? — попита той реторично, не ѝ давайки възможност да реагира, ако искаше да му отговори, което тя не смяташе да прави. — Че нищо не мога да ти откажа.

— О, *можеш*, разбира се. Твърде много детайли не са им известни.

— Запиши я в списъка на доносниците — беше отговорът му.

Това се наричаше малък компромис, който можеше да се преглътне. Даже ѝ прозвуча като одобрение. Вече имаше необходимите пари, с които да плати на Емили Ричланд — обзе я въодушевление.

— И не си придавай такъв самодоволен вид — добави той.

— Това заповед ли е? — попита тя, ясно намеквайки за повишения си чин от неговия.

— Сигурно си довольна от себе си — ухапа я той.

— О, разбира се. Много даже съм довольна — не се предаде тя.

18.

Дафи потропа силно на вратата на лилавата къща. Давайки си сметка колко силно и нетърпеливо беше потропала, тя се запита до каква степен се простират способностите ѝ да се превъплъти докрай в по същество подвеждащата роля, която беше намислила да изиграе. Повечето от гадателите не бяха нищо друго, освен своего рода артисти, които умело играеха ролята си. Ако например човек набереше телефон осемстотин, благодарение на чудото единна система за личностна идентификация и компютърната система за кредитен рейтинг, така нареченият гадател от другата страна на линията веднага можеше да разбере повече за него — за доходите му, гражданското състояние, как харчи парите си, колата, която кара, къщата — негова собственост, за каталозите, чрез които пазарува — и да използва информацията за сеанса. Макар да не ѝ се искаше да го признае пред Болд, тя не вярваше на нито един такъв гадател, също и на Емили Ричланд. Не се знаеше каква връзка имаше Емили с палежите. Живееше в район, където се плащаха ниски наеми, а тя самата си изкарваше прехраната с лъжи. Трябваше да докаже пред самата Дафи, че умее да чете мисли и да вижда бъдещето.

Дафи се беше нагърбила със сложна мисия: да размени ролите: тя самата да започне да разказва лъжи и ловко да разпита Емили Ричланд в опит да провери докъде се простират способностите ѝ; в опит да принуди тази жена да признае връзката си — професионална или лична — с палежите или с подпалвача; да предложи да ѝ плати за евентуална информация, но само в краен случай.

Вратата се отвори.

Дългата тъмна коса на жената беше прибрана назад, изопвайки кожата на изпъстреното ѝ с лунички лице, а това смъкваше поне десет години от нейните четиридесет. Очите ѝ изглеждаха обсебващо сини измежду изобилния грим по ресниците и клепачите. Беше облечена с евтин черен кадифен халат, който добре очертаваше бюста ѝ, макар да беше доста по-голям за фигурата ѝ, пристегнат здраво около кръста с

колан в индиански стил с бели и сини мъниста. Наниз от долнокачествени перли се виеше около шията ѝ, чифт обеци, представляващи черно-бели портрети на Елвис Пресли, висяха от ушите ѝ. Усмивката ѝ беше лъчезарна и при все това тайнствена — но изненадващо естествена; очите ѝ — изучаващи и любопитни.

— Добре дошла.

— Можете ли да ме приемете?

Дафи изигра объркване и неудобство.

— Заповядай — каза Емили, канейки я с жест да влезе.

Беше лакирала ноктите си с лак в прасковен цвят и перлен отблясък. Обута бе в балетни пантофки с черни панделки, носовете им бяха износени, сякаш наистина се беше упражнявала да ходи на палци.

— Аз съм Емили.

И така приключи с формалностите. Отведе Дафи при един стол, тапициран със зелен плюш, сложен пред обикновена маса, върху която лежеше колода многократно белязани с нокът по ръбовете карти Таро — в единия край, в другия — гигантска свещ, която, по всичко изглеждаше, щеше да ѝ служи дълги години. На стената бяха изрисувани полуголи жени.

Дафи забеляза как ръката на жената леко се гмурна под ръба на масата, докато седеше. Трениран жест. Светлината на лампите намаля до равнището на светлината на свещта, която тя запали с помощта на запалка „Бик“. В стаята се разнесе аромат на тамян, който напомни на Дафи за годините, прекарани в колежа.

— Идваш с въпрос, който се нуждае от отговор — заяви жената, погледът ѝ беше изучаващ. — Имаш проблем с мъж.

Дафи замръзна на място, усещайки буца в гърлото си. Откъде, за бога, можеше да знае за проблемите ѝ с Оуен? После си припомни, че навлизайки в квартала, тя беше завъртяла обратно годежния си пръстен, така че огромният диамант — избор на Оуен — беше скрит под пръста ѝ. *Добрите в този занаят могат да се ориентират по най-малката промяна в цвета на лицето, в тона на гласа, в движенията на тялото*, напомни си тя. Дафи беше изучавала паранормалните явления в студентските си години. За всеки психолог без предразсъдъци това беше невероятна сфера за проучвания.

Усети лицето си да се облива в гореща червенина до степен, когато нямаше смисъл да се отклонява отговорът.

— Да, имам известни проблеми — призна тя, — но не съм дошла за това.

— Нещо, свързано с работата — полупопита, полуконстатира Емили, местейки ириса, без да откъсва поглед от Дафи, наляво, надясно, наляво, надясно. Сякаш я хипнотизираше. — Ти си доктор — предположи гадателката, после поклати глава в отрицателен жест и каза: — Нещо близко, но не точно това. Парамедицина може би... не... не си сестра. Нещо, свързано с медицината. Познах ли?

Дафи се размърда неспокойно на стола си, след което се изруга мислено, че се е предала толкова лесно. „Концентрирай се!“, заповяда си тя. Тази жена си разбираше от занаята. Беше много по-добра, отколкото Дафи беше очаквала. Освен това работеше бързо. Гласът ѝ успокояваше. Очите ѝ пронизваха, нищо не пропускаше. Беше се втреничила в шията на Дафи — *сигурно отброява пулса ми*, помисли си психоложката. Или просто разглежда с любопитство дългия белег там. *Един от нейните номера; фокус!*

— Годеникът ми е доктор — излъга с убедителен тон Дафи, — по икономика, не по медицина. Даже не знае какво да прави, ако си пореже пръста — додаде тя, развеселена от собствените си думи. — Но пък е богат като Крез — добави, допълвайки представата, която беше решила да изгради за него. — Обаче не съм дошла нито заради работата, нито заради него — продължи, бавно въвеждайки гадателката в предварително съчинената измислица. — Дойдох, защото сънувах странен сън. Досега гадала ли сте по сънища? — попита, знаейки какво значение придават гадателите на подобни неща.

— Сънищата могат да бъдат като отворени прозорци, скъпа моя. Към миналото, към бъдещето, или предпочитай първо аз да ти кажа някои неща за теб — не си от много вярващите, нали? Няма нищо, не се притеснявай. Имам предвид, че не вярваш във възможностите ми. Това не са мои способности, трябва да знаеш. Изобщо не са мои. За мен е важно да го разбереш. И не контактувам с никого — нямам предвид такова нещо. Не съм контактърка, не съм проводничка на нечий думи. Аз просто *виждам*. Миналото. Бъдещето. Виждам прекрасни неща; виждам ужасни неща. Това, което виждам, не зависи от мен, така че може да не останеш доволна от това, което ще чуеш от мен, но пък ще ти опиша всичко, което виждам. — Говореше бързо, без да създава усещане за неотложност, така че думите ѝ се възприемаха

като част от спокоен монолог, който на никого не би му се приискало да прекъсва. — Ти си човек, който е винаги *подготвен*. Премисляш предварително евентуалните си проблеми. Много си подредена. Поддържаш къщата си чиста, гордееш се, че изпипваш подробностите. Много си ядосана на годеника си — но не заради друга жена, а заради малко момиченце, нали?

Дафи усети като че я прониза ток. С каквато бързина говореше Емили, с такава бързина прехвърляше в ума си Дафи вероятните начини, по които гадателката може да е научила всичко това за нея. Някои неща можеха да намерят логичното си обяснение във вида, в който се беше явила пред нея, дрехите ѝ, начина ѝ на гримиране, но как беше разбрала за дъщерята на Оуен, за Корки? Как можеше да се обясни този факт? Не можеше да позволи друг да води играта; трябваше да поеме контрола над ситуацията.

— Интересува ме само моят сън — заяви тя с нетърпящ възражения тон.

— Не, скъпа моя! Няма да говорим за съня ти, докато не те убедя, а не виждам досега да съм те убедила. Не съм, нали? Не още. Не *напълно*. Съжалявам. Това е като двупосочна улица, чувствам, че си напрегната, а се страхувам, че повече няма какво да ти кажа. Ако искаш, пари няма да ти взема. Можеш да дойдеш пак друг път, ако искаш — както искаш.

Дяволски добър ход, помисли си Дафи. Предлага да си отидеш, без да плащаш, или да останеш още. За нейна собствена изненада изпитваше много по-голямо доверие към тази жена, отколкото ѝ се искаше да признае.

— Не — каза тя. — Искам да остана.

Между тях се възцари тишина — след като се оказа, че гадателката беше овладяла ситуацията; носеше се само лека попмузика. Емили сбърчи вежди и каза:

— Има друг мъж, нали?

Дафи усети очите ѝ да се пълнят със сълзи, а стомахът ѝ да се свива на топка. Това вече беше прекалено!

— Не става дума за мен — отрони се от устата ѝ.

Почувствала се беше похитена и *победена*.

Пред очите ѝ застана лицето на Лу Болд и тъга сграбчи сърцето ѝ. Усещаше се изтощена. Направо довършена. Не искаше да има вече

нищо общо с всичко това — нито с гадателката, нито с Оуен, нито с полицията.

— Разбира се, че става дума за теб — обобщи Емили. — Приключило е, но споменът за него постоянно те преследва.

— Не искам да говорим за това!

— Няма — съгласи се Емили. — Няма причина да говорим за това, нали? Кое то е минало, е по-добре да си остане в миналото.

— Защо ме гледаш така втренчено?

— Гледам те. Вярно е. — За миг се поколеба, после продължи: — Мисля, че е най-добре да си поговорим за съня ти сега. Ти какво ще кажеш?

Чиста догадка, реши Дафи. Догадката ѝ се беше оказала правилна, беше попаднала на добра следа и беше продължила да дълбае в същата посока до момент, в който беше опасно повече да рискува, за да не се разбере, че просто си играе на отгатване. Не беше медиум. Не беше и телепат — Дафи не си беше и помисляла за Лу. А може би пък беше мислила, не беше много сигурна за това. Чувстваше се объркана и ядосана. Да бъде объркана, беше все едно да е попаднала в непозната страна за нея; нито разбираше езика, нито познаваше обичаите. Върна се към годините, в които се беше занимавала с четене, учене, водене на разпити, оформяне на психологически портрети. Потърси безопасност в спомена за тях — като загубил се в тъмното човек, който най-после е съзрял светлинка в далечината. Издиша бавно, мъчейки се да се овладее.

Дафи бавно притвори очи и изрече с театрален тон:

— Сънят е винаги един и същ: сънувам мъж... не виждам лицето му... никога не ме поглежда, не ме гледа в очите... Силен мъж е. С внушителна фигура. Виждам да горят хора — произнесе тя с дрезгав, пресъхнал, изплашен шепот, знаейки добре даже без да отваря очи, че в този момент тя поема контрола над ситуацията. — Горящи къщи. Огромни пламъци. Виещи се пламъци. Горящи жени... — Пазеше хубавото за най-накрая: — Никога не виждам лицето му. Само неговата...

Тя стисна очи и поклати глава в отрицателен жест. Чакаше другата да се включи.

— Какво, скъпа моя? — попита Емили.

— Неговата ръка. *Обгоряла ръка*. Отвратителна е. Пръстите му са обгорели...

Емили ахна.

Дафи отвори очи, погледът ѝ беше тържествуващ. *Туш!* Естествено, че гадателката беше преbledняла. Дафи попита:

— Какво има? — И след това, изцяло сменяйки ролите, изправи рамене и попита: — Познаваш ли този мъж?

Гадателката поклати глава в отрицателен жест.

— И ти ли си имала същия сън?

Отново отрицателен отговор. Очите на Емили обаче оставаха все така разширени от изненада. В същото време обмисляше отговора си, събираше сили, за да овладее отново ситуацията.

Дафи трябваше да говори, да удържи завладяната позиция.

— Ти си се срещала с него — произнесе тя, натъртвайки на всяка дума. — Идвал е при теб. — Огледа се наоколо, след което си придаде вид, целящ да внуши страх. Скръсти ръце пред гърдите си, сякаш ѝ беше станало студено. — Бил е в тази стая — обяви тя, отбелязвайки с огромно удоволствие, че Емили беше като вцепенена от думите ѝ. — Кой е той? — попита Дафи. — Защо идва в сънищата ми?

Зачака отговор, без да разделя ръцете си, само отпускаяки ги върху масата. Наклони се напред.

— *Какъв е този човек, който се явява така в сънищата ми?* Искате да ме убие ли? Това ли показва този сън? Този мъж ли е запалил онези къщи? От новините? Още ли ще пали?

— Коя си ти? — Емили едва не се задави, докато изричаше тези думи.

— Ти си виждала тази ръка. Знам, че си я виждала.

На лицето на гадателката се изписа ужас.

— Ти го познаваш. Да не си му гадже? Да не ме проверяваш?

Думите се изплъзнаха от устата ѝ и я издадоха.

— *Значи си го виждала!*

— Ти ме лъжеш — изсумтя Ричланд, поглеждайки я изпод вежди. — Не ме лъжи.

— Ръката — повтори Дафи. — Ти си виждала тази ръка. Зная, че си я виждала. Видях те как реагира. Затова казвам, че си виждала тази ръка. Защо? Защо дойдох точно при теб? — Опитва се да звучи като човек емоционално нестабилен и плашлив, доколкото ѝ беше

възможно да го изиграе. — Можех да отида при съвсем друга гадателка. Защо точно *при теб*?

„Подхранвай егото й“, напомни си тя, винаги се придържаше към този принцип при разпит на заподозрян в углавни престъпления.

— Защото аз мога да ти помогна — отвърна Емили, подозрителността й видимо беше намаляла. — Разкажи ми за съня.

Дафи попита:

— Аз медиум ли съм? Има ли начин да спра това? Да го контролирам? Тези сънища не ми харесват. Не искам повече да ги виждам. Така ли се започва? От сън? Сънища?

— Всички ние притежаваме способността да виждаме в бъдещето — беше обяснението на гадателката. — На всички ни се е случвало — мислим за някой стар приятел, с когото от години не сме се виждали, и в следващия момент телефонът звъни и същият този приятел ни се обажда. Усещаме се притеснени за някой приятел или роднина, после разбираме, че нещо лошо — а понякога много хубаво — му се е случило. Въпреки че ето какво ще ти кажа — вметна тя. — Злото притежава по-голяма мощ на предаване на разстояние, отколкото доброто. Знае се, че близки на починал човек могат да изпитат болка и даже да паднат на земята, а после се установява, че това е станало точно по времето на смъртта. Скептиците го наричат съвпадение. Аз го наричам *Силата*. Разликата между тези хора и мен — между теб и мен, скъпа моя — е това, че аз мога да *извикам* тази сила. Да се свържа с нея, когато аз пожелая. Но в основата си това не е нещо по-различно от твоите сънища. Да, искам да кажа, че помежду ви се е осъществила връзка, между теб и този мъж, по време на сънищата ти. Нещо в този мъж е размърдало някакъв пласт у теб. Може да има и други, които да виждат същия сън. Може и да няма. Това няма значение. Има значение само, че сте установили връзка. Е, да — допълни тя — „Дали беше искрена, помисли си Дафи“, — и аз осъществих връзка с него. Познавам този мъж. Виждала съм го. Седял е на същия стол.

Дафи скочи от стола и без да иска, разлюля масата и макар гадателката да успя да предотврати катурването, картите Таро се разпиляха и една-единствена карта падна на пода. Емили се загледа в картата — тя лежеше с картинката надолу — в миг в стаята като че надвисна някаква заплаха.

— Съжалявам — извини се Дафи.

В отговор Емили само махна с ръка, наведе се, вдигна картата и я обърна.

— Смърт — обяви тя, очите ѝ се завъртяха в орбитите, след което погледнаха Дафи. — Понякога може да се окаже добра карта, добър ход — каза, — но невинаги.

Смъртта беше заела трайно място в живота на Дафи още от детството ѝ. По време на следването и след известна практика в областта на душевните терзания тя беше стигнала до разбирането, че смъртта е неделима част от живота — като дете обаче беше далеч от това познание, от това разбиране. Години наред се беше идентифицирала със Скаут от филмовата версия на „Да убиеш присмехулник“^[1]. Прочете романа едва когато беше навлязла в зряла възраст; тя, също като това момче, беше отраснала в щата на троската Кентъки^[2], заобиколена от богатство, привилегии и смърт. Баща ѝ, също като Етикъс от филма, беше адвокат, беше печелил и губил дела, в които животът на защитаваните от него беше поставян на карта. Първата ѝ среща отблизо със смъртта беше, когато понито ѝ — Дел, получи колики и умря в една съботна вечер — на четиринадесети август. Дафи беше през цялото време в конюшната при Дел и независимо че беше направено всичко възможно, за да ѝ се помогне, старата и хубава кобилка беше цвилила от болка и умряла, а Дафи дълго беше лежала, склонила ръце около врата ѝ и положила глава върху така упоително миришещата ѝ грива, а от очите ѝ се стичаха сълзи.

Оттогава насам смъртта като че я следваше навсякъде. Нейният най-добър приятел на света — неин съсед, Джон Криспел, беше пометен от кола, убит на дванадесетия си рожден ден, докато се връщал от риболов с учителя си в шести клас и близък приятел на семейството. В колежа една от членките на женския клуб, след като беше пила прекалено много, подканвана от един страшно привлекателен футболист, беше политнала през отворен прозорец заднешком и си бе счупила врата на поляната пред едно казино. Джейни Уимфиймър — съквартирантката на Дафи по време на специализацията, беше заминала на екскурзия в Африка и беше починала, докато спи. Причината за смъртта ѝ никога не беше

подлагана на обсъждане, сякаш тя нямаше толкова голямо значение, както самият акт на смъртта. Джейни беше докарана със самолет до родния ѝ град в щат Индиана в метален ковчег; Дафи беше чакала на летището заедно със семейството ѝ и за първи път в живота си видя метален ковчег. И досега пазеше спомена за ужаса на този ден. Щом се сближеше с някого, и той умираше. Заради това години наред беше отхвърляла всяка подобна възможност.

Тя погледна към картата и потрепери.

— Смъртта и аз сме стари познайници — промърмори тя, в стаята като че беше появил студ.

Емили вдигна картата от пода, подравни колодата и я сложи на предишното ѝ място.

— Да поговорим за съня ти — отново предложи тя.

— Никога не виждам лицето му, само ръката. Има пожар, жена, която пици.

Емили кимна, изражението ѝ беше мрачно — беше виждала тази ръка.

— Помислих си да отида в полицията — продължи Дафи. — След като прочетох за онези пожари. Но какво да им кажа?

— Няма да ти повярват — каза Емили, гласът ѝ като че идваше отдалеч, в него се усещаше умора.

Дафи замълча за момент, преди да реагира на тези думи.

— Ти можеш да видиш връзката, нали? *Евентуалната* връзка? Мъжът с обгорилата ръка, статиите във вестниците. Съжалявам, обаче не вярвах на тези неща — на видения, гадания, медиуми — обаче като се случи на мен, след като и аз го изпитах на гърба си... Виж какво си помислих: не можеш ли *ти* да се обадиш в полицията вместо мен?

Емили преглътна — устата ѝ беше пресъхнала, усещаше в гърлото си буца, а очите ѝ се бяха опулили.

— Не мога да ти помогна. Бих искала, но...

— *Можеш* — натърти Дафи. — Разбира се, че можеш. Ти си го виждала, срещала си се с него, той е идвал тук. Можеш да се обадиш в полицията и да им разкажеш.

— Мисля, че трябва да приключваме. Ако заради това си дошла, наистина не мога да ти помогна.

Дафи изчака, докато се натрупа достатъчно мълчание помежду им. Без да сваля очи от гадателката, каза:

— Може да си платят за такава информация.

Устните на Емили трепнаха и тя изрече с пресипнал глас:

— Какво?

— От колата си разбрала всичко, нали? *Моята* кола? Виж, спомних си, че съм оставила едно писмо на предната седалка — ето как си разбрала за Северозападното медицинско дружество, оттам идва предположението ти, че съм доктор. — Думите ѝ като че бомбардираха Емили. — Това, че съм подредена и че поддържам къщата си чиста, си разбрала, защото в такова състояние поддържам и колата си. Това те издаде най-много. Помислих си отначало, че външният ми вид ти го е подсказал. Но думите ти за годеника ми — видяла си пръстена, разбира се, споменаването на Корки — малкото момиченце — направо ме зашемети. И за момент ме извади от равновесие. Но си спомних, че тетрадката на Корки е на задната седалка с името ѝ върху нея. Който работи с теб — тя или той, сигурно ти е съобщил името, но ти предпочете да не го споменава.

Дафи се изправи.

— Ти не мърдай.

С две забързани крачки доближи вратата зад Емили и я отвори, забелязвайки в същото време как задната врата на къщата се затваря. Чу зад себе си стъпките на Емили. Дафи отвори задната врата широко, но този, който беше излязъл през нея, никъде не се виждаше. Много е чевръст, помисли си тя.

— Престани! — изплака Емили.

Завъртайки се на токчетата си, Дафи изстреля срещу гадателката:

— Ти нямаш изобщо думата. — Тръгна срещу нея и Емили отстъпи назад. — Само с едно телефонно обаждане мога да направя така, че срещу теб да бъдат повдигнати много сериозни обвинения. И с бизнеса ти е свършено.

Двете стояха на сантиметри една от друга. Дафи беше с една глава по-висока. Тя се вгледа изпитателно в очите на жената срещу себе си и попита строго:

— Свързана ли си с палежите? Искам ясен отговор: да или не?

Двете се спогледаха и ирисите им се задвижиха в синхрон: наляво, надясно, наляво, надясно.

— Не... — въздъхна Емили и за пръв път отмести поглед, свеждайки глава в жест на покорство.

Дафи беше постигнала целта си.

Вярваше на Емили, но изчакваше какво *тя* ще предприеме сега, какво ще каже, за да потвърди окончателно невинността или вината си, след което или щеше да я отведе в управлението, или щеше да остане тук с нея и да продължи да дълбае по темата.

— Мисля, че става дума за наркотици. Не за онези палежи — поде Емили, погледна настрани, след това право в очите на Дафи. Несъзнателно отри ръце в халата си. — Наркотици и много пари. Размяна на летището. Той се притесняваше за датата на размяната. Затова дойде при мен. Много хора ме питат за определени дати, нали разбираш, най-вече за датата на сватбата си. Една жена ме пита също за определена дата, но беше, защото изневеряваше... или смяташе да изневери. — Беше нервна и изплашена. Дафи успя да прикрие усмивката си на задоволство. За такива моменти живееше. — Защото разбирам от астрология — мълчаливо посочи към неоновия надпис. — Правя хороскопи, нали разбираш? А аз имам дарба...

— Сигурна съм, че я имаш...

— Нямахте да знаеш, ако... Ти ченге ли си?

Дафи кимна.

Гадателката поклати глава.

— Е, все някак трябва да се изкарват пари.

— Какви са тези дати?

— Поиска да му направя хороскоп за определени дни. Това беше всичко. И ми плати. Хороскопите не са евтини...

— В брой или с чек?

— Скъпа, приличам ли ти на човек, който взема чекове? В този квартал чековете не вървят.

Надеждата на Дафи, че сега нещата ще потръгнат, се изпари. Също и надеждата, че гадателката изцяло е омекнала. В този момент ѝ хрумна нещо друго.

— Ами колата? Неговата кола?

— Микробус.

— Какво ще кажеш за неговия микробус?

— Светлосин. Стар модел. Около десетгодишен. С бял покрив.

— А датите?

— Първия път попита за четвърти октомври. Проверих вестниците от пети. Нищо особено. *Никакъв пожар* — натърти тя.

Пожарът при Инрайт беше станал през септември, а при Хейфиц — на осми октомври.

— На четвърти. Сигурна ли си?

— Абсолютно. И после пак... — прекъсна се като че по средата на изречението Емили.

— Кога? — извика Дафи.

— Дойде миналия уикенд — отвърна Емили.

Сърцето на Дафи лудо заблъска в гърдите и тя се задъха от болка. Първата дата не съвпаднаше съвсем с датата на пожара — освен ако приемеше, че първоначално четвърти октомври е бил определен за пожара при Хейфиц. Какво следваше от второто посещение? Че ще има нова жертва?

Дафи каза:

— Трябва да говорим на всяка цена с този мъж с обгорялата ръка. Трябва ни твоята помощ.

— По-добре направо да ми беше казала, че искаш да ми провалиш бизнеса. Мислех, че вече сме квит. Казах ти каквото знам. А ти искаш още. И то такова нещо. Това изобщо не ми харесва. Не ми харесва как си вършиш работата.

— Ти си ни помагала и преди — напомни ѝ Дафи. — Силата ли се намеси, или видя всичко в огледалото на свещ?

— Значи го помниш?

— Името ти фигурираше в досието на случая.

— Хората започват да приказват, като седнат на този стол. Какво друго мога да ти кажа? Освобождават се от предразсъдъците си. И знаеш ли защо? — попита тя, отмествайки леко Дафи назад и настрани, за да увеличи разстоянието помежду им. — Защото *искат* да повярват. Хората в нищо не вярват вече, но в мен вярват, защото така им се иска. Разтварят си душата пред мен.

Дафи разбра. Детективите, които идваха при нея като пациенти, се държаха по същия начин. Отначало бяха твърди, непреклонни, без желание да споделят. После стъпка по стъпка тя ги убеждаваше, че могат да ѝ вярват, че могат да ѝ се доверят, след което изведнъж — подобно на положението при вдигнат бент — изливаха на един дъх интимни подробности за импотентност, за желаниа за самоубийство, за насилие над собствените деца, за това, че си правят непозволен почивки в работно време. Изкарваха на светло кривите си ризи —

безкраен списък от поражения — професионални и лични, и всичко това, като че се намираха в изповедалня, защото бяха открили човек, който имаше желание да ги изслуша, без да ги осъжда — имаха ѝ доверие. Дафи си даде сметка, че това, което вършеше тя, и занятието на тази жена не се различаваха много едно от друго. Тази мисъл я накара да се притесни.

— Трябва ми цялата информация, с която разполагаш, за мъжа с обгорялата ръка.

— Защо да ти я давам?

— Защото ще ти дам двеста долара. После изчезвам.

— Ти — хора като теб никога не изчезват просто ей така. Пак ще дойдеш. Това за теб го знам със сигурност.

— А *той* ще дойде ли пак? — изрече бързичко и с възобновена надежда Дафи. — Мъжът с обгорялата ръка? Ще се върне, нали?

Сърцето ѝ биеше силно в гърдите — тази възможност досега не ѝ беше идвала наум — хората, които вярваха в гадателки, се връщаха отново и отново при тях.

Емили срещна погледа ѝ и бавно кимна.

— Вероятно — потвърди с явно нежелание, но после кимна в решителен жест. — Да, сигурна съм, че ще се върне. — След което добави хапливо: — Обаче, скъпа моя, това ще ви излезе много, много скъпо.

---

[1] Роман на Харпър Лий, филмът с едноименно заглавие излиза на екран през 1962 г., режисьор Робърт Мълиган, в главните роли Грегъри Пек и Мери Бедъм. — Б.пр. ↑

[2] Наричан още царевичният щат и тютюневият щат. — Б.пр. ↑

19.

Живеенето в Сиатъл го беше привикнало към дъжда така, както в Аляска привикваха към снега. Имаше ситен дъжд, пръскащ като водна завеса, на талази, като водопад.

Във въпросния ден дъждът беше ситен, лек и нежен като слабо газирана напитка. Но веднага замени мириса на асфалт и задуха с чистота и свежест. А това действаше възбуждащо. След това бързо премина от тласкан от вятъра пръскащ дъжд в едри капки — пороен и безцеремонно шибаш дъжд, барабаниящ по разноцветния килим от нападали листа. По тротоара под краката му се посипаха едри капки, които, докосвайки повърхността му, разцъфваха като черни цветчета. След миг тротоарът беше изцяло завладян от тях и превърнат в тъмно огледало, отразяващо подметките на обувките му.

Изведнъж изпита усещане като че някой го наблюдава, запита се дали не е само в резултат на чувството за вина, или се случва в действителност. Но после усещането му се изостри и доби очертанията на същото агресивно чувство, което му внушаваше Джек, когато се загледаше в него, седейки на оня стол пред телевизора — сякаш искаше да го пониже.

Бен не искаше да се оглежда, не искаше да знае истината. Ушите му обаче продължаваха да слухтят, сърцето му лудо блъскаше, дланите му изведнъж овлажняха, буца растеше в гърлото му, главата неистово го засърбя. Обзе го страх.

Подтикът да погледне назад, за да прецени ситуацията, го връхлетя със страхотна сила. Искаше да отхвърли това чувство.

Затича се. Не можеше да продължава просто ей така да си върви. Гледаше напред, не назад — никога не се оглеждай назад, беше му казала Емили. Носеше се сред плющияция дъжд — както прилеп в тъмнината на нощта.

Вината се просмукваше в душата му както дъждът в тялото му. Щеше да си плати за простъпката. Минувачите щяха да си мислят, че се опитва да избяга от дъжда, макар това да не беше възможно, както

беше невъзможно да избяга от вината, която така отчаяно искаше да захвърли някъде надалеч от себе си. Прекоси улицата на червена светлина, не съзнавайки какво прави; неспособен да се изправи очи в очи с факта на кражбата, която беше извършил. Краката му като че се наливаха с олово, сърцето му като че тежеше. Не можеше повече да живее в мир със себе си. Искаше да бъде добър, искаше Емили да го харесва, да продължава да се нуждае от него. Не искаше да ѝ казва за случилото се, но се чувстваше задължен.

Когато се озова пред лилавата къща, Емили излезе навън и забелязвайки тревогата в очите му, или може би прочитайки мислите му, мина му през ум, веднага го поведе около къщата, към маломерната веранда пред задната врата, гледаща към също толкова маломерната градина, за която обаче тя полагаше огромни грижи.

Бен се нуждаеше от същите грижи и внимание.

Дъждът плющеше само на сантиметри от тях, а вихрецият се вятър разнасяше свежестта му. Полата на Емили се ветрееше между глезените ѝ и тя несъзнателно посегна да я оправи с жест, подобен на този, с който кон размахва опашка, за да прогони мухите.

— Е, млади момко, какво имаш да ми казваш?

Никога нямаше да я разбере напълно, макар да копнееше такава възможност да му бъде дадена.

— Светът е така огромен — започна той, пазейки се да спомене, макар и с половин дума за какво всъщност си мислеше. — Толкова много хора отиват на толкова много места, за да правят най-различни неща. Не виждам как ще мога да се нагодя към това. Да си намеря мястото.

Тя прехвърли ръка около раменете му и той усети топлината ѝ. Нали за това живееше? Обаче как щеше да реагира, ако ѝ кажеше какво беше направил?

— Знаеш ли, ние имаме едно много важно предимство, Бен — поде тя, обърквайки го още повече, — порастваме по-бързо от повечето хора. Говоря съвсем сериозно — поясни тя, съзирайки изражението му. — Имаш такива разсъждения, до каквито някои възрастни цял живот не могат и да достигнат. Важното, същественото е, че светът е прекрасно място, независимо от начина, по който ти изглежда понякога. Животът е прекрасен, независимо от начина, по който го възприемаме понякога. А на твоето място, на твоите години,

най-доброто, което можеш да направиш, е да му се наслаждаваш колкото се може повече. Зная, че нещата невинаги ни се отдават лесно. Но не се замисляй чак толкова много за това. Остави, така да се каже, животът просто да се случва. Знаеш ли, всъщност и сам ще го откриеш, в живота нещата проработват, ако им дадеш възможност, ако не им пречиш. Ако имаш добри мисли. Ако правиш добри неща.

Гърлото му се стегна, очите му засмъдяха, усети, че се разтреперва и накрая се разплака. Тя се опита да го утеши, като го притегли и с другата ръка към себе си, но от това той се почувства още по-зле и се помъчи да се освободи от прегръдката ѝ, накланяйки тяло назад.

— Бен?

— Аз не съм добър.

— Амиии, добър си. Разбира се, че си добър.

— Не съм.

— Не трябваше да допускаш Джек да постъпва така с теб, Бен.

Той поклати глава, а сълзите му се затъркаляха още по-бурно. Също като дъжда, който плющеше няколко метра по-нататък. Колко беше лесно да ѝ внуши, че цялата вина е на Джек Сантори. Колко просто и колко удобно.

— Не е заради това — изхленчи той.

— Заради майка ти — прошепна тя.

Той отново поклати глава. Майка му присъстваше в спомените му като лице, като аромат, като мека ръка, която роши косата му. Майка му беше нещо, някой от далечното минало, спомените за когото бяха силно избледнели.

— Изпуснах си портмонето в неговия микробус и сега той знае къде да ме намери. Адресът ми е записан в портмонето — изтръгна се от него.

— Кой е *той*, Бен? Какъв микробус?

Усети безпокойството в тона ѝ.

Вдигна очи към нея, зрението му беше замъглено от сълзите. Очите на Емили излъчваха симпатия и любов и той разбра, че е готов всичко да ѝ каже. Абсолютно всичко. Беше готов да ѝ даде парите и да я помоли да остане при нея. Знаеше какъв ще бъде отговорът ѝ при всички случаи много преди да произнесе, заеквайки, първото

изречение от разказа си, но това не го спря. Нищо не можеше да го спре.

Истината се изля от него като пороен дъжд.

Емили Ричланд, която го беше притеглила в прегръдката си, за да го утеши, не се отдръпна от него. Попиваше истината. Както градинката ѝ попиваше дъжда. Вслушваше се във всяка дума, не преставайки да кима, докато той говореше, като и нейните очи се пълнеха със сълзи; двамата прекараха около час така на задната веранда, сред грохота на капките, докато дъждът не спря и не се появи тъничка ивица синьо небе, осигуряваща достъп на всепроникващата топлина на слънчевите лъчи, а след това и на самото слънце, което като че изблигна през нея, също като силната любов, струяща от сърцето му към Емили.

20.

Лу Болд веднага се отзова на звъна на пейджъра си. Движенията му за активиране на екрана бяха напълно автоматизирани, също както когато завърташе ключа за запалване на колата или си обуваше чорапите. Тъкмо се питаше как да постъпи заради подозренията му към Лиз, защото ако се окажеше прав, това щеше да сложи начало на серия невероятни и спорни варианти за избор, които пък да сложат под въпрос самото оцеляване, съществуването на неговото семейство.

Лиз беше във ваната. Вземането на вана не беше нещо особено, освен че в тяхното семейство Болд беше този, който имаше предпочитания към ваната, а Лиз, която все бързаше, предпочиташе да си взема душ. Вече три пъти обаче през седмицата, след като се беше прибираща от работа, тя моментално се беше потапяла във ваната. Едва преди секунди той си даде сметка, че миналата седмица беше си вземала вана точно в същите дни: вторник, четвъртък и петък. През тези дни се беше връщала час и половина след края на работното си време. Въображението му се развихри, като следовател той беше свикнал да открива съвпаденията и повторенията. Съжаляваше за тези си способности, даже нещо повече, направо се изпълваше с негодувание, че този негов професионален талант би могъл до такава степен да се намеси в личния му живот. Беше подложил семейния си живот на внимателно наблюдение, основано на недоверие и страх и предизвикано от осезаеми спомени от миналото. Мразеше се. Думата *съвпадение* не беше част от професионалния речник на Лу Болд. Чу плача на Сара и се почувства на края на силите си.

Вдигна малката си дъщеря от креватчето и я притисна към себе си, вдишвайки млечния дъх на кожата ѝ, който така лелееше. Тя протегна ръчички, тъничките ѝ пръстчета уловиха кичур от косата му.

— Чук, чук, чук — каза той, открехвайки с крак вратата на банята, опитвайки се в същото време да отслаби хватката на малката ръчица.

Лицето на Лиз се беше зачервило, гърдите ѝ бяха поруменели, водата действаше като увеличително стъкло — изглеждаше сякаш тялото ѝ беше заело цялата вана. Беше така невероятно привлекателна, като червендалестите модели на Рубенс. За момент усети пристъп на покровителствена ревност. Не съществуваше нещо такова като право на собственост; много добре го съзнаваше, и все пак...

— Мисля, че е дошло време за вечерята — обяви той.

Гласът му беше станал дрезгав от емоции, предизвикани от спомени. Тя вече беше предавала доверието му веднъж, беше ли възможно да го е направила пак? Налице бяха много от същите обстоятелства: и двамата работеха прекалено, игнорирайки нуждите на другия. Двете деца поглъщаха почти цялото им внимание — твърде малко време им оставаше за техните взаимоотношения. Така стояха нещата сега в семейството им. Всичко се беше променило.

Не искаше да ѝ крещи, да я докара до истерия, да започва нещо, за което нито беше сигурен, нито се чувстваше способен да облече в думи. Искаше да я боготвори, да ѝ се уповава, да ѝ има доверие. Боеше се от истината; *не искаше* да я узнава — осъзнаването на този факт като че го прониза от глава до пети, на факта, че за първи път в живота си съвсем преднамерено не искаше да разбере истината. В работата му на следовател го водеше любопитството, то го поддържаше. Беше горивото на професионалната му реализация; сега нарочно го задушаваше, както се потушава огън, като се покрива с одеяло. За него това беше много дълбока, значителна промяна, която той тълкуваше като слабост. Пукнатина в доспехите.

Майката се отзова с протегнати ръце и щом видя това, детето спря да плаче и се устреми с цяло тяло към нея. Болд завидя на Лиз заради биологичната връзка с детето, за момент се почувства като гост в собствения си дом. Лиз се надигна нагоре, заемайки седяща поза, и залюля детето, подавайки му налятата си гръд. Устничките се заключиха лакомо около зърното ѝ, Лиз се усмихна, притвори очи и отпусна глава върху ръба на ваната. Болд огледа голотата на съпругата си от глава до пети, гърдите ѝ като на млада жена, тънкия кръст, обилната растителност на тъмния ѝ триъгълник, дългите ѝ крака. Не искаше никой друг да притежава тази гледка. Испита *собственическо* чувство. Запита се защо беше позволил на тялото си да се превърне в такава развалина. Той си беше виновен.

— Не се ли обади пейджърът ти? — попита тя, без да отваря очи.

Дали не искаше той да се махне от къщата в този момент? Усети прилив на гняв, заливащ цялото му тяло. Изправи се и прибра корема. Прииска му се да изглежда по-различно, не толкова отпуснат, с повече коса, със стегнати мускули. Дали не се беше огледала за някой друг? Да не би според нея той да остаряваше по-бързо?

— Аха — отвърна.

Щеше ли да го обвини, че пейджърът му е събудил Сара? Нямаше да бъде първото ѝ обвинение от този род. Беше придобила навика напоследък да го обвинява за всякакви неща — и за такива, които се намираха извън негов контрол. Беше пропуснал много от тези оплаквания покрай ушите си, но те се трупаха в него и разяждаха душата — процес, невидим с просто око.

— Ще видиш ли за какво ти се обаждат? — попита.

Голото ѝ тяло беше като произведение на изкуството в неговите очи. Прииска му се ваната да беше достатъчно голяма, за да побере и двамата, прииска му се да усети тялото ѝ до своето, топло и мокро.

— Аха.

Изобщо случвало ли се беше някога да не беше *виждал* за какво му се обаждат, запита се той. Беше роб на работата си. Мреше за нея.

Тя полуотвори очи, като че се намираше в наркотично опиянение — сънена и спокойна. Бебето продължаваше да суче. Отново като ток го прониза мисълта как завижда на тази връзка между майка и дете. Запита се какви ли чувства изпитваше тя, това намаляване на болезнената подутост, това, че нейните сокове поддържаха живота у друг човек.

— Всичко наред ли е? — попита го тя, веждите ѝ се извиха в остра чупка, в очите ѝ се появи болка.

— Всичко — отвърна той.

— Не съм много сигурна.

— Няма нищо — излъга той, питайки се откога и как така беше станало толкова лесно да я лъже.

— Знаеш ли какво? — попита тя.

Той я погледна учуден — да се изповяда ли се готвеше? Странно, но в този момент изобщо не искаше такава изповед.

— Пейджърът — поясни тя, — да не би да знаеш вече какво се е случило?

— Не, не е заради това — каза той.

— Какво има тогава?

— Съжаление. Безпокойство.

Гласът му го предаваше. Предателството се подхранваше от само себе си, също като онези насекоми, които изяждаха партньорите си.

Очите ѝ се отвориха широко. Мускулите на бедрата ѝ трепнаха, щом се наведе напред. Заради водата движенията ѝ бяха забавени. Притисна още по-силно детето към себе си.

— Скъпи?

Болд усети подтик да се люби с нея. Да я *притежава*. Съзнаваше, че причината за това беше ревността.

— Може би ще трябва да си поговорим — каза той, макар тонът му по-скоро да подсказваше, че няма голямо желание да го прави, съзнавайки също, че Лиз е уловила и това негово настроение.

— Твоя съм — каза тя.

Наистина ли, помисли си Лу Болд. Кимна ѝ лицемерно. Вземаше тези вани, за да измие, да скрие от него, за да се очисти от всякакви следи от срещата си с *другия*. Испита болка — откъде се бяха взели в главата му такива разсъждения.

— Отивай на работа, сержант — разпореди му тя. — Няма да правя сцени заради това.

— Ще се обадя — смотолеви той. — За да разбере какво е станало.

— Ще те чакам — отвърна Лиз с по-голяма, отколкото на него му се искаше, убеденост в тона, че пейджърът щеше да го отдалечи от дома им. Беше права, разбира се — почти винаги ставаше точно така. Пейджърът беше неумолим като смъртта, отнемайки го от дома му. Лишавайки го от личен живот. Направо разрушавайки семейството му. Беше започнал да го мрази. — Или поне ще се опитам, стига да не закъснееш прекалено много.

Тя изхихика. Детето изпусна зърното на гърдата ѝ и Лиз му помогна отново да намери пътя към него.

— Двете сте прекрасни така — отрони той.

Желанието да я притежава не го беше напуснало. Нещо го даваше в гърлото, затова предпочете да се извърне и да побърза към телефона, за да прикрие предателските сълзи, които изпълниха очите му.

От трън, та на глог, от нажежената ситуация вкъщи се беше прехвърлил на пожарите, мислеше си той, вятърът рошеше косата му — това, което беше останало от нея. Силуетът на идващата насреща му жена попадна в полето на уличните лампи, осветяващи алеята, обикаляща езеро Грийн, по цялото й протежение. Дафи Матюс беше прекалено красива, прекалено привлекателна, винаги изглеждаше някак не на място.

Езерото представляваше няколко акра тъмна водна повърхност, заобиколена от алея и пресечена от шосе, което в източната част се виеше между кафенета и един-два луксозни ресторанта. Върху обраслите с богата растителност три хълма, извисяващи се край Грийн, бяха накацали двуетажни или триетажни, облицовани с дъски къщи, появили се тук по време на първия ден на заселване в този район седемдесет години по-рано — така наречената ера на дървообработването. Със светещите си прозорци превръщаха езерото в огромна чаша, пълна с блещукащи скъпоценности. Тази част на града беше живописна и пленителна, също като едновременните картички със селски пейзажи от Нова Англия. От южната страна на езерото имаше игрища за софтбоул и футбол, осветявани вечер от издигната върху стоманени стълбове прожектори, чиято силна светлина се забелязваше отдалеч. В осем часа вечерта алеята, обикаляща езерото, беше гъсто населена — от тичащи или разхождащи се самотни мъже и жени, за разлика от двойките — гаджета, приятели или колеги, спортуващи рано сутрин или по обяд.

Дафи беше с дънки и бледосиньо копринено сако над блестящо бялата риза, закопчана догоре. Закрачиха с бавна стъпка, придържайки се в дясната половина на пътеката, за да не пречат на задъхващите се бегачи. Езерото беше удобно място за среща, като се има предвид местоположението на домовете им. Досега се бяха срещали много пъти тук — този път по нейно предложение.

— Емили Ричланд използва шпионин, който прави оглед на колите на клиентите й. Съобщава й информацията, тя начаса прави преценка, съобразявайки с превъзходен усет какво точно да каже на клиента, седящ пред нея — така попаденията й са направо невероятни.

— Трябва ли да се направя на изненадан — попита той, в мислите си беше далеч оттук.

— Мъжът с обгорялата ръка е дошъл при нея, за да му направи хороскоп за четвърти октомври: четири дни преди пожара Хейфиц. Лу, мисля, че той е подпалвачът. — Преди да може да ѝ отговори, тя продължи: — Дясната му ръка — последните три пръста са слепени — като ципест плавник на патица — в резултат на силно обгаряне. Военен е. Най-вероятно от военновъздушните сили. Смятам, че тя крие нещо от мен. И знае много повече.

Всичко си дойде на място в мислите на Болд, той се отърси от притесненията си дали Лиз му изневерява и изцяло се съсредоточи върху заподозрения. Даде си сметка, че се потапя изцяло в работата си, за да си намери причина да не мисли за другото.

— А колата му?

— Микробус.

И Дафи му съобщи описанието на Емили.

— От военновъздушните сили — изрече Болд.

— Тя мисли, че този човек е замесен в наркосделка, не в подпалвачество. Може и да е права, може да работи в нарколаборатория, може именно там да е обгоряла ръката му, може изобщо да няма връзка с палежите, но трябва детайлно да проверим накъде ще ни изведе тази следа.

— Съобщена от гадателка — вметна Болд. — Знаеш ли как ще реагира Шосвиц, като му кажем?

— Измамница — поправи го тя. — Ако се доберем до съучастника ѝ, този, който всъщност е огледал подробно микробуса му, господи, та това са вече двама свидетели. Направо не мога да повярвам на късмета си — единият е видял микробуса, а другият е говорил със заподозрения. Бил е много нервен, истински притеснен за четвърти октомври.

— А може той просто да е един от веригата — започна гласно да разсъждава Болд. — Може просто да снабдява с химически вещества нашия човек, да му ги продава. Може даже да е убеден, че става дума за нелегална нарколаборатория. Ще разберем всичко, като го хванем.

— Платих ѝ двеста долара. Ако ѝ дам още толкова, мисля, че ще ни каже много повече. Освен това смятам, че ако установим наблюдение над къщата, ще успеем да идентифицираме и съучастника

й. Този шпионин й трябва. Тя просто не може да си върши работата без него. Освен това — допълни Дафи, притегляйки го за лакътя към себе си, за да го предпази от сблъсък с приближаващ бегач — тя смята, че посетителят й ще се *върне*.

Болд спря да крачи. Дафи продължи по инерция напред, но после и тя спря. Той каза:

— Ще се върне?

— Вече два пъти е бил при нея — информира тя с нотка на гордост.

— И бил военен? Може Гарман също да е бил военен, може точно във военновъздушните сили. Може да са служили заедно. Може точно това да е търсената от нас връзка.

— Замесена е била също и жена — продължи Дафи, припомняйки му пък връзката между двете жертви. — *Разведена*.

Болд я улови под ръка и двамата отново закрачиха.

— Инрайт и Хейфиц, и двете ли са били разведени? — попита смаян той.

— Разведени, майки, с по едно дете. И двете са момчета, под десет години.

— Как го разбра? — попита я полицаят, който базираше разследванията си на информацията, която му *даваха* жертвите. Усети, че от възбуда е ускорил ход. Една след друга мисли припламваха в съзнанието му; блъскаха се една в друга и не можеха да си намерят място. — Има връзка между жертвите ли? — почти изкрещя въпроса си.

— Защо мислиш, че ти се обадох по пейджъра? Дали има връзка обаче? Не знам. Но са налице някои очевидни общи характерни признаци.

— Разведени, майки, с по едно дете — повтори Болд. — И двете.

Едва се удържаше на едно място — толкова развълнуван беше. Идваше му да закрещи. *Жертвата може да разкаже много повече за убийството, отколкото куп улики и доказателства, намерени на местопрестъплението.*

— Точно така — потвърди Дафи.

— На колко години са децата? Трябва да го проверим. — След което се замисли как, по-точно къде, двете жени се е оказало възможно да бъдат набелязани за жертви от убиеца. Започна да изрежда на глас:

— Курсове за групова терапия, нали разбираш — как да се справим след развода; групи към църкви... Какво друго?

— Клубове „Приятели на книгата“ — предположи тя.

— Кулинарни курсове, по всякакви гимнастики.

— Водопроводчици, елтехници...

— *Стълбата* — изрева той и отново спря на място. Възбудата му беше достигнала върхна точка. Забеляза, че и тя е не по-малко развълнувана. — Близко сме! Водопроводчици, елтехници...

— Работници по покривите, зидари, коминочистачи...

— Бояджия! — възкликна той. — Нишките от плат до стълбата.

— Какво?

Той заговори толкова бързо, че думите му се сляха в скоропоговорка.

— Намерихме нишки, оказаха се от памук, до стълбата... до отпечатъците от стълбата. Бърни се зае да ги проучва. На какво да се обзаложим, ако се потвърди, че върху тях има следи от петролни продукти?

— Намали малко скоростта — помоли тя. — Имам предвид да вървиш по-бавно — ти направо тичаш.

— И двете са разведени — повтори Болд.

— Служби за запознанства — предположи тя. — Защо не?

— Разведени — и двете — извика ликуващ Болд. Той накара Дафи да спре, улавяйки я за раменете, завладян от чувство на постигнат страхотен успех. — Ти си гениална!

Стояха така лице срещу лице, и двамата дишащи тежко, лицата им наполовина осветени от уличните лампи, гледайки се очи в очи, огромните му ръце уловили крехките ѝ рамене. Като че ток премина помежду им — познато чувство — и Болд усети колко рисковано близо се беше озовал до вероятността да я целуне.

Той отпусна ръце и се отдръпна назад.

— О, господи — въздъхна тя, без да откъсва очи от неговите, потвърждавайки по този начин, че беше очаквала точно това от него.

Лу Болд неусетно закима, сърцето му заблъска лудо в гърдите и след това се пръсна на парчета.

21.

Както вървеше към автобусната спирка в дъждовната петъчна сутрин в средата на октомври — по улиците беше пълно с коли, шофьорите нервни и подвикващи, и всички бързаха — Бен усети, че е следен. Беше изплюл камъчето пред Емили, но това ни най-малко не беше намалило опасенията му, както се беше надявал. Сънуваше, че го преследват. Усещаше го през цялото време. Ни най-малко не се съмняваше в това. Не беше нещо, което се нуждаеше от доказателства. Той *знаеше*! Щом Емили можеше просто ей така да знае някои неща, защо и той да не можеше? Може и той да притежаваше дарба като нея.

За Бен страхът, ужасът имаха своя образ и подобие в лицето на втория му баща. Бяха дефинирани и класифицирани в определено чекмедже на съзнанието му и години наред Джек беше единственият човек, който предизвикваше тези чувства у него. Другите хора бяха направо кротки агънца в сравнение с пастрока му.

Кротки агънца — до момента, в който Бен не изпита и осъзна друг тип страх: от непознатото, от неочакваното. Имаше представа за самоличността на преследвача си. Сигурен беше, че той го следи. Заради парите, които беше взел от микробуса му. Емили беше казала, че всичко ще се оправи. Той не беше толкова сигурен.

За Бен тротоарът като че стана мек и пружиниращ, сякаш стъпваше върху матрак. Едва след няколко секунди осъзна, че беше паднал на колене. Пред очите му беше причерняло, сякаш беше попаднал на слабо осветена улица. Скочи на крака и побягна, едва тогава набра кураж да извърне глава и хвърли поглед назад през рамо.

Синият микробус! Той се препъна и за малко да падне. Движеше се бавно, останалите коли лесно го задминаваха, тъй като се придържаше към тротоара. Бен нямаше как да види лицето на Ник, но знаеше, че той е зад кормилото. Знаеше много добре и какво иска.

На следващата пресечка изви надясно, пресече улицата и се присъедини към петнадесетината деца на автобусната спирка,

надявайки се те да му послужат за прикритие. Не сваляше поглед от синия микробус.

— Хей, Бен... — Той подскочи при произнасянето на името си. — Искаш ли да се помотаем след училище?

Фин Хърши му беше приятел от училището, русокос и със слабо лице.

— Не знам — отвърна Бен, местейки поглед от ляво на дясно — от автобуса към микробуса.

Не можеше сега да мисли за такива неща — вече имаше за какво да се притеснява. Жълтият училищен автобус се гмурна по хълма надолу и започна да се приближава към чакащите деца. В същия миг синият микробус се появи в пресечката, тътрейки се едва-едва, докато подминаваше спирката от срещуположната страна на улицата. Слава богу, че не изви, макар Бен да беше сигурен, че за миг е уловил погледа на шофьора, който се беше привел над кормилото и внимателно оглеждаше чакащите деца. Автобусът пухтеше по-бавно от всякога, както се стори на Бен. Примоли се мислено на шофьора да побърза.

— Ако вали, можем да отидем у нас. Получих най-новата версия на „Борба на живот и смърт“. Страхотни неща има вътре.

„Борба на живот и смърт“. Бен беше нещо като спец в тази видеоигра. Фин постоянно се опитваше да го бие, но не беше добър.

— Готово.

— Ще бъде страхотно.

— Естествено.

— Можем да се обадим на майка ти от уч... — Фин се сепна.

— Аз нямам майка — напомни му Бен.

— Не исках да го кажа.

— Разбирам.

— Можем да съобщим на... Знаеш, на...

— Естествено.

— Какво ти става?

Автобусът пристигна, вратата му се отвори и децата се скупчиха пред нея. Микробусът изви обратно и се насочи към автобусната спирка. Бен си запробива път между децата, следван плътно от Фин.

— Какво ти става? — повтори въпроса си Фин.

— Нищо.

Бен никога досега не се беше натискал толкова настървено да се качи на училищния автобус. Сега се държеше по съвсем различен начин. Страхът го беше променил, даде си сметка той. Запъти се да седне отзад и се сниши в една от седалките там, но почти веднага беше принуден да я отстъпи заради настойчивите претенции на едно помалко момче, тъй като не искаше точно сега да се впуска в спорове. Премести се напред.

Извърна се назад точно навреме, за да види през замъгленото от стичащия се дъжд задно стъкло синия микробус, застанал непосредствено след автобуса. Принуден да чака, шофьорът беше залепил лице за предното стъкло, триейки го с ръка в напразен опит да си подsigури по-добра видимост. Зад него се беше подредила цяла колона автомобили, изчакващи стоповете му да изгаснат и да потегли.

Преди автобусът да спре за трети път, Бен отново се извърна назад — микробусът никъде не се виждаше. Реши, че или е изостанал, или е минал напред. Което означаваше само едно — че шофьорът знаеше названието и местонахождението на училището. Върна се към спомена за летището. За глупавото му решение да вземе парите. За стотен път от онзи ден насам той попипа задния си джоб, молейки се портмонето му да се окаже там.

Автобусът спря пред училището. Сред хаоса, предизвикан от дъжда и желанието на децата да стигнат колкото се може по-бързо до заветното стълбище, водещо към входната врата на училището, Бен се приведе и се шмугна сред храсталаците, засадени край това стълбище. Направо щеше да изгуби съзнание, като видя отново синия микробус. Да го чака. *Него*. Като диво куче край заешка дупка, търпеливо и гладно. Бен знаеше какво ставаше в такъв случай — заекът нямаше никакъв шанс.

22.

Напрежението се трупаеше в торбички около очите на Болд, като вода, издуваща мях. След като клиентът на гадателката беше поискал хороскоп за нова дата, това означаваше, че още една жена щеше да умре. Малко под тридесетгодишна, разведена, майка на момче под десет години. Дафи си беше свършила работата. Той носеше отговорността да предотврати тази смърт, а разполагаше с безобразно малко улики и доказателства, за да изпълни дълга си.

Болд събра на редовния сутрешен брифинг Ла Моя, Гейнис, Бейън, Фидлър и двамата детективи от отдел „Убийства“, пренасочени от друга група към неговата. От специализираното звено по палезите му бяха предложили свои агенти, но Болд учтиво беше отказал, страхувайки се, че ако позволи на федералните агенти да се намесят, може после изобщо да не успее да се отърве от тях. Химикът от лабораторията към специализираното звено към ФБР — Кастърстейн, се явяваше изключение от правилото. Когато този химик поиска да проведе заседание с Болд с подсигурана видеоапаратура, сержантът се съгласи не без притеснение: полицейското управление — Сиатъл, не разполагаше с такава апаратура, което наложи Болд и подопечните му да посетят офиса на специализираното звено в сградата на Федералното бюро за разследване. Страхуваше се всичко това да не излезе заговор от страна на специализираното звено да го задържи на своя територия, докато членовете му не го убедят в необходимостта от тяхно участие в разследването. Затова реши да се застрахова и поведе натам Бърни Лофгрийн от полицейската лаборатория и четиримата свои детективи — Ла Моя, Гейнис, Фидлър и Бейън. Щом като Кастърстейн искаше заседание, щеше да му го организира.

Офисите на Федералното бюро бяха по-нови, по-чисти и по-спокойни от тези на полицейското управление — източник на раздразнение на всеки полицай. Специализираното звено и Федералното бюро имаха достъп до или направо разполагаха с последна мода оборудване за водене на наблюдение, компютърни

технологии, оръжия и системи за комуникации. Винаги щедро предоставяха това оборудване и макар на Болд и на останалите от полицията да им беше неприятно да искат, често го правеха. Поради тази причина фактът, че този път ползваха видеозалата, ги караше да чувстват известна неловкост, макар причината за това да беше човек от специализираното звено. Болд и петте му грозни патенца преминаха по коридорите като че бяха ученици, повикани при директора. Залата, в която щеше да се състои заседанието, приличаше досущ на заседателната зала на петия етаж в сградата на Обществената безопасност, с изключение на видеоекрана в единия ѝ край и видеокамерата, прикачена към стената и насочена назад, към седящите около масата.

Болд и останалите се настаниха на столовете, някои извадиха бележници пред себе си. Светлината в залата се стори прекалено ярка на Болд. Две сиви на цвят приспособления в средата на огромната овална маса, прилични на огромни четвъртити пепелници, всъщност бяха микрофоните. Точно в десет видеоекранът блесна и върху него се появи лицето на Хауърд Кастърстейн, леко уголемено.

На Болд му се искаше и Дафи да беше дошла с тях, но не можа да я открие. Офисът ѝ на деветия етаж беше заключен, отговаряше само телефонният ѝ секретар и никой изглежда не знаеше къде може да е отишла, но се носеше слух, че е отишла при психиатрите от градския съд, за да работят заедно над психологическия портрет на подпалвача.

Лицето на Кастърстейн беше окъпано в светлина. За голяма изненада на Болд химикът от лабораторията в Сакраменто към специализираното звено в Сиатъл — първопричината да се намират в тази зала, не беше при тях. Това озадачи Болд.

Той представи образа от видеоекрана на хората от своя екип, след което Кастърстейн, любезен до крайност, откри обсъждането.

— Обследвахме взетите образци от мястото на пожарите, надявайки се да открием обяснение за причината и произхода им. Сметнах, че бихте искали да видите какво сме направили, затова и предложих заседанието да се проведе в оборудвана с видеоапаратура зала. Предполагам, че първите ми коментари ще заинтересуват — и той погледна листчето пред себе си, на което беше надраскал набързо имената на присъстващите — Сид Фидлър и Нийл Бейън. Докато

преглеждахме рапортите ви за разпитите на съседите и донесенията на пилота на хеликоптера, който сте цитирали, най-значим за нас — в лабораторията, се оказа фактът за тъмночервените пламъци при тези пожари. Това, както и лумването като факла, и синкавият цвят на бетона, предполага наличието на запалителна течност или метателен експлозив. Отсъствието на въглеродороди беше потвърдено и от лабораторните анализи при нас. Много необичайно за палеж на обикновена сграда. Специален интерес за нас представляваха и подметките от вибрам на туристическите ботуши на сержант Болд, за които повечето от вас сигурно са осведомени, че са се стопили, след като сержантът се е разходил с тях в района на един от пожарите. Анализирахме киселинността. Очакванията ни да се натъкнем на хлор не се оправдаха. Всъщност обичайните тестове в такива случаи не дадоха никакъв задоволителен резултат. Предположихме, че е възможно да става въпрос за термитни разтвори, но в такъв случай те щяха да образуват шлага, а събраните образци, с които разполагаме, не потвърждават наличието на подобен вторичен продукт.

При тази забележка Бърни Лофгрийн закрива с глава, надраска нещо набързо в бележника си и попита:

— А металите?

Кастърстейн отвърна:

— Господин Лофгрийн вероятно се интересува от металните остатъци, събрани от местопрестъпленията, във връзка с това, че магнезият, както и други метали изгарят при много висока температура и често се откриват при пожари от типа на тези, убили Инрайт и Хейфиц. За съжаление отговорът е отрицателен. Не намерихме следи от наличие на подобни метали нито в материалите, предоставени от вас, нито в събраните от нас. — Обръщайки се директно към Лофгрийн, додаде: — Паралелно с химическите анализи направихме анализ с рентгенов флуороскоп и открихме някои неорганични вещества, които вероятно са били използвани за изработката на запалителния механизъм, макар отначало самото запалително вещество да ни се изплъзна.

— *Отначало?* — обади се Болд, предсещайки постигането на пробив в анализите, за който Кастърстейн все още не беше споменал и дума.

Би могъл да възнегодува, разбира се, срещу стила на излагането на проблемите, сякаш се намираха на заседание в научноизследователски институт, но знаеше, че и Лофгрийн подхождаше по абсолютно същия начин, затова просто прие неизбежността от изслушването на обстояните и сложновати изложения на лабораторните специалисти. Затова пък всичко щеше да бъде казано наведнъж. Задачата на водещия разследването беше да информира останалите — независимо дали някой от началниците, или съдебните заседатели. Подробните обяснения бяха начин тези учени в областта на криминалистиката и съдебната медицина да свържат в обясненията си един вид анализ с друг, без да предизвикват многобройни въпроси за допълнителни разяснения. Именно затова Болд си водеше подробни бележки.

— В това разследване има няколко много интригуващи улики и доказателства — продължи Кастърстейн. — От първостепенна важност е фактът, че Инрайт е била видяна да се разхожда из къщата точно преди пожара. Сержант Болд преди време зададе и най-естествения въпрос: защо Инрайт не е избягала от къщата?

Боби Гейнис се зае да му отговаря:

— Предполагаме, че подът е пропаднал от пожара и тя е пропаднала в сутерена, контузила се е при падането и е била погълната от огъня.

— Напълно оправдана хипотеза — съгласи се дипломатично Кастърстейн, — но неподкрепена от никакво доказателство. За да се обясни подобно падане, би трябвало да е имало експлозия, нещо трябва да е причинило това мигновено пропадане на пода под краката й...

Болд нямаше как да забрани на въображението си да се развихри. Можеше да си представи как Дороти Инрайт полита заедно с горящия под към смъртта си сред пламъците, обхванали сутерена. Врълхлетя го усещане за абсолютна безпомощност и той напълно изключи — нито виждаше, нито чуваше Кастърстейн, но затова пък чувстваше какво е било в душата на Дороти Инрайт, летяща към изгарящите я езици на пламъците.

Гласът на Кастърстейн го върна обратно в реалността.

— Нямаме свидетелства за експлозия. Само за пожар. Смайващо бързо разпространил се, достигнал ужасяващо високи температури —

стълб от тъмночервен пламък, изригнал на огромна височина. Това не е подпалил се дървен материал. Не е избухнало газово барбекю, прибрано в сутерена за зимата. Това е непознат запалител, който е бил възпламенен по някакъв начин, по-вероятно чрез часовников механизъм, по-малко вероятно е това да е станало с дистанционно управление, и се е разпространил с такава скорост из къщата, че обитателките не са имали време да реагират. Затова от не по-малка важност за мен се оказва нещо, което искам да ви покажа сега... — Кастърстейн сложи латексови ръкавици. Взе в ръце едно малко черно топче и човекът, който го снимаше, насочи обектива на камерата към това топче и увеличи образа. — Открито от вас, господин Бейън, както е записано при нас.

Седящите около масата се извърнаха към Нийл Бейън. Видът му — с тъничките мустачки и едрата фигура — извика в съзнанието на Болд спомена за онези деца, които никога не се включваха в игрите, а стояха някъде настрани. След това си припомни изказаното мнение от Дафи, че пожарният инспектор може много лесно да се превърне в подпалвач — те всъщност представляваха двете страни на една и съща монета. По тази причина погледна с по-друго око на Бейън и Фидлър; ако някой от тях палеше тези пожари, можеше да стане така, че Болд никога да не се добере до истината.

Бейън се обади:

— Намерих го на улицата с къщата на Хейфиц, до мястото, където бях паркирал колата си. Но тъй като се оказва топло на пипане, го включих в събраните материали. С писмената уговорка, че се е намирало на голямо разстояние от мястото на пожара. Бях спрял колата си на около стотина метра, или даже повече, от къщата.

— Смятаме това за много *важна* улика — поде отново Кастърстейн, въртейки топчето между пръстите си. — Това е твърдо парче от изкуствен материал с размерите на голямо топче за голф. Обследваме го с рентгеновата апаратура и открихме, че съдържа част от стопена жица, което ни наведе на мисълта, че това може да е бил...

— Запалителният механизъм — довърши Бърни Лофгрийн.

— Точно така. Или част от него. Да — потвърди Кастърстейн. — Необходими са допълнителни анализи, които могат да отнемат месец-два...

— Цял месец? — не издържа Болд. — Не разполагаме с толкова време. Имаме въ... информаторка — продължи той, въздържайки се да я нарече гадателка, — според която следващият пожар може да се очаква до седмица.

Нито Кастърстейн, нито Лофгрийн, нито пък Гейнис бяха запознати с това по същество ново развитие на разследването и го погледнаха смаяни. Кастърстейн се съвзе пръв.

— Разбирам. — И добави: — Е, подобни анализи изискват време. — Все още държеше топчето в ръце. — Смятаме, че от първостепенна важност за нас сега е да идентифицираме запалителното вещество. Ако ви съобщим какво точно е било използвано, вие ще можете да откриете кой или кои са осигурили всички компоненти за направата му и накрая и да заловите самия подпалвач. А запалителни механизми се намират под път и над път; и от тях понякога остават следи, които пожарът не е успял да прикрие, но не смятам, че този случай ще се окаже точно такъв.

Лофгрийн каза:

— Защо да не проверим дали не е бил използван запалителен механизъм? Да мобилизираме всичките си хора за това. И после да покажем на вашите тук какво сме открили?

— Нямам нищо против — съгласи се Кастърстейн.

— Ще ви дадем и това, и още материали, които сме събрали.

Боби Гейнис се намеси:

— Притеснението ми е, че няма обяснение защо жените не са могли да излязат от къщите си и да се спасят. И двата пожара са станали в късния следобед, или да кажем в ранна вечер. Значи не може да се очаква, че са били дълбоко заспали.

Всички погледи се насочиха към видеоекрана.

— Не можем да дадем точен отговор на този въпрос засега. Едно от възможните обяснения е, че пожарът се е разпространил толкова бързо и е бил с такава висока температура, че е изсмукал кислорода от сградите и обитателките мигновено са се задушили — както става, ако някой те удари силно в гърдите.

— Но в такъв случай поне някои от прозорците щяха да се окажат не изхвърлени навън, а *всмукани* навътре — обади се Фидлър. — А не открихме нищо такова — което да потвърди подобна хипотеза.

— Съгласен съм — кимна Кастърстейн, примигвайки на екрана, все така премятащ между пръстите си черното топче. — Ами ако е имало запалително вещество във *всяка* от стаите — продължи с предположенията той. — Ако запалителният механизъм е представлявал своето рода мултипликатор с едновременно избухване, шансовете на която и да е от жените да излезе навън и да се спаси са били значително намалени.

— Били са като хванати в капан. Това искаш да кажеш, нали? — обади се за пръв път Ла Моя. — Оня мръсник е нагласил нещата така, че всичко да гръмне по едно и също време. — Изглежда останалите, след това отново се извърна към видеоекрана. — В такъв случай вие, момчета, сигурно разполагате с още доказателствен материал, за да сте си съчинили точно тази хипотеза. — Ла Моя винаги беше показвал, че не храни особена любов към федералните, и на Болд му идваше направо да го срита под масата. — Да те питам, докторе, сега — какво вие, момчета, не *ни* казвате? Какво криете? Усещам една голяма празнина между това, което ни показвате, и това, което ни казвате — а тая работа ми намира свъзвездна зле.

В заседателната зала надвисна тишина. Кастърстейн остана неподвижен. Когато се раздвижи, изображението на екрана позагуби ясните си очертания, а той сякаш за момент беше погледнал извън обектива на снимащата го камера и след това отново към намиращите се в заседателната зала. Когато проговори, тонът му се оказа мек и спокоен:

— В този случай се сблъскваме с това, което ние наричаме *смесен профил*. Необходимо е да анализираме обстойно събраните материали. Да идентифицираме съставните елементи. А за това е необходимо време. Не се откриха най-често използваните въглеводороди, както очаквахме. Затова ще започнем отначало и ще опитаме пак. Ако не успеем от първия път, ще опитаме отново и така, докато успеем.

— Също като нас — вметна Болд.

Кастърстейн всъщност даде изключително точно описание на това какво представляваше едно разследване само по себе си.

— И двамата сме детективи, всеки в своята област и по свой начин — каза Кастърстейн.

— По същество — не се отказваше от настояванията си Ла Моя с дрезгавия си глас. — Дайте сведения по същество, докторе. Информатор ни съобщава, че този човек се готви отново да изпържи някого. На мен ми се иска да ни дадете нещо повече, отколкото любезен прием. Малко черно топче! Все едно нищо.

Кастърстейн остана невъзмутим. После се усмихна само с ъгълчетата на устните си, сякаш за да покаже, че беше очаквал изпълнение а ла Ла Моя.

— Осъзнавам искреността ви, детектив Ла Моя. Поканих сержант Болд тук — натърти той, — защото исках да му покажа това. — Кастърстейн кимна на някого извън полезрението на камерата. Видеоекранът стана син. Чу се гласът на доктора. — Ще ви покажем изпитание, проведено от отдел „Пожари“ във Форт Уърт.

На екрана се показва огромен запуснат супермаркет, като фонът зад него беше затъмнен. На мястото на прозорците имаше заковани парчета шперплат. Между паветата беше прораснала трева. Около двадесетина пожарни коли бяха наобиколили сградата, паркирани на почетно разстояние. Пожарникарите бяха заели позиция, уловили маркучи, върху земята обаче не се виждаха локвички вода, нито следи от обгаряне от пожар, с който да са били извикани да се преборят. В долния десен ъгъл на видеоекрана се виждаха потрепващи цифри от дигитален часовник.

Отново се разнесе гласът на Кастърстейн:

— Обърнете внимание на скоростта на горене и на цвета на пламъците. Мисля, че някои неща ще ви се сторят доста интересни.

Часовникът беше занулен и само след частица от секундата Гейнис и Ла Моя, които седяха най-близо до видеоекрана, буквално подскочиха върху столовете си и рязко се извиха назад, сякаш искаха да избягат от яркия морав пламък, издигнал се за миг високо-високо в небето, сякаш беше запален огромен фитил. Покривът на сградата се стопи, по средата се образува дупка и сега супермаркетът заприлича на поничка. Всичко беше изгоряло като че наведнъж. Самото горене беше продължило три минути и четиридесет и две секунди, след което пожарните екипи се включиха в акция и от маркучите им се изля вода. Единствено струите, изтласквани от равнището на разгънатите самоудължаващи се стълби, достигаха до центъра на пожара — съприкосновението на водата обаче с ядрото на прииждащия пламък

пораждаше нови и нови изригвания на огнени гейзери. Пожарникарите, обслужващи тези маркучи, ги изключиха от действие и пожарните коли се отдръпнаха на известно разстояние от горящия ад. До този момент Болд не беше наблюдавал по-свиреп пожар.

Прожекцията приключи, физиономията на Кастърстейн отново изплува на екрана, отначало със замъглени очертания, след това на фокус.

— Опитите да се потуши изцяло пожара продължават още двайсет минути, интересното в случая е началният огнен стълб. Не знам дали забелязахте, но горенето достигна температури, при които водата се разлага на съставните си елементи — водород и кислород, които буквално експлодираха, вместо да потушат пламъците. Досега не бях виждал подобно нещо. Този пожар е част от опитите, направени, с цел да се открие запалителното вещество, причинило серията пожари, избухнали в периода между осемдесет и девета и деветдесет и четвърта година. От филиала ни в Окръг Вашингтон са взели участие в този експеримент и така се сдобихме с копие от заснетия филм.

Болд си представи как би се чувствал човек, намиращ се вътре в супермаркета. Тялото му се разтrese от ужас, запита се дали Бейън беше видял това негово потреперване. В този момент си даде сметка и защо не бяха намерили почти нищо, което да свидетелстваше за човешко присъствие на местата на пожарите; а така се обясняваше и защо Инрайт и Хейфиц не бяха успели да напуснат домовете си. В него изригна неистово желание да предотврати на всяка цена следващия пожар, последвано веднага от съмнение в собствените сили. Може би вече трябваше да се оттегли и да приеме лейтенантския чин. Може би следователската работа изискваше да се намесят млади хора, свежи мозъци, с по-бърза мисъл. Дали не беше станал вече прекалено улегнал и непригоден? Можеше ли да си върши работата с пълния си капацитет, след като се притесняваше дали жена му нямаше връзка с друг мъж? Твърде много неща му се бяха струпали на главата, а времето беше малко. *Няма време.* Тази мисъл направо го беше обсебила. Повече никакви пожари не трябваше да има, за нищо на света.

— Препоръката от филиала ни в Окръг Вашингтон е — и трябва да заявя, че съм съгласен с нея — ако има трети пожар, да го оставим да гори. Без опити за потушаване и никакво щателно претърсване.

В залата надвисна нехарактерно дълга тишина.

— А как, по дяволите, ще разследваме? — избухна Болд, нещо нехарактерно за неговата вечна овладяност.

В същото време той погледна към Ла Моя, изпитвайки респект към детектива; само Ла Моя се беше осмелил да притисне Кастърстейн. Само Ла Моя беше усетил какво се таи под повърхността на разговора. Болд не можеше да се отърси от мисълта дали не беше изгубил собствения си усет.

Кастърстейн изкриви устни и се наведе към обектива на камерата, излизайки отново за момент извън фокус.

— Не знам какво ще разследваме в проклетите пожари — каза той с равен тон, гласът му изведнъж се оказа прегракнал. — Но мога да ви кажа какво са използвали в този, който току-що видяхме. Мога да ви кажа какво си мислят там, на Изток. Мога да ви кажа какво разследват те сега, тъй като са отхвърлили маса анализи от възможния тестови набор и вече се трудят над окончателните заключения. — Тук реши да направи пауза и телефонната връзка между Сакраменто и Сиатъл за момент пропадна, като по линията нахлу шум от статично електричество. На екрана се видя как Кастърстейн отхвърли глава назад — като че реагираше на подаден сигнал за решителна атака. Пое си дълбоко дъх и изрече две думи, които, достигайки до Болд, сякаш го поляха с горещ душ и опариха очите му: — *Ракетно гориво* — каза той. — Запалителното вещество, изпитвано във Форт Уърт, беше течено ракетно гориво.

23.

Имението на Оуен Адлър плашеше Болд с размерите си, независимо че беше идвал тук вече три пъти. Някои съдеха за богатството на Оуен Адлър по размерите и марката на частния му самолет. Беше „Гълфстрийм 3“ и имаше резервоари за допълнително гориво. Беше сред най-богатите в Сиатъл и сватбата му с Дафи Матюс щеше да се състои на частна церемония, ръководена от Робърт Фулгъм, в същото това имение с изглед към пристанище Шилшол, и залива Пъджет Саунд. Сватбата им беше отлагана два пъти, макар за това да знаеха само най-близките им приятели — покани не бяха изпращани. Обяснението на Дафи беше, че е станало заради наложителното овладяване на критична ситуация в империята за хранителни стоки на Адлър, тъй като се беше натъкнал на повтарящи се проблеми по отношение на сроковете на изпълнение, но Болд беше доловил признаци от друг характер. Дафи беше позволила на наемателя на яхтата ѝ, превърната в плаваща къща, да се оттегли, без да плати неустойка; не беше предприела никакви опити повече да я даде пак под наем. Беше се включила отново като доброволка в работата на Убежището — организация на религиозни начала, осигуряваща подслон на избягали от дома тийнейджъри — от която се беше отказала в началото на увлечението си по Оуен Адлър. От друга страна, снимки на Адлър в компанията на други жени бяха публикувани на два пъти на страниците за светски клюки на вестниците. Болд не беше задавал никакви въпроси. Мъж, който би могъл да възроди от пепелищата една компания за стотици милиони долари по начина, по който Адлър го беше направил, заслужаваше само адмирации. Нямаше съмнения в неговите способности да преодолява финансови затруднения. Обаче Дафи Матюс може да се беше оказала своего рода предизвикателство, на което той досега да не се беше натъквал.

Живописното пристанище, толкова красиво през нощта заради отразените в тъмната водна повърхност светлини, заради белите

очертания на редиците яхти, заради мачтите им, толкова крехки — като зимния скреж по стъклата на прозорците, беше разположено върху дига край морето, в подножието на хълма, където се намираше имението. По домофона, вграден в предната врата, Дафи го накара да обиколи къщата и да я изчака в задния двор. След като заобиколи разпрострялата се нашироко сграда, Болд видя, че осветлението и в двора, и в басейна е включено. Обстановката му напомни за Италия — той и Лиз не бяха ходили в Италия, откакто се беше родил Майлс — още една от онези промени в начина им на живот, която в определени моменти, подобни на този, приемаше облика на съжаление.

Дафи имаше на разположение всичко това. Скоро щеше да бъде и нейно. Запита се как ли се чувстваше човек в такъв случай.

Стъклената врата се плъзна и тя се показва иззад крепонените завеси в яркорозов халат и увила главата си с хавлиена кърпа.

— Съжалявам — извини се тя. — Бях... Искях да поплувам. Но първо реших да си взема душ. Тъкмо бях излязла...

— Тогава аз трябва да се извиня, че съм те притеснил.

— Корки спи — каза тя, имайки предвид осиновената дъщеря на Адлър, тъкмо навлязла в тийнейджърската възраст. — Предпочетох да се обадя още след първото позвъняване, за да не се събуди.

— Аха.

— Притеснявам ли те така? — попита тя, определено имайки предвид халата и факта, че най-вероятно под него нямаше нищо.

— Тук ли живееш? — попита Болд.

Не беше много сигурен защо тези думи се изплъзнаха от устата му, не беше много сигурен и защо това се беше оказало толкова важно сега.

— Бих могла да се преоблека, ако сметнеш, че трябва. — Тя извърна глава в посока, обратна на залива, към центъра на града, с обсерваторията и небостъргачите. — Той замина за цяла седмица в Южна Америка. Тази вечер, мисля, е в Перу. Поредната сделка. Не исках да оставям Корки на грижите на някоя детегледачка. След като аз мога да го направя. Не ми се струваше честно.

— Той пътува често.

— Да, много често.

Съжаление? Може би известно неудоволствие, че Болд е изрекъл на глас подобно нещо. Естественото разминаване в начина, по който

двама души обясняват промените в живота на другите, даде си сметка Болд, искайки му се подобна промяна да не се беше случвала. Искаше му се вечно да може да споделя усещането за интимна близост с тази жена, тази *освобождаваща* близост, където беше позволено всичко. Вината беше на Оуен Адлър. Интимният си живот, тайните си сега тя споделяше с този мъж, Болд оставаше външен човек.

Тя седна в шезлонга, кръстоса крака и първо коляното, а след това и част от бедрото ѝ се оголи. Болд извърна глава и се загледа в искрящо чистата вода в басейна. Вградени лампи следваха извитата му линия. Самолет прелетя над залива, ясно се видяха трепкащите му светлини.

— Ракетно гориво.

Тя подскочи и отметна глава назад. Струйка вода се показва изпод хавлиената кърпа на главата ѝ и плъзна по шията ѝ, изви по посока на ключицата ѝ и се просмука в ръба на халата, едва прикриващ гънката между гърдите ѝ.

— И аз така реагирах — кимна той.

— Емили Ричланд спомена военновъздушните сили.

Очите ѝ бяха широко отворени, бузите ѝ — поруменели.

Болд каза:

— Има и нещо друго. Бърни ми съобщи, че според отпечатъците от стълбата той или тя тежи най-много шейсет — шейсет и пет килограма. Малко е.

— Смяташ, че може да е тийнейджър? — предположи тя. — Вторият текст е от Платон: „Изведнъж проблясък на разбиране, искра, прескачаща към душата“. Доста невероятно един тийнейджър да е чак толкова задълбочен.

— Комплексирано дете, преживяло ужасен родителски развод. Напълно е възможно, мисля. — И добави: — Ти най-добре можеш да прецениш дали е така.

— Смятам, че е между двайсет и трийсет, завършил колеж. Може просто да е много слаб. Това според мен е по-достоверно.

Тя се наклони напред. Халатът се открехна и извади на показ гърдите ѝ. Болд извърна глава и отново се загледа в басейна и танцуващите ивици светлина. Не искаше да се заглежда. С Дафи винаги се чувстваше изложен на опасност — невъзможно беше да избяга от това чувство.

— Ла Моя проследява всички продажби на стълби „Вернер“. Чрез компютърните записи на платените в брой покупки. Сигурен е, че ще открием нещо.

— Джон? И как така е престанал да разчита единствено на личните си връзки и запознанства, за да събере сведения? — вметна тя остро. — Зная, зная — ти всъщност си благодарен за това, че имаш на разположение Ла Моя. Вярвай ми, аз също високо го ценя. Но ние всички трябва да сме благодарни, че има само един такъв като него. Придава си важности като за петима.

— Бърни, разбира се, не може да се закълне сто процента. Имаме работа с предположение. Ако е сбъркал, значи е сбъркал; няма как по друг начин да си създадем вярна преценка. Почвата е попила водата от маркучите на пожарникарите, което на практика прави всякакви изчисления и тестове неточни и направо невъзможни. — Продължи да размишлява на глас: — Интересно как самото действие на потушаване на пожара до такава степен отнема възможността да се намери някаква, каквато и да била достоверна улика или доказателство.

— Ирония на съдбата, ето какво ще ти кажа аз.

— Значи двайсет и пет годишен и дипломиран? — Беше се постарал да не допусне разочарованието да натече в гласа му.

— Това притеснява ли те? — заинтересува се тя. — Всичко, което казвам, се основава на колективна мъдрост. Обсъдихме с колеги случая и стигнахме до ето това: между двайсет и пет и трийсетгодишен, завършил колеж, сексуално неудовлетворен. Мрази майка си, приятелката си или някого, с когото е бил свързан. Може и всички наведнъж. Съдия и екзекутор. Интелигентен, скромен, живее сам. Работата му е под неговите способности.

— Много здраво си се потрудила — промърмори Болд.

Чувстваше се неудобно с тези психологически портрети, но се стараеше, доколкото беше по силите му, да им вярва — в много случаи се бяха оказвали верни.

— Сигурно притежава карта за някоя библиотека и се движи с градския транспорт. Значи трябва да добавим и че е дребен, слаб човек, като се имат предвид изчисленията на Бърни.

— Карта за библиотека ли? И се движи с градския транспорт? — повтори той.

— Толкова му позволяват доходите, а те са ограничени, доколкото ги има. Хора като него са обзети от страст към това, което е обсебило вниманието им, обичат да изпипват нещата, които ги занимават. Иначе работят нещо, което не изисква мислене. И така, той обмисля убийствата си, бомбите си, по цял ден мисли за тях. Спи малко, храни се малко, защото мисли, а това напълно пасва на информацията, че е слаботелесен. Излиза от работа и веднага се заема с бомбите си.

— В апартамента си?

— Едва ли. Не. Някъде далеч от хорски очи. Някъде, където никой няма да го притеснява. Гараж. Или изоставена сграда.

— Каквито изобщо не се намират в Сиатъл — с известен сарказъм вметна той.

— Разбирам, че си разочарован.

— Фидлър ми предаде доклада си за Гарман, пожарния инспектор от експертната група към градския съд...

— Знам кой е Гарман — напомни му тя леко подразнена. — Този, който получава подобни писма заплахи, винаги се подлага пръв на проверка.

— Ти провери ли го? — натърти на всяка дума той.

— С теб говорихме за Гарман, и това беше всичко. Какво ти става?

Болд вдигна очи и задържа погледа си върху нея. Красотата ѝ беше опияняваща. Често му се беше искало да не е чак толкова красива.

— Не съм сигурен дали ще мога да се справя — призна той.

— Това е нелепо.

— На ръба съм да се откажа. Все повече губя вяра в себе си и си мисля за отказване.

— Това се нарича страх и безпокойство. Здравословно е. — Тя го загледа изпитателно, след което реторично попита: — Не си дошъл заради Бърни Лофгрийн, ракетното гориво или Стивън Гарман, нали?

— Напротив, точно заради тях дойдох.

— Каж ми тогава какво има.

— Друга жена ще изгори.

— Не е задължително.

— Със сигурност така ще стане. И аз трябва да водя кораба, а ми се иска да сляза от него.

— Напълно разбираемо е. Много ти се струпа.

— Много. Благодаря ти също *много*.

— На Боби ли ще прехвърлиш случая? — попита тя, очите ѝ го пронизваха. — На Джон? На кого можеш да прехвърлиш дело от такъв род? На Пфауц? На Люблянски? Кажи ми, на кого?

— Гарман живее сам. Преживял е, както сам е казал на Фидлър, отвратителен брак. Работил е дванайсет години в пожарното управление — Сиатъл. Много добре подготвен. И много затворен, страни от другите, никакви съвместни почерпки. В постоянен конфликт с началниците си.

— Спри за малко, Лу. Нека да поговорим за *теб* — окуражи го тя.

— Държи всичко да е изпитано до най-малки подробности. Педантичен. Настоячив и неотстъпчив. Никой не си спомня някога да е имал среща с жена — нито с мъж.

Знаеше, че я беше заинтересувал достатъчно — заради потъмнелите ѝ ириси и сключилите се вежди.

Тя каза:

— Можем да поговорим за Гарман и по-късно...

От тона ѝ личеше обаче, че не е убедена много в думите си.

— Няма да се разсърдя, ако намериш начин да си поговориш с него — обяви той. — Накарай го да ти се изповяда.

— Можеш да прехвърлиш случая на някой друг — каза му тя. — Шосвиц ще мърмори, ще те обвинява, но в края на краищата ще се умиловисти, щом разбере, че просто се чувстваш неспособен да си свършиш работата. Искаш ли аз да му кажа, че имаш нужда от глътка въздух? Мога да го направя.

— Гарман обаче е доста едър. Много над шейсет — шейсет и пет килограма. Бърни сам каза, че може и да греши, а в крайна сметка Гарман е централна фигура в този случай: пожарен инспектор и получател на писмата.

— Знаеш ли, има толкова много примери от толкова много войни — където войникът се бие за общата кауза с цялото си сърце и душа, печели битки, медали, бие се до смърт, непобедим е във всяко едно отношение, железен. След това по време на отпуска се жени, след

известно време му се ражда дете и това е краят на този етап от военната му кариера. Граница, която повече няма да прекрачи обратно. И става опасно и за него, *и за другите* да се връща там, където вече е бил.

Разсъжденията ѝ му подействаха като удар в гърдите. Той не искаше да се превръща в пречка за разследването — тя беше стигнала до същността на притеснението му. Искаше му се да може да продължи да отблъсква опитите ѝ да го накара да говори за себе си, опитвайки се на свой ред да я накара да говори за Гарман. Сам не се усети как от устата му се изтръгна:

— Ако има друга жертва, не знам какво ще правя.

— Ще отидеш на работа на следващата сутрин — изрече тя със спокоен тон. — Както го правиш всеки ден, както винаги си го правил. Каквото и *ние* правим. — Погледът ѝ отново стана изпитателен. — Заради разговора с майката и сестрата на Инрайт е, нали? Ти вдъхваш живот на мъртъвците, докато други нарочно правят точно обратното. Защо? Защото това те мотивира — заключи тя. — Защото това ти припомня какви са били жертвите преди случилото се — каквито и да са били впрочем. Защото нищо не е останало от тях — беше категорична тя. — Ако разполагаше с повече видими признаци, щеше да си като куче, подушило кокал, но сега почти с нищо не разполагаш и това те кара да чувстваш работата си лишена от цел, смисъл и съдържание. Как се среща той с жертвите си? Как подготвя къщите им за взривяване? Как разбира със сигурност, че са сами? С това не искам да кажа, че мога да си представя какво ти е, защото не мога да се поставя на мястото ти. Никой не може, може би някой би могъл, но едва ли в пълна мяра. Няма по-добър от теб, Лу. Ти не го съзнаваш, но ние, които работим с теб, го знаем. Ти си най-добрият. И ако умре още една жена, значи е било писано да умре. А ако още една умре? Може би да, може би не. Просто трябва да се примириш, не мога да си представя обаче колко сила се изисква, за да го направиш. Ти за всички нас си нещо като локомотив. Даже Шосвиц те ползва за такъв. Нито за миг обаче не си помисляй, че Джон или Боби, или който и да било друг от останалите може да се справи по-добре от теб. Подходът им ще бъде по-различен, разбира се. Но дали ще ги изведе до по-добър резултат? Едва ли. Ти изваждаш наяве силата на хората от твоята група. Караш ги наистина да работят като един екип. Всички ти се възхищават.

Именно заради това. Има и други начини да се върши тази ваша работа, но няма съмнение, че твоят е най-добрият. Ставаш сутрин от сън и отиваш на работа. В някои дни имаш чувството, че някой ти е изпил силите, в други е направо поносимо. Именно тези, вторите, трябва да си спомняш повече и по-често. Но ако искаш да развея белия байрак, ще го направя. Бих направила *всичко* за теб.

Усети, че му се завива свят. Не му харесваше, че му говори така, не и облечена само по халат и със заголено бедро. Нито имаше нужда, нито желаше такъв, зареден с напрежение и двусмислие разговор. Искаше да се освободи от това усещане за тежест в главата си, но никой не му даваше никаква надежда, че нещо можеше да му помогне. Знаеше, че щеше да се почувства излекуван чак когато съдът произнесеше присъдата над виновника, а дотам водеше толкова дълъг път, че понякога имаше нужда да разбере дали няма някакъв друг изход от тази ситуация. Имаше нужда да си поеме въздух.

— Благодаря ти — избъбри той, тъй като в случая единствено тази реакция му се струваше честна.

— Ще помисля по какъв начин да си поговоря с Гарман, че той да не се настрои подозрително. Ще го накарам да се разберем — обеща тя. — Ти се опитай да поспиш — предложи му.

Той само кимна. Вече съжаляваше, че дойде.

— Обещавам да не казвам нищо. На никого.

Искаше му се да се вмъкне под този халат. Да потърси успокоение. Да избяга. Желаше тази жена, която не беше негова съпруга, но не му беше и непозната. Искаше му се да остане, да усети близостта ѝ.

Болд си помисли за Лиз и за подозренията си, че има връзка с друг, изненада се, че като че ли наистина иска да я хване в изневяра. Дали просто не търсеше лесен изход от заплетената ситуация? Дали всъщност децата не се бяха оказали повече, отколкото тя можеше да понесе? Как се осмеляваха такива мисли да се появяват изобщо, макар и само в строгото уединение на собствената му съвест! Дали се тревожеше заради Дафи, която, както се оказа, истински обичаше Адлър, и фактът, че я губеше, беше всъщност за добро? Или може би беше, както му се искаше да вярва, така влюбен в децата си, в съпругата си, в живота си, че му изглеждаше твърде хубаво, за да е вярно — и ако беше твърде хубаво, за да е вярно, значи нещо трябваше

да се появи на хоризонта, за да му отправи предизвикателство или даже да разруши всичко, ако се окажеше невъзможно да го обуздае. Извънбрачна връзка. Сериен подпалвач. Нещо.

Нищо не можеше да го учуди вече.

24.

Бен не беше престанал да внимава за микробуса. Не беше го виждал от онази дъждовна сутрин — преди седмица, но усещаше, че е някъде наблизо. Страхуваше се от него. Нямахше почти никакво съмнение, че портмонето му беше изпаднало от джоба му, докато се беше крил в микробуса, а в него имаше четири долара, но и негова снимка и адресна карта, която вървеше към портмонето, с попълнен четливо адрес и телефонен номер. Чувството за вина, че е взел онези долари, ангажираше всичките му мисли. Според него имаше две възможности: да върне парите или да избяга. Емили не искаше и нямахше да ги вземе, беше ги нарекла *мръсни* пари. На него мисълта да се раздели с толкова много пари му беше неприятна. Бягството му изглеждаше най-приемливият вариант.

За днешния ден беше планирал да се прибере от училище следобед с Джими. Най-важното беше да се държи далеч от дома си — заради попълнената адресна карта в портмонето. Джими беше много едър за възрастта си, с тесни очи и огромни ръце. Не беше сред най-близките му приятели, но пък никога не го беше дразнил заради стъкленото му око, както правеха повечето деца. Джими си беше добро момче. Сигурно щяха да играят на видеоигри или да гледат някой филм, което по принцип беше чудесен начин да се спаси от писането на домашни и връщането в празния му дом — но с приближаването на края на училищния ден на Бен все повече му се приискваше да не се беше съгласявал. Ужасяваше се от мисълта да напусне сградата на училището.

Имаше желание да отиде при Емили, както беше правил толкова пъти след училище, но тази възможност отпаднаше, нямахше начин шофьорът на микробуса, Ник, да не беше свързал Бен с нея, което означаваше, че беше напълно възможно да наблюдава къщата ѝ, както впрочем напълно беше възможно и да наблюдава неговата къща. След като беше ограничен в намирането на изход, да тръгне с Джими му се струваше най-добрият вариант: щеше да се качи в друг автобус, който

отиваше в съвсем друга част на града. Затова след като взе окончателно решение да постъпи така, се зае мислено да преценява какво да прави, ако се наложеше да бяга и да се крие, докъде биха могли да му стигнат парите, къде би могъл да отиде. Мислеше също да си купи и своя собствена видеоигра „Нинджа“.

Беше си сложил качулката на ватираната фланела и така се придвижи към училищния автобус. Джими беше достатъчно едър, за да му служи като щит, Бен вървеше непосредствено зад него, привел глава, насилвайки се да не се оглежда, за да не даде възможност на никого да види лицето му. Пастрокът му щеше да се върне вкъщи към седем или осем вечерта, а може би и по-късно. Дотогава щеше да е станало тъмно и щеше да бъде по-лесно да се прибере незабелязано. В главата му бавно зрееше план. Да оцелее беше най-важното.

А тази игра му беше твърде позната.

25.

Да се изправи срещу възможния убиец лице в лице — за такива моменти живееше Дафи Матюс. Като психолог към полицейското управление — Сиатъл, тя проявяваше особено търпение към този аспект от работата си, който я задължаваше да изслушва възрастни мъже с пагони, които хленчеха като момченца; приемаше атмосферата на сексизъм сред обкръжението от полицаи, която нямаше как да се промени. Момчетата можеха да гримират дискриминацията заради пола ѝ с любезности или потупване по рамото, но нямаше никога да я изкоренят от себе си: мъжете, които носеха униформа и редовно почистваха оръжието си, гледаха на жените като на запас от мека плът и средство за прехрана и поява на деца. Тя беше помогнала да излезе от затруднена ситуация на един от полицаите, който беше на път да се алкохолизира, на детектив от отдел „Убийства“, който беше започнал да бие жена си; със същата задълбоченост се отнасяше към разпитваните убийци, към собствените си проблеми, към изготвянето на психологически портрети и изследването на тъмната страна на човешката психика.

Стъпваше като на пружина, въодушевена и усмихваща се, докато се приближаваше с бързи крачки към Улица хиляда и петстотин в Баяр или седалището на Дружина Четири на пожарното управление — Сиатъл, и на експерта от експертната група към градския съд Стивън Гарман. Сградата представляваше красива тухлена конструкция, издигната петдесет години по-рано, превъзхождаща всички околни сгради. Баяр беше квартал на Сиатъл, основан от норвежки заселници, граничеше на юг със залива Салмън и корабния канал, чиито кейове и пристани бяха подслонили повечето от лодките и яхтите, предназначени за риболов или за спорт, или просто за приятно прекарване на свободното време, някои предавани от поколение на поколение. За някои хора Баяр беше мишена на вицеове и шеги на етническа основа — основно за вонята от риба и говоренето с акцент; за други — повод за уважение — Баяр беше един от малкото квартали

в града, успял да запази наследената идентичност и своеобразието си въпреки миграцията на калифорнийците в средата и края на осемдесетте години.

Дафи изкачи каменните стълби до втория етаж на пожарното управление, докато в същото време се опитваше да събере мислите си, да преговори за последен път плана си за действие, за да бъде напълно готова за каквото и какъвто да се окажеше Стивън Гарман. Нямаше защо да се настройва предварително за наличието или липсата на вина, никакви присъди. Приемаше, че той е получател на писмата заплахи, съдържащи цитати, придружени с топчета стопен изкуствен материал от неидентифициран засега произход. Имаше намерение да установи някакъв вид взаимоотношения, връзка помежду им, на всяка цена, независимо по какъв начин, дали със средствата на професионалния психолог, равнодушния бюрократ, внимателния слушател или чрез откровен флирт. Подобни разпити изискваха от нея да бъде актриса, на нея това предизвикателство ѝ се нравеше. Използваше привлекателността си, за да подтикне един мъж към неволно сътрудничество; жените бяха по-издръжливият и непреклонен пол.

Външните помещения, предшествващи офиса на Стивън Гарман, не бяха виждали подновяване от дълго време. Дафи беше поразена от потискащата атмосфера; обстановката, която заобикаляше един човек, беше много важна от психологическа гледна точка. По стените имаше закачени снимки, черно-бели — на мощни, неукротими пламъци, и една цветна — така наречената официална снимка на кмета на града. Неизменните за всеки офис на градската управа картотечни шкафове от сив метал, идентичен на този, от който правеха оръжието, преливаха от папки, помещенията имаха мирис на комбинация от дъвка, спарен прах и почистващо средство; сякаш някъде прегаряше кабел или нещо друго, работещо на ток — миризма, като че съвсем на място за офиса на един пожарен инспектор.

Дафи леко почука на вратата на кабинета му и влезе.

Гарман се беше разположил в огромно кожено кресло сред поддържания в безукорен вид и ред офис. Той беше едър, красив мъж, с топли светлокафяви очи и с рунтави мустаци, и по-млад, отколкото очакваше. На стената висяха закачени снимки на Айнщайн и на Пикасо. Сториха ѝ се не на място; един пожарникар да се интересува от импресионизъм? Какви ли бяха поетичните му предпочитания?

Беше истински изненадана. Имаше и цветна снимка на совалката „Кълъмбия“ в момента на експлозията преди години, части от нея, обвити в бял пушек, се виеха в тясна и издължена спирала — отломките бяха като скреж върху ясносиньото небе. Дафи си спомняше много добре къде беше в същия този ден на катастрофата.

Гарман забеляза интереса ѝ.

— Работих по този случай — кимна към фотографията той. — Реконструкция на совалката по отломките. — Без да сваля очи от нейните, продължи: — Беше като подреждане на пъзел с помощта на кранове.

— Във военновъздушните сили ли сте бил?

— Личи ли си? — попита той, ставайки от креслото, за да ѝ се представи и да ѝ стисне ръката.

Може би си личеше, каза си тя наум, и го изгледа внимателно, както стояха близо един до друг. Може би така можеха да се обяснят ръкостискането като менгеме и погледът, който сякаш приковаваше. Испита желание да го хареса веднага, което разпали още повече подозренията ѝ.

— На самолетоносач или в база, или някъде другаде? — доуточни тя.

— В база — отвърна Гарман и ѝ посочи стол.

На бюрото имаше няколко снимки на Гарман с малко момченце. Сред пшеничено поле. И с много ясно синьо небе над тях. В Канзас ли бяха правени?

На преден план в мислите ѝ беше информацията от Емили Ричланд за това, че посетителят ѝ е военен, и информацията от Болд, че за пожарите може да е било използвано ракетно гориво. Стивън Гарман, бивш служител във военновъздушните сили, трябваше много внимателно да бъде проучен.

Тя каза:

— Сержант Болд отново ви благодари, че не сте отворили последното писмо.

— Би ми се искало да можех да кажа той защо изпраща тези писма на мен. Изобщо не ми се иска да ме замесва по такъв начин.

— Той? — повтори Дафи. — Какво ви кара да мислите, че е мъж?

— Дали не може да бъде жена ли? Едва ли, няма начин. Занимавал съм се с пожари през по-голямата част от живота си, с разследване на палежи се занимавам през последните седем години, за цялото това време не се е случвало подпалвачът да се окаже жена. Имаше няколко жени, които се опитваха да работят като пожарникарки. Имаше и няколко тийнейджърки, обвинени за съучастие като помощнички на приятелите си подпалвачи. Но жените никога не са били основни играчи. Неее. Тези пожари ги пали мъж. Залагам си пагона. — След което попита: — Вие от групата на Болд ли сте?

— Работя в едно от специализираните звена в полицията — отвърна тя.

Не трябваше да му разкрива къде *точно* работи — Гарман щеше да се смръзне и затвори, ако разбереше, че тя е старши психологът.

Бузите му бяха румени, а кожата му — смугла, или беше такава по рождение, или получена в солариум.

— Последното писмо гласеше: „Изведнъж проблясък на разбиране, искра, прескачаща към душата“. Нещо да ви напомня?

— Този човек не е наред. *Искра, прескачаща...*? Не знам. Може да се поразсъждава над този текст, нали? Обаче аз мисля, че това е извратен начин да покаже колко е важен. Става дума за власт — да пратиш такова писмо преди пожара. Това е човек, който обича да дразни другите, но освен това е и убиец.

— Но този текст е на Платон...

— Така ли? На Платон? Сигурно са го използвали на някоя кутия мюсли и той го знае оттам.

— Може ли да ви задам няколко лични въпроса — попита го тя.

В джоба на връхната ѝ дреха се въртеше лента на касетофон, записът щеше да ѝ помогне после да подготви психологическия му портрет.

— Давайте.

— Познавате ли Дороти Инрайт или Мелиса Хейфиц, лично или служебно, да кажем?

— Не, по никакъв начин — отвърна той, сякаш се оправдаваше. В гласа му се усещаше напрежение, погледът му изведнъж стана изпитателен.

— Питам ви, защото това би могло да обясни защо посланията си този човек адресира до вас — може би е някой, който знае, че сте свързан с тези жени и иска отмъщение?

Гарман каза рязко:

— Не съм свързан. Не съм се познавал с нито една от тях, нито някога съм чувал имената им. Вижте, аз не искам да получавам тези послания. Вие проверихте ли дали другите от експертната група не са получили също такива писма, или изобщо някой от пожарникарите? Знаете ли със сигурност дали аз съм единственият получател?

— Досега не съм чувала за друг.

— И аз не съм чул, но това още нищо не значи.

— Едно от нещата, за които ме помоли сержант Болд, е да бъда един вид свръзка. Води се разследване по линия на специализираното звено по палежите, а също и по линия на отдел „Убийства“ — поде отново тя, служейки си с жестове на ръцете, за да илюстрира тази двойственост. — Моята работа е да държа връзка между двете разследвания, затова и Бейън, и Фидлър така активно участват. Не смятаме, че оперативните заседания веднъж седмично са достатъчни, а Болд пък изобщо не е привърженик на честите срещи, той обича да казва, че на такива заседания само се говори, а нищо не се прави.

Гарман като че се отпусна и се усмихна.

— И аз така смятам.

— Вие сте участвал в разследването на над двеста палежа — каза му тя, без да се налага да чете от записки.

Искаше той да разбере, че се е ровила в досието му, както и искаше да го държи през цялото време под око, за да регистрира и най-минималната реакция от негова страна. Почувства се някак разочарована от леката руменина, плъзнала се по шията му, и отклоняването на погледа по начин, зад който според нея можеше да се крие само една причина — *от скромност*. Тя осъзна, че в себе си беше прикачила на всички пожарникари етикет на самоуверени мъжкар, независимо от желанието ѝ да се пази от предварителни оценки.

— Пожари от съмнителен произход — коригира я той. — Някои от тях наричаме палежи. Други — не.

— Имате и дваисет и два ареста, девет осъдени.

— Не си правя резки по приклада. Това ми е работата. Сега, като споменахте тези цифри, това някак ме притесни. Ние постигаме успех

в петнайсет процента от случаите. При вас, доколкото знам, е седемдесет-осемдесет процента. С опожаряването на колите сме най-зле. Миналата година сме имали четиридесет и пет хиляди запалени коли по линия на така наречените пожари от съмнителен произход. *Четиридесет и пет хиляди*. Направо не е за вярване! И се чудим защо застрахователните вноски са толкова високи. Някъде към половината от случаите ми са свързани с коли. Другите са изоставени сгради. И в тези случаи или става дума за отмъщение, или за прищявка.

Замълча за момент.

— Първото, което направих — продължи след размисъла, — когато свързах „Пожара Инрайт“ с писмото, беше да прегледам папките си. За това ме помоли Болд, а и вие сигурно ще ме попитате за това и аз ще ви спестя време. С „Пожара Инрайт“ и с „Пожара Хейфиц“ нищо от това, което имам тук, не може да се сравни. Има няколко неразрешени случая, по няколко напоследък се задвижиха нещата. Навсякъде става дума обаче за обичайната запалителна смес. На бензинова основа. Просто няма как да не го хванеш подпалвача. Всяка капка бензин си има, така да се каже, собствена физиономия — не го знаехте, нали? Всяка партида, излизаща от която и да е рафинерия, е винаги с по-различен състав, химически. Прави си значи човекът сместа, ние го задържаме като заподозрян, намираме туба с бензин в гаража му и бинго! — от лабораторията веднага установяват сходството. И с това доказателство вече можем да повдигнем обвинение. Ако не съвпадне химическият състав, ги пускаме. Не виждам кой от моите може да устрои такъв пожар?

— А от арестуваните?

— Същото положение.

— Но защо изпраща тези писма точно на вас? — попита тя.

И отново шията на Гарман порумения, този път топлият му поглед стана студен и тежък. Той нервно завъртя химикал между пръстите си. Не беше очаквала това, опита се да запамети този негов поглед, не искаше да го забрави.

— Защото съм от експертната група, предполагам. Ние сме неколцина и града. Можел е да го изпрати на всеки от нас. Аз се оказах късметлията.

— А някакви врагове да имате? — попита го тя. — Нещо от миналото ви, което...

— Не — прекъсна я той. — Защо са всички тези въпроси за мен. Търсим подпалвача. Нали?

— По някаква причина той е избрал *вас*, господин Гарман.

— Стивън — поправи я той.

— Можем ли просто да го отнесем към съвпадението? Случайността? Нека да ви кажа нещо за Лу Болд, ако някой друг не ви го е казал вече. Думата *съвпадение* не фигурира в неговия речник. Такова нещо просто не съществува за него. Той е фаталист; всичко се случва поради някаква причина, всичко има обяснение. Ето тези жертви. Защо точно тези жени: избрани са били случайно? — попита тя реторично. — Не, изобщо не си мислете, че Лу Болд би допуснал такова нещо. Има си причина, без значение колко неясна и объркана. Обаче Болд ще я открие, помнете думите ми. — Химикалът в ръцете му спря да се движи. — И ето, тези писма, адресирани до вас. Чиста случайност ли? — Въпросът ѝ отново беше реторичен. — Според Болд за това си има причина. Обаче той не иска да си играе на отгатване. Затова иска от мен да открия задоволително обяснение. Практически той не разполага с почти нищо за тези пожари. Има само *вас* и започва да се пита защо Стивън Гарман. Защо! Търси отговора и нека да ви кажа още нещо за Болд: той ще разбере каква е истината. — Ръцете му отново започнаха да въртят химикала. — Той винаги намира отговорите. Защо съм толкова сигурна ли? Това са четиринадесет години успешна кариера в отдел „Убийства“. Напълно достатъчно, за да ни впечатли, нали?

Руменината отново изби по шията на Гарман. За Дафи това вече беше определен знак. Като всяко друго човешко същество този мъж имаше тайни. Ето го въпроса, на който трябва да се намери отговор. Защо *точно* Стивън Гарман? На брадичката му избиха капчици пот.

— А аз се питам дали няма връзка с работата ви във военновъздушните сили. Нещо свързано миналото ви.

Гарман тежко преглътна. Очите му бяха възвърнали мекия си блясък, но в тях имаше *страх*. Зениците му се бяха разширили; дишаше чрез устата.

Говори, отправи му мислено послание тя.

— Няма нищо в миналото ми — отвърна той, гласът му звучеше дрезгаво и глухо, едва разбираемо.

Хванах те!

Искаше ѝ се да остане тук и да го разпитва, да го пече на бавен огън, докато най-накрая не я попита дали не ѝ е горещо, докато не отвори прозореца или поне не разхлаби вратовръзката си. Тя нямаше ни най-малка представа какво крие той, нито дали то би имало значение за разследването — повечето хора имаха склонност да преувеличават собствената си значимост. Но тя искаше да разбере какво е то. Искаше да го накара да се изпоти. Имаше хиляди начини да го принуди да изплюе камъчето, но в този случай предпочиташе да пипа по-нежно. *Вземи пример от Болд, действай като него.*

— Споменахте, че сте бил на служба във военна база.

— Не мисля, че има връзка. Сериозно мисля така. Има колко? Девет, десет години оттогава, за десет години много неща се променят.

— Бил сте женен тогава — подхвърли тя, слагайки още малко стръв на кукичката.

Погледът на Гарман стана стъклен, а ако в ръцете му имаше не химикал, а молив, вече щеше да го е счупил. Извърна глава настрани, след това отново към нея, като че несигурен накъде точно да гледа. Явно го душеше гняв, който се опитваше да прикрие. В нейните очи този гняв се отразяваше като бълбукащи на повърхността мехурчета, загатващи за яростта, която клокочеше дълбоко в душата му.

— Всъщност, каква точно е целта на това ваше посещение? — попита той строго.

Дафи в същия миг се отказа от ролята на провеждаща разпит. Беше научила достатъчно — имаше какво да разкаже на Болд. Да продължи в същия дух, без да е събрала достатъчно информация, щеше да бъде грешка. Гарман окончателно застана в челото на заподозрените — това беше най-важното. Целта ѝ беше постигната. Усети се обзета от почти сексуална възбуда.

— Целта на това посещение е да се запознаем, това е всичко. Затова се заинтересувах от вас и вашето минало и съжалявам, ако ви се е сторило като разпит. Професионална деформация.

Беше запазила най-важното за накрая, беше решила да пусне бомбата си от момента, в който той беше потвърдил, че е служил във военновъздушните сили. *Формулирай го добре, сложи ръка на вратата и го кажи.* Тя отвори вратата и му каза:

— От лабораторията към специализираното звено към ФБР смятат, че е било използвано *ракетно гориво*.

За частица от секундата на Дафи ѝ се прииска да имаше възможност да го снима в този момент.

Тя продължи:

— Сигурна съм, че съзирате възможната връзка с военновъздушните сили.

На Гарман изглежда му беше невъзможно да говори. Тя знаеше какво означава този стъклен поглед — беше го виждала стотици пъти — той беше сразен. Беше докоснала най-чувствителното му място.

Тя извърна поглед към снимката с експлодиралата совалка. Под нея имаше снимка на сглобени парчета — нямаше съмнение, че бяха от същата совалка. *Ракетно гориво*, каза си тя наум. Нямаше съмнение, че той е експерт в това отношение. В този момент ѝ изглеждаше точно като совалката: на парчета, животът му беше разбит, обвит в пушеци и пламъци.

26.

— Много добре изглеждате, детектив — чу се женски глас.

Болд се извърна, за да види за кого се отнасят тези думи. За Ла Моя, който наперено демонстрираше новите си светли дънки — забързан право към него. Ла Моя беше образец на суетата — изопнати като по конец дънки, блестящо от чистота поло, високи каубойски ботуши и колан — спомен от времената, когато е станал родео ездач — на седемнадесет, и достатъчно глупав, за да се запише. Имаше продълговато, скулесто лице, жилава коса и дълъг нос. Какво толкова намираха жените у Ла Моя, беше абсолютна загадка за Болд — човека, чиято работа беше да разбулва загадки. Жените явно се лепяха за него, даже човек да приемеше и за наполовина верни, като се имаше предвид склонността му да преувеличава, разказаните от самия него на всеослушание подвизи. Може би, помисли си Болд, всичко започваше именно от тази негова походка — самоувереното местене на стройните му крака с леко полюляване на бедрата. Може би беше заради огромните му кафяви очи, заради начина, по който пронизваше с тях набелязаните от самия него поредни завоевания. Или може би основната причина беше това негово себично, дръзко държание, което именно го беше накарало да навлече полицейската униформа и да сложи пагон. Каквато и да беше причината, винаги Ла Моя беше водещият, с него се съобразяваха, а не той с другите. Би могъл един ден да има своя група, стига да поиска. Би могъл да има жена и пет деца, или по една жена във всеки квартал на града, или и двата варианта наведнъж. Този мъж се харесваше, още щом го видеха, а като го опознаеха, виждаха, че могат да му се *доверят*, да разчитат на него, напълно и безусловно, независимо в каква ситуация.

Болд се опитваше да прикрива възхищението си от Ла Моя, но не и слабостта си към него. Нямаше нужда от топовни салюти, а Ла Моя и без това имаше вид на човек, готов да избухне при най-малкия повод.

— Излишно е да ти казвам — започна Ла Моя, както правеше често, без предисловия, в същото време примъквайки стол на колелца в

офиса на Болд — прекрачи го и седна, без да го извърща, отпусайки ръце върху облегалката — откъде съм получил тези сведения.

Детективът имаше завидни връзки в частния сектор: с кредитни организации, застрахователни компании, банки. Някои смятаха, че е заради миналото, други — заради множеството любовни авантюри, благодарение на които беше получил достъп до най-различни кръгове. Шосвиц беше казал, че е заради службата му при военните, според Болд обаче всичко се дължеше на неустоимия му чар и невероятни способности да завързва запознанства. Умееше да се харесва от пръв поглед, затова щом поискаше някаква услуга, получаваше я на часа. А щом му беше направена услуга, той намираше начин да я върне в подходяща форма. Ла Моя познаваше хората. Знаеше как разсъждават. Какво искат. Знаеше и какво става по улиците. Можеше да осигури каквото и да било за когото и да било, а Болд просто си затваряше очите в такъв случай. С лекота се справяше с работата си. Мнозина му завиждаха, неколцина го мразеха, беше човек, към когото никой не можеше да остане равнодушен.

В ръцете си Ла Моя държеше папка. Остави я на бюрото на Болд и започна да го запознава със съдържанието ѝ.

— Финансовото състояние на Инрайт и Хейфиц. Кредитни карти. Банкови сметки. Нищо няма, което да ги свърже. Не говоря, разбира се, за магазините, ресторантите, бензиностанциите. Поне аз не открих нищо. Давам ти всичко в тази папка, ти да се поровиш сега в нея.

— С твърде много одеколон си се полял — смръщи се Болд.

— Ще се измирише. След час-два.

— Дотогава ще сме пометнали.

— А ризата харесва ли ти? Подарък ми е.

На което Болд отвърна:

— Значи казваш, че няма нищо, което да ги свързва? Не искам да ти се меся, но на твое място бих проверил неща от по-близкото им обкръжение, от ежедневието им — магазините, бензиностанциите, дали там не са се срещали.

— Колите.

— Какво? — попита Болд.

— Някой правил ли е огледи на колите?

— *Колите?*

— Къщите им са били изгорени, нали? До основи. А какво друго са имали? — попита реторично Ла Моя.

— Имали са коли — възкликна Болд, извисявайки интонация.

Ето, затова в едно разследване трябваше да участват повече хора. Болд изобщо не се беше сетил за колите.

Ла Моя сви рамене.

— Предупреждавам те обаче, че може и нищо да не излезе от тия огледи. Но знае ли се? Не виждам защо да не проверим и тях и без това нямаме много улики налице. Обаче като каза за близкото обкръжение — престори се, че се натяга на по-старшия по чин, — и мисълта ми веднага налетя на колите.

— Огледай ги тогава — предложи му Болд.

— Аз? Мислех, че ще ти бъде по-интересно да чуеш за стълбата...

И Ла Моя зачака да види как ще се промени изражението на сержанта.

А изражението на сержанта показваше истинска изненада.

— Стълбата ли? — попита Болд.

Детективът се ухили и каза нахално:

— Не се ли чувстваш късметлия в случая?

— Този случай наистина се нуждае от късмет.

— Стълби „Вернер“ в нашия район се продават само чрез една дистрибуторска фирма, което за нас е добре, обаче бизнесът им е толкова оживен и с такъв обхват, че шансовете ни да проследим на кого точно какво са продали на практика биха се равнявали на нула. Обаче и тук късметът ни проработи. Моделът с този нарез върху основите на страничните греди, чиито отпечатащи намерихме, се е оказал с производствен дефект, така че стълбите били изработвани само в течение на шест седмици. Свалили са модела от производство и са изпратили съобщение, че го изтеглят от продажба, така че въпросните стълби са престояли по складове и магазини на практика само две седмици. По общи изчисления от тях са купени някъде към стотина броя.

Болд много добре разбираше важността на тази цифра. Няколко стотици хиляди души живееха в окръг Кинг. Ла Моя току-що рязко беше стеснил периметъра на разследване само върху стотина души.

Детективът продължаваше наперено:

— След като има само един дистрибутор, е фасулска работа да разберем кои са му били клиенти — складове и магазини за железария и кухненски принадлежности, за строителни материали, фирми за вещи под наем. Даже ги преброих! Седемнайсет за цял Западен Вашингтон, за окръг Кинг — само четири. Моделът е от типа стълби за професионалисти. Така да се каже, беемвето на стълбите, което е още по-добре за нас, тъй като само ограничен брой търговци имат разрешение да ги продават. Още нещо. Скъпи са, което означава, че няма как толкова пари да се занесат на ръка: или са платени с чек, или с кредитна карта. Проверил съм го: нито една от тези стълби не е била платена с пари в брой! Дотук съм стигнал в проучванията си.

— Говори ли вече с търговците?

Болд усети да го обзема оптимизъм, Ла Моя притежаваше способността да превръща и най-малката светлинка, която би внесла яснота в някой случай, в цял сноп лъчи, който направо да те заслепи.

— Позна. От този вариант за безкасово плащане ние само печелим — продължи Ла Моя. — Тъй като всички складове и магазини разполагат с качени на компютри описи на налични и продадени количества, поискахме им да ни изготвят списък на продадените стоки. Някои се отзоваха веднага. Останалите чакаме всеки момент да ни изпратят.

Болд почувства като че не му достига въздух.

— Налага се да преровим всичките им записи, продажба по продажба, за да разберем на кого са продали стълбите? — За момент се замисли. — По-добре не се занимавай с това, Джон. Твърде дълга и бавна работа. Забрави. Много време ще отиде.

— Чакай малко! — възрази детективът с все същото дръзко изражение на лицето — негова запазена марка. — Искаш ли да научиш кой си е купил такава стълба?

— Не и ако трябва да изразходваме толкова време и сили. В минали години сигурно бих натоварил с тази работа някой от колегите от „Криминология“, той да свърши черната работа, но сега...

— Чакай! — отново го прекъсна Ла Моя. — Ти не ме слушаш изобщо.

Имаше още един-двама детективи, ако се осмеляха, които да му говорят по този начин. Той скръсти ръце и се въздържа от каквато и да било забележка. Ла Моя никога не прибързваше, а внимателно

изиграваше ходовете си, което означаваше, че нямаше да е така настъпателен, ако нямаше с какво да се подплати; той обаче никога не се държеше по този начин с Болд в присъствието на други хора.

— За това имаме скенери — продължи Ла Моя. — Могат да пренесат каквото искаш — статии, реклами или карти на екрана на компютъра ти. Имаме и оптично разпознаване на писмени знаци — софтуер, който конвертира печатен текст от сканиран графичен образ в данни, които текстовите редактори и дейта-бейз-програмите могат да обработват. Вече отдавна сме във века на компютрите, сержант. Само неандерталци като теб все още се лутат в мъглата.

— Имам представа от сканиране — възропта Болд. — Е, не в детайли — призна си той, — в основни линии.

— Ето какво ще направим. Първо сканираме списъците. После ги минаваме през системата за оптично разпознаване на знаците, след което можем да търсим на базата на каквато класификация искаме: „Вернер“, стълба, според номера на изделието, по цената. Ще надушим всичко около всяка продадена стълба. За всяка продажба се записва и начинът на плащане — с чек или кредитна карта. Записва се и номерът на банковата сметка, така че... Днес следобед, утре, най-късно вдругиден ще разполагаме със списък на всички продадени стълби от този модел. Ще знаем номерата на чековите книжки или банковите сметки на купувачите. И ще можем да издирим самите купувачи — и накрая ще знаем и имената им, сержант. — Следващото изречение беше казано с гордост: — Казвам ти, ще го пипнем тоя.

Много добра работа, помисли си Болд, и го изрече гласно. Това, което не каза, беше, че научаването на тези сто имена пак можеше да не ги приближи до подпалвача. Все още не бяха разбрали как набелязва жертвите си и как се промъква в домовете им. Толкова много въпроси чакаха отговор, толкова много несвършени неща имаше. Не искаше да обезсърчава Ла Моя. Защото страшно се нуждаеше от добър пробив — може стълбата да се окаже този така необходим прелом, както вярваше Ла Моя. Работата на водещия следовател беше да заложи няколко мрежи във водата и да чака къде ще се уловят риби.

— Предупреждавам те — обади се Ла Моя, — стълбата сигурно е била открадната. Залагам десет срещу едно, че накрая така ще се окаже. Но от кого? Кога? Все ще можем да разберем нещо, сержант. Ако искаш да преобърна колите, добре, няма проблем. Но не ме карай

да се откажа от работата по стълбата. Казвам ти: надушвам нещо. Стълбата е много добра следа. Струва си да се тръгне по нея.

— Много добра работа си свършил — повтори Болд, макар ясно да си личеше, че е по-скоро обезсърчен, отколкото да усеща каквато и да било надежда. — Наистина.

— С помощта на компютрите. — За първи път Ла Моя звучеше колебливо. — Все нещо отнякъде ще излезе. Шест души работят по случая почти без отдих. Това значително повишава шансовете ни.

— Вземи още някого като оглеждаш колите. Може пък да се окаже, че са пазарували в един и същ супермаркет, или че са си купували хамбургери от един и същи снекбар. Може той да е бил също там и така да ги е забелязал. Може да е останала някоя неизхвърлена опаковка, сметка. Или чанта. Аз всъщност обичам да се ровя в коли. Предпочитам ги. Щом толкова ти се иска да продължиш със стълбите, тогава си стой при компютрите, Джон. Трябва ни и да разберем що е то ракетно гориво. Бейън и Фидлър трябва набързо да ни ограмотят. Палежите се оказаха трудна работа, аз поне нищо не разбирам.

В този момент Дафи отвори с гръм и трясък вратата на служебния вход за отдел „Убийства“, лицето ѝ беше поруменяло, а гърдите ѝ се повдигаха в забързан ритъм. Пак си беше сложила сутиена „Уондърбра“. Тя се втурна към Болд и Ла Моя с нетърпящ възражение маниер, който веднага накара сержантът да повярва, че най-накрая пробивът е станал. Познаваше този плам в очите, този устрем, неведнъж го беше изпитвал. Нямаше мъж в управлението, който да не я изпиваше с поглед.

Тя се спря пред тях, направи усилие да се овладее, изпълни гърдите си с въздух и обяви:

— Стивън Гарман крие нещо. Знае много повече, отколкото дава да се разбере. Искане ми се да го притисна, и то да го притисна много яко. Ще го смажа като гнида.

27.

Върна се късно ужасно притеснен.

Прекрачи прага и заключи отвътре вратата, преди още да е подушил миризмата на чуждия човек.

Не съзнанието му, а подсъзнанието му изпращаше сигнали, че къщата, *домът* е неприкосновено място, с неизменни шумове и неизменни миризми; място с познати шумове и познати миризми, всеки и всяка от които си имаха познат произход. Те бяха знак за сигурност и подслон.

А миризмата, която изведнъж усети, беше не на място: остра, солена. Не приличаше на киселата миризма на алкохол, с която беше привикнал, нито миризмата на момиче. Това беше...

... миризмата на вътрешността на микробуса.

В същия този момент една ръка го стисна за рамото, Бен изпищя и опита да се изтръгне, за да продължи по стълбите нагоре. Нисък гневен глас изрече нещо, но Бен не различи думи, обърна внимание на усещането, което те предизвикваха у него — внезапно изтръпване, което го прорязва от горе до долу, съчетано с все по-стегната хватка около рамото му. Реакцията му беше изцяло инстинктивна: да избяга в стаята си; да заключи вратата; да се измъкне през прозореца; да хукне колкото му държат краката към къщата на Емили; никога да не се връща тук.

План. Нещо, върху което да се съсредоточи. Ако беше преди няколко години, сигурно щеше да го обмисля по-дълго. Но беше преживял достатъчно, за да научи, че мисленето само можеше да го забави в такива случаи. Хвърли поглед през рамо. Физиономията на нападателя принадлежеше на Ник, шофьора на микробуса, мъжа с обгорялата ръка и кожения колан. Беше по-бърз от пастрока му, потрезвен, в много по-добра форма.

— Дай парите, лайно такова!

Страхът го обля като горещ душ. Кракът му се подхлъзна по стълбите. Ник изсумтя, беше непосредствено зад него. За Бен

коридорът като че се беше смалил; секундите като че се бяха скъсили. Светът беше неприятно място, пълно с болка и мъчения, припомни му вътрешният глас. Паника изпълни гърдите му. Вече нямаше никакъв план, само абсолютната увереност, че лошите неща се случваха на лошите хора, а заради кражбата на парите той се беше превърнал в лош човек, беше попаднал в ситуация, от която едва ли щеше лесно да се измъкне.

Бен се изтръгна и хукна по стълбите нагоре. Ръката на преследвача го сграбчи с нечовешка сила. Докопа го за глезена и го повали — брадичката му се удари в стъпалата, докато се плъзгаше надолу. Прехапа устни и металическият вкус на собствената му кръв изпълни устната му кухина. В този момент си даде сметка, че това нямаше да бъде единствената му рана, щеше да се лее още негова кръв. Мъжът го затегли за глезена, килимената пътека ожули лицето му. Бен замахна с десния си крак и залепи подметка точно върху челото на преследвача му. Мъжът политна назад.

Бен отново се залови да изкачва стълбите. Задушаваният го страх поотпусна хватката си — сега беше в стихията си; знаеше всичко, що е свързано с бягство. Това беше игра, която той разбираше.

Стигна горе, но усети, че мъжът го последва. Не се огледа назад. Не изпищя. А продължи да тича нататък.

Вратата на стаята му се мерзелееше в края на коридора — там го очакваше свободата.

Цялата къща се разтреса — беше се затръшнала задната врата.

— Момче? — провикна се познатият пиянски глас.

Бен не можеше да си спомни някога този глас да му беше носил облекчението, което изпита сега.

Мъжът зад него притихна.

— Поооооооо! — извика Бен. — Тука има някой!

Още няколко бързи крачки към свободата, после запристъпва побавно. Ник беше насочил цялото си внимание към Джек — макар че пияният пастрок на Бен едва ли имаше шанс да го надвие.

— Кой си ти, по дяволите? — извика Джек, застанал в подножието на стълбите. — Да се махаш от къщата ми.

— Той ми взе парите! — изкрещя неканеният гост. — Проклетото ти хлапе е крадец.

Бен се върна до най-горното стъпало. Ако пастрокът му повярваше на това, което каза Ник, можеше вече да се смята за мъртъв. Ник се намираше в средата на стълбата с лице, извърнато към Джек. В колана му беше затъкнат револвер.

— *Татко!* — извика Бен, чудейки се откъде се беше взела тази дума в устата му.

Надвил инстинкта за самосъхранение, Бен слезе няколко стъпала по-надолу, след което с цяло тяло се отпусна върху неканения гост и го събори. Ник полетя към Джек, който не се помръдна, но и не каза нищо, наблюдавайки сцената със замъгления от пиенето си поглед.

После двамата мъже се вкопчиха в битка, неприличаща по нищо на ръкопашните схватки от екшъните. Двамата се търкаляха на пода, сплели ръце и крака, не спирайки да се псуват един друг. Бен затърси с ръка опора, защото след като беше изблъскал Ник, се беше олюлял и полетял с неудържим ход по стълбата надолу — брадичката му се удряше в гърдите при всяка стъпка, в главата му мислите се блъскаха една в друга. Най-накрая успя да се улови за парапета на стълбата.

Успял беше да спре малко преди вкопчените един в друг мъже на пода. Ник налагаше с юмруци пастрока му, Бен усети как се разкъсва между мисълта, че Ник е враг, и мисълта, че това, което вижда, го изпълва със задоволство.

— Искam си парите — казваше неканеният гост при всеки удар. — Парите, парите!

С обгорялата си ръка само плясваше Джек, а със здравата го удряше с все сила. От лицето на пастрока му течеше кръв.

Ник хвърли яростен поглед през рамо и срещна погледа на момчето. Бен се разтрепери целият и стомахът му се сви на топка. Мъжът замахна с ръка и го сграбчи за ризата, Бен се дръпна и се чу шум от раздран плат. Момчето изпищя, олюля се и падна назад.

С един котешки скок Ник блокира достъпа на Бен до входната врата. След което, заел боксова стойка, започна застрашително да се приближава към него. Бен замахна с лампиона, преобърна един стол и протегна ръка към бравата на вратата, водеща към мазето — единственият възможен изход. С крайчеца на единственото си око той улови раздвижване отдясно — пастрокът му беше в съзнание и се изправяше на крака, оставайки невидим за Ник, чието внимание беше изцяло насочено към момчето. Мъжът отново каза:

— Искам си парите!

Бен си даде сметка, че ако се задържи още малко на мястото, където стоеше, би могъл да спечели малко време за пастрока си, докато той застане непосредствено зад Ник. Инстинктът за самосъхранение обаче го надви — той сграбчи бравата и я завъртя.

Неканеният гост се хвърли към него. Бен замахна с крак, без да се прицелва, но резултатът беше изпукване на кост. Ник нададе яростен рев. Бен се гмурна в тъмнината, затръшна вратата след себе си и улавяйки бравата, я натисна нагоре. Независимо от напъните му, не успя да я задържи и тя се завъртя — вратата се открехна със скърцане. Обгорялата ръка се плъзна в отвора.

В същия момент се чу страхотен трясък. Вратата се разтrese и притисна със страшна сила ръката, Ник нададе повторен рев и я отдръпна. Бен също се олюля и се приземи по задник върху капака на пода, водещ към скривалището.

Колко пъти пастрокут му го беше предупреждавал да не ходи там. Даже го беше заклевал да има страх от Бога, но да не си показва носа там. Това изобщо не беше спряло Бен. Макар да беше намерил капака закован, не се беше поколебал да издърпа пироните, с които го беше заковал Джек, с клещи, и да надникне вътре, но експедицията му беше приключила набързо заради гъстите и дебели паяжини и ужасната миризма — любопитството му набързо се беше изпарило тогава. Това беше преди повече от година, но още помнеше отвратителната миризма.

Ужасяващият трясък беше последван от пълна тишина. *Някой умря*, помисли си Бен. Дръпна силно капака, раздрусвайки го наляво и надясно, за да измъкне гвоздеите, които беше разхлабил преди година. Капакът се отвори, той се плъзна вътре и затвори капака над себе си.

Скривалището беше около метър високо. Трябваше да върви приведен. В далечината, през паянтовата конструкция се процеждаше светлина, в чийто лъч вихрено се въртяха пращинки. Миришеше на влажно и мръсно, но не толкова отвратително, колкото миналата година. Бен пропълзя на четири крака до отсрещния ъгъл, заплитайки се в провисналите паяжини. Чукна главата си в студената и мокра водопроводна тръба.

Замръзна моментално на място, щом чу приближаващи стъпки. Страхът му отново изригна и го заля от глава до пети. Следващото,

което чу, беше шумът на отварящата се врата на мазето.

— Момче — дочу се глух глас. — Не ме карай да обръщам отново дебелия край!

Капакът на скривалището изскърца — значи Ник беше вече в мазето!

Бен продължи стъпка по стъпка към най-тъмния ъгъл, сърцето му като че щеше да изскочи, гърлото му беше пресъхнало, а по гърба му сякаш се разхождаха легиони мравки. Отгоре мъжът удари по капака — проверяваше. И отново удари.

Бен се прокрадна още по-навътре в тъмнината, увивайки се в още повече паяжини, убеден, че пастрокът му е мъртъв и че неговата смърт е предстояща.

Зад него изведнъж нахлу широк лъч светлина — капакът се беше отворил.

— Не ме разигравай, момче. Не ме принуждавай да ставам лош. — Изведнъж почувствал се несигурен, подвижна: — Момче?

Бен спря, обзет от желание да му отвърне. Не искаше тези пари — с радост щеше да се освободи от тях. Отвори уста, за да се обади, но от нея нищо не излезе. Бавно, внимателно, сякаш някой го беше лишил от въздух, Бен се отпусна по очи върху купчината пясък и дребен чакъл. Щеше да се скрие. Само това му оставаше.

Подът беше неравен, имаше голяма издуптина, а пясъкът и чакълът бяха примесени с кал. Бен се опитваше да стане по-нисък от тревата, по-тих от водата, направо невидим. Кракът на Ник се показва в отпразнения от капака отвор. Идваше да го търси.

Бен не знаеше какво повече да направи. Както беше с лице, притиснато към купчината пясък и чакъл, той насочи за миг поглед към отвора и процеждащата се оттам светлина.

Окото му рязко смени посоката и в резултат картината пред него смени перспективата си, нямаше вече пясък, чакъл и кал. Нито имаше дървени подпори, удържащи ниския таван да не рухне върху влажния под. Нито крака, показали се в отвора, търсейки опипом къде да стъпят. Всичко това влизаше в полезрението му, но зрението му се беше фокусирало върху едно колелце жълт метал на няколко сантиметра от него.

Той се протегна и улови метала между пръстите си. Пръстен. Златна халка.

И отведнъж вече знаеше какво е това. То като че му проговори с познатия мек, нежен женски глас, който така беше копнял да чуе. Звукът на този глас надигна буца в гърлото му и замъгли със сълзи очите му.

Беше халката на майка му. Знаеше и къде се намира, без никакво съмнение. В гроба на майка си.

Тласкан от гняв, ярост и мъка, без нито за секунда да се поколебае, той скочи на крака, преви ниско гръб и стиснал халката в ръка, се затича към приземилия се в скривалището мъж. Връхлетя с цяло тяло върху него, воден единствено от желанието на всяка цена да се измъкне от това място. Неканеният гост падна назад. Бен изскочи през отвора и се затича към вратата на мазето.

Във всекидневната се озова срещу пастрока си — олюляващ се и жестоко пребит. При вида на Джек Бен сепнат спря. Разочарование сграбчи сърцето му: пастрокът му беше жив. Очите им се срещнаха. Бен вдигна ръката с халката и му я показа. След това се изви назад, замахна с крак и ритна Джек със сила, каквато не беше подозирал, че може да притежава. Възрастният мъж отхвъркна назад и главата му тупна на пода.

Бен никога не се беше осмелявал да вдигне ръка срещу съпруга на майка си. Съзнанието за това, което току-що беше направил, както и мисълта за майчиния гроб, го тласна към външната врата. Тичаше с все сила и щеше да спре чак пред телефона, намиращ се на няколко пресечки от къщата. За да набере деветстотин и единадесет и да каже:

— Искам да съобщя за убийство — изрече детският му изплашен глас. — Той уби майка ми!

За втори път същият детски глас беше уловен от записващата система в информационния център — Сياتъл. Този път момчето беше съобщило и адреса, идентичен с адреса, на който беше регистриран телефонът, от който се беше обадил първия път, макар връзката да беше прекъсната. Компютърът на центъра насочи посредством системата за съобщения това обаждане към патрулна кола, намираща се в района на сياتълския университет. Именно полицаят, седящ зад волана, Патрик Шенън, щеше да открие на пода във всекидневната мъж в безсъзнание — жертва на физическо насилие.

В съответствие с нареждането той щеше да отведе този мъж в полицейския участък за разпит във връзка с получените сведения за наличие на труп в скривалището на къщата.

Друга кола беше изпратена при уличния телефон, от който детето се беше обадило на деветстотин и единадесет. Слушалката му беше окачена на вилката, запазила топлината на ръката му.

Някъде далеч едно момче щурмуваше нощта. Бягаше, бягаше, бягаше. Докато краката му откажат да го държат.

28.

Болд размишляваше за това, че съществуват редица нюанси на сивото, редица настроения, които да съответстват на тези нюанси, не непременно мрачни, както повечето хора си мислеха. Съществуваше сивото на утринта, клонящо към бледосивото на простора за сушене на дрехи; съществуваше сивото на пладнето, дъждовно сивото, леещо се от небето и открояващо сочната зеленина на бръшляна и тревата; съществуваше сивото на вечерта, сгъстяващо се и вещаещо мрак, превръщащ хората в слепци, а децата в страхливци и страхливки. Човек привикваше да живее със сивото в Сиатъл. Със сивите настроения. В сивата зона между доброто и злото.

Сержант Лу Болд беше един от многото, запознали се с документацията по случая с разложения труп на жена, открит в скривалището на една къща. Беше убеден, че всичко щеше да се реши с един само разпит в „Бокса“ на заподозрения. Със сигурност щеше да се стигне до самопризнание. До базата, както казваха, върху която можеше да се гради вече обвинението. Ако не сполучеха, тогава Дикси щеше да се наложи да идентифицира останките. Докато открие връзка между жертвата и заподозрения, щеше да мине известно време, но този вариант беше напълно приемлив. Беше от тези случаи, които привличаха вниманието на Болд, но заради работата по палежите щеше да направлява развитието му, така да се каже, от разстояние. Въз основа на показанията на съседите трябваше да открият момчето, което беше живяло със заподозрения — негов доведен син и вероятният автор на анонимното обаждане на деветстотин и единадесет, посочило наличието на трупа в скривалището. За Болд това означаваше безкрайни обиколки на сиатълските улици в търсене на възможния свидетел — изплашеното и ужасено момче, чиято снимка, намерена в къщата, вече беше прикачена към документацията по случая.

Шансовете не бяха големи. Без да се обади на никого, Болд излезе от офиса и подкара служебната кола по улиците, вглеждайки се

в лицата на минаващите деца. От време на време натискаше спирачките, за да намали. Служебните коли все повече се раздрънкаха.

Трафикът не беше натоварен. Затова той подкара по централните улици, спусна се отвъд хълма Капитолия и се насочи към адреса, фигуриращ в документацията. Никъде не се виждаше издирваното момче. Спря пред супермаркета и влезе, за да напазарува. Прибра се вкъщи, за да остави покупките и размени няколко думи на испански с Марина — жената, която гледаше децата. Прегърна Майлс и целуна Сара, задавайки си в същото време въпроса какво ли беше да се окажеш на улицата за едно дванадесетгодишно дете.

Отново в колата — и изведнъж го завладя усещане за джаз, музиката, която го владееше до мозъка на костите му, като топлина, разнесла се по цялото тяло, след като се потопиш във ваната. Тази музика живееше вътре в него. И той ѝ се отдаваше напълно толкова често, колкото му беше възможно, а то не беше никак достатъчно. Помисли си, че живот без музика би бил пълна трагедия, но мигновено си даде сметка, че други биха казали същото по отношение на модерното изкуство, поезията или даже надбягването с хрътки. Всеки си имаше своето пристрастие. Неговото беше джазът. Тъжен и навяващ меланхолия в момента, също като небето по пладне. Усети как сивотата го залива от горе до долу.

Беър Беринсън притежаваше и ръководеше делата на „Приеми го на шега“ — клуб за сатира и забава, както и музикален салон, предлагащ основно сандвичи с риба, с барплот и барман зад него и няколко тийнейджърки като сервитьорки. Беър можеше да бъде открит всяка вечер в клуба, придвижващ се с леко скована походка между масите, хвърлящ по едно око към сервитьорките и към бармана, за да е сигурен, че всичко върви според правилата на играта. След проточила се дълга съдебна битка с федералната управа Беър, макар че беше излязъл победител от нея, не успя да спаси „Големия майтап“ — първия си клуб, и се беше лишил от редовните посещения на Болд и останалите полицаи. „Приеми го на шега“ се намиреше в Уолингфорд, нагоре по Четиридесет и пета улица, далеч от центъра и от предишната му клиентела. Този път Беър се беше насочил към друг тип клиентела

— към децата, разполагащи с кредитните карти на родителите си или изобщо разполагащи с много пари, към юпитата — забогателите в кратки срокове след завършване на икономическо образование борсови посредници, бизнес консултанти, рекламни агенти и търговски мениджъри, станали родители и заменили апартаментите в центъра с къщи в Уолингфорд. Кварталът се беше променил доста за десетина години и Беър се беше озовал тук, за да се възползва от тази промяна. Часовете между пет и седем, гарнирани с джаз и коктейли, Беър беше нарекъл *прибирането у дома* — на тези още млади специалисти, които след работа се чувстваха твърде уморени за каквото и да било, но не и за да се отбият в клуба и да пийнат по нещо за кураж. Към девет часа вече беше претъпкано от седящи и правостоящи, като цената на всички питиета се сваляше с по един долар, а сервитьорките заменяха дънковите си облекла с миниполи и бели блузи с щампована смееща се мечка върху джобчетата отляво. Личната шега на Беър^[1].

В три часа в клуба имаше само двама от редовните посетители — превърнали се едва ли не в част от мебелировката, подпрени на барплота, имаше още къмба дим над барплота и един мъж зад барплота, редящ пасианс върху екрана на лаптоп компютъра. Беше широкоплещест, но с отпуснати рамене, черна коса — много гъста и буйна — и дебели устни. Очите му постоянно имаха тъжен израз; за разлика от тях устните му бяха вечно разтеглени в цинична усмивчица. Беър винаги изглеждаше като човек, който беше узнал нещо, което не би трябвало да му се казва.

— Не мога да повярвам — изрече задушевно Беър, леката усмивчица беше заменена от широка усмивка. — Как си, Монк?

Телониъс Монк — любимият джаз пианист на Болд, можеше да изсвири всичките му парчета. Беър му беше прикачил това прозвище.

— Винаги готов — отвърна Болд.

— Много ли мъртъвци са ти на главата?

Тези думи привлякоха вниманието на един от постоянните посетители и той загледа изпитателно Болд.

— Толкова, колкото да не ме оставят да си почина — отвърна Болд.

— И пак нямаш време да посвириш — пролича неудоволствието на Беър.

Болд, за когото всъщност беше предназначено пианото в клуба, за да озвучи така наречените часове за *прибирането у дома*, беше преотстъпил правото си на Линет Уестъндорф — приятелка, която знаеше за джаза повече, отколкото той за полицейската работа.

— Не я ли харесваш как свири?

— Добра е. Даже много добра. Освен това я харесвам и как изглежда.

— Но продължаваш да се оплакваш — отбеляза Болд, подпирайки се на барплота, но оставайки прав.

Беър сви рамене.

— Трябва да си поддържам формата.

Очите му се бяха налели с кръв. Беше пушил марихуана. По-рано изчакваше да стане осем или даже девет часа вечерта, но след преместването смени навиките си — започваше в ранния следобед и пушеше, докато затвореше клуба. Болд се беше опитвал няколко пъти да го откаже от този навик, но когато разбра, че приятелството им е застрашено, се отказа да настоява — рядко даже се шегуваше по този повод.

— Как върви? — попита Беър, имайки предвид разследването.

Беше ред на Болд да свие рамене.

Беър наля на другите двама по едно питие за сметка на заведението, заключи касата и отведе Болд в срещуположния ъгъл, на масата точно под един от високоговорителите — оттам можеше да наблюдава какво става край барплота.

— Следобед винаги е слаба работа — каза той, махвайки с ръка към двамата пияници.

— А по обяд?

— Малко по-добре. Всъщност не знам: ти как харесваш пържените картофи — нарязани на зигзаг или по стария начин?

— На зигзаг.

— Аха, и аз. Мога да им вземам по четвърт долар отгоре, обаче ми ги носят замразени, а ако почнем тук да ги пържим, ще ни бавят много. А ако ги режем по стария начин, ще става много по-лесно и по-бързо. И не знам.

— Според мен пресни и на зигзаг — посъветва го Болд. — Ще придадат по-голяма тежест на заведението.

— Сигурно си прав. Все нещо трябва да измисля, за да потръгне бизнесът.

— Е, все още си нов тук. Нужно ти е време, за да се наложиш.

— Нужен ми е късмет. И реклама. Добър комедиант и няколко сладки момиченца да се въртят наоколо. Не знам, изпуснах центъра и сега...

— Ще потръгне — окуражи го Болд.

— Засега никак не виждам как ще ми потръгне. Хората просто не искат да се разделят с парите си — това е. Не е като през осемдесетте. И всичките шеги и майтапи са като извадени от клозета — *майката си ебало това, майката си ебало онова*. Новите хумористи нищо не разбират нито от завръзка, нито от развръзка, камо ли от сюжет.

— Винаги ще има *Футбол в понеделник вечер* — издекламира, за да го подразни, Болд.

Беър мразеше футбола и отказваше изобщо да сложи телевизор в клуба за колективно гледане на футболни мачове.

— Аха, и опера също — не се забави да обяви Беър. — Като взеха обаче да слагат субтитри, напълно ми развалиха впечатлението.

Болд се засмя, давайки си сметка, че това отдавна не му се беше случвало, което беше последвано от мисълта, че животът беше поредица от избори, а не утъпкани пътеки, и може би точно изборите му напоследък все бяха погрешни. Именно затова имаше обичай понякога да се отбива при Беринсън: за да успее да види ситуацията, в която беше изпаднал, в истинската ѝ перспектива.

— Даже прибягнах към монополи — призна неохотно Беър. — Миналата събота организирах турнир по монополи и напълних заведението с ученици от горния курс. Продадох доста бира. На победителя дадох безплатна порция.

— А на победения — две — закачи го Болд.

Захилиха се един срещу друг, след което за момент между тях се възцари тишина.

— Нещо с Лиз ли има?

— Да не си телепат?

— Медиум.

Това напомни на Болд за случая, който разследваше. За Дафи. Не най-добрият начин да му се напомни, но затова пък точно навреме.

— Пак те питам, нещо лошо ли се е случило?

— Лиз е наред.

— Тогава значи между вас нещо не е наред.

— Не, наред е.

— Аха. Не на мен тия. Затова ли се отказа от свиренето и повика Линет? Ето какво ще ти кажа — започна поредната си лекция барораслият философ и може би най-верният приятел на Болд. — Според мен проблемът на възрастните е — продължи Беър, опитвайки се както винаги да остане сериозен и едновременно с това да изглежда наивен като дете, доколкото беше възможно, след като постоянно изпъстряше речта си със солени шеги и звучащи като сентенции заключения, — че докато са деца, казват каквото мислят — нали знаеш от рода на: „Виж, виж, чичо Питър вече не е плешив, обаче защо косата му по средата е с друг цвят?“. Такива глупотевини. Докато си дете, правиш каквото ти се иска — разплакваш малката си сестричка, разглобяваш часовника — но само дотогава, докато разбереш какво е прилично и какво не. Кое то всъщност е основният проблем — начинът, по който учим децата на съвсем погрешно поведение. Защото възрастните правят точно обратното: ние рядко признаваме откровено какво чувстваме или мислим, и с течение на времето започваме да правим все повече неща, които изобщо не сме искали да правим. Виж например как на въпроса „как си?“ всеки отговаря с „добре“, докато всъщност задълженията ти само се увеличават и все повече не ти остава време да вършиш твоите си неща, всяка сутрин ставаш в шест, хвърляш боклука, после се довличаш до службата да си вършиш омразната работа, за да ти отпуснат най-накрая три седмици отпуска на година. И за какво е всичко това? Как така всички стигаме дотам да си объркаме така живота? — След миг добави: — Като родител, Монк, те съветвам добре да размислиш над всичко това. — Насочи погледа на широко отворените си очи към Болд. И го попита: — И така?

— Нещата с Лиз са наред.

— *Твоите* с нея или *нейните*? — попита Беър.

— Нейните — отвърна Болд.

— Толкова ли е сериозно положението?

— Не знам.

Беър каза:

— Работата, работата. Твоята... не нейната. Нали? Затова се смени с Линет, затуй е този провесен нос и отчаяно сърце. Така става,

когато притеснението започне да те яде. Познавам те, Монк. Трябва да се разтовариш. Би трябвало да идваш тук и да свириш. И не трябваше да спиращ да пиеш.

Болд се разсмя, развеселен от факта, че Беър свеждаше нещастieto до липса на подходящи наркотици.

— Стомахът ми беше причината да спра, не аз.

А и докато пиеше, не беше от сериозните пиячи и Беър го знаеше, но двамата всеки път водеха един и същ разговор — за това как ако Болд изпие няколко бири, и всичко ще му е наред. Беър не можеше да понася мисълта, че някой може да изживее живота си абсолютно трезвен. Това го плашеше, както едно дете се плашеше от тъмнината.

— Преследвам един, който убива жени, като пали къщите им — изрече го почти шепнешком. Употребеният глагол го превръщаше в хищник, а не в защитник. Предпочиташе второто. Истината беше обаче, че в такъв случай на убийство следователят се превръщаше в ловец, във фермер, който залага навсякъде капани, за да разбере какво е животното, което напада стадата му.

Беър изглеждаше шокиран; сбърчи вежди и го загледа косо над масата.

— Къде бъркаме, Беър? Как става така, че прекрачваме границата, какво ни тласка там отвъд? И разбираш ли? Вече не е същото — хората могат да ти казват, че е така, но то просто не е.

— Съгласен — отрони меко Беър; комедиантът у него беше изчезнал. — Останалите четем само заглавията, Монк. А вие сте принудени да газите из лайната.

— Мисля, че всичко това има нещо общо с Бог — продължи Болд, защото беше започнал да разсъждава по този въпрос от известно време и Беър беше приятел, с когото можеше да сподели за това. — Или по-скоро с отсъствието на Бог. Аз израснах с религията. Неделни курсове по вероучение, литургии и така нататък. А ти?

Беър кимна.

— И аз.

Болд продължи:

— Да, и във всички тези истории, във всички тези уроци се говореше за доброто и злото, за Бог и сатаната — няма значение в какъв вид се явяваха — но бяха там, зад хората, до хората, и ние

придобивахме вярата, или някакво усещане за вяра, че има нещо по-голямо от човек, без значение колко малък си или на какво ниво от развитието си се намиращ. Поглеждаш към небето някак по-особено или пък ходиш на църква два пъти в седмицата и, независимо какво правиш, тази вяра си съществува, тя е в теб. А без нея, без това усещане за Бог, няма алтернатива, няма от какво да се страхуваш. И сега, като говоря за това, с неохота ми се иска да призная, че може би страхът в такъв случай е нещо положително. Усещането за Бог — с каквото и име да избереш да го наречеш — те надарява с душа, а без душа си като човек с бинокъл, за когото всички останали просто са някакви буболечки, пушечно месо, храна като всичко друго. Всъщност точно това има в очите на един убиец: безчовечност, безсъвестност, никаква грижа за човека до теб. Някакво дете застрелва най-добрия си приятел, за да му вземе маратонките — и какво от това? Казвам ти, за тях това е нищо. Те нямат душа. Аз разпитвам убийци, гледам ги право в очите и ти казвам — неузнаваеми са, душите им са изпепелени, на тяхно място има само пустиня. Те не са човеци. Не знам какво са.

— Срещал съм се с такива хора. Това чувство ми е познато — въздъхна съдържателят на клуба, кимайки в знак на съгласие, като в същото време опъна с помощта на пръстите си кожата около очите си така, че гнездата за тях се разшириха и лицето му за миг доби демоничен вид. — Мисля, че всичко е заради телевизията. Филмите. Те ни правят по-малко чувствителни, безчувствени дори. Цялото това насилие, кръвта, даже и сексът — трябва да ти призная, обичам да гледам креватни сцени; напоследък все ми се случва по този начин само да правя секс! Но нали същото ти казвам и за всички тези майтапи за ебане? Опряхме дъното. Може да ни разсмее само клозетен хумор за секса между майките и бащите ни. Мога веднага да ти пусна едно такова шоу.

— Преследвам този убиец и част от мен не иска да го залавя; не искам да го виждам и знам. Дафи... тя много иска да го разпита, да разбере какво го кара да върши това — да му разглови машинката. Ами ако се окаже, че вътре няма нищо и той е само една празна черупка? Какво тогава? Ами ако няма нищо за разбиране? Нищо за научаване? Никаква промяна? Никакъв напредък? Нищо, с което да се захванеш?

— Трябва да се откажеш от случая, Монк. Да го прехвърлиш на друг. Да прекарваш повече време с Майлс. Да почнеш да свириш отново тук и да се почувстваш щастлив.

— Изпрати ни писма с парченца разтопена пластмаса — едното червено, другото зелено, а почеркът му е като на осемгодишен.

— А тези парченца разтопена пластмаса?

— Никой не знае.

— Да не са жетони за покер?

— Не знам. — Болд се замисли над предположението. — Възможно е. По-малки са обаче.

Разтопените парчета му се струваха много важни. Беше ги дал на Лофгрийн за анализ, но досега от него никаква вест.

— Червено... Зелено... — изрече замислен Беринсън.

— Много трудна работа ви се е паднала, разбирам.

Болд кимна.

— Колко са големи?

Болд показа с ръце — по-малки от четвърт долар и по-големи от монета от пет цента. Беринсън си падаше по загадките.

Беринсън се отдаде на размисъл на глас:

— Жетони за покер... свирка — сигурно правят зелени или червени свирки... някакво бижу? — попита той. — Вид украшение? Джунджурийка ключодържател... или нещо такова?

— Украшение, възможно е.

На Болд това предположение му се понрави.

Настъпи мълчание. Един от редовните посетители направи знак на Беър и съдържателят му наля още едно питие. Болд се покачи на сцената и подхвана дълга пиеса в ми минор в променлив ритъм. Това го разтовари.

В единия ъгъл зад барплота забеляза натрупани една върху друга дъски за монополи. И Беър, седнал на един стол, отпуснал ръце върху купчината, заслушан в музиката, със затворени очи.

Беър каза:

— Би могъл само с това да се занимаваш. С музика. Толкова си добър, Монк...

— Не съм толкова добър — а и не мога да си изхраня семейството с хонорарите, които плащаш.

Това беше чувствително място за него; може Беър да беше забравил, може и да не беше забравил, мислеше си Болд. Беше си взел две години безплатен отпуск точно след едно много изтощително разследване, само Дафи после беше успяла да му завърти главата до такава степен, че да го убеди да се върне на работа в полицията. През тези две години той беше добър баща и още по-добър съпруг. Беше и джаз пианист в късните следобедни и ранните вечерни часове, наричани от Беър *щастливите часове*, Лиз също работеше. Струваше му се, че е минало десетилетие оттогава — а бяха изтекли само пет години.

Беър се отпусна с цялата си тежест върху купчината дъски и ги събори. Те се разпиляха с гръм и трясък.

— Ей — кресна Беър, вдигайки шепа, пълна с жетони. — Аз съм богат. — И ги изсипа отвисоко. — Ще ти дам повече.

Болд изсвири началните тактове на маршова мелодия.

— После още повече — каза Беър, коленичи и започна да подрежда. — Даже може да се окаже, че ти си направил повече пари, не аз.

И той замахна по посока на пианиста, Болд с крайчеца на окото си забеляза, че нещо се движи във въздуха, сниши се настрани, вдигна едрата си дясна ръка и успя да улови летящото нещо.

Погледна надолу към разтворената си шепа и видя миниатюрно кубче от зелена пластмаса с форма на къща, с островърх покрив, което се използваше в играта монополи, за да се отбележи закупуването на нова сграда. *Зелена... пластмасова...*

Болд изрече глухо, останал без дъх, защото осъзнаваше важността на откритието:

— ... *къща*.

— Игра — отвърна Беринсън.

Болд пхна в джоба си миниатюрната зелена къщичка, потупа по рамото приятеля си и се запъти право към полицейската лаборатория, където откри Бърни Лофгрийн. Независимо че Бърни се беше приготвил да си тръгва, прие да извърши спешната задача, която Болд му постави, разбирайки колко важен може да се окаже резултатът.

Под зоркия поглед на сержанта Лофгрийн подложи на сравнителен анализ парченцето разтопена зелена пластмаса от писмото и зелената пластмасова къщичка на Болд. За което използва

трансформация инфрачервен спектрофотометър на Фуриър — название, което Болд с мъка можеше да произнесе, а Лофгрийн наричаше съкратено ТИС. Резултатът представляваше първата истинска крачка напред в разследването: двете зелени пластмаси бяха идентични по химичен състав. Подпалвачът изпращаше разтопени части от играта „Монополи“. *Къщи*. Болд направи опит да се свърже с Дафи, надявайки се да получи обяснение в психологически план на намереното — разполагаше с реална следа и искаше да я разработи; усещаше импулс, нужда да проследи напипаната нишка до края — но тя не вдигаше телефона нито в плаващата си къща, нито в имението на Адлър.

Потегли за дома си, обръщайки внимание на ставащото по Орора авеню дотолкова, че да забавя ход като блеснат червените стопове на колите пред него и да ги следва на подobaваща дистанция — вършеше всичко това подсъзнателно, машинално. Мислите му бяха заети със Стивън Гарман и подозренията на Дафи, че той знае повече, отколкото дава да се разбере. Изви в една от пресечките, спря и няколко минути стоя зад кормилото, без да прави нищо.

Забеляза колата на Лиз — и изведнъж го обля вълна от подозрения и притеснения от съвсем друг характер.

---

[1] Името Беър (на английски език Bear) означава мечка. — Б.пр.

29.

Дафи почука на вратата на лилавата къща с неоновия надпис на прозореца, след което тичешком слезе от верандата пред входната врата, за да погледне към колата си в алеята. Чувстваше се не на място в този квартал — сама бяла жена. В Сиатъл нямаше конфликти на расова основа като в някои други градове, но човек трябваше да бъде нащрек заради постоянно избухващите вътрешни вражди и битки помежду бандитските шайки — азиатци срещу азиатци, негри срещу негри. Рядко нападаха жени, но понякога се стигаше до убийство. Все по-чести бяха обаче кражбите на коли. И ето я Дафи, бяла жена, привлекателна, с хонда, осъзнаваща какво може да ѝ се случи в този бедняшки квартал, в това гето.

Забеляза малко и чевръсто бяло момче, на десет или дванадесет години — появи се иззад ъгъла на къщата, вцепени се, като видя Дафи, после побягна като стрела.

Входната врата се отвори и се появи Емили, облечена с черни панталони и дълга жълта роба, с бродерия по раменете. Моментално забеляза Дафи в алеята.

— Момчето твой син ли е? — попита я Дафи.

— Той няма нищо общо — сопна се Емили.

— Твой син ли е?

— Не.

Дафи се приближи до жената, която влезе вътре и понечи да затвори вратата.

— На твое място не бих го направила — предупреди я Дафи.

Емили не затвори вратата, но и не я отвори широко.

— Не ми се обади — каза ѝ Дафи.

— И *той* не ми се е обаждал.

— Аз откъде да знам? — попита Дафи.

— Щях да ти се обадя.

— Така ли? Не мисля. — Дафи я принуди да отстъпи, прекрачи прага и затвори вратата след себе си. — Кое е това момче? — попита

тя, продължавайки да тласка гадателката към стаята с рисунките по стените. — И не се опитвай да ме разиграваш или ще отведе теб и момчето в ареста, да ви направят снимки в профил и анфас и да ви вземат отпечатыци. Вестниците много обичат да нищят такива като теб.

— Наумила си си какво да ми кажеш и не ме слушаш. Нали ти казах — не е идвал. Иначе щях да ти се обадя.

— Ти лъжеш хората и им прибираш парите. Защо тогава трябва да ти вярвам? И момчето е част от играта ти — продължи Дафи, не изоставяйки темата за момчето. То беше печелившата й карта, чрез него можеше да държи тази жена. — Може и да си излъгала за този мъж с обгорялата ръка.

— Неее, той беше при мен.

— Мога да помогна и на теб, и на детето — каза Дафи и съзря да припламва нещо, прилично на надежда в очите на гадателката. — Нещо в семейството му ли не е наред? Да не е избягал?

Емили я изгледа с омраза.

— Не го намесвай.

— Добре, няма. Обаче ти ще трябва да ми помогнеш. — И тя закрочи сред чудноватите изображения, прокарвайки ръка по стената с нарисуваните полуголи жени. — От социалните служби биха се заинтересували от момчето.

— Да не си посмяла да им се обадиш...

— Помогни ми тогава!

— Как? Ти не ми вярваш. Той *не е* идвал тук. Ти изобщо чуваш ли, като ти се говори, или просто обичаш да заплашваш?

Въпросът й жегна Дафи и тя прикри промяната в изражението си, преструвайки се, че разглежда рисунките. След това извади снимка на Стивън Гарман от джоба си, прекоси стаята и я подаде на гадателката.

— Той ли е? — попита тя. — Вгледай се внимателно — каза, след като Емили поклати глава. — Не гледай косата. Виж очите и овала на лицето.

— Изобщо не е той. Никаква прилика няма.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

— И в съда, под клетва, така ли ще кажеш?

След всеки въпрос Дафи изпитателно се вглеждаше в изражението на жената, не вярвайки много на думите ѝ. Но това, което прочете там, не беше по-различно. Емили Ричланд наистина не познаваше Стивън Гарман. Дафи се почувства жестоко разочарована. Беше си изградила версия, че Гарман е използвал специална маскировка, за да имитира обгоряла ръка при посещенията си при гадателката, и беше почти стопроцентово убедена в нея.

— Не е той. Няма прилика.

— А сега край на разочарованията, да постигнем някакъв резултат. — И Дафи извади стодоларова банкнота. — Искam тогава детайлно описание на този твой посетител. Миналия път не ми каза всичко, нали така? — Всеки доносник постъпваше така, за да измъкне още пари при втора среща. Емили задържа поглед върху парите, но не изглеждаше много склонна да ги приеме. — Или може би момчето може да попълни някои празноти?

Емили настръхна, взе парите и се залови да описва клиента си, бавно припомняйки си всичко характерно за него, което беше казала и по време на първата си среща с Дафи, но този път доста по-украсено. Образът му ясно се очерта в съзнанието на Дафи — много ниска подстрижка, яка физика — наследство от участия в родео надпревари. Колкото повече научаваше за него, толкова по-малко ѝ харесваше. Мъжът, наречен от Емили Ник — името, щамповано на колана му — по никакъв начин не приличаше на човек, когото някой би заподозрял, че чете Платон. Само ако изречееше това нейно съмнение на глас пред Болд, той щеше да се почувства съсипан. С банда ли имаха работа? Как ли щеше да се отрази това откритие на разследването?

— Сигурно греша — промърмори тя и чувайки тези думи да се изплъзват от устата ѝ, се зачуди откъде се появиха.

Понякога имаше чувството, че в нея живеят двама души: единият искаше да намери разрешение на всеки случай, да успее да разпита обвиняемия преди който и да било друг да го направи, даже и преди полиция, натоварен с арестуването му; другият — да улесни задачата на Болд и членовете на групата му, да облекчи напрежението, което изпитваха, да подобри работната атмосфера. Дватама все по-често влизаха в противоречие и ѝ налагаха да прави избор. Тя чу думите си и се запита дали подсъзнателно вече не е направила този избор.

— Сигурно грешиш — откликна злобно Емили.

В ръцете си тя вече не държеше нищо; нали беше наполовина гадателка, наполовина фокусник — стодоларовата банкнота беше изчезнала.

— Искам да говоря с момчето.

— Не.

— Това не подлежи на уговорки — предупреди я Дафи. — Колкото повече проблеми ми създаваш, толкова повече стават те и за теб. В момента изобщо не става дума за това, че мога да те арестувам и да те осъдят. В момента, както може би се досещаш, става дума за сделка. Ти приемаш клиентите и ги преценяваш, умееш да го правиш. А момчето, доколкото разбрах, прави оглед на колите, както е направило и на моята. Това обаче може да се промени и то доста бързо. Нито ще имаш работата си, нито ще виждаш повече момчето. Най-разумното е в такъв момент, госпожице Ричланд, да се претеглят всички възможности. В ситуации като тази излишното упорство е ненужно.

— Не искам да въвличаш момчето във всичко това — изрече дръзко гадателката.

— Понякога опитвайки се да защитим другите, ги излагаме на още по-голяма опасност. — Дафи отново се приближи до Емили. — Сигурна ли си, че искаш да му се случи нещо такова? Кажи ми откъде разбра това, което знаеш? За сделката с наркотици в Сийтак. Сигурна ли си? *Ти* ли видя как става или *той*? Ами ако не са наркотици? Ами ако това изложи на опасност и двамата ви? Ами ако някой е видял теб или момчето на летището?

Буца внезапно затисна гърлото на Емили. Потрепването на веждите издаде смущението ѝ, независимо че правеше героични опити да го прикрие. Хвърли бърз, кос поглед към Дафи.

— Мой дълг е да те предупредя, макар че, честно казано, бих предпочела да не те плаша повече, сигурно и така си достатъчно изплашена. Две жени, приблизително на твоята възраст, много приличащи и двете на теб, са мъртви. Сигурно си чула за пожарите — имаше ги в новините на всички радио- и телевизионни станции. Този човек — Ник, или някой свързан с него, може да е отговорен за тях. Това, че е военен... обгорялата му ръка... това са сериозни улики за нас. И ти си уловила възможната връзка, щом си се обадила в полицията.

— Сега искаш да ме уплашиш — сопна се Емили. — Спомни си в какъв квартал живея и си помисли дали се плаша лесно. На моята възраст и приличат на мен? Глупости! И смяташ, че ме е набелязал? Че ще бъда следващата жертва? — Тя се ухили и искрено се разсмя. — Откъде черпиш тези сведения, детективке?

— Аз не съм детектив — пожела да изясни нещата Дафи по-скоро заради записващия касетофон в джоба ѝ.

— Но ти каза...

— Казах ти, че работя по разследването. Вярно е.

— Каза ми, че си ченге.

— И това е вярно. Но не съм детектив. Виж, моята роля тук не е толкова важна. Твоята роля е по-важна според мен. Затова ме чуй, доколкото имам информация, той те е набелязал. Как обаче набелязва жертвите си, как подпалва къщите, как изобщо успява да влезе вътре — това не знаем. — За момент замълча. — Оставяла ли си го сам?

Лицето на Емили се лиши от цвят. Успя да се овладее дотам, че да не позволи на паниката да си проличи в гласа ѝ, но Дафи видя симптомите: примигването, затрудненото преглъщане, потрепването на левия ѝ клепач. Значи *беше* оставяла Ник сам.

Оглеждайки се нервно наоколо, Дафи каза:

— Смятам, че и за двете ни ще е от полза да си сътрудничим.

— Мътиш ми главата само за да се добереш до... момчето.

Името на момчето беше на път да се изплъзне от устата ѝ. Дафи се запита дали ако я беше притиснала още малко, нямаше да научи как се казва то. Всичко беше въпрос на дозировка. Понякога не улучваше необходимата доза.

— Мътя ти главата ли? — превърна във въпрос думите ѝ тя. — Искам да ти кажа, че няма как да те поставим под закрила. Само във филмите става лесно, но не и в реалния живот. Смяташ ли, че можем да си позволим да отделим няколко души само за твоята къща? — попита я Дафи, надявайки се още повече да я смуги и обърка. Истината беше някъде по средата: можеха да осигурят хора за наблюдение, но защита на свидетел в собствения му дом не фигурираше като възможност. Обаче ролята на Дафи не беше да казва истината, нито беше длъжна да разяснява щатските закони — практика беше на заподозрените да се казват лъжи, за да се изтръгнат признания, това беше една от техниките на провеждане на разпит,

абсолютно мошеничество, разбира се, но и повод за гордост за всеки полицай при успех, което беше родило и девиза: „По-добрият лъжец успява“. — Най-доброто, на което можеш да се надяваш, е сапърската група да се поразходи тук и да успее да открие бомбата. Ще докараме и някой, който да прилича на клиент, в случай че къщата ти се наблюдава.

— Замълчи! — Емили се почеса по главата, при което косата ѝ леко се разлюля. — Спри!

— Но за това ми трябва момчето — продължи Дафи, съзнавайки, че е успяла да впрегне въображението на гадателката. — Трябва да покажа на моя сержант, че сведенията ти си ги бива, че давам, но и получавам насреща. Няма начин да не разбираш. Довери ми се. Нека да си сътрудничим — с теб и с момчето — и няма да има заплахи, никакви арести. Да поработим заедно, за да тикнем Ник там, където му е мястото.

Лицето на Емили изразяваше гняв и негодувание. Дафи се запита дали гадателката няма да се опита да я удари.

В същото време тя се надяваше — беше, така да се каже, пробила черупката ѝ, надяваше се Емили да реши да се откупи, молеше се да ѝ даде възможност да се възползва и тя от услугите на момчето. Децата свидетели бяха едни от най-добрите. Децата и възрастните дами — Дафи беше запозната с данните от статистическите проучвания. Освен това и съдиите, и съдебните заседатели ги предпочитаха. Ако момчето беше видяло нещо, ако Дафи успееше да получи признанията му върху лентата на касетофона или на официален разпит, Болд щеше да бъде на седмото небе.

В същия този миг Дафи се запита и какъв беше личният ѝ мотив? Желание да допринесе за разследването или да достави удоволствие на Болд? Опитваше се да разгадае едно престъпление или да натрупа точки? Стомахът ѝ се сви на болезнена топка, усети в коленете си неочаквана слабост и за момент ѝ се зави свят.

— Ти ме лъжеш — не се забави да изрече гадателката, умееща не по-зле от Дафи да разбира езика на тялото. — Можеш да получиш каквито искаш сведения, но момчето не влиза в сделката.

Дафи се възстанови моментално от временното неразположение.

— Сапърите разполагат с електронни детектори. Знаеш ли какво представляват? Едно куфарче, отварят го и то ти казва дали има

заложена бомба в къщата ти, или не. Цялата работа трае само петдесет минути. Но после ще си спокойна. А сега нито ти, нито аз знаем има или няма нещо в къщата ти. Бих искала да ти кажа, че няма, но как да съм сигурна. — Детекторите улавяха наличието на запалителни средства на въглеродородна основа и някои наркотици. Не беше чувала да има детектор за ракетно гориво. Но нямаше намерение да го споделя с Емили. — Нека да ти помогна. Послушай ме и нищо няма да ти се случи. Но ако продължаваш да ми се противопоставяш, просто ще изгубиш контрол над ситуацията. Правиш ми впечатление на човек, който държи да контролира нещата.

Гадателката изглеждаше объркана. На Дафи това не ѝ хареса. Усети каква ще бъде реакцията ѝ, още преди Емили да каже нещо.

— Махай се оттук. — Емили пристъпи напред и приближи лицето си на сантиметри от лицето на Дафи, непоколебима и дръзка. — Дойде непоканена и не си добре дошла тук. Ще подам оплакване срещу теб. Изобщо не си мисли, че няма да го направя.

— Прекалено се отбраняваш — направи опит да я възпре Дафи. — Спри за момент и размисли.

Мразеше да губи. Нямаше нищо по-лошо от това. Работата ѝ беше да жъне победи, да отклонява хората от определени мисли и да ги насочва към други.

— Вън!

Емили продължи да скъсява разстоянието помежду им, докато Дафи не усети топлината на дъха ѝ.

— Тръгвам си — отстъпи тя.

И се втурна към изхода, много по-разочарована от себе си, отколкото от гадателката.

Въздухът навън не беше студен, но ожули лицето ѝ. За миг се спря на стълбите, любувайки се на чудноватата двуметрова метална конструкция, представляваща земното кълбо, издигната върху тревната площ пред къщата на Емили. И тогава я завладя чувство на страх: наблюдаваха я. Огледа се наоколо, но много предпазливо, внимавайки да не се забележи — обаче не видя никого.

Приближи се до колата си с бърза крачка, с чувството, че е изложена на опасност. Потегли прекалено шумно за този късен час, и се замисли кой ли би могъл да я наблюдава. Момчето или подпалвачът?

Какво да разкаже на Болд и какво да остави за себе си? Кое беше действителен факт и кое се дължеше на болно въображение?

И как щеше да се почувства, ако и когато Емили станеше поредната жертва?

30.

Още едно писмо. Гарман го беше донесъл в отдела, докато Болд беше при Беър. И пейджърът, и мобифонът му се задействаха почти едновременно. Реши да се прибере вкъщи и лично да съобщи на Лиз, че му предстои безсънна нощ в службата. Не искаше да ѝ го казва по телефона.

Ваната беше първото място, към което се насочи като се прибра, и опря ръка в стената ѝ, търсейки потвърждение, че доскоро е била използвана. Беше студена като камък — като сърцето му. Съжали, че бе постъпил така. Доверието беше крайъгълният камък на взетото преди време решение и от двамата да спасят брака си, а ето го сега него — пълзи и проверява дали жена му е била във ваната.

Двамата заедно сложиха децата да си легнат, като Болд търсеше удобен момент да ѝ каже, че ще я остави сама тази нощ. Приспиването на децата отне повече време, отколкото беше очаквал. Нещата поначало рядко ставаха така, както искаше. Най-накрая седнаха да си изядат притоплената вечеря на кухненската маса, която беше отрупана с неколкодневната поща — предимно сметки.

— Знаеш ли — започна тя, някак разсеяно отваряйки едно от писмата — мислех си да ти оставя Майлс и отново да отида през един от уикендите на вилата. — Съобщението ѝ — защото то си беше чиста проба съобщение, а не въпрос или молба — го изуми. Досега тя винаги с неудоволствие беше ходила на вилата. Какво се беше променило? — Може би даже още този уикенд.

— Сама ли? — изплъзна се от устата му.

— Не, с любовника си — отвърна му тя със сарказъм.

Дали така не се опитваше да скрие истината, помисли си горчиво. Дали, когато той най-накрая откриеше каква е истината, щеше да му припомни за тази вечер, когато му беше подхвърлила за любовника?

— Като пребита съм, Лу. Изтощена. Наистина би ми се искало да отида там сама. Но ще взема Сара, разбира се. И някоя хубава книга.

— След което добави: — Надявам се, че всичко ще бъде наред.

И тя обгърна с жест кухнята. Болд разбираше, че Лиз всъщност има предвид *него*. И Майлс — който на три и половина години беше твърде буен и недисциплиниран. Макар като добра майка — много добра даже, каза си Болд, като се има предвид, че и работеше — да беше установила вече допустимите граници, в които темпераментът на сина им можеше да се развихря. Не го оставяше за първи път на грижите на Болд. Даже по този начин, помисли си Болд, опитвайки се да открие положителната страна на случилото се, даваше израз на доверието си, че той може да се грижи добре за сина им.

— Не е най-подходящото време — каза ѝ съвсем искрено, страхувайки се, че се очертава нова седемдневна работна седмица.

Освен това трябваше вече да тръгва за службата. Този случай...

— О, хайде стига — възпротиви се тя. — Марина може да ти помогне. Освен това не може така да работиш *всеки* уикенд. Фил няма да ти позволи. Ако знае какви дежурства караш, направо ще му призлее. — Изражението на лицето ѝ се промени, тя изглежда схвана за какво става дума, и той разбра какво се готви да му каже. — Да не би да работиш извънредно? — попита го тя смаяна.

Лиз водеше семейния бюджет — естествено, след като работеше в банка — и Болд знаеше, че щеше да си има сериозни неприятности, когато тя откриеше, че е работил извънредно, но без заплащане — в такъв случай по-добре да беше посветил това време на децата си или на поддръжка на къщата, или на нея самата, би била естествената ѝ реакция. Подобно откритие можеше да предизвика гръмотевична буря.

— Не е толкова просто. Аз съм нещо като даден назаем на пожарното управление. И на практика работя двойно повече часове — с групата си от нашия отдел, и по ония палежи...

Лицето ѝ придоби сурово изражение.

— Лъжеш се, ако очакваш фанфари и славословия. Имам нужда от това ходене на вилата, Лу. Това се опитвам да ти обясня. Ако можех да отида там без Сара — ако можех да я заредя с толкова мляко, колкото има нужда за два дни — щях и нея да ти я оставя, но сега не мога, макар постепенно да намалявам кърменията. Не те моля...

В това време Болд се беше приближил до мивката, за да си налее вода от филтрираната, и забеляза, че видимостта през прозорците е значително по-добра. Това му направи впечатление, защото миенето на

прозорците беше негово задължение, а той го беше занемарил; и тъй като му изглеждаше невъзможно Лиз да ги беше измила, означаваше, че е *наела* някого да свърши тази работа, а това на свой ред му помогна да разбере неотстъпчивото й държание тази вечер, гарнирано с известна доза раздразнителност: той кръшкаше от домашната работа до такава степен, че й се налагаше да наема *други* хора да я свършат срещу заплащане — няма начин това да не я бе раздразнило. Прекъсна я:

— Заради прозорците ли е всичко това? Поръчала си да ги измият? Виж, аз *мислех* да...

— Не, не е заради *прозорците* — отрече тя.

— Поръчала си — настоя на своето той.

Ясно беше, че е поръчала — при това работата беше много добре свършена. Професионално. Болд даже изпита известна ревност.

— Това беше грешка — каза тя, огорчена от опита му да отклони вниманието й от проблема с извънредните му часове. — Въпросът е, че ако не работиш извънре...

— Поръчката да ни измият прозорците е грешка? Не смятам така. Чудесно са си свършили работата.

Надяваше се да обърне всичко на шега и така да потуши гнева й, защото ако се съберяха двете неща закуп — че не му се плащаше за извънредната работа и че не се застояваше вкъщи достатъчно, за да си изпълни домашните задължения — изводът можеше да се окаже абсолютно съсипващ: че не печелеше поне толкова пари, за да плати някой друг да му свърши работата вкъщи.

Лиз заговори със снизходителен, направо покровителствен тон, разделяйки думите на срички:

— Бе-ше греш-ка. Сгре-шил къ-ща-та. Не съм наемала никого да измие прозорците — нали ти ги миеш. Човекът беше сгрешил улицата. Греш-ка-та бе-ше не-го-ва.

За Болд това не беше грешка, а чисто изнудване.

— Поиска ли да му платиш?

— Не. Щом разбра, че е направил грешка, прибра си нещата и си тръгна. Изобщо нищо не спомена за пари. — За момент лицето й просветна. — Наистина чудесно си е свършил работата.

— По-добре от този, който досега ти я вършеше — промърмори той, имайки предвид себе си.

Тя стана от стола и прикривайки леката си усмивчица приближи съпруга си, обви ръце около врата му и се притисна в него. На Болд му се прииска да погледне крадешком часовника си, но не го направи.

— Защо ме караш все така да се чувствам луда по теб?

Болд се почувства така добре, както не се бе чувствал от години. Не искаше това чувство да си отиде. Обви ръце около кръста ѝ и я притисна силно към себе си, тя разбра посланието и също се притисна в него. Той усещаше дъха ѝ точно под ухото ѝ, допря устни до нейното ухо и промълви:

— Много ми липсваше.

— Имам нужда от това, Лу. Не бих те помолила, ако няхах такава нужда. — И добави: — *Моля те.*

Болд усети как кимва — не машинално, а по-скоро с неохота и притеснение. Любовното чувство, което изпитваше в момента, се примеси със страх, известно подозрение и даже гняв. Искаше му се да я притиска до себе си дотогава, докато не му кажеше истината — но Лиз явно не желаше да го прави. Нуждаеше се от време да помисли — и той я разбираше. След връщането си от вилата със сигурност щеше да поиска да поговори с него насаме. Познаваше жена си прекалено добре, за да разбере, че назряваше промяна — вземане на генерално решение. Вземането на вана беше част от тази промяна — търсене на изолация, време за мислене; може би това беше истинската причина за тези вани. Той изви глава назад и я погледна; изглеждаше му толкова красива, интелигентна. Изглеждаше и малко уморена. *Разтревожена.*

— Добре ли си? — попита я той.

Тя го изгледа косо. Това означаваше не ме *питай* и също не *настоявай*. И то като че ли прогори дупчица в сърцето му — от притеснение.

— Ще остана с Майлс — отстъпи той.

Тя го прегърна още по-силно — с благодарност.

— Ще измия останалите прозорци.

Тя го целуна по устните.

— По-нататък ще говорим — каза тя.

— Добре, ще поговорим.

— Всичко ще бъде наред — направи опит да го успокои Лиз.

Годините, прекарани с нея, обаче отсъдиха друго — тонът, с който го беше изрекла, напълно опровергаваше думите ѝ. *Няма* да бъде наред и осъзнаването на това го ужаси. Усмихна се принудено — тя със сигурност беше забелязала, че усмивката му е принудена, помисли си той. Моментът на покой и щастие помежду им отминаваше. И двамата се пуснаха от прегръдката.

Той отиде до хладилника и си наля чаша мляко.

Чу как Майлс го вика от съседната стая:

— Тааатеее.

Този вик не беше признак на страх и тревога, а на копнеж и липса — бащата лесно съзираше разликата — в този миг като че някой го поля с вряла вода. Той се спря на вратата на кухнята и се извърна към жена си, вълна на притеснение беше започнала да се надига в гърдите му.

— Какъв беше? — попита той.

Лиз, която тъкмо беше напълнила чайника с вода и щеше да го слага на котлона, отвърна:

— За кого говориш?

— Какъв беше? — повтори той, този път по-строго.

— Какво? Кой?

— Миячът на прозорци — отвърна Болд и в този момент вълната от притеснение го обля целия и всичко в него като че завря. Все едно го беше повалила неочаквано силна треска. — Стълба имаше ли? — излая той срещу жена си, предавайки ѝ чувството си за безпокойство.

Тя зяпна от изумление, предавайки го също и на сина си, чийто плач внезапно премина в рев, неистов рев.

Ръката на Лиз трепна, тя остави чайника върху котлона, правейки усилие да се държи както обикновено. Познаваше този негов тон. И затова му даде по-подробно описание:

— Около дваисет и пет — трийсетгодишен. Слаб.

— А лицето му?

— Беше се покатерил на стълбата. Лицето му? Не знам. Бях до гаража. Той беше с фланела, с качулка на главата. Разменихме не повече от пет думи. Прибрах се и след това той си беше отишъл, Лу.

Тя протегна ръка, за да завърти копчето на газовата печка. Това копче изведнъж като че изпълни цялото зрително поле на Болд — *детонаторът*?!

— Не го пипай! — изкрещя той.

Лиз отскочи назад. Ужас обля лицето ѝ.

Майлс извика — ужасът се беше предал и на него:

— Тааатеее!

— Не пипай нищо! — предупреди я той. — И изобщо не мърдай от мястото си.

— Лу? — като че му се примоли тя — да я освободи. От ужаса.

Мислите му се тълпяха една след друга, Болд изхвъркна навън сред тъмнината и сковаващия ужас. *Мияч на прозорци. Стълба.*

Вътре беше тъмно и навън беше тъмно, докато той тичаше по задното стълбище надолу и право към колата си, за да вземе зачисления му от полицията фенер от жабката. После заобиколи тичешком къщата, ослепително ярката светлина се плъзгаше ветрилообразно по тревата, хвърляйки треперливи отблясъци и сенки наоколо. Болд погледна към прозореца на кухнята и видя Лиз с разширени от уплаха очи, приковала поглед в него. Изражението ѝ сякаш му казваше да не е посмял да причини подобно нещо на семейството си — на нея, на децата, на общия им дом. През всичките му години в полицията нито една от отправяните му заплахи за физическа разправа не беше прекрачвала прага на дома му. Веднъж само беше имало телефонни обаждания — макар телефонният му номер да не фигурираше в указателя, но и с тях бързо се беше справил. Никога досега заплахата не се беше разпростирила и върху семейството му.

Провери изцяло тревната площ, опасваща къщата му. Представяше си Лиз с късите панталонки и фланелката с умопомрачително деколте как се надвесва над цветята на прозореца. Като че някой беше инсталирал дигитален часовник върху картината, родена от съзнанието му, показващ минутите и секундите, бясно въртящи се напред. И изведнъж всичко се обля в пламъци, огнената завеса се люшна и издълба огромна дупка в къщата му...

Фенерът освети два правоъгълни отпечатъка в тревата: полицаят у Болд го накара да не стъпва в близост до тях, за да не заличи *доказателствения материал*, какъвто те представляваха. Внимателно се огледа наоколо за отпечатъци от обувки или ботуши, фасове, клечки или каквито и да било други вещи, които можеха да послужат като улики; през цялото време се бореше с подтика си да наближи

отпечатъците от стълбата, да ги огледа хубаво, за да разбере дали не са същите като при „Пожара Инрайт“. Не, колегите му от отдел „Убийства“ щяха да го направят.

Всяка тревна площ криеше улики и доказателства за какво ли не. Неговата на пръв поглед му се беше сторила празна на светлината на фенера, но особено районът около отпечатъците от стълбата беше потенциална златна мина за екипа по събиране на уликите и доказателствата. Би трябвало да ги изчака наистина, но вместо това внимателно наближи единия от отпечатъците и насочи светлинния лъч право към него. Съзирайки познатия нарез под формата на V, ядно изруга и се затича към задния вход, срещайки ледения поглед на Лиз през прясно почистения прозорец на кухнята.

— Вземи децата! — нареди ѝ с истеричен тон Болд веднага щом влезе вътре. Въображението му вече беше родило представата за неизбежния и алчен пожар, чийто начален пламък щеше да прониже центъра на къщата му. Втурна се към спалнята им, където Сара лежеше в креватчето си. — Ти вземи Майлс — подвикна.

Машинално посегна към ключа за осветлението в спалнята и отново като че съзнанието му наложи увеличително стъкло върху ключа и той изпълни полезрението му. За малко да го натисне и се сепна. *Детонатор?!*

— Не пипай *нищо*! Абсолютно *нищо*! — извика той, докато обзетата от паника Лиз се затича покрай него. — Просто го вземи и ме чакай.

Изведнъж във всичко наоколо видя потенциални детонатори. Сара, стресната от гласа на баща си, нададе рев.

Лиз спря до вратата на спалнята им, притеснена от плача на дъщеря си.

— Бъди по-нежен — каза му тя.

Болд се извърна точно навреме, за да забележи как ръката на Лиз посяга към ключа за осветлението.

— Не! — кресна ѝ той и вдигна ръка. — Не пипай *нищо*. Внимавай да не стъпиш върху някой кабел. И двамата използвахме задния вход, нали така? Значи там е безопасно да се мине. Побързай.

Обитателите на обхванати от пожар къщи изскачаха през предните входни врати, без да обръщат внимание на вида си — шофьори на линейки, пожарникари, всички бяха свикнали с гледката

на полуголи семейства, препускащи през тревните площи към спасението и спокойствието на кварталното обкръжение. Но в техния случай предният вход можеше да се окаже детонатор и да предизвика пожар.

Лиз взе Майлс на ръце. Болд посегна към дъщеря си, взе я на ръце и притисна топлото ѝ бебешко телце към себе си. От нервно напрежение се беше облял в пот.

— Добро момиче — избъбри той, щом Сара се успокои в прегръдката му.

Родителите, всеки с по едно дете на ръце, едновременно се озоваха пред вратата, водеща към кухнята. Лиз беше кълбо от нерви — с разширените си очи, с отпуснатата долна челюст, с тежкото си дишане — заредено със страх и ужас.

— Да се махаме оттук — извика тя прегракнало.

— Махаме се — отвърна Болд с дрезгав глас.

Очите му оглеждаха пода в кухнята, търсейки да забележат нещо необичайно. Страхът и ужасът вече се бяха превърнали в параноя при него. Във всичко съзираше потенциален детонатор. Изведнъж замръзна при мисълта, че детонаторът може да е в непосредствена близост до тях. Майлс непрекъснато се опитваше да се изплъзне от майчината прегръдка. Сара се извиваше и тя, давайки знак, че иска да се освободи от бащината прегръдка, протягайки ръце към Лиз, която му се примоли:

— Ако ще се махаме, да се махаме. Моля те!

— Махаме се — прегракнало повтори Болд. После с бърза крачка прекоси кухнята, прекрачи прага и заслиза по стълбите надолу. — Не — каза той на Лиз, която се запъти веднага към колата си. Приблужи се до нея и я целуна по запотената буза. — Излезли сме да се поразходим с децата. За забавление. Бавно и небрежно. Нали така?

Сълзи избиха в очите ѝ и обляха бузите ѝ. Тя му кимна и крадешком се огледа.

— Не — предупреди я той. — Само ние. Двамата с децата сме излезли на разходка. Друг не ни трябва.

Тя отново кимна.

Тръгнаха с бавна крачка в западна посока по Петдесет и пета улица към „Грийнууд“ и магазина на ъгъла, който държаха семейство

корейци — Болд ги познаваше лично заради честото пазаруване при тях, най-вече на яйца и мляко.

Той набра деветстотин и единадесет на монетния автомат пред магазина с Лиз до себе си и Сара в прегръдките му. Около телефона беше пълно с рисунки и надписи — неуместни шеги или надписи от рода на „Зипи беше тук“.

— Можеш да влезеш вътре — предложи Болд на жена си.

— Не — беше всичко, което тя му отвърна.

Стоеше в непосредствена близост до него, лакътят ѝ го докосваше и той усещаше топлината на тялото ѝ. Това най-обикновено докосване беше достатъчно, за да стегне гърлото му, докато говореше по телефона. За двадесет и нещо годишната му служба в полицията никога не се беше обаждал на номера за спешна помощ. Помоли да го свържат с отдел „Убийства“, но получи отговор, че това няма как да стане. Втория път изрече молбата си с по-суров тон, искайки този път да го свържат с дежурния полицаи, но отново получи категоричен отказ. Остави слушалката и тъй като нямаше никакви пари, помоли корейците в магазина да се обади от служебния им телефон. Предпочете да набере домашния номер на лейтенант Фил Шосвиц, а не номера на отдел „Убийства“. Изложи му подозренията си, изисквайки присъствието и на сапърска група, пожарна кола и технически екип за събиране на уликите и доказателствата. Предложи също хората от съседните къщи да бъдат евакуирани, но Шосвиц се възпротиви на това негово последно искане, решавайки, че са необходими по-солидни доказателства, преди да „привлечем вниманието по такъв начин“.

Тази забележка на Шосвиц напомни на Болд за разговора с Дафи, че повечето от осъдените подпалвачи бяха признавали, че наблюдават избухването на пожарите. Да станеш свидетел на това как започва и се разгаря един пожар, се оказваше важна мотивация, ако не и *основният* мотив за извършването на подобен род престъпление. Болд обмисли дали да не се върнат до къщата и да се качат в колата на Лиз, но после реши да се обади на някой приятел да дойде до магазина и да ги прибере оттам — така лека-полека в главата му взе да се оформя план за действие. Той отново беше полицаи, обзетият от паника баща беше отстъпил на заден план.

Стълбата и този, който се беше катерил по нея, са били в двора им същия следобед. Ако това е бил подпалвачът и ако къщата трябваше да бъде вдигната във въздуха, значи в този момент той наблюдаваше къщата. В зависимост от избраната гледна точка и разстояние възможно беше да ги е видял как излизат, а може и да не ги беше видял. Твърде възможно беше и да се намира още в квартала. Болд изложи тези свои разсъждения на Шосвиц. Колкото повече го слушаше Лиз, толкова по-бледо ставаше лицето ѝ.

След кратък спор, по време на който Болд откри, че е готов и да принесе в жертва къщата си, ако трябва, в крайна сметка се споразумяха, че няколко екипа — от лабораторията, от пожарникари и от сапъори — ще дежурят, но не в непосредствена близост до къщата, не и преди да се разположи мрежата от полицейски постове, обхващаща района от парк „Уудланд“ до Северозападно пето авеню. Мрежата щеше да започне да се затяга лека-полека с надежда да *оплете* и залови подпалвача. Шосвиц, който обикновено винаги се оправдаваше с ограничен бюджет, горещо аплодира тази идея. Вероятно защото този път заплахата се отнасяше за живота на полицай, имащ непосредствено отношение към разследването на преследвача си, Шосвиц не спомена и дума за пари. Ако не беше заради колега, едва ли би се съгласил да подкрепи безрезервно такава мащабна операция.

След двадесетина минути Лиз и децата се отправиха към къщата на Уили и Сюзан Афхолдър, където щяха да пренощуват. Ако му се отдадеше възможност, Болд също щеше да се присъедини към тях. Срегнаха погледите си, докато се целуваха с Лиз през отворения прозорец на форда на Сюзан — сърдечна, любяща целувка, която за него означаваше един цял живот, цял свят от спомени. След като потеглиха и след като червените светлини на стоповете угаснаха, Болд усети със сърцето си, че даже и да е имала връзка с друг мъж, то всичко между тях е приключило. Съпругата му и семейството му отново бяха едно цяло. Надвисналата над тях опасност ги беше сплотила.

До девет и петнадесет осем полицейски коли бяха заели позиция на пресечки и възлови места в радиус от километър около къщата на Болд. Два бракувани училищни автобуса в синьо, обикновено използвани за превоз на обвиняеми, бяха побрали тридесет и четирима

полицаи, очакващи заповед за действие, девет от които с универсални уоки-токита и слухови апаратчета за радиовръзка, останалите с ръчни приспособления с вибриращ сигнал. Единият автобус беше пратен в северната част на завардената зона — на ъгъла на „Грийнууд“ и Петдесет и девета улица, а другият — на юг, на ъгъла на „Грийнууд“ и Петдесета улица, всеки от тях побрал по седемнадесет полицаи.

Точно преди автобусите да заемат позиция, черният микробус на спасителния отряд, състоящ се от девет отлично подготвени за бързо реагиране при спешни случаи от всякакъв род специалисти, се разположи край югозападния ъгъл на зоологическата градина. От спасителния отряд бяха преценили, че паркът „Уудланд“ е най-вероятният път за бягство на подпалвача. Всеки от членовете му беше въоръжен и снабден със система за радиовръзка, прикрепена на главата и оставяща ръцете свободни, както и с приспособления за нощно виждане.

Болд влезе през задната врата в кафявия микробус — бивше притежание на фалирал организатор на състезания с хрътки, сега полицията го използваше като полеви команден пулт. Беше паркиран на хълма близо до „Палатин“ — на пресечка и половина от къщата му.

Шосвиц седеше на стол, закован за пода, седнали бяха и двамата оперативни работници — диспечерът на командния пулт и полицаят от отдел „Полеви операции“. Лицето на Шосвиц се беше изопнало и преbledняло, очите му се бяха разширили и изразяваха шок и изумление, а пръстите му не спираха да потропват.

Болд погледна часовника си. Даже най-секретните полицейски радиочестоти бяха засичани от най-упоритите журналисти, наблюдаващи работата на полицията. И в най-добрата технология можеше да се направи пробив, стига човек да имаше на разположение време и решимост. Поне двама от репортерите, които той лично познаваше, бяха способни на подобни фокуси. Прецени, че бяха изминали петнадесет минути от началото на операцията. Специално си отбеляза времето — часът беше девет и двадесет и три. Нуждаеха се поне от четиридесет и пет минути преднина пред любопитните журналисти, за да подготвят операцията така, че медиите след това да не могат да им попречат. Обзе го нетърпение.

— Всички ли са по места? — обърна се полицаят от „Полеви операции“ към Шосвиц, който на свой ред се извърна към Болд и го

погледна на фона на матовата червена светлина, пълнеща променения интериор на микробуса.

Нямаше стол за Болд и той приседна върху преобърнатата празна зелена пластмасова касета за млечни опаковки. Сержантът кимна на лейтенанта; подобни моменти караха Болд да се чувства неловко, заради цялата тази йерархична обвързаност и задължителност за верижно препредаване на нареждания, валидни за всички в случай на операция от такъв характер — когато бяха ангажирани звена, отреди и отдели за подсигуряване на всяка нейна фаза и част. С един само поглед в посока към сержанта Шосвиц каза на Болд, че поема отговорността за цялата — плод на светкавично решение — операция. Резервираността на Фил Шосвиц беше начин да се дистанцира от всички и да се концентрира.

Диспечерът натисна няколко щифтчета и изрече:

— Внимание, всички постове...

Болд слушаше размяната на нареждания, притворил очи, опитвайки се да си представи видимия резултат от целия този поток от думи.

Докато обитателите на съседните къщи гледаха телевизия, патрулни полицаи и полицаи от спасителния отряд заемаха позиция в техните тревни площи, в алеите, водещи към домовете им, край гаражите им. Едно дете на девет години информира родителите си, че е видяло през прозореца на стаята си в задния двор да се появява нинджа. Бащата се провикна по стълбите нагоре към детето да си ляга и да престане да ги безпокои.

Мрежа от хора, стегнала като в менгеме къщата на Лу Болд.

Болд, притворил очи, си представи жестокия убиец, прокрадващ се в тъмнината, очакващ нетърпеливо зрелищното огнено шоу, което беше подготвил, очакващ събитието, което Болд се молеше да се размине.

Полицаят от спасителния отряд Коул Роби беше притежател на един от гласовете, който Болд чу да се отзовава сред почти непрекъснатия радиотрафик. Той беше висок мъж, близо метър и осемдесет и пет, и тази вечер беше облечен целия в черно — и униформата, и ботушите. Беше си нахлупил униформеното черно кепе

с козирката назад, която покриваше врата му, самозалепващата се лента бодеше челото му. Коул имаше дъщеря — деветгодишна, на име Роузи, и съпруга — от четири години, която наричаха Джо — от Джоузефин. Роузи без съмнение беше най-удивителното, което му се беше случило в живота. Джо по всичко изглежда беше най-добрата жена на света, след като успяваше да ходи на работа на две места и да се грижи и за Роузи. Само преди няколко дни наред църковната служба Коул Роби беше осъзнал, че има всичко, за което някога е мечтал, всичко и даже повече, отколкото човек би могъл да се надява. В тази вечер, прокрадвайки се през дворовете, давайки си сметка, че много от живеещите в околните къщи със сигурност бяха въоръжени, давайки си сметка, че задачата му е да залови един незнаен, неидентифициран подпалвач, твърде възможно опасен, твърде възможно и убиец, сърцето му блъскаше лудо в гърдите му — със сто и десет удара в минута, мислеше си, *нека някой друг да го открие*. Нямаше желание да става герой. Всъщност сериозно обмисляше да подаде молба за преместване в друг отдел. След всичките тези години специализирано обучение и тренировки, за да си извоюва място в спасителния отряд, работата зад бюро изведнъж беше започнала да му се струва много по-привлекателна.

Коул Роби се прехвърли през ниска ограда и пое по алея, водеща от аварийния изход на близката къща навън — което се считаше за градска собственост и поради това обществено достояние. Промъкването през дворовете не беше много законно, но понякога им помагаше да си вършат работата по-лесно.

Както обикновено, винаги търсеше прикритието на по-сенчестите места, движеше се с бавна крачка, приведен, с отпуснати рамене. В дясното му ухо през слуховото апаратче на уоки-токито се изливаше непрекъснатият поток на радиообмена, досаден до втръсване, но въпреки това той се заслушваше в него, надявайки се да чуе ключови думи, фраза, която би се оказала уместна за неговата позиция, за неговото местоположение, така че почти не го изключваше. При всяка полева операция, в която участваха униформени полицаи, имаше твърде много разговори по радиостанцията. Ако оставеха всичко само в ръцете на спасителния отряд — каквото беше и мнението на Коул — операция от този род би протекла много по-просто.

Усети как часовникът на китката му вибрира. Спря, пристъпи извън сянката и погледна наляво, после надясно. Изчака. След миг се огледа отново, този път видя двама от неговата група, по един от двете му страни, отстоящи на двадесет, най-много на тридесет метра от него. Нищо особено не се беше случило като причина за този вибриращ сигнал — обикновена *предпазна мярка*, която предприемаха на всеки четири минути.

След четири минути отново щеше да получи вибриращия сигнал и да изчака за визуален контакт с колегите от двете си страни. Ако в рамките на минута някой от тях не се отзовеше, тогава Коул щеше да потърси радиовръзка с него чрез командния пулт. Ако и това се провалеше, тогава Коул и колегите му от спасителния отряд щяха да се заемат с претърсване на района, докато се разбере каква е причината за изчезването. Понякога се оказваше, че причината е съседско куче, яростно съпротивляващо се срещу нашественика, и на практика лишавашо го от поле за действие. Понякога полицаят просто губеше ориентация и се изгубваше — понякога и най-обучените допускаха такива грешки. Веднъж — *само веднъж* обаче, напомни си Коул — липсващ член на спасителния отряд беше открит с прекършен гръбначен стълб и счупен череп. Коул успя да се справи с преживяното тогава, но Дейвид Джеферсън, който смени името си на Абдул Незнамкойси, сега работеше като телефонист за една фирма за телемаркетинг, прикован към инвалидна количка. Коул беше отишъл да изяде по една пица с него преди няколко месеца — животът му беше цяло нещастие: жена му го беше напуснала след отворителен бракоразводен процес и беше натрупал дългове за двадесет хиляди долара. Коул не искаше подобно нещо да му се случи. Бавно напредваше. Тази част от парка, точно зад зоологическата градина, която шефовете смятаха за най-вероятния маршрут за бягство, се простираше пред него и представляваше неговото поле за действие, неговият маршрут. Беше дяволски тъмно под тези дървета — за визуален контакт изобщо не можеше и да става дума, щом влезеха с колегите си там вътре. Сърцето му подскочи и пулсът му надскочи сто и десет удара в минута. Обичаше работата си.

Болд отвори очи и примигна на матовата червена светлина, опитвайки се да види какво толкова имаше да му покаже полицаят от „Полеви операции“ Тито Лий.

Сочейки картата, Лий започна:

— Подредили сме спасителния отряд в една редица ето тук и вървят ето натам. Движат се с добра скорост и ще бъдат на позиция след пет, най-много десет минути. В този момент разполагаме със стена от човешка сила между шосе „Фини“ и зоологическата градина. Патрулните ни коли, всяка в своя периметър, са на позиция. Двата автобуса също са на позиция, но няма да помръднат никъде, докато не получат сигнал. Щом поискаш да затегнем мрежата около оня кучи син, веднага ми кажи.

— Какво... чий беше този женски глас, който чух преди минути — попита Болд.

— Имаме една полицайка под прикритие — като служител на „Контрол по животните“, с камион, от западна страна. Обикаля с много бавна скорост, като че дебне някого или нещо, което всъщност отговаря на истината. — Изглеждаше горд, че се е досетил за подобна маскировка, и се ухили. — Така се сдобиваме с оперативен работник на самата улица, тя се движи по посока към вашата къща. Там ще излезе от камиона и ще тръгне от врата на врата към „Уудланд“, уж търсейки някакъв доберман, за когото са съобщили, че е изчезнал.

— И е сама? — попита Болд, обзет от лоши предчувствия. — Мислех, че всеки ще си има партньор в тази...

— Кой е сам? — намеси се Шосвиц заинтригуван.

Лий отвърна на лейтенанта, пренебрегвайки Болд:

— Ловец на кучета — жена. Една от цивилните помощник-детективи — Кони Бранслонович. Действа под прикритието на ловец на кучета — повтори той заради недочулия Шосвиц.

— Никой не трябва да остава сам, без подкрепление в операция като тази — извика Шосвиц, притеснен до неузнаваемост. — Кой те упълномощи за това?

Лий поясни с отбранителен тон:

— Разполагахме само с четирийсет и пет минути, лейтенант, за предварителна подготовка. Не е като да...

— Искам я вън от онова място.

— Да, господине.

— Веднага.

— Да, господине.

— Изпрати й някой. Не ме интересува дали ще се вози в клетката за кучетата отзад, но искам да са двойка. Смятах, че всичко е ясно, след като точно това изискване поставих още в самото начало.

Шосвиц се беше постарал думите му да звучат агресивно и безапелационно. След като свърши, се извърна и погледна към Болд; лейтенантът ненавиждаше неочакваното. Той се плашеше от тези операции — твърде малко му оставаше до пенсия, за да поставя кариерата си на карта заради подобни самоинициативи. Мразеше в момента и Болд; сержантът го усещаше.

Коул Роби се движеше ритмично и плавно, пазейки се от резки движения. Ако някой съзреше тъмната му фигура, можеше да я сбърка със стъбло на дърво или със сянка, откrojена от светлина от фаровете на кола, пробягваща по дърветата, между които се движеше. В този момент той като че нямаше вече телесна обвивка, не беше тяло, състоящо се от сетива и сърдечен пулс, докато преодоляваше едно след друго дърветата, по същия начин като че беше овладял способността да се трансформира в дух, понесъл се над материалното, превърнал се в Бог. Това усещане беше нещо, което не беше споделял с никого, освен с Джо, която напълно разбираше тази негова трансформация, а ако не разбираше, напълно го подкрепяше — подкрепяше това, което помагаше на съпруга ѝ да се завърне невредим след изпълнение на служебния си дълг. По време на това негово превращение в дух Коул Роби вярваше, че е инструмент на Бога — всезнаещият, всеобхватният. Даже и да имаше насреща си подпалвач психопат, нямаше значение; щеше да се справи по най-добрия възможен начин и да се надява на свръхестествени напътствия. Тези същите свръхестествени напътствия вярваше, че ще го насочат в правилната посока през гората, ще го изведат на място, чиято значимост той можеше и да не разбере, но щеше да приеме с охота. Разбирането, даже познанието за случващото се, беше извън способностите му в този момент. Обучението му заемаше място, много по-нискостоящо в ценностната му система в сравнение с вярата му и увереността в необходимостта от избор на подходящ момент. Той прие ролята си, посоката си, маршрута си

безропотно и докато другите възприемаха погрешно това негово поведение като проява на изключителна лоялност към тима, за него истината беше друга. Така наречената му лоялност не беше нищо повече от вяност към учението за съществуването на съдба и наличието на Божествена сила.

— Иди и го хвани — беше последната съзнателна мисъл у Коул Роби, преди да се трансформира в дух и да се постави изцяло в услуга на своя Пазител.

С крайчеца на дясното си око той регистрира бързо примигване на бяла светлина от фенерче, извърна се и препредаде същия този сигнал на колегата си отляво без бавене. Между дърветата се понесе същият припламващ сигнал, по веригата между членовете на спасителния отряд. Всичко беше наред. Увереността му се дължеше на тайната му. Разбираше и приемаше посланията, макар в същото време да не се съмняваше и че е най-добрият от колегите си на терена. Усещаше се обаче част от съвсем друг тим. Само времето щеше да покаже, но нещо му подсказваше, че това е неговата нощ.

— А къде е тогава? — излая Шосвиц във вътрешността на преоборудвания микробус.

Матовата червена светлина, струяща отгоре, превръщаше гнездата за очите му в черни дупки и удвояваше и изкривяваше формата и на без това внушителния му нос. В този момент в очите на Болд той имаше направо сатанински вид. Зъбите му блестяха в червено. Вдигнатият му показалец се размаха по посока на Тито Лий. Въпросът на лейтенанта беше в отговор на съобщението на Лий, че помощник-детектив Бранслонович, която действаше под прикритието на ловец на кучета, не е в камиона си.

Полицаят от „Полеви операции“ отвърна, на свой ред задавайки въпрос към диспечера:

— Ще можем ли да я открием на оперативното поле?

Шосвиц, който не понасяше да си има работа с предположения, изкрещя:

— *Искам* я веднага в оня камион, вътре, със заключени врати, в тази минута. Дали може и как може, ще обсъждаме по-късно. Разбрано?

Лий изгледа за миг Шосвиц.

Диспечерът също изглеждаше стреснат и това притесни Болд, защото ролята на диспечера в този вид операции беше една от най-важните.

— Всичко, което можем да направим — обади се Болд, вземайки страната на Тито Лий, — е да се опитаме да я открием. Тя носи ли уоки-токи? — попита той диспечера, за да го върне към обичайната му работа.

— Има радиостанция в камиона — отвърна той, обяснявайки, че би трябвало да чува всички нареждания с помощта на тази радиостанция. — Инсталирах радиопредавател в камиона. Така че даже и да е на разстояние от него, не е проблем веднага да се върне и да се отзове. Няма пълномощия за уоки-токи — допълни той.

Така Болд разбра, че тя, както и други участници в операцията, не разполага с универсално уоки-токи, с което беше възможно да се оперира на секретни честоти — само няколко души разполагаха с тях. Тази техническа ограниченост я изключваше от техния кръг.

Болд каза:

— Може да съм разбрал погрешно, но дали радиопредавателят в камиона ще може да...

— О, по дяволите, прав си — прекъсна го Лий. — Тя е ограничена в рамките на приемо-предаване на близко разстояние.

За да се минимизира радиотрафикът и да се предотврати възможността за подслушване от страна на медиите, за част от приемо-предавателите също бяха въведени ограничения.

Шосвиц се намеси:

— Значи пускаме съобщение по мрежата, че искаме Бранслонович да осъществи връзка с командния пулт. Това ще я накара да се върне в камиона или да се обади от уличен телефон и ще можем да я измъкнем оттам. Ясно ли е? — попита той реторично, като вниманието му вече беше насочено към практическото осъществяване на това. — Хайде, действай — нареди той на диспечера. После извърна глава и улови погледа на Болд. — Какво? — попита го, все така крещейки.

— Нищо не съм казал — сви рамене Болд.

Но вътре в себе си си помисли, че Бранслонович е помощник-детектив и е много добре запозната с полевите операции. Щом е така,

значи и друг път ѝ се е случвало да бъде търсена по този начин. Значи, продължи с предположенията си той, първия път, когато получи съобщение чрез универсално уоки-токи, тя щеше да го игнорира и по-късно да се оправдае с това, че връзката сигурно е била много лоша. Втория път може да се види принудена да се обади, но когато тя пожелае — и пак можеше да мине доста време, преди да го направи. При всеки нов призив да се обади щеше да се затвърждава и подозрението ѝ, че истинската причина за тези настойчиви обаждания е единствено обстоятелството, че се намира в опасна зона и тъй като е жена, ония идиоти начело на операцията искат да я изтеглят оттам. А истината беше, доколкото Болд можеше да схване, че тя най-вероятно *наистина* се намираше в опасна зона, на няколко пресечки от къщата му.

— Ти не си съгласен с мен — обяви Шосвиц, гледайки сержанта си.

— В такъв случай ще ми дадеш ли ключовете си? — каза Болд, изправяйки се от касетата и прегърбвайки се под ниския таван на микробуса.

Отначало усети нежеланието на Шосвиц, но промяната на изражението му подсказа решението на лейтенанта да подбира внимателно битките си — в този случай избраният от него вариант на действие можеше да не даде никакъв резултат, независимо от страстното му желание да не става така. Тъкмо затова подаде ключовете си на Болд. Разбраха се без думи, че Болд е решил сам да тръгне да търси Бранслонович. Лейтенантът не проумяваше какво точно може да е станало, но при всички положения Бранслонович беше в опасност. И Болд изглежда беше уверен в това.

Шосвиц насочи гнева си към диспечера. Още докато стъпваше на земята, Болд дочу как лейтенантът излая:

— Потърси я отново чрез уоки-токи.

Нощта беше безлунна — беше тъмно като в рог. Носеше се дъх на океан, размесен със студения въздух, който извика в съзнанието на Болд спомена за това как беше стоял веднъж на нос Алки и видял празните гнезда вместо очи на полуразложен труп.

Труп, помисли си той, и хукна към колата. Като с ток го прониза усещането, че може да е прекалено късно.

На Коул Роби непрогледната тъмнина под дърветата действаше успокоително. След минута му беше наредено да премине към използване на очилата за нощно виждане, което означаваше да се сложи край на използването на фенерчетата. Това беше умен ход от страна на командира на спасителния отряд, тъй като това позволяваше да се запази тайната за присъствието им на това място, тъй като всеки път, когато видеше припламваща светлинка, за него все едно беше да се използват уоки-токита.

Светът сега представляваше място, оцветено в черно и зелено, с няколко сенки в сиво. Стъблата на дърветата се извисяваха като черни царевични стъбла, за Коул Роби те изглеждаха като неравномерно наредени железни пръчки на решетка от затворническа килия. Трите измерения бяха редуцирани в две — имаше чувството като че влиза в двуизмерен черно-зелен образ на телевизор. С очилата за нощно виждане предметите и движенията се виждаха замъглени, а резките движения изобщо можеха и да не се регистрират. Говореше се, че във ФБР притежават нова разработка на очила за нощно виждане — в момента били подложени на *изпитания*, което беше евфемизъм за *единствено* право на собственост. За това, което имаше на разположение ФБР, другите се налагаше дълго да чакат.

Дойде вибриращ сигнал откъм дясната му страна. Коул го прие, изпрати в същата посока свой сигнал, след което го препредаде към полиция, който се намираше на двадесет и пет метра от лявата му страна. Докато правеше всичко това, му хрумна, че действа като на автопилот. Забеляза, че редицата им се разтегля, че разстоянията помежду им се увеличават. В скоро време щяха да излязат извън зоната на достъп на вибриращата сигнализация. Питаше се дали някой друг беше забелязал същото. Точно такива новобрански грешки костваха успеха на операцията. Точно вследствие на тази грешка можеше да се стигне и до убийство на човек.

Движеха се в северна посока, паркът се вливаше в квартала, разположен по склоновете на хълма, спускащ се към езеро Грийн. Светещите прозорци на къщите ослепяваха очилата за нощно виждане, прогаряха бяла дупка сред черно-зелената двуизмерност. След няколко подобни светлинни удара Коул Роби реши да се откаже от тях и ги побутна към върха на главата си. Предишният му опит с подобни

топки за голф, както наричаха белите петна помежду си в спасителния отряд, бяха научили Коул Роби, че е по-добре да се откаже от използването на очилата, щом като има все още къщи със светещи прозорци. Дали и другите, или поне някои от колегите му се бяха отказали от очилата, не знаеше и не би могъл и да знае. Разбира се, трябваше да поглежда през тях на всеки четири минути заради вибриращите сигнали, но във времето помежду тях предпочиташе тъмнината без посредник.

В този момент леко припламване на жълта светлина от фенерче високо сред клоните на отдалечено от него дърво го накара да спре. Светлина от самолет, примигнала между клоните, предположи той. Някакъв мокър обект на дървото, отразил светлина, дошла отдолу? Човек? За миг нахлути очилата, но после се отказа — предпочиташе да се довери на собствените си очи, тъй като периферното му зрение покриваше по-голямо поле. Не може да се ориентира точно къде беше... Шум на приближаващ самолет го убеди, че... *Още едно припламване на жълтата светлина!* На височина между десет и петнадесет метра високо в едно от дърветата, намиращо се на около петдесет метра точно пред него.

Натисна бутона на приспособлението, прикрепено към колана му, включвайки се по този начин на радиочестотата на спасителния отряд.

— Пост номер три — представи се той шепнешком. — Зрителен контакт с възможен подозрителен субект. Пет-нула метра. Точно пред мен, с малко отклонение наляво. Височина: едно-пет метра. Чакам нареждане.

— Всички да спрат — разнесе се гласът на командира в ухото на Коул.

Редицата замръзна, докато в същото време командирът се свърза с командния пулт в оперативния микробус — Коул знаеше какво щеше да се случи. Щяха да нареждат най-малко на четирима да се насочат към дървото.

С напътствието на Господ, помисли си Коул Роби, операцията свърши още в самото начало. Бяха открили търсения човек. Стоеше на мястото си, с очи, втренчени в онова невидимо дърво, надявайки се с огромна доза увереност, че това, което беше видял, няма нищо общо с

авиационния трафик, а преди всичко и единствено със заподозрения, когото бяха излезли да търсят.

И както се разбра впоследствие, именно заради пренебрежението му към очилата за нощно виждане, когато избухна огнената стихия, Коул Роби се оказа единственият полицаи от спасителния отряд, който беше без очила и не беше ослепен от ярката светлина; единственият полицаи на мястото на операцията, който се оказа способен да действа, да види въртящото се тяло, обхванато от пламъци, като подпалила се коледна елха.

След това, когато той се затича към облечената като с пламтяща оранжева дреха фигура, която се въртеше, като че танцувайки за първи път непознат танц, чу от нея да се носят крясъци — крясъци на жена. Това наистина беше *жена*. Жена, изгаряща от болка и страх. От огън. И което беше най-лошото, беше глас на приятел. Колкото повече се приближаваше, толкова повече се убеждаваше, че *това* — с всяка изминала минута заприличваща на не човек — беше гласът на помощник-детектив Кони Бранслонович.

Болд откри камиона на „Контрол по животните“ паркиран нагоре по хълма над къщата му, между „Грийнууд“, парк „Уудланд“ и съвсем близо до мястото, което бяха нарекли най-вероятният маршрут за бягство на подпалвача.

Огледа се из алеите, покрай къщите, нагоре и надолу по пътя, надявайки се все някъде да зърне Бранслонович. Носеше универсално уоки-токи в джоба на якето си, свързано с кабел към слуховото апаратче в ухото му. Надяваше се да чуе гласа на Бранслонович или на диспечера, обявяващ, че най-накрая е влязла във връзка. Вместо това чу нареждане за тридесет и четиримата полицаи да напуснат прикритието на автобусите и да затегнат мрежата около подпалвача. Операцията навлезе в решителната си фаза.

Радиоканалът преля от раздавани и потвърдени команди, след като цяла една малка армия униформени полицаи плъзна из улиците около къщата на Болд.

Членовете на спасителния отряд се намираха в парка, подредени в една линия, преграждайки пътя за отстъпление на подпалвача. Изведнъж всички тези усилия се сториха съвсем излишни на Болд,

така абсурдни. Защото бяха основани на предположението, че къщата му беше подготвена за взривяване със запалителната смес, намираща се някъде вътре в нея — нещо, което до този момент не беше доказано. В мислите си върна събитията назад, за да си припомни логиката на действията си, казвайки си в същото време, че това щеше да му потръбва впоследствие, за да защити взетото решение пред началниците. Но колкото повече претегляше умозаклученията си, толкова повече се убеждаваше, че е бил прав. Щом като униформените полицаи бяха пуснати в действие, значи всеки момент пожарните коли и подвижната лаборатория щяха да се озоват пред къщата му — факт, който със сигурност щеше да прогони подпалвача, ако приемеше за валидна и в този случай теорията, че подпалвачите обикновено наблюдават избухването на пожарите, които бяха подготвили. Макар да съзираше логиката, не беше сигурен, че това обяснение щеше да се възприеме от началниците. Лесно беше да убеди Шосвиц, но той и Шосвиц работеха вече дълго време заедно, бяха си изградили определени делови взаимоотношения и лейтенантът беше привикнал да се доверява, макар и неохотно, на логиката на своя сержант. Но това изобщо не означаваше, че и другите ще го разберат. Едва ли.

Непосредствената задача, с която беше дошъл тук, беше неразбираема и за самия него: налагаше се да мисли като полицай, за да се опита да възстанови маршрута на Бранслонович. Спря и се огледа наоколо, давайки си сметка каква тъмна нощ им се бе паднала за операцията. Извърна се към къщата си, гледайки я този път с други очи — като мишена. Подпалвачът щеше да поиска да си осигури добра видимост, а най-добра видимост можеше да му предложи само хълмът, което обясняваше местоположението на паркирания камион. Бранслонович веднага беше оценила важността на височината на този хълм. Ако подпалвачът искаше да види повече, отколкото само издигащи се в небето пламъци, тогава трябваше да отиде в парка. Болд се втурна към хълма, тичайки с все сила, привел се напред, питайки се как си беше позволил да надебелее до такава степен, обещавайки си да предприеме нещо по този повод. *Някой ден.*

Подпалвачът се нуждаеше от място с добра видимост, където можеше да се скрие — изоставена къща може би — или където можеше да застане, без да предизвика нечие подозрение — преструвайки се на елтехник, телефонен техник или кабелен техник.

Болд вдигна поглед нагоре и огледа района; не искаше обаче да стои така, зяпайки нагоре, от страх, че ще бъде забелязан, затова бързо се отказа от намеренията си. Заля го вълна на още по-силен страх — ако Бранслонович беше вървяла така, оглеждайки стълбовете, покривите, прозорците, може по този начин да се е издала. Може би, помисли си той, е постъпила достатъчно умно и го е правила в съпровод на думи от рода на: „Пис-пис, котенце“, или нещо подобно. Дали не е тръгнала и тя към парка?

Започна да катери хълма с малко по-забързани крачки, отколкото би подобавало на обикновен минувач. Прииска му се да извика:

— Обади се, Бранслонович. Обади се, Бранслонович.

Колкото по-нависоко се катереше, колкото повече къщи подминаваше, толкова повече го влечеше към парка. Само трябваше да пресече „Грийнууд“ и щеше да се озове сред тъмнината, където човек можеше да се крие на воля. Бранслонович може да се е почувствала по съвсем същия начин: защо да се мотае между къщите, след като само паркът предлагаше такова изобилие от подходящи места за криене? Освен това, продължи размишленията си Болд, за един служител на „Контрол по животните“ беше абсолютно естествено да претърсва парковете. Болд ускори ход. Бранслонович беше в парка — знаеше го, все едно някой му го беше съобщил, макар да не можеше да обясни откъде го знаеше. Знаеше го по същия начин, както знаеше и че къщата му е подготвена за взривяване.

Прекося тичешком „Грийнууд“, насърчавайки се мислено да се движи по-бързо и по-бързо.

Навлече в парка и продължи да бяга.

Чу гласа ѝ, преди да я види между стъблата на високите дървета. Намираше се може би на тридесет или малко повече метра пред него. Светлината на фенерчето ѝ беше насочена високо към клоните на дърветата, покрай които минаваше. Не можеше да я разпознае като Бранслонович, не и от такава голяма дистанция; но знаеше, че е *тя*. Беше като хрътка, уловила следата на подпалвача. Болд много добре я разбираше.

— Хей! Вие ли сте ловецът на кучета? — извика той, стараяйки се да ѝ подсказе по този начин, че знае коя е, и едновременно с това постъпвайки като истински професионалист по време на операция. — Вие ли търсите добермана?

Тя изглежда не го чуваше, гласът му се губеше между дърветата. Той си пое дълбоко въздух, за да извика по-силно, но преди още да оформи устните си за първия звук, от земята от дясната ѝ страна се надигна огнен гейзер. Беше стъпила върху жица или върху самия детонатор.

Фигурата пред него беше моментално подхваната от синкаво-жълти пламъци, както и стъблото на най-близкото дърво. Завъртя се веднъж, с протегнати настрани ръце, и извика за помощ — вик на пареща болка и ужас. След което му се стори, че тя експлодира, от олюляващото ѝ се тяло се разхвърчаха синьо-жълти светещи късчета, прилични на разпукващ се букет от фойерверки на фона на тъмната гора. А това, което остана от тялото ѝ, се залюля напред и рухна. Кората на съседното дърво експлодира в тъмнорвено — като че беше съдържала гориво, а не живо дърво вътре в себе си — изпълвайки тишината на нощта с шумове, прилични на топовни гърмежи. Ударната вълна лиши Болд от равновесие и го изхвърли, поваляйки го по гръб, на разстояние десет метра от мястото, където беше стоял. Имаше чувството, че е ослепял, оглушал и като че гърбът му беше пречупен на няколко места. Откъм Бранслонович се раздаде един последен смразяващ кръвта крясък; как беше възможно това, след като почти нищо не беше останало от нея. Тази мисъл порази Болд както легеше върху влажния килим от нападали листа, а ушите му се пълнеха с последния стон, възвестил края на жизнения път на Бранслонович.

В далечината се чуваха сирените на пожарните коли.

Лу Болд успя да извади оръжието си, мислейки си в същото време, че за цялата му кариера на полицаи му се беше случвало да стреля само три пъти. Прицели се към звездите и изстреля патроните си на три равномерно разпределени една след друга серии. Ако имаше късмет, някой щеше да го чуе и открие, преди да изгори цялата гора и той вътре в нея.

Коул Роби видя как Бранслонович се завърта, стълбче ослепителна светлина, разлетяваща се настрани като искрици огън в запалена камина, устремяващи се надолу като падащи звезди. Редом с нея изригна още един стълб ослепителна светлина. Какофонията от звуци, нахлула в ушите му, го влуди и обърка, командирът му със

сигурност си беше сложил очилата за нощно виждане и беше като ослепен от избухналия пожар. Коул Роби чу три последователни серии от изстрели, изтръгна слуховото апаратче от ухото си и хукна към огъня, мислейки си в същото време, че *има някой друг там*.

В същия този миг улови прехвъркването на нечия сянка в самия край на огнения ад и машинално го идентифицира като подозрителен обект — *човешка фигура* — отдалечаваща се от пожара в посока, падаща се от лявата му страна. И след това като че изчезна от полезрението му, светлината на пожара беше толкова интензивна, така ярка, че причиняваше временна слепота — като от светкавица на фотоапарат. Резултатът беше, че всичко пред погледа на Роби се превърна в колаж от разкривени, стелещи се на фона на гората сенки, странно преплетени и обграждащи го отвсякъде, сякаш се беше озовал в основата на пухкава четка, опитвайки се да прогледне измежду жилавите ѝ косми.

Коул беше тренирал колективни спортове, докато беше в гимназията, и в колежа след това, тренираният усет от онова време го люшна наляво към предполагаемия маршрут, по който би се придвижила забелязаната фигура, базирайки се на това, което за миг беше видял. Само след няколко крачки съзнателните мисли го напуснаха и той отново се отдаде във властта на силата, която напътстваше живота му. Тичаше между дърветата със скоростта на вятъра, освободен от колебанията си, от размишленията си, от преценките си. И като че да потвърди правилността на неговото поведение, в полезрението му отново попадна фигурата, насочила се надясно от него. Усети как, без да мисли, отпуска ръка върху оръжието си. След което все тази сила вместо него извади зашеметяващото оръжие — на вид подобно на голям револвер, но изстрелващ двадесет хиляди волта вместо куршуми. Трябваше да стреля най-много на петнадесет метра разстояние от обекта — между пет и десет метра беше най-добре, за да се гарантира точност — докато двете миниатюрни жици пренесяха заряда до индукционните накрайници на изстрелвания електрод. Веднъж улучен, обектът се строполяваше в безсъзнание за период от четири до петнадесет минути, поразен от електрическия ток. Щеше да го залови жив; щеше да отведе в полицията *арестант*, а не труп.

Беше изгубил чувство за време, можеше да си даде сметка, че то все пак тече заради променящите се сенки, звуци и цветове на разразилия се пожар. Със същата ръка, с която беше опипал за момент зашеметяващото оръжие, натисна бутона на радиопредавателя и изрече със задъхващ се глас:

— Пост номер три. Забелязан съмнителен субект. Преследвам го. Стрелям със зашеметителя.

Без да знае дали наистина е така, защото беше загубил чувството за време, за Коул Роби всичко протече по-бързо. Посред смесицата от движещи се сенки, трепкащи светлини и бягаща фигура, насочила се към някаква набеязана цел, която щеше да я изведе точно на пътя му, Коул се усети част от гората, спокоен и освободен от страх.

Съмнителният субект го приближаваше бързо откъм дясната му страна.

Коул спря, наби крак в размекнатата почва, отпусна се на едно коляно, улови зашеметителя, прицели се право пред себе си и натисна спусъка. Видя как двете жички припламнаха съвсем леко на фона на ослепителната светлина от пожара и изстреляният електрод излетя във въздуха. Непознатият, както тичаше, не забелязвайки Коул, се спъна, улови се за един нисък клон, извивайки го пред себе си, точно в този клон се заби летящият електрод, отклонявайки го по този начин от тялото на непознатия. Той като че все така не забеляза Коул и продължи да тича, без да намалява ход. Полицаят пусна зашеметителя, протегна ръка към револвера си още докато се изправяше на два крака и се прицели в гръб на тичащата фигура. Внезапната поява на кръгли бели светлини посред тъмнината го накара да осъзнае, че няма да може да стреля с бойни патрони, освен може би като предупредителни изстрели, тъй като там се намираха неговите колеги. Коул, който тичаше бързо, мигновено се спусна след съмнителния субект, улови висящото слухово апаратче и го напъха отново в ухото си. В този миг се оказа, че фигурата, която преследваше, като че е изчезнала вдън земя. Сигурно се беше притаил до някое дърво, там някъде напред. Коул инстинктивно залегна върху килима от нападали листа, предчувствайки колективни изстрели. Натисна бутона на радиопредавателя и каза:

— Пост номер три. Загасете фенерчетата. Използвайте инфрачервените уреди и не стреляйте. Повтарям, не стреляйте.

Прието?

— Прието, пост номер три.

Сред приспособленията, които бяха на въоръжение в спасителния отряд, имаше и уреди, с помощта на които можеше да се регистрира човешко присъствие чрез замерване на излъчваната топлина от него. Инфрачервените уреди позволяваха по този начин точно прицелване и в най-черната нощ; единственият им недостатък беше, че не можеха да различат животно от човек, и понякога вместо преследвания човек жертва падаше сърна или куче. Това, което Коул предложи и командирът на свой ред заповяда да се направи, беше с помощта на тези уреди да се направи опит да се открие тяло, излъчващо топлина, надявайки се то да принадлежи на човека, когото току-що беше изгубил от погледа си. Ако Коул Роби видеше и една точица червена светлина върху собственото си тяло, щеше да съобщи, че са на *погрешна следа*. Светлините на фенерчетата изгаснаха като по команда. Между Болд и рехавата редица негови колеги се спотайваше съмнителният субект.

С напрегнати до крайност сетива Коул се изправи на крака и се пригответи да върви напред. В същия този момент, ненаправил и крачка, усети, че чувствата му са взели връх в него, че е загубил магическата връзка със силата, която го владееше, която го напътстваше, на която разчиташе, източник на всичко добро в неговия живот.

Непознатият го връхлетя отгоре, абсолютно неочаквано, изпадащ от тъмнината върху Коул Роби със сила и решимост, причиняваща болка. Чифт ръце се стовариха върху главата му — едната го улови за брадичката, другата го натисна силно в основата на темето. Коул Роби се отпусна на земята, по очи, все още зашеметен от удара, неспособен да мобилизира отново сетивата си. Познаваше много добре тази хватка — знаеше какво ще последва. Намерението на нападателя му беше да му пречупи врата с едно само завъртане на главата, и на гръбначния стълб, и да го остави да лежи като труп. Коул можеше да провали плана му, ако успееше да предвиди посоката на въртене. Но за това нямаше време. „Господи, помогни ми“ — примоли се вътрешният му глас и той изви брадичка наляво, в същия момент, когато и нападателят му направи съвсем същото.

Хората след това щяха да кажат, че Роби инстинктивно е усетил в каква посока е решил да действа онзи мъж; че мозъкът му е

регистрирал, че пръстите му са били опрени в дясната страна на лицето, а това свидетелстваше, че мъжът е левак и е решил да върти наляво; това, като се има предвид и какъв избор беше направил Роби, само доказвало, че маневрата е била до голяма степен предвидима. Щяха да кажат, че всички тези тренировки, цялото това обучение и опитът са спасили живота на полица. Ужасяващото пукане, което нападателят чу, не беше от счупване на врата, а от счупената му челюст. Коул Роби щеше да може да пие само от сламка през следващите осем седмици, но щеше да живее; щеше да ходи; щеше да тича с дъщеря си и да се люби с жена си. И щеше да знае, да е убеден до края на дните си, че моментът на вземане на решение нямаше нищо общо с тренировките или опита, а се дължеше на онези последни, молитвени думи, които беше изрекъл вътре в себе си, преди да вземе самото решение.

Нападателят се втурна през гората, насочвайки се обратно към пожара, който сам беше подпалил, може би съзнавайки, че уредите, с помощта на които се откриваше тяло, излъчващо топлина, ставаха неизползваеми пред мощта на огъня, а може просто и той да имаше късмет при вземането на това решение. Коул Роби го наблюдаваше как тича. В тази нощ той беше последният човек, видял подпалвача.

Болд беше в добро състояние. След като беше изстрелял всичките тези патрони, веднага съжали, че го беше направил, тъй като не желаше да се окаже в положение, когато се нуждае от нечия помощ. Разразилият се пожар беше вселил в душата му такъв страх, който го беше принудил да се държи така; иначе той не се страхуваше от нищо, единствено огънят можеше да го смути и обърка. Претърколи се по корем и се изправи на колене. Към това го бяха подтикнали сирените на прииждащите пожарни и полицейски коли. Надигна се с мъка, провери ребра, гръб и прие, че нищо не му се е случило. Сигурно щеше да се окаже, че е в синини, в такъв случай една вана щеше да му свърши добра работа, нямаше да се остави в ръцете на лекари. А обяснението му за предупредителните изстрели щеше да бъде, че по това време е лежал на земята, без да може да помръдне. Истината винаги беше за предпочитане.

Екипите пожарникари се заловиха да гасят това, което беше останало от пожара. Странно, това, което беше започнало като заслепяващ ад, бързо като че се бе изчерпало и свело до едно само горящо дърво и няколко димящи храсти наоколо. След като нито детонатор, нито метална кутия или поне бидонче не бяха открити на мястото на пожара, специалистите по палежите се заеха да градят хипотези. Но след като никакво физическо доказателство за наличие на палеж не се откри, освен няколко счупени стъкълца много след тази нощ, пожарът, който беше погълнал и убил детектив Констанс Бранслонович, беше класифициран като палеж от съмнителен произход, причинил убийство.

Сиятълските медии работеха съвместно с пазещите закона органи. За този тип взаимоотношения беше особено благодарна градската управа. Тъй като медиите имаха силата да убиват, стига да го пожелаеха. *Нощта на горящото дърво*, както стана известна между органите на закона, беше изключение от правилото. Тъмночервеният стълб беше видян на около седем километра околоръст и беше установено, че се беше издигнал на близо стотина метра във въздуха. Един очевидец беше сравнил огнения стълб с високата сграда на обсерваторията, но това беше твърде преувеличено, и на сведенията му не беше обърнато внимание. Докато пожарът в парка и смъртта на служител от „Контрол по животните“ (съществуваше споразумение да не се обявява истинската самоличност на Бранслонович) бяха отразени в новините в единадесет часа и върху първите страници на сутрешните вестници, то за Болд не беше споменато нищо, тъй като съществуваше споразумение с пресата да не се издава местонахождението на представители на властта от съображения за сигурност. Сапърската група, екипът по идентифициране и специализираното звено по палежите към експертната група при градския съд, в това число и Стивън Гарман, се бяха скупчили около къщата на Болд — в единадесет и четиридесет и пет вечерта, тридесет минути след като и последната пожарна кола беше напуснала парк „Уудланд“. Сапърите с кучетата влязоха първи, душейки около вратите, прозорците, ключовете за лампите и пода за евентуални детонатори и кабели. След тях в къщата влязоха специалистите от експертната група. Нищо, което

да подсказва, че сградата предстои да бъде опожарена, не беше открито.

В един часа през нощта се зае за работа и екипът по идентифициране на Бърни Лофгрийн, започвайки от тревната площ и двора. Бяха направени отливки от отпечатъците от стълбата, тъй като Лофгрийн се беше съгласил с мнението на Болд, че отпечатъците са *най-постоянното* в този случай — впоследствие потвърдено чрез сравнителен анализ.

В момента, в който Болд влезе в къщата си, там се намираха девет души, в това число елинженер, който използваше някакъв сложен вид фазомер, и дърводелец, който пробиваше дупки във всяка стена, така че оттам да мине кабелът на фиброоптичната камера и да се провери вътрешността на самите стени. В резултат на тази проверка се установи, че сградата е с много добра изолация, в една от стените беше открит напъхан вестник от хиляда деветстотин двадесет и втора година, както и отвертка „Стенли“, по всяка вероятност също от онова време. В края на този тричасов интензивен и щателен оглед шефът на сапъорската група и Лофгрийн дръпнаха Болд настрана и обявиха къщата му за чиста, което след подобна намеса от тяхна страна едва ли беше валидно във всякакъв смисъл. По-щателен оглед на стената, върху която е била подпряна стълбата, щяха да направят на дневна светлина, така че на Болд беше наредено да преспи на друго място, макар нищо подозрително да не беше открито.

Гарман, който се беше приближил до тях, каза:

— Появата на жена ти най-вероятно е осуетила плановете на подпалвача.

Болд не се чувстваше комфортно в присъствието на Гарман. Сержантът промърмори нещо в отговор, но никой не разбра какво точно каза.

Лофгрийн веднага направи заключение в типичен стил:

— Това може да обясни откриването на отпечатъците и помага да се разбере отсъствието на запалително вещество.

— Но не обяснява това, което се случи в гората — противопостави им се Болд.

Детектив по палезите Нийл Бейън отбеляза:

— А би могло! Не знаем кой е бил там, да приемем засега, че е самият подпалвач, застанал да чака и наблюдава. Защо да не е чакал

удобен момент да се върне и да подготви къщата за взривяване? Да си довърши работата.

На Болд му се прииска всички да напуснат къщата му, иначе той щеше да излезе. Искаше му се да остане на спокойствие и тишина. Бранслонович беше мъртва, Роби беше в спешното отделение, с оперирана челюст. Нямахте доказателство, че къщата му е била заредена с гориво. Искане от него да повярва, че подпалвачът беше отишъл в онази гора, за да наблюдава кога ще му се отдаде случай да се върне и да си довърши работата. Не му харесваше всичко това.

Шосвиц поиска да се видят в офиса му рано сутринта. Болд се притесни дали няма да му отнемат случая — случай, с който той не беше искал отначало да се заема, но в който вече се чувстваше лично замесен, за да го прехвърлят на някой друг. Тридесет минути по-късно и последният от среднощните му посетители прекрачи прага на предната врата на къщата. Болд заключи след тях и се обади в къщата на Уили и Сюзан, където се намираше Лиз, и ги събуди. Половин час разказва на жена си какво се беше случило, доколкото му беше възможно да го опише и изрази. Усещаше се притеснен и засрамен заради това, което беше причинил на семейството си. Тя му каза, че децата спят и че ще остане у Сюзан.

Болд ѝ промълви тихо:

— Мисля, че ще е най-добре да отидеш на вилата.

— Искаш да кажеш, тримата да отидем на вилата.

— Да.

— Ти ме плашиш.

— Съжалявам.

Беше си приготвил всякакви отговори, с които да я утеши и успокои. През годините на службата му в полицията досега бяха имали късмет, че нищо подобно не им се беше случвало. Усети, че му се иска да сподели с Лиз гледката на горящата Бранслонович — защото това беше единственият начин да ѝ обясни съвсем точно какво се беше случило — не за да я изплаши още повече, а защото имаше нужда да разкаже на някого, имаше нужда да излее поне част от гнева и страха, които насилствената смърт беше надигнала у него. Беше я виждал как танцува — жълта, синя, след това бяла. Беше чул онзи неин вик.

— Там ли си още? — попита тя.

— Аха. Тук съм.

— Искаш ли да дойдеш? Да спиш при мен? Настаниха ме в стаята им за гости.

Съпругата му го канеше да спи *при нея*, да я вземе в прегръдките си, да я успокои. Това му стигаше. И ѝ го каза.

— Но ще останеш *там* — каза тя.

— Не бих могъл да заспя даже и да се опитам. Ще отида в полицията, ще се опитам да помисля отново.

Искаше отново да погледне последното писмо, което беше получил Гарман.

— Бих предпочела да се отърва от къщата, разбираш ли ме? Бих искала... сериозно го мисля! Искане ми се да беше подпалил къщата и да ни остави на мира.

Болд запази мълчание и остана така известно време.

— Много добре разбирам какво значи това твое мълчание. Искаш да ми кажеш, че той не иска къщата, а теб. — Тя въздъхна. — О, господи...

— Нищо не съм казал.

— Той иска теб. Така ли е?

— Не знаем какво иска. Не знаем кой е. Знаем съвсем малко.

— Да не е някой, когото си отстранил някога?

— Съмнявам се.

— Мразя всичко това. Ами ако просто напуснеш и отново се заловиш с пианото? Свикай пресконференция и го обяви на всеослушание. Ще се справим само с моята заплата. Знаеш, че можем да се справим. Зная, че сега имаме и Сара, че ни е по-трудно...

— Лиз... — прекъсна я той.

— Господи! Господи... Какво ще правим?

— Можеш ли да си вземеш отпуск?

— Имам още седмици от миналата година.

— Имаш ли нещо против да си вземеш отпуск?

— И да се разделя с любимата си къща? Разбира се, че имам нещо против — упрекна го тя. Искаше му се да престане. — Не, любов моя, нямам нищо против. Разбира се, че нямам. Но бих искала и ти да бъдеш с нас.

— Шерифският отдел ще поеме грижата да наблюдава шосето. И вилата също, по всяка вероятност.

— О, господи! Не мога да повярвам, че подобно нещо се случва точно с нас.

— Сюзан ще може ли да ти помогне?

— Мога да я попитам. Предполагам, че ще може. Обичам те — отрони тя някак срамежливо. — Господи, колко те обичам...

— Музика, която гали ушите ми — прошепна той като в микрофон.

— Винаги, завинаги — добави тя.

— Когато всичко свърши — сякаш разсъди на глас Болд, — ще погледнем назад и изминалите месеци ще ни се сторят съвсем различни.

— Трябва да поговорим — изведнъж каза тя и това отекна в него като признание, сърцето му сякаш щеше да изскочи от гърдите му.

— Аха — съгласи се той.

И ако сълзите издаваха шум, докато се стичаха по бузите, значи тя беше чула как той плаче.

— Ти си удивителен. — Гласът ѝ като че увисна по средата на интонацията. — Казвала ли съм ти напоследък какъв удивителен човек си ти? Какъв изключителен човек си?

— Малко надебелял — вметна той и предизвика смеха ѝ с цяло гърло.

— Не и за мен — отвърна му.

— Обичам те, Елизабет.

— Поспи, ако можеш.

И сложиха край на разговора.

Болд пренебрегна всякакви предупреждения и си взе дълга и гореща вана — в старата седяща вана, която бяха заварили в къщата, източвайки на два пъти гореща вода от крана, за да се натопли хубаво. След като приключи, извади запушалката. След десетина минути ваната все още беше наполовина пълна. Той затърси из къщата камбана за отводняване, но не откри нищо подобно. Никаква камбана в цялата къща!

Водата в пълната с немити съдове кухненска мивка също не се беше оттекла, но той не забеляза. Приготи се и се запъти към центъра на града, готов за плашещата го среща с Шосвиц рано сутринта.

31.

Смъртта на колега беше като смърт в семейството. В полицейското управление — Сياتъл, смъртните случаи по време на изпълнение на служебните задължения бяха изключително редки. За двадесет и четири години в полицията Болд беше присъствал само на три такива погребения. Организирани повече като процесии, а не само като погребения, те се превръщаха в част от колективната памет на града. Спускаха се знамена, затваряха се улици, а от един от хълмовете, високо над града, далеч от бясната конкуренция и всекидневната суетня, прокълняваха изстрели от насочени към сивото небе револвери в смразяващ унисон.

На изгрев-слънце на следващия ден след неуспешния опит за залавяне на подпалвача всички екипи се изтеглиха от парка и дома на Болд. Единствено ленти в жълто и черно, опасани навсякъде, напомняха за доскорошното полицейско присъствие. Само една обходна полицейска двойка курсираше между двете местопрестъпления. Специалистите по идентифицирането бяха предупредени да се върнат за оглед и на двете места още с първия слънчев лъч.

Болд беше издал тази заповед. Може би това беше заради погледа, който Шосвиц му беше отправил в оперативния микробус точно преди операцията да започне. Може би беше заради призрачния танц на Бранслонович между високите дървета. Може би беше заради това, че беше станал свидетел на смъртта на Бранслонович секунди по-късно. Каквато и да беше причината, Болд се чувстваше пряко отговорен за нейната смърт. Картината на нейното гърчещо се тяло и ръце, разперени в кръстен знак, се беше запечатала дълбоко в съзнанието му и не му даваше покой. Насън или наяве, нямаше значение, картината стоеше пред очите му. Живееше с нея. Или поне трябваше да опита.

Най-голямо огорчение у него предизвикваше фактът, че единственият свидетел — полицаят от спасителния отряд на име Роби,

беше с лошо счупена челюст и не можеше да говори. А в собственоръчно написаната бележка твърдеше, че не е успял да види много добре заподозрения.

Болд беше като омагьосан от парка. Вмъкна се в ограденото с лента място, незабелязан от никого. Над него оголените от есента клони на широколистните дървета замрежваха руменината на приказно красивия изгрев, пръскащ щедро светлината на деня върху безбрежната гора. Боровете и кедрите пъчеха величествена снага. Болд вървеше сред нападалите листа и линеещите бурени и храсти, странейки от утъпканата часове по-рано от десетки угрижени пожарникари и полицаи пътека. Беше предпочел сам да си прокарва път — символизъм, не изгубил значение за него. Независимо че нямаше да се размине без съвместна работа по разследването на смъртта на Бранслонович, Болд беше сигурен, че ще може да се откопчи на свобода от Шосвиц и от неминуемите брифинги и оперативки. Ако бъдеше обявен за единствено отговорен за безразсъдната и необмислено подготвена операция, възможно беше да го отстранят временно от работа, оформяйки го като неплатен отпуск, или даже да поискат да напусне. По-силно от всичко досега изминалите няколко часа накараха Болд да си даде ясно сметка за това какви бяха позициите му, преди да го повишат и направят ръководител на група. Дължеше се на факта, че тогава беше полицаят с най-дълъг стаж в отдел „Убийства“, наричан *ветерана на службата*, и на настроението в отдела да преоткрие сам себе си и да се реорганизира, възникнало като последица от разкритие за корупция и неефективна работа в други отдели в полицейското управление. Именно тези отдели, чиито кадри заради спецификата на работата им бяха постоянно изложени на опасности и съблазни.

Обгорялата част от гората поразяваше с вида си — приличаше на раково образувание. Болд вървеше натам, широко отворил очи, готови да съзрат и най-минималното доказателство за човешко присъствие. Подпалвачът беше преминал през този район и независимо че след него бяха шарили пожарникари, медици и полицаи, Болд допускаше възможността, вероятността, нещичко, някакво доказателство да е останало, както винаги се оказваше в такива случаи.

Обиколи няколко пъти, но не откри нищо — нито в района на пожара, нито наоколо, обаче въображението му започна да си

представя как убиецът се крие тук. В същото време се движеше към мисления център, описвайки кръгове с все по-намаляващ радиус — също като годишните кръгове по пъновете на отсечените дървета. В центъра на района, представляващ кръг с диаметър около четири метра, засипан със сиво-бяла пепел, се издигаха две дървета, останали незасегнати, само с едва обгоряла кора — издигаха се на височина между три и седем метра. Докато правеше огледа, Болд оцени гениалността на извършеното — подпалвачът беше изгорил всички и всякакви доказателства за присъствието му заедно с Бранслонович на това място. Превъзходно свършена работа. Още едно потвърждение, помисли си сержантът, за предварителна подготовка, за предумисъл. Не искаше такъв силен враг, би предпочел един невеж, спонтанен, мятащ се между грешките си социопат, абсолютно немарлив към евентуалните улики и доказателства, които би оставил след себе си.

Навличайки кожата на намеренията и мотивите на подпалвача — подобна стъпка беше много важна за всяко едно разследване — Болд се замята ту наляво, ту надясно, на една страна, на друга страна в опит да открие място, откъдето се вижда най-добре собствената му къща. Виждаше единствено шосе „Фини“ и чуваше шума от трафика около „Грийнууд“. Погледна нагоре.

Това просто движение предизвика у него прилив на мисли и чувства, които му вдъхнаха абсолютна сигурност, че подпалвачът е бил покатерен на едно от дърветата. Бранслонович се е оказала под него и той я е поразил. Долните клони на двете дървета бяха покрити със сажди. Болд направи подробен оглед и на двете дървета — клоните на по-близкото до него дърво бяха ниско разположени и нагъсто един до друг — беше лесно човек да се покатери на голяма височина. Болд точно това и направи. С разположението си клоните наподобяваха стъпала на истинска стълба. Да пази равновесие се оказа мъчително изпитание за него — заради понаедриялата му фигура. След всеки изкачен клон гледката ставаше все по-добра. Ръцете и дрехите му станаха целите в сажди. Вече преодоля три метра... четири метра... пет метра... И все още не се виждаше вторият етаж на къщата му. Покатери се на още едно клонче, и още едно — успявайки все още да потиска страха си от височината, само леко му се виеше свят и стомахът му се бунтуваше. Докато се катереше, нито за миг не погледна надолу, гледаше само надалеч. И изведнъж на около половин

километър разстояние съзря покрива на собствената си къща. Тази гледка като че го зареди с допълнителна енергия. Смени фокуса на погледа си, търсейки следващия клон, и точно пред очите си видя прясно издълбани букви и цифри, непокрити от саждите: „дАн 3:94“.

Стисна здраво клоните, за които току-що се беше уловил с ръце, и известно време остана така загледан в надписа; сърцето му лудо биеше. Оттук се откриваше съвсем друга перспектива — къщата му изцяло попадеше в полезрението му. Усети страхотен прилив на адреналин. Подпалвачът беше стоял точно тук, на това място.

В мига, след като скочи на земята, извади мобифона си. Поиска да го свържат с Ла Моя и му нареди без предисловия:

— Чакай ме при „Пожара Инрайт“ и си носи туристически обувки.

— Туристически обувки?! — възмути се детективът.

— Аха — отрязва опита му за протест Болд. — Не те виждам как ще се катериш по дърветата с каубойските си ботуши.

32.

— Три различни цитата от Библията — каза Дафи от срещуположния край на голямата маса в заседателната зала на петия етаж. Без да вдига глава от Библията пред себе си, тя продължи: — „Книга на пророк Даниил“, глава трета, стих деветдесет и четири, според указанието, издълбано на дървото, откъдето се вижда къщата на Болд: „И като се събраха сатрапи, наместници, военачалници и съветници цареви, видяха, че върху телата на тия мъже огънят не е имал сила, дори космите на главата не бяха опърлени, и дрехите им не бяха изменени, и дори миризма от изгорено нямаше от тях“.

Тя продължи:

— Има предвид точно нас — полицията, пожарникарите — *наместници, военачалници*. Този цитат е абсолютно различен от другите два цитата, в които се говори за възмездие. Надписът на дървото, от което се вижда къщата на Дороти Инрайт, сочи „Книга на пророка Йезекиил“, глава дваисет и четвърта, стих дванайсти: „Ще изгорят с огън твоите къщи и ще извършат над тебе съд пред очите на много жени; и ще туря край на твоето блудство“.

— На тоя май съвсем му е врътнала чивията — нарочно каза Ла Моя, за да я подразни.

— Гневът му е насочен към жена. Това ще ни помогне много.

— На теб може би — каза Ла Моя. — На мен никак.

Болд и Ла Моя бяха целите омазани в сажди — дрехите, ръцете и лицата им. Намирането на другите два цитата им беше отнело доста време, но не се бе оказало чак толкова трудно. Първо бяха определили кои са най-високите места в близост до къщите на пострадалите, после се бяха огледали за най-високите дървета и то тези, катеренето по които не представляваше никаква трудност. Двамата общо бяха щурмували осем дървета — две с изглед към дома на Инрайт и шест с изглед към къщата на Хейфиц. Ла Моя беше открил и двата издълбани надписа.

— За мен — за нас — са интересни не толкова надписите и цитатите, а фактът, че този подпалвач е наблюдавал пожарите си, или ако трябва да го изразя по друг начин, осигурил си е визуален достъп до тях. Значи е човек, който изпитва слабост към пожарите, обича огъня.

— А може да ги е подпалил именно оттам — предположи Ла Моя. — Разстоянието е само половин най-много един километър, като се има предвид и разликата във височината — напомни той. — Даже и най-загубеният запалителен механизъм от типа „направи си сам“ с дистанционен радиоконтрол може да се справи на такова разстояние.

— Има при себе си също и някакъв вид течено запалително вещество — продължи нишката на разсъждение Болд. — За да го използва по начина, по който го използва върху Бранслонович, смятам.

— Или за отвличане на вниманието — предположи Ла Моя.

— Значи той планира всичко предварително — обобщи Дафи, — което не е нещо ново за мен. Освен това е воайор, което, както сме имали възможност да се убедим, е нещо типично за подпалвачите. Но това, което е изненадващо за мен, са библейските цитати. Поетичните цитати от писмата насочваха към интелигентен човек, завършил колеж, начетен и ерудиран; използването на цитати от Библията обикновено е породено от различен вид психика, на психично разстроен човек.

— Поборник за Бога — изрече Ла Моя, знаейки много добре нетърпимостта на Дафи към подобни класификации. — Абсолютен маниак. Превъртял. Побеснял психопат. Може още да изреждам. Макар че и така всичко е ясно, нали?

И той се подсмихна подигравателно на психоложката. Независимо от приятелството помежду им Ла Моя и Дафи редовно се спречкваха на тема *престъпна психика*.

— И къде ще ни отведе всичко това? — попита Болд, не обръщайки внимание на заяждането на Ла Моя, надявайки се двамата да не се счепкат точно сега.

Откриването на издълбаните букви и цифри в кората на дърветата беше превърнало убиеца от призрак в човек за Болд. А освен отпечатъците от стълбата имаше и описанието на Лиз за слаб мъж в дънки и тъмна фланела. Колкото повече образът на убиеца се проясняваше, толкова по-силно обладан от желание да го открие се усещаше Болд.

— Третият цитат, който получихме вчера, е от Ницше. И е придружен не от разтопена пластмаса, а от разтопен метал. — След тези думи се обърна към Болд и заговори с известна предпазливост в тона: — Ако ти не беше направил откритието си вчера вечерта, може би нямаше да знаем значението на замяната на пластмасата с метал. Ако екипът на Лофгрийн не беше така зает да обработва новите събрани улики и доказателства, може би щеше да има време да провери и този разтопен метал, а аз съм сигурна какво щяха да открият. Спомнете си като деца — въпросът й беше насочен и към двамата, — когато сте играли на монополи, кои части можеха да се местят?

— Колата! — възкликна Ла Моя.

— От метал — отвърна Дафи. — Олово? Алуминий? Няма значение. Посланието е просто: в монополи изработени от метал са играчите. — Извърна се към Болд и продължи: — Ти си *играчът* в това разследване. Подпалвачът е намерил начин да разграничи една от жертвите си от събирателното понятие *къща* и да го определи по-точно — *играчът*. А по-точно от това няма — играчът си ти — каза тя, срещайки погледа на Болд. — Шосвиц разтръби името ти на всички възможни пресконференции.

— По дяволите! — изруга Ла Моя.

Дафи беше предупредила Болд, че може да бъде набелязан за жертва, но никой не я беше послушал.

Тя продължи:

— Важното в този случай е не само че е набелязал за жертва човека, който води разследването срещу него, а и решението да наблюдава самата реализация на плана си. Семейството ти е било в къщата — припомни му тя. — Щеше ли да доведе нещата докрай, ако имаше такава възможност? — Дафи обичаше да теоретизира. — Запалил е две жени, след като се е уверил, че са останали сами, без децата си, което също доказва, че наблюдава къщите непосредствено преди да задейства запалителния механизъм. Той не иска да убива деца. Това е много важно, много показателно. Нещо, което много добре разбирам. Той има съвест, Лу, което, да си кажем направо, го прави много по-опасен. Не е никакъв побеснял психопат — подхвърли тя иронично към Ла Моя, — а нещо много по-лошо. Намерението да отстрани водещия следовател ме кара да мисля за него като за човек с

грандиозен план, някой, на когото е нужно време, който иска да спечели по този начин време. Защо? — зададе тя реторичен въпрос. — За да постигне по-голяма цел? Да убие повече жени? Да изгори повече къщи? Кой знае? Но при всички случаи ще бъде нещо грандиозно. *Смайващо*.

Болд повече не го свърташе на едно място. Стана и закрачи из залата. *Чудовище*, помисли си той, независимо как щеше да го нарече Дафи.

— Като започнеш да говориш така — изглежда я Ла Моя, — и ми се завива свят. Направо се изприщвам. Това са си само твои предположения, нали? Защото не може да е така! Според думите ти излиза, че е абсолютно извратен.

— Това е хипотеза изцяло от психологическа гледна точка — отвърна вместо нея Болд.

Не искаше да й казва, че и той се усеща изключително напрегнат и притеснен. Дали изтиканите по ъглите на душата му бесове се опитваха да се освободят от изгнанието си? Не можеше да реши. Но вътре в него вреше и кипеше, сякаш беше ял развалена храна.

— Съветът ми е — погледна ги сериозно Дафи — да работим едновременно по всички аспекти на този случай. И да мобилизираме колкото се може повече хора за тази цел.

— Аз работя по шестнайсет часа на ден — оплака се Ла Моя. — Хвърлям се като змей във всяка задача, преравям земята, за да изнамеря всичките тези сведения. Даже се катеря по дърветата и сега имам сажди в косата и елхови иглички в панталоните си. Не ми казвай, че трябва да се напъваме още. Нали щеше да ни доведеш някакъв свидетел, дете някакво. Какво стана?

— По-спокойно — скастри го Болд. — Какъв е този странен начин да демонстрирате приятелските си чувства?

Дафи беше настръхнала срещу детектива.

— Ще ви го осигуря свидетеля — обяви тя с рязък тон. — Имаше много по-важни неща да се свършат.

— Ама разбира се — изръмжа Ла Моя.

— Деца, деца — намеси се Болд.

Дафи скочи от стола си и с един замах подхвана пръснатите си записки.

— Ще ви го осигуря свидетеля — повтори тя.

После с гръм и трясък напусна залата.

— Доволен ли си? — попита Болд детектива, който изглеждаше наистина доволен.

— Страаашно — проточи ухилен Ла Моя. — Забелязал ли си, че като се ядосва, зърната й щръкват?

— Успокой се. И стига вече. — Болд не обичаше ролята на учителя, който въдворява ред. Затова реши да разбере какво се крие зад хвалбите на Ла Моя. — Какви са *всичките тия сведения*? Ще ни влязат ли в работа?

— Сержанте, ти се съмняваш в *мен*? Ще ни влязат ли в работа? Ти как смяташ?

— Смятам, че поне половината ти неща излизат все идиотщини — каза ядно Болд.

— Аха. Вярно. Но какво ще кажеш за *другата* половина? — размаха той бележника си.

Болд разтегли устни и се разсмя. Ла Моя имаше подход към него.

— Продължавай — кимна Болд окуражен, — слушам те.

— Първо за отпечатъците от стълбата. Стигнахме до добър резултат със сканирането на списъците с продажбите. Имаше и някои технически проблеми, които ни забавиха, но вчера — точно преди хайката — вече бяхме приключили със сканирането и бяхме прехвърлили данните в системата за изготвяне на списък по зададена функция, така че отделихме осемдесет закупени стълби „Вернер“, платени с чекове или с кредитни карти, и знаем вече номерата на банковите сметки.

Това прозвуча на Болд като безкрайно стара новина, макар че не беше така. Беше стоял на същото място, на същото дърво, където беше стоял и убиецът, жена му беше разменила няколко думи със същия този убиец. В този момент не му се искаше да слуша за продажби на стълби и издирените им притежатели, въпреки че разбираше важността на подобни доказателства. Трябваша им имена, адреси. Щом като Ла Моя е успял да ги осигури, както твърдеше, трябваше да ги погледне. А така му се искаше да каже на детектива да си спести засега тази информация. Но много добре си даваше сметка, че наместо това трябваше да изкаже на глас задоволството си, независимо какъв щеше да се окаже резултатът после. Детективите много по-често

преживяваха разочарования, отколкото получаваха похвали. Всяка мъничка победа си заслужаваше ръкоплясканията.

— Страхотно — обяви Болд, полагайки усилия да звучи оптимистично.

— Утре или най-късно вдругиден ще имаме имената, които стоят зад тези номера. Ще дадем списъка на приятели военни, ще се разровим в кадровия списък на пожарното управление — понастоящем и в миналото, и може нещо да изскочи. Случват се и такива неща. — Изчака реакцията на Болд, но след като не последва нищо от негова страна, попита: — Добре ли си, сержант?

— Добре съм.

— Май това разследване ти се отразява зле. Личи ти. Е, няма нищо. На всеки може да се случи. Ако искаш да приключим дотук?

Болд му каза да продължи.

— Аха, добре. Сега за колите. — И Ла Моя прелисти на друга страница от папката в ръцете си. — За тях нямам нищо. Само някакви скандали. Маздата на Хейфиц е била конфискувана — на какво основание, нямам представа. Фордът на Инрайт пък се оказа в гаража на бившия ѝ съпруг. Сигурно ще кажеш, че мирише на кражба, но какво толкова — след като ми каза, че ще ме пусне да ѝ огледам колата, тогава.

— Това ли е?

— Най-хубавото съм го оставил за най-накрая — обясни Ла Моя. — За възможната връзка с военновъздушните сили — нали доносницата на Матюс е споменала за това? Снабдих с билети за „Соникс“ един от военновъздушните. Е, не е чак такава загуба — предсезонен мач. А сведенията му си ги биват. Каза, че не е първият опит с ракетно гориво.

— В Тексас ли?

— Аха. Това на видеозаписа. Абсолютно сигурно. Има и палеж в Сейнт Луис. Друг в района на Релей-Дюрам. И още един в Маями. Оказва се, че всеки може да подпали ракетно гориво с малко познания и малко повече приспособления. Работата е там обаче, че бомбите, приготвени в домашни условия, оставят след себе си много боклук — метални части. И така може да се разбере, че са правени въобще. Това, което не се е сетил Кастърстейн, според моя приятел, е, че ако се използва ракетно гориво, става по-лесно и след това не остава нищо,

чиста работа, а щом е така, значи става дума за добро качество — а такова качество има само при военните. И то във военновъздушните сили. Като ми каза така, и аз почнах да го човъркам как пък може някой да се сдобие с ракетно гориво, тъй да се каже — с военно качество. И той също много се учуди как е възможно. *Напълно* му вярвам, сержант. Споменах му за „Макорд“ — продължи той, говорейки за база южно от Такома, — обаче нищичко не можах да изкопча от него. Само ми обясни, че щом като става дума за ракетно гориво, значи има връзка с ракетите земя-земя — горивото за космическата совалка се произвежда в секретна база в Юта и лабораторията им въз основа на документацията за това гориво винаги може да го идентифицира постфактум. — Последните думи Ла Моя изрече натъртено и с понижена интонация. — „Макорд“ е главният снабдителен център на военновъздушните сили, сержант. Постоянно се получава и се изпраща нещо. И си помислих — защо там да не продават и ракетно гориво? Нямам представа на кого и защо, но не е невъзможно, нали? Японците имат космическа програма, може би купуват от нас, за да са сигурни, че ракетите им ще полетят. Може да искат да си изградят отбранителна линия, ако ги нападнат от Корея. Нещо такова. Обаче си струва да се поразговорим, нали, какво ще кажеш? Нали ги знаеш какви са военните, като стане дума за военен устав и воинска чест! Ако разберат, че някой прави далавери с тяхно имущество, ще побеснеят. Нашата работа е да ги погъделичкаме на тази тема.

— Направи го — одобри Болд и отново насочи мисли към хипотезата на Дафи и съвета ѝ да проверят абсолютно всички следи, улики и доказателства.

На лицето на Ла Моя се изписа дяволито изражение. Той поде отново:

— Мога и сам да разбера нещата от първа ръка, без да се налага да минавам по официалния път. Мога да се подмажа на някого. Да му стана пръв приятел. Ще се учудиш какво може да се постигне с бутилка „Столи“ и една нощ в бар за еротични танци. Повечето от военните полицаи, които пазят базите, са деца в униформи. Ако им кажа и чина си, ще ме гледат като извънземен. А като ги напия и пред тях само на сантиметри се завърти някое осемнайсетгодишно, голичко, ще забравят изобщо що е поверителна информация. — След което

изрече със самоирония: — Мразя такива работи, сержант — знаеш ли? Но след като ще е от полза за разследването — нали това е основната цел...

— Просто го приемаш като разузнавателна мисия — беше предложението на Болд. — Събиране на факти.

— Ако обаче тези факти ни убегнат — промърмори Ла Моя, — тогава си спретваме целия набор от необходими документи, влизаме през официалния вход и си минаваме по установения ред.

Подобни хватки се прилагаха при всяко разследване. Това спестяваше на следователите излишно попълване на документи и изготвяне на рапорти за оказали се перспективни следи и улики.

Ла Моя се беше смълчал — нещо съвсем нехарактерно за него.

Болд попита:

— Какво има?

Детективът отвърна:

— Сержанте, ако се наложи, мога да ви настаня в моята къщичка. Мога напълно да ви я отстъпя за известно време.

— Не мисля, че ще се наложи.

— Затова само ти казвам — ако се наложи — кимна Ла Моя.

Болд разбра, че предложението му е напълно сериозно. Рядък миг на външен израз на приятелски чувства и съчувствие от страна на Царя на непукистите. Болд му благодари. След което попита дали има информация какво са правили Хейфиц и Инрайт през последните дни от живота си.

Ла Моя му съобщи, че са се сдобили с извлечения от кредитните им карти и банковите операции. И че възнамеряват да ги прегледат.

Сержантът загледа изпитателно детектива. Ла Моя изглеждаше изтощен. Беше ред на Болд да прояви загриженост.

— Ами ти, Джон? Държиш ли се?

Ла Моя не отговори направо. Гласът му беше дрезгав от вълнение.

— Познаваш ме, сержант. Ако нещо ти се случи, със собствените си ръце ще го удуша този подпалвач. Кълна ти се! Господ да му е на помощ.

Болд не знаеше какво да каже. Улови ръката му и я стисна. В очите на Ла Моя имаше сълзи. Болд за първи път го виждаше да плаче.

33.

Болд не беше спрял да мисли за избягалото момче, което беше съобщило за убийството на майка си. Беше преживял значителен стрес — първо, когато откри значението на разтопените пластмасови парченца при Беър, и второ, че подпалвачът е решил да вдигне във въздуха собствената му къща. Всеки път, щом влезеше в колата си и започнеше да обикаля улиците, се сещаше за момчето.

Припомни си за него и след като получи рапорта на Дикси за огледа на местопрестъплението. Да се открие тяло в скривалище на къща, не се случваше често. Рапортът съдържащо подробно описание. Вестниците бяха пуснали в обращение случката; една от радиостанциите се беше добрала до запис с обаждането на момчето и го беше излъчила. Имаше и послание от организация против домашното насилие, че твърде много жени са обявявани за изчезнали, а твърде малко от тези случаи се разследвали както трябва. В писмото им пишеше, че особено показателен бил фактът, че трупът на жената е бил намерен в скривалището на къщата — мнението им съвпадало и с изводите на съдебния лекар.

По принцип на аутопсии присъстваше водещият детектив, но Дикси беше настоял и Болд да се включи, след като неговата група отговаряше за разследването по случая. Нямаше да се размине без пресконференция, така че Дикси искаше присъствие на старши полицай.

Когато Тина Зислански се появи в отдел „Убийства“ и поиска да се срещне с Болд, той се съгласи на непредвидената среща въпреки натоварената си програма не заради това, че Зислански беше секретар на градската управа, а заради жената, дошла с нея — Сюзан Прескот, която работеше в социални грижи и беше поискала да обсъдят *убийството в скривалището*, по думите на Зислански. *Момчето*, помисли си Болд.

Поведе ги към заседателната зала. Зислански подхвана банален разговор, докато вървяха по коридора. Беше изключително слаба, с

тънка, излиняла коса и с нервен характер. Кожата на лицето ѝ като че отдавна не бе виждала слънце — жълтеникава и като че изтъняла. Сюзан Прескот беше мулатка с много светла кожа, с широки рамене, малки гърди, тънък кръст и крака, за каквито казваха, че почват от сливиците. Беше с огромни позлатени обеци, почти докосващи раменете ѝ, а походката ѝ беше като на манекенка. Държеше брадичката си високо вдигната и шията — изправена. Изражението ѝ беше невъзмутимо и стряскащо самотоволно. Болд не сваляше очи от нея. Предложи ѝ стол да седне.

Тя му благодари и каза:

— Моята работа е да направя всичко възможно, за да намеря момчето, което се е обадило на деветстотин и единайсет. Вашата работа е да проучите събраните улики и доказателства. Надеждата ми е, че чрез тях може да разберем къде да намерим момчето. Разбирам, че е потенциален свидетел на убийството. Нищо против това. Искам да се погрижа за това момче, защото по всяка вероятност е травмирано, само и изплашено. С всеки изминал ден, при положение че е без надзор, расте вероятността да бъде завинаги изгубено. Като вечен скитник. Или част от детската порноиндустрия. Или да стане наркоман. — Тя натърти на последните думи. — Искаме да избегнем това на всяка цена.

— Аз имам син, госпожице Прескот. И съм не по-малко решен да не допусна това да се случи.

— Тогава може би ще ми позволите да вляза в къщата — каза тя с такъв тон, сякаш се оплакваше.

Зислански обясни:

— Къщата е опасана с полицейска лента и табели със забрана за влизане в района. От социални грижи искаме достъп до местопребъплението.

— Предполагам, известно ви е също — продължи Прескот, — че главният ви заподозрян се нуждае от стационарно болнично лечение, преди да бъде изпратен в ареста.

Болд не беше проучил в подробности случая. Беше го оставил на водещия детектив, занимаваше го единствено мисълта къде би могло да се намира момчето. Но не се осмели да се впуска в обяснение за това. Можеше да не го разберат.

След като не отговори веднага, Прескот додаде:

— От това, което ми казаха за раните му, от това, което аз успях да видя, макар и крадешком, на вашия заподозрян е бил нанесен побой, но не от момчето. Това означава присъствие на *трети* човек, което ни кара да се тревожим вече за живота на детето.

— Има опасност от отвличане — обясни Зислански.

— Няма проблем да разреши достъп до къщата. Ще се наложи само водещият детектив да ви придружи, така мисля.

— За да ме следи какво правя — прекъсна го Прескот. — Нищо против това.

По тона ѝ личеше, че не беше много доволна.

— За да подсигури запазване автентичността на обстановката — поясни Болд. — Такава е практиката.

— Най-много ни притесняват наркотиците. Наркодилърите не си поплюват и използват пет-шестгодишни дечица до седемнайсетгодишни, за да пласират наркотици. Впрочем вие го знаете най-добре.

— Пласирането на наркотици наистина е добило масов характер. Но се надявам...

Прескот го прекъсна ядно:

— Цялата се разтрепервам, като чуя за наркотици. Когато човек се захване с работа като моята, много бързо може да изгуби надежда. Затова прехвърляме планини от работа, надявайки се, че усилията ни ще се оправдаят поне в някои от случаите. Не ни се случва много често, за ваше сведение. Но може би този път? С тази настройка подходдаме към всеки случай.

— Може би този път — съгласи се Болд.

Нямаше нужда тази жена да го залива с подобни трогателни излияния точно сега.

Тя любопитства:

— Знаете за предишното обаждане на деветстотин и единайсет, нали, сержант?

— Не съм сигурен, че знам за какво става дума — призна Болд.

— И аз мислех, че нещо не е наред тук — обърна се Прескот към придружителката си Зислански. И продължи на раздразнения повече от самата нея Болд: — Имало е предишно обаждане на деветстотин и единайсет — на десети октомври тази година. От информационния център са идентифицирали номера на телефона, от който е било

направено, и съответния адрес. Съобщението е направило малко момче, което не се е представило. Сметнали са го за измислица или някакъв номер, но въпреки това ни го прехвърлиха, каквато е практиката. Телефонът, от който е позвънило момчето, се намира в къщата, където сте намерили трупа. А анонимното момче е същото това момче — обясни тя. — Точно обаче това първо обаждане ни безпокои, като се има предвид в какво ужасно състояние е бил открит вашият заподозрян. В тази къща нещата явно много са загубели. Предполагам, че нещо в наркосделката им се е объркало.

— *В наркосделката?*

— Първото обаждане на деветстотин и единайсет — каза тя. — Не е било номер, както си е помислил диспечерът. Момчето е казало, че е било свидетел на предаване на наркотици на летището.

— *На летището?* — В съзнанието на Болд звъннаха тревожни сигнали. Неспособен да се овладее — силното вълнение беше нещо, което рядко му се случваше — той скочи от стола, на който седеше. И извика, карайки и Прескот да подскочи. — *На летището? Предаване на наркотици на летището?*

Нали и гадателката на Дафи беше съобщила за същата наркосделка, намесвайки и мъжа с обгорялата ръка. В света на Болд нямаше съвпадения — всичко си имаше обяснение.

— Госпожице Прескот — изрече по-спокойно Болд, успявайки да се овладее. — Мисля, че може и да сте намерила своя случай с добър изход.

34.

Няколко пъти на ден Дафи се питаше какво да прави. Сгодена за човек, за когото откриваше, че е все по-трудно да обича; влюбена в женен мъж; притисната между униформени и цивилни, една от малкото жени с по-висок чин от редовите полицаи; доброволка няколко вечери в седмицата в приюта за бездомни деца, които бяха видели твърде много, а живееха твърде малко; научен работник, копнеещ за духовен напредък; самотник, копнеещ за партньор.

Колата ѝ беше паркирана от другата страна на улицата, на която се намираше лилавата къща с неоновия надпис и гигантския глобус на тревната площ отпред. Точно в три часа и седем минути следобед едно момче се появи на тротоара и сви по алеята, водеща към къщата. Заобиколи я и повече не се показа, по всяка вероятност беше влязло вътре.

Дафи погледна към Сюзан Прескот, седяща на седалката до нея, и я попита:

— Готова ли си?

— Както винаги — отвърна жената.

Дафи излезе от колата. Беше застудяло. Пъхна ръце дълбоко в джобовете си, все още размишлявайки над алтернативите за това момче. Самата идея да го отдели от Емили, за да го остави на попечителството на социалните служби, ѝ беше омразна. Няколко пъти беше посещавала центъра за временно въдворяване на малолетни от окръг Кинг на „Спрюз“. Ами ако нещо се случеше с него там? Кой щеше да бъде виновен тогава? Ставаше дума за натиск. Ставаше дума да се осигури свидетел за Болд. Ставаше дума да се принуди Емили да говори.

Прислони се отстрани до колата. Не искаше Емили да я види. Бяха се договорили Сюзан да изчака с чукането на вратата.

Дафи изпитваше притеснение и тъга. Сивият и дъждовен ден ѝ влияеше потискащо. Искаше ѝ се да бъде някъде другаде. Искаше да бъде някой друг — жена с друго минало, с друга работа, с друг живот.

Госпожа Оуен Адлър? Вече не беше толкова сигурна — а човек трябваше да е сигурен в такъв случай. Омръзнало ѝ беше от нея самата, от предвидимостта на нещата.

Да отнеме момчето от някого, който го обичаше, изпълнен с решимост да го защити, за да го остави на попечителството на щата. Животът ненаситно поглъщаше всеки и всичко.

Сюзан почука силно на вратата. Звукът отекна сред дърветата наблизо като ехо от изстрел. Дафи се напрегна още повече, извади ръце от джобовете и се изкачи безшумно на верандата пред задния вход, заставайки непосредствено до рамката на вратата. *Натиск*. С натиск се пробиваха скали и планини, за да се прокарат тунели; натискът можеше да накара дете да бяга през задния вход.

До нея долетяха приглушените звуци от разгорещения диалог между Сюзан и Емили. Беше започнал в спокоен тон, но много бързо премина в крещене. Странно как, без всъщност да чува думите, които изричаха, Дафи ясно си представяше как протича разговорът помежду им. Сюзан се е представила като служебно лице, каквато беше. Социални грижи — Сиатъл, отдел „Деца под попечителство“. Емили веднага е заела ненужно отбранителна позиция — отричаща, противоречаща, прекъсваща, изпитвайки все по-голяма болка и увеличавайки децибелите на речта, докато до Дафи съвсем ясно долетя:

— Не можете да го отведете!

Дафи зае разкрячен стоеж, като боксьор, протягайки ръце в готовност за сблъсък, който изглеждаше неминуем. Усещаше се скована. Не беше яла цял ден. Двете чаши чай рано сутринта разяждаха като с киселина стомаха ѝ. Беше и с менструация. И ѝ се повдигаше. В такъв ден би предпочела да е в леглото, завита през глава, или в банята, озвучена с приятна музика. Твърде много време прекарваше в имението на Оуен, а твърде малко на плаващата си къща; беше изменила на приоритетите си. Направо се мразеше. Много лош ден беше избрала, за да върши важна работа.

— Стоях там — разказваше Дафи. — Той изхвъркна през задната врата и както влак се втурва надолу по хълм — с главата напред и настроен за бой.

Дафи, проснала се върху леглото в хотелската стая на Болд, пиеше втора бира. Стаята не беше нищо особено — плащаше му я градската управа и щеше да живее в нея, докато станеше възможно да се върне в къщата си. Ужасно му се искаше да се върне в нея. Чувстваше се неловко при вида на Дафи, просната върху леглото му. Беше облечена с тесни дънки и бяла риза с копчета отпред. Играеше си с часовника гривна, не спирайки да я върти около ръката си.

— Хванах го с две ръце, а той се загърчи като... Не знам... като риба ли... Бореше се неуморно. Горкото дете. И, разбира се, тя не може да докаже, че е нейно дете — защото той не е нейно дете, а това ѝ трябваше на Сюзан, за да го отведе със себе си. И сега всичко ни се върна като с бумеранг. Знаем точно кой е, как се казва, обаче той самият не иска да ни каже нито дума. Така че... нали разбираш...

Като че за момент гласът ѝ се загуби.

— Не се самообвинявай — каза ѝ Болд.

Беше седнал пред кухненския кът в стаята, стараяйки се да се държи на дистанция от нея.

— Виж, само ако можеше да си там — въздъхна Дафи. — Той плачеше за нея. Тя също. И как ни се молеше. Беше ужасно.

— Сега направо се самоизтезаваш — опита се да я възпре той.

— Върна ни се като с бумеранг — повтори тя. Лека-полека маниерът ѝ на говорене заприличваше на пиански, тя все повече сливаше думите. — Ако искаш да нямаш проблеми, не си вземай белята с деца.

Болд се наклони към нея.

— Сега да не ми четеш лекции — предупреди го тя, усещайки какво се готви да направи. — Аз съм вече голямо момиче и искам още една бира.

— Изпиваш я и те завеждам у вас.

— Обещания, обещания — промърмори тя. — Може пък да остана да спя тук. — После попита високо: — Какви са тези неща?

Намерението на Болд отново се осуети — тъкмо си беше отворил устата, за да я разубеди за третата бира. Тя потупа ръба на леглото, канейки го да седне по-близо, но той не я послуша.

— Дороти Инрайт е купила всичко това от един магазин за железарски и домакински принадлежности ден преди пожара. Джон ги осигури.

Вещите бяха опаковка сгъстен кислород „Дрейно“, руло сребриста лента, отводнителна тръба, гъба и чифт гумени ръкавици.

— Сюзан ще направи така, че той да остане при мен. Момчето — произнесе Дафи.

— Железарски магазин — каза на свой ред Болд, нарочно отклонил поглед от нея. — Може да излезе нещо от това.

— Нещо като временен пристан, докато се уреди положението му — защо трябва да му причинявам всичко това? Имат такава практика, нещо като програма „По-голямата сестра“. Сюзан малко ще трябва да наруши правилата, обаче утре следобед той вече ще е мой. И няма да избяга, защото му казахме, че ако го направи, Емили ще се сбогува с гадателството и може да отиде и в затвора. Такова зло той няма да й причини. Виждаш ли ме колко съм добра, каква професионалистка съм? Надявах се, че ще се гордееш с мен. Стигнах дотам да заплашвам дванайсетгодишно дете!

— Нашата работа не е лесна — избъбри й той. — Особено когато става дума за деца. Помниш ли Джъстин Левит?

— Изглеждат *така* невинни. Ето, това е. Толкова е трудно да направиш каквото и да било, когато те гледат с невинните си очи. — За миг замълча. — Децата ти липсват, нали?

— Естествено.

— Тя те спечели завинаги. Ето това е. В деня, в който се роди Майлс, разбрах, че съм те загубила завинаги.

Беше точно тази тема, която изобщо не му се искаше да обсъжда.

— Какво ще каже Оуен за момчето?

— С момчето ще се настаним в плаващата къща — отвърна Дафи. — Оуен и аз... — не довърши тя, вместо това предпочете да надигне бирата. — Наистина сме добре — довърши.

— Не си ме загубила — каза Болд.

— Разбира се, че съм. — Не смееше да го погледне. — Ние имяхме своя шанс — напомни му тя. — Не съм като лисицата от приказката за киселото грозде. — След което изрече замислено: — Може би между нас нямаше да се получи. Кой знае?

И двамата знаеха, че *ще*ше да се получи, помисли си той. Между тях винаги се беше получавало. Това си мислеше, но каза друго:

— Аз тогава се бях разделил с жена си. Без да сме се развеждали...

— Не ми напомняй. Много добре си спомням онази нощ. Чудно как някои неща се врязват в паметта, а други — не. Аз съм тази, която би трябвало да може да обясни как става така, нали? Затова ми беше обучението, специализацията, стажът. А къде остана животът ми? Забрави! Обективен и субективен подход — ето това е. *В непроходимата мъгла*. На Боб Дилън ли беше, или на Джони Мичъл? Може и двамата да имат такава песен. Хей — подвижна му тя закачливо, — ти от дете ли харесваш джаза, или имаше преходен период? Фолк рок? Рок? Или ей така, просто влюби се в джаза и край.

— Може да дойде ден, когато нашите партньори умрат, искам да кажа, това ще бъде нашият ден.

Не беше сигурен защо ѝ казва това.

— Като в „Любов по време на холера“^[1] ли?

— Не съм чел тази книга.

— Много си загубил. — След което добави сънливо: — Била е писана за нас, така смятам. Може би си прав. — И допълни: — Доста некрофилско обаче.

— Работата е там — смени той темата, — че момчето може да промени хода на разследването.

Позата, в която се беше излегнала Дафи на леглото — подпряна на един хълбок, с кръстосани крака, с ръка, свита в лакътя и подкрепяща главата ѝ — цялата тази гледка му идваше малко в повече. Тази нейна буйна коса, леко премрежените от изпитото количество бира очи и сънливият ѝ вид...

Тя каза:

— Чудя се защо така съм се прехласнала по теб...

— Не си.

— Съм, съм. И двамата го знаем.

— Ще поставим Ричланд под наблюдение — каза Болд. — Също и Гарман, смятам, че трябва.

Тя продължи:

— Разбирам го от начина, по който ме гледаш понякога. Не ти ли идва наум, че и аз мога да изпитвам същите чувства? До мозъка на... костите ми?

— Тя ще ни се обади ли, ако той се появи? — попита той.

Дафи отвърна на секундата:

— При положение, че при нас е момчето, ще се обади. На нейно място най-голямото ми притеснение ще е заради това, че щатът веднъж като го всмуче в системата си, и повече няма да го пусне.

— Дали от социални грижи изобщо ще му позволят някога да се върне при нея? — усъмни се той. — Няма т кръвна връзка помежду си, нали?

Разнесе се сигнал на мобифон. Болд стана и се протегна, за да го вземе, но се оказа, че се обаждат нейният, в чантата ѝ. Тя се отзова, известно време слуша, после пак проговори.

— Да, разбрах. — И натисна бутона за прекъсване на връзката. На Болд поясни: — Става въпрос за заподозрения в убийството в скривалището, решихме да проверим дали има дете със същата фамилия в училищата в квартала. Сюзан е проверила училищните списъци и ми съобщи какво е открила. Вече знаем името на момчето: Бенджамин Сантори. — Тя примигна. — Хубаво име, нали?

— Това е само началото — каза той, опитвайки се да остане спокоен.

— Ето това е — възкликна тя. — Началото за нас, краят за него. Той е на дванайсет години, Лу. Видял е труп. Видял е размяна на наркотици на летището. Тя го защитава от нас, от съда, от казването на истината. Можем ли да я виним?

И отпи голяма глътка бира.

— Ще те откарам с колата си и ще се върна с такси. Обещавам.

— Тогава ще изпия още една — каза тя и му подаде празната кутия.

Кутиите с бира лежаха в кофичка сред кубчета лед.

— Първокласно обслужване — произнесе нервно Болд, подавайки ѝ бирата.

— Обещавам да не хапя — каза тя, надигайки кутията.

Болд не беше много сигурен. Вече за нищо не беше сигурен. За втори път се разнесе сигнал на мобифон. Болд не се помръдна, но след като Дафи притисна своя до ухото си и поклати глава в отрицателен жест, все пак се наложи да протегне ръка.

— Болд! — отсече той, след което закри с шепа микрофона и каза на Дафи: — Ла Моя.

Няколко пъти изсумтя в микрофона, давайки израз на нетърпеливото си очакване детективът да стигне до най-важното и

същественото. Ла Моя говореше развълнуван за скенери, за попадения, разпростирайки се надълго и нашироко за контактите си в сферата на услугите — той беше известен именно с това — с невероятно широката мрежа от познанства във всички сфери на живота.

Болд изслуша напрегнато Ла Моя и след като детективът най-накрая стигна до най-важното откритие, което беше направил, натисна бутона за прекъсване на връзката — сърцето му като че изобщо беше забравило да бие.

— За бога! — възкликна Дафи, виждайки реакцията му. — Какво толкова ти каза?

Болд си пое дълбоко въздух, издиша тежко и притвори очи. След като ги отвори, каза:

— Проверил е кои имена и адреси отговарят на номерата на кредитните карти и чековите книжки, с които са платени закупените стълби „Вернер“... — Дафи знаеше, че не трябва да го прекъсва. Болд я погледна право в очите и хвърли бомбата: — Стивън Гарман е купил една от въпросните стълби „Вернер“ преди две години, от една железария на Осемдесет и пета улица. — След което заключи: — Сега трябва да разберем дали още я притежава.

Болд не откара Дафи до дома ѝ, тъй като тя беше настояла да дойде с него с аргумента, че тя е провела първия разпит на Гарман. Докато се придвижваха с възможно най-висока скорост на разстояние двадесет пресечки северно от хотела на Болд, тя не пропусна на няколко пъти възможността да му го напомни и да натърти, че го е предупредила.

— Не могат да се арестуват хора само заради изградено мнение — реагира той едва при третото напомняне.

— Бирата ме кара да говоря така — оправда се тя.

— Е, добре, помоли тогава бирата да си трае, когато отидем там — сопна ѝ се той. — Отиваме там от чисто любопитство, нищо повече.

Но бирата отново проговори:

— Пълни глупости — и ти го знаеш много добре. Ако стълбата е при него, ще открием и съвпадение в отпечатъците. Обаче няма да е там. На него това доказателство му е известно.

— Което ни кара да се запитаме обаче — контрира Болд, — защо, след като знае за откритите отпечатыци до къщата на Инрайт, е използвал същата стълба и до моята къща?

Думите му се завъртяха из вътрешността на колата като ято уловени в капан птици. Болд притихна, притиснат от логиката на собствените си заключения. Защо наистина?

— Ние не отиваме при него просто за да си побъбрим — това и на двамата ни е ясно. Защо тогава поиска полицейско подкрепление? Ще ти кажа защо: защото смяташ да му щракнеш белезниците и да го закараш на разпит в „Бокса“. За това съм ти необходима и аз. — Тя се принуди да се улови за плота над таблото, тъй като Болд рязко сви встрани. — Какво правиш сега?

— Не съм си представял, че някога ще се зарадвам на факта на всеки ъгъл да има и кафене. — Тя го изглежда неразбиращо. Той я осведоми: — Права си. А сега да ти вземем една чаша силно кафе.

Макар да не беше много съгласна, Дафи остана в колата, щом стигнаха пред къщата на Гарман. Болд и Ла Моя, който беше пристигнал две минути след тях, се запътиха към входната врата. Патрулната кола с единствения полицай в нея се показва наполовина от съседната пресечка.

Гарман беше с очила за четене, памучен пуловер и дънки. Пейджърът му висеше, прикрепен за колана.

— Господа — каза той, в тона му нямаше и следа от загриженост или терзание.

По принцип при разпит Болд предпочиташе да не засяга веднага основната тема, която го интересуваше, отначало задаваше въпроси за по-незначителни неща, несвързани с нея — по този начин установяваше връзка със заподозрения. С Гарман обаче вече имаше изградени делови взаимоотношения и този път реши да съкрати уводната част.

— Ти си купил шейсетсантиметрова удължаваща се стълба, производство на „Вернер“, от „Делисър брадърс“ на Осемдесет и пета улица.

— По-миналото лято — допълни информацията Гарман и кимна. — Вие, момчета, сте свършили страхотна работа... бих казал. Можехте да попитате. Щях да ви спестя труда.

Болд и Ла Моя се спогледаха за миг и двамата изненадани от любезния маниер на Гарман.

— Бихме искали да видим тази стълба.

Детективът беше издействал по телефона разрешение за обиск със съдействието на съдия Фиц. Съобщи го на Гарман, надявайки се така да го накара да се притесни.

— Моля, заповядайте — покани ги Гарман и отвори широко вратата. — За това не ви трябва разрешение за обиск.

Двамата детективи влязоха вътре. Болд чу да се затръшва врата на кола. Нямаше нужда някой да му казва, че това е Дафи.

— Няма да намерите стълбата — продължи Гарман без ни най-малък признак, че може да изпитва разкаяние. — На нейно място си купих друга — алуминиева, която може да се закрепи в горната част. Виждали ли сте такива стълби?

— Купил си друга на нейно място?

— Защото ми я откраднаха — съобщи им Гарман. — Преди шест, даже седем месеца. — Той кимна, присвивайки устни. — Кълна се в Бога. — Дафи почука. Гарман я покани вътре, стиснаха си ръцете. — Вижте, искате да отидем в полицията или да продължим тук?

Болд за миг се почувства изваден от равновесие, Гарман предсещаше ходовете му. Наистина искаше да го заведе в полицията и да го вкара в „Бокса“. Да го сплаши. Да проведе кръстосан разпит. Ла Моя щеше да бъде в ролята на лошото ченге, Болд — на доброто, а Дафи — на обективния наблюдател. Искаше да го нервира. Да го улови в грешка. Сега се запита дали подобно поведение щеше да има успех при Гарман, привикнал на свой ред да провежда разследвания и разпити. Имаше чувството сякаш вижда собствения си образ в огледалото.

— Тук ще останем — изръмжа той.

Не искаше да му дава нищо, за което да се залови, искаше само обяснение за двете мъртви жени и за заплахата срещу неговото семейство, в същото време се усещаше като разпънат между това свое намерение и мисълта за презумпцията за невинност до доказване на противното. Полицаяте обаче не се ръководеха от тази презумпция — тя беше за съдиите и за съдебните заседатели. За Болд този човек беше убиец — умен, добър професионалист, но независимо от това убиец. С нищо не му беше задължен.

— Ще погледам наоколо — каза Ла Моя, отправяйки към заподозрения прочутия си ненавистен поглед. Ла Моя винаги беше директен, много рядко прибягваше до хитри ходове. Методът му беше по-скоро от типа *с рогата напред*, принуждавайки заподозрения към покорство и подчинение. Измъкна от сплесканата си чанта „Дънкин Донатс“ папка с купчина документи в нея. — За да бъде съвсем официално. Ето го разрешението за обиск, подписано от съдията.

Чантата беше на мазни петна, а разрешението — нечетливо. Гарман го взе в ръка, погледна го, кимна и му го върна.

— Много официално — опита се да се пошегува.

Ла Моя цитира обичайното *имате правото да мълчите и да откажете да свидетелствате, без да присъства адвокат*, а Гарман леко се подсмихна, изричайки беззвучно думите заедно с него.

На Болд му идеше направо да го убие. Беше прекалено самодоволен, подготвен — или невинен като новородено. Още преди да започнат, Болд вече знаеше, че нямаше да стигнат доникъде. Дафи поиска чаша кафе. Гарман ѝ направи нес, направи и за себе си. Болд и Дафи седнаха на дивана, който изглеждаше твърде старичък. Гарман се настани на креслото с висока облегалка, тапицирано с кафява дамаска.

След петнадесетминутно задаване на въпроси, по време на което Болд с гневен маниер нахвърляше записки в бележника си, стараяйки се да получи потвърждение за една и съща информация по няколко различни начина, Ла Моя се върна. Както беше застанал зад Гарман, поклати глава и с пръстите на двете си ръце оформи голяма нула. Болд не беше изненадан.

Въртяха се така в кръг още четиридесет и пет минути, връщайки се отново към някои от отговорите на Гарман в опит да го хванат в несъответствие, но представянето на пожарния инспектор от експертната група към градския съд — Сиатъл — ако изобщо в ролята на разпитван беше единствено той, а не евентуалният убиец в него, разбира се — изглеждаше напълно убедително. Пред тях беше човек, достигнал уважавано положение сред пожарникарското съсловие. Беше служил добре на града си, получил няколко отличия за професионални успехи и за работата си на доброволни начала с деца. Ако го изправеше с всичките тези мижави доказателства пред съдебните заседатели, и те щяха да снемат обвиненията срещу него, даде си сметка Болд.

След цял час и двадесет и две минути разпит Дафи беше тази, която постигна първия успех.

— Разкажете ни отново за службата си във военновъздушните сили.

Той кимна.

— Служих две години във военновъздушна база „Гранд Форкс“ и шест — в „Минот“. Бях женен тогава. Млад. Хубави години бяха.

— Нямали сте много занимания и забавления.

— Много — не, а много малко — отвърна Гарман и ѝ се усмихна.

— Трябва да сте се опознали с другите момчета много добре — продължи тя.

— Практически познавах всички: момчетата, жените им, семействата. „Гранд Форкс“ е като едно голямо село.

Ла Моя вметна:

— Това са ракетни бази, нали?

Гарман се намръщи.

— Защо не провериш, детектив? Тъкмо ще имаш с какво да се занимаваш.

Ла Моя настръхна и се размърда на мястото, където стоеше. Отиде в кухнята и взе оттам стол, намести го срещу Гарман както беше с облегалката напред, прекрачи го и седна.

Взаимоотношенията бяха очертани — и то от самия Гарман, даде си сметка Болд. Щеше да работи с Дафи, да се отнася с уважение към Болд, но да го държи на дистанция, и щеше да се препира с Ла Моя. Това, което всъщност притесни сержанта, беше, че Гарман така точно беше разгадал плана му за разпределение на ролите.

— Ами бракът ви?

— Въпросът се отхвърля, госпожо адвокат — отвърна Гарман.

— Не съм адвокат.

Гарман я изгледа с въпросителен поглед.

— Така и не успях да разбера каква е истинската ви роля. Доколкото си спомням, първия път заобиколихте въпроса.

Ла Моя каза:

— Ами защо не провериш? Тъкмо ще има с какво да се занимаваш.

Този път беше ред на Гарман да се размърда нервно.

Болд се беше настроил по-оптимистично.

— Значи не си забравил някъде стълбата, нито си я дал на приятел — *откраднали* са ти я.

— Ако ме попиташ и за четвърти път за това, пак ще ти кажа същото — отвърна Гарман, без всъщност да отговори. Присви устни, изгледа всички поотделно, след което каза: — Така или иначе ще го разберете. Стълбата ми е последна грижа. Моят *микробус* беше откраднат. Бял микробус. По дяволите, страхотен. Форд. Със сгъваеми седалки. С вградена елинсталация за изсушаване на прозорците. Стълбата, работна екипировка, чантата с инструментите ми. Коли... камиони... крадат се всеки ден в този град, нали? Мислех, че просто са си го харесали и че сигурно вече пътува, натоварен на кораб за Сингапур или закъдето е предназначен трафикът. Докато не получих писмата. Тогава се запитах дали всъщност от самото начало мишената не съм бил аз, а не микробусът. — Той погледна към Ла Моя. — Разбира се, може аз да съм организирал кражбата на микробуса и да съм го скрил някъде, за да го използвам после за палежите. Страхотно алиби — откраднат микробус.

Ла Моя беше като със завързани ръце. Болд се справяше много добре при такива разгорещени престрелки с думи и фрази, но Ла Моя съобразяваше бавно. Успя само да каже:

— Аха, страхотно алиби.

И през следващите четиридесет минути продължиха все така да се въртят в кръг, но нищо важно не излезе на повърхността. Единствено въпросите на Ла Моя получаваха саркастични отговори. Ако Дафи повтореше някой свой въпрос, Гарман ѝ отговаряше. Болд проумя какво се криеше зад тази негова реакция — той се страхуваше най-много от Ла Моя — и имаше за какво: Ла Моя не кръжеше около същността на нещата, а сечеше направо, опитвайки се да си проправи път навътре в нея — попадайки на следа, той се чувстваше като че най-сетне е излязъл на пътя, който щеше да го изведе до целта, и беше способен само с няколко въпроса да изобличи заподозрения. Гарман веднага беше усетил това и с всички сили се старал да предотврати възможността Ла Моя да влезе в познатия ритъм. Този път битката беше спечелена от Гарман, но щеше да има и други.

Беше се приближил плътно до образа на заподозрения и Болд не смяташе да се отказва от него. Беше скъсил дистанцията помежду им,

беше прехвърлил ласото през главата му — така че сега оставаше Гарман сам да стегне примката около врата.

Този разпит всъщност щеше да ускори това.

Денонощното наблюдение над него започна половин час след като си тръгнаха.

Стивън Гарман беше заподозрян номер едно.

---

[1] Произведение на Габриел Гарсия Маркес. — Б.пр. ↑

35.

Светът на Бен рухна в пламъци. Първо този мъж, който се опитваше да го убие, след това откриването на тялото... даже не искаше да мисли за това. Обаждането на деветстотин и единадесет и връщането при къщата, за да наблюдава ареста на пастрока си.

И въпреки че беше забравил толкова много неща за майка си, тъй като представата за нея беше засенчена от постоянните и непоколебими закани и наказания, сега тя отново зае място в душата му. Откриваше присъствието ѝ в мислите си, като образ спомен, като успокояваща, гальовна сила — понякога полъх, понякога толкова реална, също като че беше понесен от течението на океана. Носейки го към нови и различни хоризонти.

Дните, непосредствено следващи инцидента, бяха едни от най-хубавите в живота му. Емили го беше настанила в отделна стая — негова собствена, отделила му беше кърпи само за него, приготвяше храна само за него и даже сандвич за обяд в училище. Не посмя да ѝ каже, че не ходи на училище — беше твърде изплашен, че синият микробус може да се върне, че целият този кошмар ще се повтори отново. Затова вместо на училище ходеше да се катери по дърветата, да наблюдава яхтите и сърфовете в езеро Вашингтон, прилични на пеперуди, трепкащи с крилца по повърхността на прозорец. Петстотинте долара не бяха с него — беше ги оставил в къщата, а не смееше да отиде там.

Хубави дни бяха, независимо че Емили не му позволяваше да ѝ помага с клиентите както преди — защо, Бен не проумяваше, но и не протестираше. Нямахше намерение да насилва нещата. Вечер тя изключваше неоновия надпис, заключваше вратата и двамата играеха на карти или редяха пъзел — Емили нямаше телевизор, нещо, което го беше смаяло, щом го разбра, но после откри, че изобщо не му липсва. Преди да заспи, тя му четеше — а това му се случваше за първи път. Освен учителите, никой друг не му беше чел през дванадесетте години от живота му.

Когато полицията го задържа, той се уплаши до смърт. Беше убеден, че знаят за петстотинте долара и отначало изобщо не искаше да говори. Но когато Дафи Матюс му беше дала възможност да избира между центъра за временно въдворяване на малолетни и нейната плаваща къща, Бен започна да говори. Никога не беше виждал плаваща къща, а можеше да си представи какво е положението в центъра. Това негово проговаряне счупи леда. А и му беше трудно да не говори — след всичко, което беше изживял. Дафи се оказа добър човек, с когото се разговаряше леко — като че винаги знаеше какво ще й каже, преди още да си го беше помислил. Направо го изумяваше с тази своя способност.

Въпреки това Емили много му липсваше и болка свиваше сърцето му, което не намираше покой, след като беше открил трупа в скривалището.

В този момент Бен седеше на дивана в плаващата къща на Дафи, а по телевизията даваха черно-бял филм.

През последните два дни той не беше оставал сам, освен в банята и тоалетната. Замисли се за бягство, но единственото място, където можеше да отиде, беше къщата на Емили, а това щеше да бъде и първото място, където щяха да го потърсят. Освен това Дафи го беше предупредила, че *ако се държи лошо*, това щеше да навреди на Емили. Не беше посочила как точно щеше да й навреди, но беше ясно, че Емили щеше да се раздели с работата си, а той щеше да изгуби завинаги възможността отново да заживее при нея. Това беше немислимо. Тя беше единственият му близък човек. Нямаше начин да избяга. Понякога Емили му липсваше ужасно.

Дафи го вземаше всеки следобед от *училище* — място, оградено от телена ограда. Отиваха да хапнат някъде. После се разхождаха. Беше го завела в аквариума, центъра за наука — места, които досега не беше виждал.

След като вечеряха, се прибираха в плаващата й къща — там той гледаше телевизия или четеше книга. Плаващата къща беше малка, но му харесваше. Стените бяха тънки. Дафи сигурно си мислеше, че Бен чете, а той подслушваше телефонните й разговори. Разговаряше с някого на име Оуен — и от това, което беше чул, заключаваше, че нещата между тях не се развиваха добре. Два пъти му беше затваряла

телефона и беше плакала след това. За него беше неочаквано, че и хората от полицията също можеха да плачат.

Два пъти беше поглеждал крадешком и сред документите на Дафи — бюрото ѝ, на което понякога работеше, се намираше на първия етаж, където спеше Бен, и той искаше да знае дали тя не си води записки за него. Така че изчиташе всичко, което откриеше, включително и от дебелия папка, която тя постоянно разнасяше до службата си и обратно. За Бен това не беше по-различно от надничането през прозорците на колите.

Не беше сигурен с каква цел точно, но Дафи го беше накарала да запълва всекидневно по една страница от дневника си. А като пишеше в дневника си, тогава не се налагаше вечер да разговаря с нея — само с другата жена — Сюзан, през деня. И за да избегне разговорите, той пишеше. Беше му казала, че може да пише за всичко — училище, дома му, Емили, сънищата, можеше и да си съчинява каквото поиска.

През нощта беше сънувал, че участва в археологически разкопки в Египет за каквито беше чел в специалните репортажи на „Нешънъл джиографик“. Беше се придвижвал по корем във вътрешността на една пирамида, по камъните, в прах и кал. Това му напомни за „Индиана Джоунс“. А когато стигна самата гробница, всичко там беше от злато — златни пръстени с всякакви размери, а мумията на жената на фараона беше обвита с бинтове. Разви главата на мумията и видя лицето на майка си. Побягна изплашен навън, забравяйки за златото. Залута се из лабиринта. Събуди се паднал на пода.

Бен приближи молива си към третата страница на дневника си и започна бавно да описва съня си.

„Снощи сънувах, че съм в Египет.“

36.

За Болд разследването приличаше на огромна скала на върха на планина. Отначало следователят трябваше да изкачи планината, сдобивайки се с каквито успееше да намери подходящи сечива за изпълнение на предстоящата задача — това бяха уликите и доказателствата. Като стигнеше скалата въоръжен със сечивата, опитваше различни системи от лостове, за да я помръдне, събираше и екип, с чиято помощ да стане това. Заедно с хората от екипа се заемаше с най-важната част — бутането, и те пъхаха лостовете, натискаха, повдигаха, бутаха. Колкото по-добре беше организирана работата на екипа, колкото по-добре синхронизираха и по-правилно насочеха усилията си, толкова по-бързо скалата се поддаваше на натиска. Веднъж вече задвижена, трябваше едно последно усилие, за да бъде отместена от ръба, да бъде оставена във властта на земното притегляне — за това бяха необходими едновременните усилия на всички от екипа. Лудешкото препускане надолу по склона на планината беше самостоятелно изпълнение на вкаменената стихия. Най-важната задача пък сега на екипа беше да се предотврати разбиването на скалата на малки късчета.

Болд беше точно по средата на нанадолнището.

Отначало не си даде сметка за това, което за сетен път доказва, че най-трудното в едно разследване е да разбереш в коя фаза се намира то; за жалост някои от екипа все още стояха на върха с лостовете, докато скалата се търкаляше надолу. Възможното участие на военния с обгорялата ръка, за който беше съобщила гадателката, изказаното предположение на лабораторията към специализираното звено на ФБР, че е използвано ракетно гориво като запалително средство и най-накрая откритието, че Гарман е купил същия тип стълба „Вернер“ като оставилата намерените отпечатьци — всичко това беше бутнало скалата надолу. В тази фаза задачата на Болд беше да се придържа край нея; да фокусира разследването към нещо по-лесно управляемо, по-податливо.

Задачата му обаче беше значително затруднена заради две събития, които бяха последвали непосредствено: първото беше пристигането в деня след разпита на Гарман на четвърто писмо — четвърти цитат и парченце зелена пластмаса. Второто беше, че Емили Ричланд се беше обадила на Дафи същия ден.

Дафи се втурна на петия етаж, останала без дъх от тичането по стълбите от деветия етаж надолу. Тонът ѝ беше истеричен, думите ѝ като че напиреха да излязат едновременно:

— Тя се обади. Емили! Ник, мъжът с обгорялата ръка, току-що се е уговорил да се срещне с нея в пет часа *днес*. Разполагаме само с два часа. Ще успеем ли?

Болд се усети внезапно връхлетян от притеснение, то го проряза целия и остави болка в главата и стомаха му. Два часа? Наблюдение, спасителен отряд, сапърска група — абсолютно повторение на екипа, организиран преди по-малко от седмица. Нямаше седем дни откакто Бранслонович лежеше в гроба. В съзнанието му отново се всели онова призрачно видение.

— Ще се постарам — изръмжа той.

37.

В четири и четиридесет и седем следобед един плешив мъж с куртка и панталон в цвят каки и с ботуши, стигащи до глезените, излезе през вратата на лилавата къща на Източно двадесет и първо авеню. Детективите му бяха прикачили прозвището *Генерала*. Генерала беше със стегнати в метални рамки очила и синя барета. Носеше малко кафяво кожено куфарче, запъти се с огромни крачки към огромна кола без опознавателни знаци и надписи и се отдалечи с нея. Съдържанието на куфарчето беше останало в къщата на Емили — миниатюрен микрофон и радиопредавател, захранван от батерии, закрепени под ръба на масата, край която приемаше клиентите си, както и широкообхватна черно-бяла фиброоптична камера, инсталирана към съществуващата шпионка за наблюдение в кухнята, откривайки гледка към гърба и раменете на Емили, както и леко поизкривена, но с широк ъгъл на визиране гледка към лицето на клиента ѝ. Видеопредавателят беше свързан с кабел към телевизионната антена, монтирана на покрива на лилавата къща.

Оперативната кола — същата онази боклукчийска кола, която бяха използвали преди по-малко от седмица, беше паркирана в една от пресечките на Източно двадесет и първо авеню.

В тревната площ на съседната къща беше забита табела с надпис „Продава се“. Под този знак имаше по-малка метална табела с надпис „Без расови ограничения“, към която бяха прикачени шест разноцветни балона и прожектори, осветяващи надписа. Всички лампи в тази къща бяха запалени. Виждаше се един мъж с мустаци и зелено спортно яке с щампован надпис на фирма за недвижими имоти, както и впитите дънки и каубойските му ботуши.

Ла Моя излезе от къщата, за да посрещне останалите полицаи под прикритие, дошли за наблюдение на лилавата къща, всеки от тях със слухово апаратче в дясното ухо. В задната част на къщата, откъдето щеше да се води наблюдението, очакваха заповеди двама от сапърската група и двама полицаи от спасителния отряд.

Други двама членове на сапърската група бяха в кабината на камион с платформа, върху която след малко щяха да качват *паркирала на забранено място* кола. Местонахождението им — непосредствено до алеята, водеща към лилавата къща — им осигуряваше лесен и бърз достъп до синия микробус с белия покрив, който щеше да се появи всеки момент.

Болд, Боби Гейнис и Дафи се бяха настанили върху седалката с мека мъхеста тапицерия, извърнати към големите, огледални отвън прозорци на съвсем обикновена светлокафява каравана, паркирана на срещуположната страна на улицата, точно срещу обявената за продан къща. Гейнис беше с тяло на гимнастичка и яркосини очи, опулени като на дете сутринта на Коледа. Облечена бе с ватирана фланела, дънки и работни ботуши с грайфери на подметките. Болд държеше в ръка мобифон, чрез който можеше да поддържа постоянна връзка посредством друго телефонно устройство с командния пулт на диспечера в оперативната кола. До краката му бяха сложени две портативни радиостанции — едната настроена на секретната честота на полицията, другата приемаше директно от радиопредавателя, прикрепен под масата в лилавата къща. Мобифонът, лежащ на седалката до Гейнис, представляваше портативен факс апарат, захранван от батерии. На пода лежаха два револвера, полицейска палка, газов пистолет и две кутии пълнители за револверите. До тях бяха двете бронирани жилетки с щампован върху тях с ярки жълти букви надпис „ПОЛИЦИЯ“. Болд си помисли, че с целия този арсенал са готови за малка война.

На втория етаж на обявената за продан къща единствено прозорецът на стаята, служеща за мокро помещение, не светеше — там се намираше фотографът на полицията, въоръжен с два тридесет и пет милиметрови никона, всеки от които зареден с филм с различна чувствителност. Всяко движение щеше да бъде регистрирано и всяка дума.

Велосипед, мотоциклет и две коли без опознавателни знаци и надписи бяха разпределени по съседните улици, готови да последват микробуса, след като напусне района. Сега водачите на тези превозни средства стояха нащрек и очакваха пристигането на микробуса.

В четири и петдесет и седем се чу ясната дикция на мотоциклетиста по радиовръзката:

— Микробусът на заподозрения, сто дваайсет и четири Бе седемдесет и шест, току-що премина през патрул „Браво“, насочи се в западна посока. Прието?

Диспечер: В западна посока. Прието.

— Точен е — каза Болд, гледайки си часовника.

Дафи с познатото изражение на човек, изпълнен с решимост, се готвеше да състави бърз психологически портрет на заподозрения.

Диспечер: Сто дваайсет и четири Бе седемдесет и шест е регистриран на името на бял мъж, двадесет и девет годишен, Никълъс Грентън Хол. Адрес по местожителство: Паркланд, Южна Двеста и втора улица, сто трийсет и четири.

— Ето го — промълви Гейнис, наблюдаваща през процепа между завеските, закриващи стъклото между кабината и задната част на караваната.

Виждайки как микробусът приближава, Болд усети желание за мъст. В съзнанието му отново изникна образът на Бранслонович в пламъци сред дърветата — като горяща статуя. Един човек, отговорен за смъртта на толкова други хора.

Дафи каза:

— Той от военновъздушните сили ли е? Можем ли да го потвърдим?

Болд повтори въпроса в микрофона на мобифона. Диспечерът отвърна, че в момента тече пълна проверка на заподозрения. Сержантът повтори информацията за Дафи. Тя кимна, сдържаното ѝ лице не показва никаква емоция.

Не бяха изминали и тридесет секунди и Болд, който все още несъзнателно притискаше мобифона до ухото си, информира Дафи:

— Осем години е бил във военновъздушни сили. От три години е цивилен служител във военната база „Командир Джоузеф“.

— Уволнението — смяната на работата — съвпада с нараняването на ръката. Сигурна съм.

— Той нашият човек ли е? — попита Гейнис, не откъсвайки лице от завеските и наблюдавайки приближаването на синия микробус.

Болд сви рамене. И той погледна навън. Ла Моя беше на верандата на обявената за продан къща. И се сбогуваше с Бримзли и Майърс — двама детективи от отдел „Наркотици“. Бримзли и Майърс бяха сред най-добрите стрелци с револвер в полицията. Болд беше

поискал двамата да са пред къщата по времето, когато заподозреният се очакваше да пристигне. В случай че наблюдението се провалеше — а практиката показваше, че това ставаше ясно още през първите две минути — искаше най-добрите му хора да са навън: познаваше Бримзли и Майърс много добре, за да отсъди сега, че те сякаш изведнъж бяха надебелели — и двамата бяха с бронирани жилетки, неговата беше под спортното яке, нейната — под синия дъждобран. Двата полицаи се спряха на пътеката, извърнаха се и помахаха с ръка на *агента по недвижимите имоти* — и двамата бяха с лице към лилавата къща, готови за стрелба.

Никълъс Хол излезе от микробуса и пое по пътеката покрай огромния глобус, лицето му отрази различните цветове на неоновия надпис, и натисна звънеца. Звъненето се чу на секретната полицейска честота.

Болд, напрегнат до крайност, измърмори приглушено:

— Оставете го да влезе.

Заподозреният забеляза Бримзли и Майърс пред съседната къща. След това се огледа наоколо — внимателно, изпитателно. В момента, в който гледаше към тяхната каравана, Болд изсъска:

— Не мърдай. Не дишай.

Хол продължи да се оглежда даже и след като Емили се показва на вратата. Вниманието му беше привлечено от двамата полицаи, които се мъчеха да качат колата върху платформата на камиона. Те бяха сапъори и досега не им се беше случвало да вършат нещо подобно.

Факс апаратът нададе вой. Болд погледна нервно натам — от него бавно се точеше лист, представящ копие на черно-бяла фотография на заподозрения. Увеличение на снимката от шофьорската му книжка. Никълъс Хол изглеждаше нормален във всяко едно отношение.

Болд прошепна в микрофона на мобифона:

— Разберете за обгорялата ръка.

Ръката. Даже от разстояние ясно се виждаше. Болд сложи бинокъл пред очите си, доволен, че осветлението на верандата е включено. *Ръката.* Парче розово месо с три нокътя в края. Изглеждаше така, сякаш мъжът беше пхнал нормалната си ръка в розова балетна пантофка или в розов чорап. Но *този чорап* всъщност нямаше смъкване. Обзе го моментно безпокойство: би ли могъл човек с такава

ръка да се катери по дърветата? Би ли могъл да дълбае цифрово-буквено указание за библейски текстове върху дървесната кора? Болд вдигна мобифона си и каза на диспечера да го потърси по радиостанцията, ако трябва. След което прекъсна връзката и набра номера на офиса на Лофгрийн, надявайки се той да е останал и след работно време, какъвто му беше обичаят.

Гейнис подаде на Болд факса със снимката на Хол. Болд го пое и веднага го остави настрана.

Пред входната врата на къщата Хол все така се оглеждаше.

— Добре дошъл — чука в караваната приветствието на Емили. Звукът беше приглушен, тъй като от верандата до стаята с масата, под която беше микрофонът, имаше поне четири метра. — Влез — подкани го тя.

— Виждала ли си друг път паяк в този квартал? — попита той. — И на вас ли ви вдигат колите?

— Постоянно — излъга го тя.

— Да оставят талони за глоба — да. Но чак пък да ги вдигат?

— Нали и те трябва да печелят — като ти вдигнат колата, ти вземат повече. За какво мислиш има паркинги? — изрече тя с ирония. — Ти какво се притесняваш? — попита го тя. — Нали си паркирал в моята алея?

— Какво самообладание има тази жена — ахна Дафи.

— Страхотна е — съгласи се Гейнис.

Един от помощниците на Лофгрийн се обади на Болд. Оказа се, че шефът му си е тръгнал. Помощникът му съобщи номера на телефона в колата на Лофгрийн и добави:

— Тръгна си преди пет минути.

Болд се свърза с Лофгрийн, който в момента се намираше на придвижващия се с бавна скорост плаващ понтонен мост, и му каза:

— За тези издълбани надписи...

— Аха?

— Може ли да ги е дълбал левак?

— Точно това не сме проверявали.

Наблюденията се водеха на принципа „искам да знам на всяка цена, и то веднага“. Лофгрийн нямаше как да знае, че Болд в момента се намираше в преоборудвана каравана — собственост на полицията, с очи, приковани в евентуалния главен обвиняем.

— Направих увеличени снимки, с дигитален апарат. Помощниците ми могат още да ги увеличат. Ако искаш, аз да ги погледна, могат да ми ги пратят по факса още в колата. Иначе те също могат да помогнат. — Болд си представи вътрешността на служебната кола, карана от Лофгрийн. Оборудвана с комуникационен терминал на „Моторола“, принтер, мобифон и факс апарат, играеше ролята на изнесен на местопрестъплението филиал на лабораторията по идентифициране.

— Трябва ми спешно. В момента съм на наблюдение, Бърни.

— Кажи ми как да те открия.

Знаейки, че отново би трябвало да свърже мобифона си с оперативната кола, Болд се интересува за мобифона на Дафи. След като разбра, че е с нея, съобщи номера му на Лофгрийн.

Лофгрийн го обнадежди:

— Нещо забавихме ход и това е само от полза за теб. Ще мога по-бързо да ти свърша работа. И веднага ще ти се обадя.

Болд му благодари и прекъсна връзката. После набра номера на оперативната кола и възстанови постоянно поддържаната връзка.

Никълъс Хол прекрачи прага на входната врата и тя се затвори зад него. Гласът на Емили се чуваше по-добре, колкото повече се приближаваше към масата с микрофона.

Дафи седеше със затворени очи, така по-добре се концентрираше. Изведнъж усети погледа на Болд, насочен към нея, и изрече тихо:

— Не му хареса паякът. Предлагам да се изтегли.

Болд предаде думите ѝ на диспечера. След по-малко от минута колата беше покачена и закрепена на платформата и камионът потегли надолу по улицата.

В течение на следващата минута на полицейската честота се чуваше разговорът между диспечера и двамата сапъори в камиона, на които беше наредено, след като завият в първата пресечка, да се разположат северно от лилавата къща.

След това последва разговор между един от полицаите от спасителния отряд, който поиска информация от всички постове дали заподозреният наистина е влязъл в къщата. След което, подобно на сянка, плъзнала се за миг върху тревната повърхност, той се изтърколи от храстите и се вмъкна под микробуса на Хол — Болд зорко беше

наблюдавал тази сцена. След по-малко от пет секунди полицаят се претърколи в обратна посока и се притаи в сянката на кедровото дърво.

— Устройството е на определеното място — обяви той на диспечера.

Диспечерът препредаде информацията. Полицията беше прикрепил миниатюрно устройство за проследяване към микробуса, което щеше да позволи на полицията във всеки момент да установява точното му местонахождение. Това компактно, но мощно приспособление даваше възможност на провеждащата наблюдението кола на полицията да не го следва плътно, с това устройство нямаше да има нужда от непрекъсната визуална връзка. Тази част от акцията беше много важна — след успешното ѝ завършване Болд въздъхна облекчено, възвръщайки си усещането, че всичко е под контрол.

— Умно. И отлично изпълнено — произнесе Дафи, пак беше притворила очи, след което добави: — Бих казала на Ла Моя да намали до минимум суетенето около къщата. Ще бъде още по-добре, ако загаси лампите и остави всички вътре да си вършат работата на тъмно. Господин Хол е маниак на тема контрол — обяви тя с хладен и нетърпящ възражение тон.

Болд усети студени тръпки като мравки да плъпват по гърба му.

Дафи продължи:

— Свикнал е да мисли по военному: всичко да си е на мястото. И всичко да си има своето обяснение. Вариациите не са в неговия стил и не му харесват. Това е човек — любител на кънтри музика. Абсолютен мъжкар. Моментално ще я вземе за заложница, ако заподозре нещо нередно.

Това беше директно предупреждение. Оставяйки Емили абсолютно самостоятелно да проведе гадателския си сеанс, Болд беше поел огромен риск. Беше се доверил изцяло на преценката на Дафи, че на гадателката може да се разчита. Да се излага обаче цивилно лице на такъв риск, беше абсолютно забранено в полицейската работа. Въпреки това в редки случаи го допускаха — разбира се, с всички необходими за случая декларации за отказ от последващи претенции и обвинения към това лице — и точно такъв беше и сегашният случай.

Дафи поясни думите си, без Болд да я подканя:

— Коланът, който Емили описа, е типично каубойски. Част от родео екипировката. Това означава кънтри музика — значи означава

мъжкарско поведение. Това, че тя е такава дребна и крехка женичка също пасва на този тип поведение. У него има стаен гняв заради ръката му. Изпитва този гняв всеки божи ден. Уверен е, че животът му е *длъжен*, длъжен да му даде нещо в замяна. И ето го и определящия стимул при него — отмъщението. Нямам му доверие така, както остава сам с нея. Затова трябва да се погрижим да се почувства в абсолютно спокойствие там.

От вътрешността на чантата ѝ се разнесе пиукане на мобифона ѝ. За първи път Болд забеляза уоки-токито в скута ѝ и се запита какво ли трябва да означава. Тя извади мобифона от чантата си и го подаде на Болд.

Сержантът се отзова на обаждането. Гласът на Лофгрийн информира:

— Деветдесет процента съм сигурен, че човекът е дълбал надписа с дясната ръка.

Последва прашене.

Смаян и обезсърчен, Болд промърмори:

— Задължен съм ти.

Лофгрийн отвърна:

— Напълно си прав.

Болд върна мобифона на Матюс.

— Не той се е катерил по дърветата, нали?

— Кое те накара да мислиш така? — попита Болд.

— Да се пукна през гърба, ако не е вярно — отвърна тя, без да отговаря на въпроса му. След което продължи, изпреварвайки следващия му въпрос: — Гарман отново изгрява на хоризонта.

Гейнис я погледна смаяна:

— Да не искаш да кажеш, че Хол *не е* подпалвачът?

— Какво е мястото на Хол, само може да гадаем. — Дафи вдигна показалец, слагайки по този начин край на разговора, и го насочи към радиостанциите. — Започва се — кимна тя.

Емили: Добре дошъл отново.

Н. Хол: Искам да провериш за една среща.

Дафи приближи уоки-токито до устата си и прошепна:

— Както преди?

Емили: Както преди?

Болд я изглежда смаян. Тя посрещна погледа му спокойно и обясни:

— Никълъс Хол не е единственият маниак на тема контрол.

Боби Гейнис се ухили.

Н. Хол: Аха, точно така. Както преди.

Дафи каза:

— Попитай го дали другите му срещи са били успешни.

Болд я изглежда невярващо:

— Кога успя да го инсталираш?

Тя му хвърли красноречив поглед, който означаваше да запази въпроса си за по-късно.

Емили: Е, успешни ли ти бяха другите срещи? Няма как. Звездите имат страхотна сила, нали?

Н. Хол: Следващата седмица. Четвъртък. Може да ми провериш, нали?

Дафи изсъска в уоки-токито:

— Погледни звездните карти и му кажи, че изгледите са лоши. По-добре да избере по-ранна дата.

По радиостанцията Болд чу как Емили бута стола, за да стане, и издърпва чекмедже. Чу се шумолене на хартия, тя се върна до масата с микрофона и седна.

Емили: Имаш луна в залез следващата седмица.

Гласът на гадателката звучеше заплашително, и зловещо.

Гейнис подхвърли:

— Откакто съм станала на трийсет, луната ми все е залязваща. И всичките ми планети!

Невъзможно — с това нейно тяло!

Дафи я стрелна с недоволен поглед, но Болд се захили.

Н. Хол: Какво значи това?

Емили: Значи, че не е най-подходящото време за бизнес. Беше казал, че става дума за бизнес, не за удоволствие, нали?_*Н. Хол:*_ Има ли значение?

Емили: Огромно.

Дафи каза на колегите си:

— Интересно. Как може човек, цитирал Платон, да вярва на всичко това? Мисля, че той приема думите й напълно сериозно. Много странно, нали?

Болд нямаше какво да каже. За него разговорът с гадателката беше само началото. Трябваше им стабилна улика срещу Хол, която да доведе до обиск в микробуса и мястото, където живееше. *Иначе вървим към провал*, предупреди го вътрешният глас. Откритието, че Хол не би могъл да издълбае надписите по дърветата, беше свило стомаха му на топка. Сбъркаха ли с него? Обзе го нетърпение и нервност. Не искаше вземане на заложници; не искаше стрелби; искаше всичко да стане спокойно и чисто; щяха да го следят, надявайки се нещо да се случи. Което да предизвика обиск.

Н. Хол: Ами да, бизнес.

— Бинго! — възкликна Дафи, а в уоки-токито додаде: — Опитай да измъкнеш повече информация.

Емили: От вида на бизнеса зависи как да се тълкува положението на звездите и планетите. Да вземем например продажбите. Продажбите са неуспешни при луна в залез. С много усложнения. Преговорите не се влияят чак толкова. Можеш да преговаряш следващата седмица, но трябва да си много предпазлив. Ако ще продаваш обаче, съветвам те да произбързаш (*шумолене на хартия*). Следващите два-три дни са най-подходящи за това (*мълчание*). Искаш ли да проверя за някоя по-ранна дата?

Н. Хол: Защо досега не си ми споменавала за такова нещо? Миналия път например? За луната?

Емили: Миналия път нямаше луна в залез. Миналия път хороскопът ти беше добър. Този път обаче не е (*мълчание*). Продажба ли е? Много е важно, за да изтълкувам правилно влиянието на звездите и планетите.

Н. Хол: Ами да, продажба. Може и така да се каже.

Дафи нареди в уоки-токито:

— Чудесна работа. Сега разбери колко други са замесени. И къде ще стане продажбата.

Емили (прочиства гласа си): Марс и Венера са ти в добра позиция. Обаче Плутон много се е отклонил... Това има връзка с бройката. В тази продажба не участват много хора, нали? Само още един, познах ли?

Н. Хол: Това ме смайва.

Емили: Коли. Тъмнина. Много коли. Паркирани коли. Добре ли виждам? И е много шумно там. Какъв е този силен шум? Сякаш

ръмжат някакви животни.

Н. Хол: Самолети.

Емили: Разбира се, че е летището (мълчание). Ти работиш на летището.

Н. Хол: Нещо такова. Ама ти направо ме убиваш.

Емили: Един мъж има там, нали? И той участва в продажбата, нали? Още един мъж.

Н. Хол: Да речем.

Емили: Но не са много хора. Важно е.

Н. Хол: Не са.

Болд се наведе напред.

— Наркосделката, за която се е обадило момчето.

Боби Гейнис се обади нервно:

— Е, поне не е някакъв шпионаж. Или секта — като в Оклахома сити.

— Той й вярва — обяви Дафи. — Съвсем ясно е, че й вярва.

Емили: Следващите един-два дни, най-много още един. С нищо повече не мога да те зарадвам.

Н. Хол: Миналия път обаче пропусна нещо (мълчание). Почти се бях отказал да идвам при теб заради това.

Емили (дълго мълчание): Виждам нещо, което няма връзка с бизнеса ти. Нещо неочаквано. Има някаква липса. Нещо си загубил.

Н. Хол: Откраднаха ми го.

Дафи се обади с тревожен тон:

— Не знам за какво става дума.

Болд отвърна:

— Обзалагам се, че нашият приятел Бен знае.

Дафи му хвърли изненадан поглед.

Емили: Пари.

Н. Хол: Вярно е, по дяволите.

Емили: Много пари.

Н. Хол: Майката си ебало — да. Едно момче ми ги открадна. От микробуса ми (мълчание). Искам си парите.

Дафи и Болд се спогледаха:

— Бен — промълви тя, съгласявайки се с него.

Болд кимна.

— Сега разбирам защо толкова го е било страх от нас. Мислел е, че искаме да го *арестуваме*.

— Тя знае какво се е случило. Бен й е казал — отвърна Дафи.

В тона й личеше известна обида.

Болд се почувства обезпокоен за взаимоотношенията й с момчето.

— Или тя е накарала Бен да открадне парите. Може да са го правили и преди — предположи Болд.

— Не — възпротиви се Дафи. — Не вярвам.

Болд започна да размишлява на глас:

— Той работи във военновъздушни сили. Не са били наркотици. Било е ракетно гориво.

Възцарилата се тишина беше рязко прекъсната от гласовете, долетели чрез радиостанцията от къщата.

Н. Хол: Помислих си, че би трябвало да видиш какво ще има да става. Защо не ме предупреди?

Емили: Ти ме попита за определена среща. И толкова.

Н. Хол: Е, сега те питам за усложненията. За изненадите.

Емили: Предупреждавам те, че колкото повече залязващата луна...

Н. Хол: Майната й на тази луна! Кажи ми за усложненията!

Дафи каза:

— Не ми харесва тази негова враждебност. Става все по-бесен. Нещо е отключило този бяс. — В уоки-токито каза: — Предразположи го! Говори спокойно! И по-неопределено. Не така категорично. Не ми харесва как му говориш.

На Болд — уоки-токито вече беше в скута й — довърши:

— Ще може ли да спасим положението, ако се наложи?

Болд усети как по челото му избива пот. Изобщо не му се искаше да се стига до това.

Н. Хол: Какво ще стане, ако пробвам да свърша работата в някой от близките дни? Ами ако не успея да го уредя?

Емили: Ще успееш. Звездите подпомагат успеха (мълчание). Но луната известно време ще пречи.

Н. Хол: Колко?

Емили: Колко?

Дафи натисна бутона за връзка на уоки-токито:

— Кажи му по-дълъг период. Накарай го да разбере.

Емили: Луната ще бъде във възход чак след месец.

Н. Хол: Какво?!

Емили: Луната ще пречи на бизнеса ти. Любовта ти обаче ще бъде във възход.

Гейнис каза:

— Тази жена е страхотна!

Емили: Няма да има повече усложнения, ако действаш бързо. Това момче, каквото и да е, няма повече да ти попречи. Ти си го изплашил.

Н. Хол: То ми открадна парите (мълчание). Слушай... Можеш ли да ми помогнеш — да го намерим? (мълчание). Ще ти дам повече (мълчание). Не мога да го намеря — като че се изпари.

Болд каза въодушевен:

— Можем да се възползваме от това.

— Не! — изсъска Дафи.

Болд задържа погледа си върху нейния, в неговия се четеше твърда решимост.

— Това ще спаси Бен от обвинение в кражба, а може и да ни даде търсения повод за обиск.

Дафи, без да откъсва очи от Болд, изрече в уки-токите:

— Ако знаеш къде са парите, скъпа, крайно време е да ти се яви видение. Кажи му! Нали всички искаме да спасим Бен?

Тримата като по команда затаиха дъх и зачакаха решението на Емили.

Емили: Виждам кафява къща. Малка.

Усещайки, че го залива вълна от облекчение, Болд нададе радостен възглас:

— Успяхме!

Н. Хол: Това е къщата на момчето!

Емили: Парите са там (мълчание). Има и втори етаж, нали?

Н. Хол: (звучейки развълнуван) Да!

Емили: Стаята на момчето. Има една кутия. От пластмаса. Секунда... (мълчание) Квадратна.

Н. Хол: Кутия за цигари?

Емили: Не.

Н. Хол: Кутия за играчки. Касичка. Нещо подобно.

Емили: Чантичка за сандвичи? (мълчание) Аха! Сега виждам по-ясно. Видеокасата е. Кутия за видеокасата.

Н. Хол: (развълнуван, шум от провлачване на стол) Колко?

Емили: Какво колко?

Н. Хол: Колко ти дължа?

Емили: (дълго мълчание)

Дафи ѝ подсказа:

— Приключвай! Нека да си тръгне.

Емили: Десет за хороскопа.

Н. Хол: Давам ти дваисет (мълчание). Ще пробвам да уредя нещо утре или вдругиден.

Емили: Да, по-добре отколкото следващата седмица.

Н. Хол: Пак ще дойда да ми кажеш добре ли е, или не.

Боби Гейнис попита:

— Ще го последваме ли?

Болд отвърна:

— Не, ние ще водим. Знаем много добре къде ще отиде. Рано или късно все ще отиде да си прибере парите.

Дафи каза:

— Той?! Веднага ще отиде да си ги прибере. Хващам се на бас!

38.

Болд смяташе да арестува Хол в къщата на Бен.

Беше получил потвърждение, че над дома на Хол — описан като фургон в Паркланд — вече беше установено наблюдение. Поддържащият екип беше приведен в готовност.

Хол излезе от къщата на Емили — наблюдавана от десетки очи — влезе в микробуса и потегли, а полицаите от отдел „Убийства“, от спасителния отряд и сапъорите останаха неми свидетели. Много от тях изпитаха разочарование, бушуващият в организмите им адреналин заради трескавото очакване и възбудата не беше намерил излаз, а готовността им за действие — приложение.

Синият микробус се движеше все още по Двадесет и първа улица, после изви по „Йеслър“.

Зад волана на кафявата каравана застана Гейнис, тя направи обратен завой и потегли в северна посока по Двадесет и първа, след това изви надясно по „Спрюз“, после пак надясно по Двадесет и първа. По радиостанцията им съобщиха, че микробусът на Хол чака на светофара на „Йеслър“ и Двадесет и трета улица.

Полицейската каравана изви в една от пресечките и пое в южна посока. Болд видя микробуса в дясното платно — деляха ги четири коли, чакащи на светофара.

— Ето го — посочи сержантът на другите.

Подминаха го. Болд не откъсна очи от него, докато не го изгуби от поглед. После бръкна в жабката за карта на града.

Както се очакваше, само след няколко минути се оказа, че микробусът е извил в южна посока по Двадесет и трета улица.

Болд предупреди Гейнис:

— В южна посока се намира и Паркланд.

— Не отива там — обади се Дафи.

— Ще го следваме на юг, докато разберем какво ще прави — реши Болд, подразнен от самоувереността на Дафи.

Болд си даде сметка, че му се иска Хол да извие наляво по „Джексън“ и да поеме към къщата на Сантори. Цялото тяло го болеше, както се беше напрегнал. Усети, че скърца със зъби.

Диспечер: Микробусът на заподозрения изви в източна посока по „Източен Джексън“.

— Казах ли ти? — извика гордо Дафи.

Гейнис погледна в огледалото за обратно виждане.

— Останал е много назад. Изгубих го.

След като огледа набързо пътните знаци, Болд я инструктира:

— Завий наляво по „Норман“.

От колата, натоварена със следенето на Хол, се свързаха с него. Болд им нареди да останат на Двадесет и трета улица и да подминат „Джексън“.

— Много е малка улицата — каза той на Дафи и Гейнис. — Може да ги забележи.

„Джексън“ беше улица без изход, завършваше със стръмнина; къщата на Сантори граничеше с парк „Фринк“.

Болд нареди следящата кола да завие наляво по „Диърборн“: две пресечки след улицата, по която беше поела караваната им. Така караваната и следящата кола се движеха успоредно една на друга по две отстоящи близо една от друга улици, като караваната зави в пресечката южно от „Джексън“, а следящата кола — в пресечката северно от „Джексън“.

На шофьора на третата кола без опознавателни знаци беше наредено да паркира така, че да може да наблюдава кръстовището на „Джексън“ и Двадесет и трета улица.

Полицайте от спасителния отряд се бяха разположили в парк „Фринк“, в случай че Хол решише да се спасява натам.

От диспечера дойде потвърждение, че микробусът е спрял на известно разстояние от дома на Сантори.

Заподозреният беше обкръжен — Болд провери оръжието си, прехвърли се отпред и се приготви да излезе от караваната.

— Идвам с теб — обяви Дафи, изваждайки оръжието си от чантата. Преди още Болд да успее да се възпротиви, тя му напомни: — Чинът ми е по-висок от този на Боби. Не се обиждай — обърна се тя към шофьорката — дългогодишен детектив в отдел „Убийства“. — Лу — продължи вече тя с по-мек тон, — налага се да следя всяко

движение, всяка дума на този човек. Може да съм ви от помощ, когато го атакувате.

Дафи винаги беше оставяла амбицията ѝ да взема връх. Поради тази причина вечно щеше да си носи големия белег на шията. Болд беше свидетел как тя се беше сдобила с този белег. Не можеше да позволи нито тя, нито той отново да го преживеят. А тя, с непоклатимото ѝ желание да проникне в психиката на заподозрения, можеше да се превърне в бомба със закъснител. Въпреки това Болд не се опита да я разубеждава. Колкото повече узнаеха за Хол, толкова по-добре.

— Ние сме партньори в тази игра, Дафи. Но аз съм водещият — отбеляза той по начин, от който тя за миг се почувства унижена.

— Ти си водещият — съгласи се тя.

Болд кимна. След което нареди на Гейнис:

— Ти ще ни бъдеш подкрепление. Ще се свързваме по радиостанцията. — И с жест ѝ посочи да му подаде уоки-токи до таблото.

Тя му подаде и огромен фенер, който можеше да се справи и с най-тъмната беззвездна нощ. Болд пъхна слуховото апаратче в ухото си, а радиото в джоба на якето си. Диспечерът обяви, че спасителният отряд е заел позиция, а микробусът вече е празен.

Болд каза на Гейнис:

— Ако поискаме помощ, поръчай ни надгробни кръстове.

— Разбрах — отвърна Гейнис, видно беше притеснението ѝ.

Дафи вървеше с по-бърза крачка. Болд я улови за ръката и я дръпна. Дватама изкатериха стръмнината и се шмугнаха зад къщата откъм по-далечния край на тревната площ. Запътиха се към разнебитената барака.

Вратата ѝ се затваряше с кука, подпряна върху издаден пирон. Болд повдигна куката, влезе вътре и увлече Дафи със себе си, оставяйки вратата леко открехната.

Дафи прошепна:

— Казах ли ти, че страшно мразя такива места?

Беше прашно и влажно, пълно с паяжини и плесен. Вътре се намираше и един шевролет модел хиляда деветстотин петдесет и седма година, подпрян на трупчета и покрит с такъв дебел слой прах, че не можеше да се разбере какъв е бил на цвят. Навсякъде около него

имаше разхвърляни кутии, кашони, пълни с какво ли не, и празни щайги. Почти нямаше място за тях двамата. Отляво на Дафи беше подпряно колелото на момчето — добре почистено и добре поддържано.

Дафи обви ръка около Болд — като дете, търсещо утеха. Тялото му беше топло и леко се поклащаше при вдишване и издишване.

През откритата врата се откриваше отлична гледка към къщата. Светлина от фенерче за миг проблесна през един от прозорците. Болд чу размяна на реплики между един от членовете на спасителния отряд и диспечера. Сърцето му ускори пулс в нетърпеливо очакване.

— Той е вътре — каза Дафи, по тона ѝ личеше колко е развълнувана.

Над същия прозорец надвисна тъмна сянка.

Никълъс Хол беше на по-малко от два метра разстояние, а вниманието му беше насочено към задния двор.

Болд прошепна:

— Той ни усети. Този човек има добра интуиция.

По-скоро почувства кимването на Дафи.

Сянката прекоси прозореца и изчезна. За Болд усещането беше като полъх.

Дафи продължаваше да се притиска в него. Болд искаше да я отстрани от себе си, но не го направи. Вместо това се наслади на топлината ѝ, на дъха ѝ, разхлаждащ врата му, на нежното докосване на пръстите ѝ отстрани на кръста му.

— Хайде, излизай — прошепна тя, подканвайки заподозрения.

Болд съвсем искрено желаше мъжът да открие парите, знаейки, че нямаше да се бави толкова, ако вече ги беше намерил.

— Ами ако излезе без парите? — попита тихо Дафи.

— Това ще бъде абсолютен провал — отвърна Болд.

Нямаше нужда да обяснява повече.

Дафи прошепна:

— Петстотин долара са истинско състояние за него. Ще ги намери.

Болд пхна лакътя си помежду им. Не можеше да я остави да му шепне в ухото. Не можеше да я остави да го прегръща. Беше му

станало горещо и пулсът му се беше ускорил. Тя усети мушването на лакътя му и се притисна още по-силно към него.

Чуха как Хол бяга по вътрешната стълба надолу. Болд се притесни да не се е отказал. Разочарованието премина като вълна през тялото му. Без парите арестът му щеше да бъде абсолютно излишен и неподплатен с доказателства. Прокурорът направо щеше да му се изсмее. По-добре щеше да бъде, ако беше издействал предварително разрешение за арест или пък се задоволи само с наблюдението.

Задната врата се отвори със скърцане. Невидимият Хол явно се колебаеше.

Четейки както винаги мислите на Хол, Дафи каза:

— Ами трупът? Какво ще кажеш за подозрение в убийство? Това не е ли достатъчно основание за арест?

„Бинго“, помисли си Болд.

— Колко е хубаво, че те имам — прошепна той. Подаде ѝ фенера и извади револвера си. — Готова ли си? — попита.

Заподозреният излезе от потъналата в мрак къща и затвори вратата.

— Когато кажеш — прошепна Дафи.

Болд натисна бутона на уоки-токите три пъти.

Извърна глава, за да я погледне в лицето и устните им леко се докоснаха. Изви тяло назад и започна да свива пръстите на свободната си ръка. Едно... две... три...

Болд ритна с крак вратата на бараката. Дафи примигна срещу светлината.

— Полиция! — извика Болд. — На земята — веднага!

Хол буквално падна на земята, разпервайки ръце. Реакцията му изненада Болд.

Дафи възкликна:

— Ето какво им е хубавото на тези военни. Знаят как да изпълняват заповеди.

Дафи осъзна, че го обича, но никога няма да бъде неин. Мислите ѝ не бяха насочени към къщата или към заподозрения, или към извършваната от него кражба, а към Болд, към мъжа, към сержанта, към любовника, към приятеля. *Недостижимият*. После в мислите ѝ се

появи заподозреният, много бързо обаче те отново полетяха към Болд — в тези притеснени минути, делеящи я от своеобразната им прегръдка, и думите му, когато я беше попитал дали е готова, след това мислите ѝ се отклониха към възможността да живее с него и осъзнаването, че всички шансове за това вече са отминали. Вероятност, която толкова пъти беше приемала като достоверна и също толкова пъти беше отхвърляла като несъществуваща, както направи и сега. Въпреки това тази мисъл посвоему я успокои. Чувството ѝ към Оуен *приличаше* много на любов, но всъщност беше нещо като да се впуснеш в нова връзка след нещастна любов, опит да се отърси от тежестта на чувството си към Лу Болд. Опитът се беше оказал неуспешен — нещо, за което тя си беше дала сметка през последните седмици, нещо, което Оуен беше усетил веднага. Тя се изправи пред факта, че личният ѝ живот отново беше претърпял крушение, и се запита дали всъщност не мислеше прекалено много, а не се отдаваше повече на чувствата — или може би беше тъкмо обратното? Ако трябваше да слуша приятелите си, тя беше прекалено своеволна и неотстъпчива, упорита, непреклонна и властна. Това бяха същите тези приятели, които ѝ казваха колко я обичат. Ако трябваше да слуша Оуен, тя беше красива и умна, отзивчива и даваща подкрепа. Ако трябваше да слуша сърцето си, то ѝ казваше, че едновременно уважение към Лу Болд беше прераснало в безусловна любов. Тя му се възхищаваше заради неговата музикалност, заради лидерските му способности, заради интелигентността и човечността му. Той не беше без недостатъци: постоянно беше измъчван от неувереност, излишна състрадателност и склонност да прикрива истинските си настроения. Беше изключителен баща, лоялен съпруг и тя го искаше за себе си. Лиз да върви по дяволите...

Болд се насочи към заподозрения. Все още беше светло и се виждаха сенките на околните сгради и дърветата, но не достатъчно светло, за да се вижда всичко до най-малката подробност.

Дафи не желаше никакви изненади.

— По-добре да изчакаме подкреплението, нали?

В мигове на върховна концентрация Болд не обичаше да се разсейва с излишни приказки. Затова само кимна.

Извика към заподозрения:

— Никълъс Хол, вие сте арестуван. Имате право да не казвате нищо...

Болд погледна към нея — за частица от секундата — и очите им се срещнаха. В неговите се четеше радост.

Тя се наслади на този миг. И го скъта в спомените си. Далеч от развалата на времето. Където щеше да бъде завинаги неин.

39.

Разпитвах го на смени, с настървението на младоци, трениращи върху боксовата круша.

С Никълъс Хол се бяха отнесли като с безгласна буква. Взеха му отпечатъци от пръстите, съдържанието на джобовете му беше сложено в кафява хартиена торба с неговото име и опознавателен номер, дрехите му бяха заменени с унизяващия достойнството оранжев гащеризон с щампован на гърба надпис „ГРАДСКИ ЗАТВОР“. Болд беше наредил *пълен комплект украшения* — белезници около краката и около глезените. Искаше Ник да се пита защо.

Мъжът все още не беше поискал посочен от съда защитник — привилегия, която му беше предлагана три пъти, когато му четяха правата. Не искаха да поемат никакви рискове с Никълъс Хол. В отсъствието на адвокат Хол щеше да бъде подложен на непрекъснат шестчасов разпит в „Бокса“ с размери три на три метра, като на всеки два часа разпитващите го щяха да се сменят. Помежду двучасовите смени щяха да му отпускат двадесетминутна почивка, да го водят в тоалетната, а също да му носят вода и храна. Болд взе първата смяна и изигра ролята на грубияна, Дафи щеше да поеме втората смяна и поведението ѝ щеше да бъде като на приятел. След нея при Хол отново щеше да влезе Болд.

Дафи пое смяната си и към края ѝ вече беше успяла да разхлаби съпротивата му, противопоставяйки Болд на себе си, говорейки му, че той е от стария тип полицаи и че такива хардлайнери като него не търпят жени да вършат същата работа като тях, не им харесва, че разпитваните винаги се сприятеляват с нея.

— С доста неща трябва да се примирявам тук — довери му тя.

Хол имаше жилава коса и светлокафяви очи. В подножието на шията му отляво имаше тъмнорозово петно — родов белег, а не изгорено. Ръцете му лежах в скута, оковани в белезници.

— Отнасят се с мен като със сексуален обект — задълба Дафи.
— За повечето съм само цици и дупе. А аз съм просто различна — каза

тя, напомняйки му индиректно за обгорялата му ръка, която също го правеше *различен* в очите на другите — и затова ми се доверяват.

— Много добре знам за какво говорите.

За трите часа и двадесетте минути работа с него това беше четвъртото му по-дълго изречение. Дафи усети тръпки на възбуда.

— Заради ръката — изрече с разбиране тя.

Той кимна.

— Хората мислят, че си ненормален.

— Съвсем вярно.

— Защото е вярно и за мен — каза тя. — И аз съм ненормална, защото не пикая права.

Искаше да му създаде колкото се може по-конкретна представа за себе си, да го накара да мисли за нея като за жена, а не като за полицаи; да противопостави себе си на останалите — положението, в което самият Хол се намираше в момента.

Той се усмихна.

Само от тази негова усмивка Дафи можеше да си извади следното заключение за неговия характер: внимателен, мил, чувствителен. Не че вярваше, че действително е така.

— Имате ли братя и сестри? — попита тя, знаейки предварително отговора.

— Аха. По-малка сестра.

— А родителите?

— Мъртви са. Баща ми — в катастрофа на магистралата. Майка ми... Тя просто се самоубиваше с алкохол. След смъртта на баща ми и всичко останало.

— И моите също ги няма — излъга тя. — Тогава направо стигнах до дъното. Мръсен период.

— Баща ми карал свине от Де Моан за Линкълн. И знаете ли какво станало? Казаха, че едното от колелата попаднало в канавката. Всички прасета се събрали на една страна, катурнали ремаркетото и то повлякло и кабината. Камионът се преобърнал на средата на шосето. И това е. Тогава бях на четиринайсет.

Тя му кимна съчувствено. Вдигна ръка и се почеса по врата, давайки по този начин уговорения знак на Болд.

Сержантът нахлу в залата за разпити начумерен и гневен.

— Сега е мой ред — обяви той. — Ти напускаш.

— Няма начин — възпротиви се Дафи. — Той не иска да говори с теб.

— Това ама изобщо не ме интересува — отрязва я Болд. — Убил е една жена и я е напъхал в скривалището...

Както седеше, Хол се извърна към него и отпусна ръце върху масата.

— Това са пълни глупости.

— Ти ме прекъсна, сержант. — Тя погледна часовника си. — Не сме свършили още с *Ник* — каза тя, наричайки го с умалителното му име. До този момент го беше наричала само *Никълъс*. Идеята ѝ беше да установи връзка помежду им, изолирайки Болд, доколкото беше възможно. — Имате ли нещо против, ако ви наричам Ник? — обърна се вече към заподозрения, който изглеждаше объркан и изплашен. А на Болд подхвърли: — Ако Ник иска да говори с теб вместо... — И остави нарочно изречението недовършено.

— Не! — възпротиви се заподозреният.

— Ето, виждаш ли? — натърти тя, извъръщайки се към Болд. — Трябва да изчакаш да ти дойде редът.

— Нищо няма да изкопчиш от него — настоя Болд. — Нека аз да го подхвана. Такива като Ник са ми ясни и малко ми остава да го накарам да пропее.

— Не се отказвам — противопостави му се Дафи. — Изходът е там. — След което добави: — Ако главата ти не е твърде дебела, за да се промуши през нея. — И тя погледна към Ник. Заподозреният се ухили. *Чудесно*, помисли си тя. *Мой е*. — Напусни! — изсъска на Болд.

Сержантът хвърли поглед на Хол и излезе от тясната стая.

— Тези обвинения са пълни глупости — изрече на един дъх Хол. — Не съм убивал никаква жена.

— Вижте, по-добре е да не се правите на ням — каза тя и продължи с любезен и спокоен тон: — Ако повярват, че ми сътрудничите, ще можем да ви оставим тук. Иначе ще ви изпратят в щатския затвор. Защото веднъж като ви затворят там, могат да минат седмици, даже месеци. А сега в съда са затрупани с много дела.

— Аз не се правя на ням — отрече Ник. — Не знам нищо за никаква жена.

— Вижте, работата е там, че могат всякак да докажат, че сте бил в къщата. А какво сте търсил там, ако не да премахнете уликите, че сте

я познавал?

— Не я познавам.

— Не сте я познавал — поправи го тя. — Пак ви казвам, тези момчета нямат много ум в главата. — Повишавайки тон, тя продължи: — Толкова са тъпи, колкото изглеждат. Изобщо не им щракат релетата.

— Те наблюдават ли ни сега? — попита той.

Тя кимна утвърдително.

— Подслушват ли ни?

Тя отново кимна.

— Можем ли да говорим — само вие и аз? Без тях?

— Ще проверя.

— Проверете — помоли той. — Ще говоря с вас, но насаме. Нали разбирате? Без записи.

— Добре — кимна тя. Всичко казано в тази зала се записваше. В тетрадка, на касетофон или с камера. Но закон за „Бокса“ беше да се угажда на клиента. — Нека да проверя — избъбри, давайки му надежда.

— Не съм убивал никаква жена — повтори той, повишавайки тон. — Никога не съм бил в тази къща. Повярвайте ми.

Тя излезе от стаята. Болд и Шосвиц я посрещнаха на вратата, водеща към зоната с офисите.

— Страхотна си — възхити й се Болд.

— Мисля, че потръгна.

— *Мислиш?* Ти направо го срази — похвали я Болд.

— Смятам, че ще разкаже за срещата на летището — каза тя, — ако го притиснем с обвинението в убийство.

Шосвиц напомни:

— Срещу Сантори сме повдигнали същото обвинение.

— Той не го знае — възрази му Дафи, след което попита Болд: — Какво става с микробуса и с фургона, в който живее?

— От лабораторията са проверили микробуса. Кучетата не са надушили нищо.

— Как така?

— Защото няма въгледороди — отвърна просто Болд. — Тренирани са да надушват само тях. Такъв е изводът. — Болд ги остави за миг и отиде в офиса си, взе от бюрото фотокопия на доклади от

лабораторията. Подаде ги на Дафи и натърти: — Ето ти оръжието, с което можеш да го притиснеш.

Тя прегледа документите в ръцете си, сравнявайки данните от цялостния доклад и паметната записка, която според отметката беше съставена само преди двадесет минути.

— Сгрешили ли сме? — попита тя Болд зашеметена.

— Изобщо няма да ни навреди, ако ни отговори на някои въпроси.

— Нещо против аз да му задавам въпросите? — попита тя. — Или държиш да си ти?

Шосвиц се намеси, за да ги предупреди:

— Много внимавайте как ще се справите. Не искам никакви...

— ... издънки. Разбрано — довърши тя.

Болд ѝ каза:

— Твои са, ако ги искаш.

Тя засия. Лейтенантът поклати глава от неудоволствие и се отдалечи.

— Не е особено доволен, че момчето е при теб. Притеснява се, че това ще ни излезе през носа.

Тя усети как се изчервява.

— И преди сме постъпвали така. Шосвиц си е такъв, за всичко се притеснява. — После махна с ръка в посока към залата за разпити. — Да отивам ли?

Болд ѝ рече насърчително:

— Прегази го.

— Ще ни оставят да поговорим насаме — информира тя заподозрения. В маломерната стая беше горещо и тя се почувства неудобно. — Няма да подслушват без мое знание — додаде.

Това не беше лъжа, въпреки че тя я използва, за да го заблуди. Те *подслушваха*, и то с нейно *знание*. За нея най-важното беше да измъкне Бен от бъркотията. Това можеше да стори само при пълни самопризнания, удостоверени с подпис. Независимо от усилията, тя не виждаше това да става; почувства се обезсърчена, но не победена. Човек трябваше да улучи правилния подход; защото един разпит беше като течна маса — непостоянен и променлив.

Провалът беше в основата на повечето лични проблеми, които тя като професионалист трябваше да полага усилия да разреши. Провалът да се справиш със системата, която отблъскваше всякакъв шанс за усъвършенстване на закона. Провал в усилията да прочистиш улиците от калта и тинята, от боклука и утайката. Провал в усилията да помогнеш или да убедиш висшестоящите във важността на случая. Провали и у дома: в диалога; в леглото; като родител; като партньор. Тези провали вършеха разрушителната си дейност бавно, незабележимо. В момента, когато започнеше да боли, на практика се оказваше, че е твърде късно да се сложи край на разрушенията, единствено можеше да се направи опит да се запуши дупката, да се намери нещо, с което да се запълни празнотата. Това нещо се явяваше под формата на цигари, на алкохол, на кокаин и амфетамини, пристрастеност към секса или към физическото насилие. Ранните предупредителни сигнали бяха дръзко поведение, бурно несъгласие с най-обикновени неща, отсъствие от работа или училище.

С течение на годините тя беше разбрала, че и заподозрените не бяха по-различни: заменяха болката с престъпление. И тя не беше по-различна. Самото предположение, че може да се провали, ѝ причиняваше болка.

— Никого не съм убивал — изрече Хол. — Никога. Трябва да разберете. Повярвайте ми. *Никого. Никога.*

— Ръката — вметна тя, знаейки, че тя е неговата болка. — Разкажете ми за ръката.

— Не!

— Хората се заглеждат в нея и извърщат глави. Говорят зад гърба ви. Карат ви да мислите за нея, даже и тогава, когато сте успял да забравите. И така не можете да избягате от това. То ви следва навсякъде, залепило се е за вас като друг човек — някой, когото изобщо не разбирате.

— Сега не говорим за ръката ми.

— Аз говоря.

— Говорим за обвиненията в убийство. Никога...

— Аз говоря за *ръката ви* — прекъсна го тя. — Мислите, че работя против вас? Може да се окаже, че е била удушена с *голи ръце*. А на вас това ще ви е от полза.

— Истина ли е? — попита той.

— Казах *може да се окаже*. Сега ми разкажете за тази ръка. Откога е така?

— Три години и седем месеца — отвърна той.

Очите му добиха унесен израз.

— Как стана?

— Беше нещастен случай. Бях на дежурство...

Тя довърши:

— Във военновъздушни сили.

— Аха и какво от това?

— Как стана?

— Бяхме заложили взрив. Фосфорест. Направи засечка. Оказа се, че проблемът е в детонатора. След това избухна по-рано.

Тя се загледа в обгорялата му ръка — достатъчно дълго, за да е сигурна, че той изцяло е погълнат от мисълта за нея. След това го попита:

— Защо бяхте в онази къща?

Той извърна глава.

— Защо не ми кажете? — подкани го тя. — След като не е свързано с жертвата.

Ноздрите му потръпнаха, а в очите му се появи див израз. Обясни просто:

— Едно дете ми открадна парите.

Дафи усети прилив на ентузиазъм. *Още*, подкани го тя мислено.

— Казаха ми, че са в къщата. Кълна ви се. Нали ги намерихте у мен — това са *моите* пари.

Тя го попита:

— Знаете ли какво са открили във връзка с трупа — от лабораторията? И в скривалището, където е бил?

И тя пръсна документите, които ѝ беше дал Болд върху масата.

— Казвам ви, изобщо не знам за никакъв труп.

Тя реши да възприеме по-груб подход, да се държи заповеднически, по военному — ситуация, напълно позната на Хол. Пое дълбоко от вкиснатия въздух на стаята и тръсна:

— Виж какво, господинчо, като ти задавам въпроси, очаквам нещо повече от обикновен отговор, очаквам да ми се каже *истината*. Ако истината ти идва в повече, тогава няма какво да правим *тук*. Сега разбра ли ме, господин Хол?

— Да, госпожо.

— Така е по-добре. Сега ще ти кажа какво са открили в скривалището, освен трупа. А в замяна на това искам да ми кажеш истината — за разнообразие — и тогава може би, казвам *може би*, ще мога да ти отърва кожата от сержант Болд, който изобщо няма да се церемони и ще те прати в затвора и повече няма да ти обърне внимание. Да не мислиш, че сержант Болд го е грижа за твоята версия?

— Не, госпожо.

— Точно така. Не се интересува. Бюрото му е задръстено от нерешени убийства, а от негова гледна точка по този случай всичко е ясно. Ти си поредната бройка. От негова гледна точка следващата ти спирка са предварителният съд, съдът със съдебни заседатели и килията за смъртници. — Тя потупа по документите пред себе си, събирайки целия гняв, на който беше способна, и давайки му израз в неумолимия си и пронизващ поглед. — Ясна ли съм?

— Да, госпожо.

— Сега вече имам чувството, че нещата ще потръгнат, Ник. Имам чувството, че ще започнем да се разбираме. И ти ли имаш това чувство?

— Да, госпожо.

— Гледай ме в очите, Ник. Така е по-добре. Нали?

— Да.

— Открили са твои отпечатыци в скривалището, Ник. Където са открили трупа на жената.

Лицето му като че замръзна, в изражението му имаше и шок от изненадата, и осъзнаване какво го очаква.

Тя обясни:

— В това няма никакво съмнение. Разбираш ли сега какво се получава? Това, което ние наричаме улика. Доказателство. И то ще ти спечели смъртна присъда.

Известно време Ник не можеше да произнесе и една дума. След това Дафи видя как той излезе от вцепенението, а погледът му стана празен и отсъстващ. Най-сетне проговори:

— Не, вижте... Вие нищо не разбирате.

Тя му отвърна:

— Не, аз нищо не разбирам. Но Болд е убеден, че е разбрал.

— Схванали сте всичко погрешно.

— Това, което аз *схванах* — поде тя, — е, че — и това го има записано на лента — според думите ти не си бил в къщата друг път, освен тази вечер. „Не съм бил друг път в тази къща. Повярвайте ми“ — изрече тя, четейки бележките си от разпита му. — И аз ти повярвах. Обаче сега не ти вярвам, да не говорим за сержант Болд.

— Не, не — *бил* съм там — коригира той предишните си показания.

— Това и на нас ни е ясно, Ник.

— Миналата седмица — добави той.

— Значи казваш, че просто случайно си бил в скривалището. Така ли? — смръщи се тя и добави със саркастичен тон: — Е, *това* обяснява всичко! Вече няма нищо неясно за мен. — Тя изправи гръб и приглади косата си. Усещаше се много изморена и в същото време във върхова форма. Такъв тип работа обичаше. — Не е открит начин да се разбере от коя дата са дадени отпечатыци. Кой са по-стари и кои — по-нови. Не може да не го знаеш. Дали са от миналата седмица, или от миналата година, за момчетата от лабораторията няма значение. И за съдебните заседатели няма да има разлика. — Тя впи очи в неговите и направо го помоли: — Помогни ми! Кажи ми какво, по дяволите, си правил там, Ник? Как да обясним отпечатыците ти в скривалището на Болд? *Ти* ли уби тази жена?

— Не, не, не — изпъшка заподозреният, клатейки яростно глава и удряйки с обгорялата ръка по масата.

— Тогава говори.

— Бях на летището — изрече той, напускайки тъмнината на несигурността и лъжата и стъпвайки най-сетне върху стабилната почва на истината.

Изповедта се точеше лека-полека, признанията идваха едно по едно, разглобявайки скалъпената конструкция на фалшивата истина и позволявайки на действителната истина да заеме нейното място. Дафи имаше чувството в такива случаи, че копае в мокрия пясък под грохота на настъпваща вълна — хвърляше пясъка настрани, за да може водата да запълни дупката.

— Там не си бил сам — каза тя.

Той поклати глава, белезниците издрънчаха върху масата.

— Хайде, помогни ми, Ник...

Тя се изправи, опря ръце върху масата и се наклони напред.

— В този танц човек не може да е сам. Болд обаче има начин да се справя в такива случаи — заплаши го тя. — Просто ще те настани не където ти се полага. *Случайно* ще те прати в килия с разни извратени типове, които наричат *сапунари* — слагат ти *сапунчето* отзад — после има да висиш в тоалетната с часове, да хленчиш и да се чудиш дали не си прихванал някоя зараза. И кого ще го е грижа вече за смъртното ти наказание — продължи тя, — ако се открие зараза? Никой, просто няма да те погледнат. Това е начинът на Болд да раздава правосъдие — излъга тя. — Той е от старата школа. Ще ти каже, че го е грижа, обаче няма да е така. Той се стреми да докаже висок процент разкриваемост. Само така ще отчете успех. Ти просто си една бройка. Арестували са те, сега искат да приключат случая. Сам прецени, Ник. Животът ти направо се изнизва през вратата на тази стая.

И тя се отдръпна от масата и закри към вратата, имаше чувството, че с всяка крачка отмерва края на нечий живот: на Дороти Инрайт, на Кони Бранслонович, на Мелиса Хейфиц... Нарочно бавно сложи ръка върху бравата, също толкова бавно я завъртя. И още по-бавно я откряна. Отвън повя хлад, свежест.

— Няма намесени наркотици — изрече Хол дрезгаво.

Дафи се извърна, отдръпна се от вратата и затвори след себе си. Изведнъж в тази потискаща, навяваща клаустрофобия стая като че отново можеше да се диша с пълни гърди.

— Бях по работа там, нали разбирате? И някакъв хлапак ми отмъкна пет стотарки. Глупакът обаче си изпуснал портмонето в микробуса ми. Като отидох първия път в къщата, той се скри от мен в скривалището.

— А ти преби втория му баща.

— Сбихме се. Защото си исках проклетите пари! Втория път — *тази вечер* — си прибрах парите. Това е истината, честно.

Пулсът ѝ ускори ход, усети да я облива топлина. Насочи вниманието си към движенията му и изражението на лицето му, търсейки несъответствие между думи и реакции. Вгледа се изпитателно в очите му, очаквайки в същото време Ник всеки момент да започне да си облизва устните — това щеше да докаже лъжата — наблюдаваше внимателно до каква степен той държеше на контакта очи в очи — много често отклоняването на погледа също доказваше лъжата.

След дълго мълчание го попита:

— Каква *работа*?

— Един ми се обади по телефона. Знае за моята база повече, отколкото аз знам. Кълна се, това е истината. — Отново не свали очи от нея. Мълчанието ѝ го направи нервен — това всъщност целеше тя и не отрони и дума. — Никога не сме се срещали.

Побиха я тръпки. *Друг* човек. Това нямаше да се хареса на никого, даде си сметка тя. Той я гледаше с празните очи на човек, заплашен от смъртта.

— Не го знаем кой е.

Дафи изведнъж усети, че хапе вътрешността на дясната си буза. Много въпроси напиреха навън, но тя все още не искаше да му ги зададе, надявайки се вместо това да продължи да го принуждава с мълчанието си сам да говори — най-ефективният подход в един разпит.

— Не му знам името — обяви той със сериозен тон, натъртвайки на всяка дума, сякаш се намираше в съда. — Не го знам как изглежда. — Той примигна и сложи обгорялата ръка на масата, след като досега в повечето случаи я беше оставял да виси — скрита от погледа ѝ — от китката надолу под ръба на масата. — Хиляда и двеста долара. Толкова е инвалидната ми пенсия за това — хиляда и двеста долара. И каква работа мога да си намеря сега? А, кажете ми! Машинописка, нали?

Той изкриви устни в саркастична усмивка, която я накара да потрепери — в нейните очи той стана опасен. Дали не търсеше отдушник за яростта си, запита се тя. Дафи изправи гръб, погледна го право в очите и мислено му изпрати послание да не изпробва силата си върху нея.

— Няма намесени наркотици — повтори той.

— Нещо, което имате в базата — отвърна тя.

Той кимна. Мускулите зад челюстта му изпъкнаха с големината на кестени. Очите му се отвориха широко. Беше изплашен, обзет от ужас. От военните или от мъжа от сделката, запита се тя.

— Какво си продавал? Военни тайни?

— По дяволите, не, аз не съм предател!

— Какво тогава?

Той отговори:

— Разполагах с пропуск, какъвто той нямаше. И нека спрем дотук.

Дафи заговори и постепенно говорът ѝ премина в крясък.

— Да спрем *дотук*? Аз лично не мисля така. Ти значи изобщо не си ме слушал, Ник! Опитваме се да ти изградим *правдоподобно* алиби. Не знам какво продаваш, но заради него няма да получиш смъртна присъда. Обаче заради обвинението в убийство *ще* я получиш!

Очите му придобиха суров израз. Челюстните му мускули отново изпъкнаха.

— Искам адвокат.

Тя изрече с насилена енергичност:

— Ще го уредим, разбира се, щом настояваш, обаче държа да те предупредя, че ще съжаляваш. Ти ме харесваш — метна му бърз поглед тя. — Разбираме се помежду си. Обаче какво ще кажеш за Болд и за прокурора? Мислиш ли, че ги е грижа за теб?

— Няма да отговарям повече на нито един въпрос.

— Тогава няма да ти задам повече нито един въпрос — съобщи му тя. — Просто ми кажи какво е ставало на паркинга в „Сийтак“. И то ми кажи истината, така че да мога да ти повярвам и ще си излезеш оттук със снето обвинение в убийство.

— Пълни глупости.

Тя се изправи.

— Значи не искаш да ти снемем обвинението в убийство? И защо изобщо се опитвам да ти помогна? Да не мислиш, че искам да си губя времето с теб? — В тона ѝ се четеше недоволство. — Да не мислиш, че нямам какво друго да правя, освен да седя в тази воняща дупка и да ти слушам глупостите. Щом искаш Болд, ще си го получиш. Щом искаш сапунарите, и тях ще си ги получиш. Искаш смъртна присъда, ще я имаш.

Вторият ѝ фалшив опит да го изостави се очертаваше неуспешен. Дафи се ядоса на себе си, че толкова рано беше прибегнала към него. Белезниците му издрънчаха, но от устата му не излезе нищо. Всеки път, когато чуеше подрънкването на белезници, я побиваха тръпки.

Никой никога не я беше виждал да се предава. Страшно ѝ се искаше да се извърне и да му даде още една възможност, а не да го остави в ръцете на Болд, но в такива случаи втора възможност не се полагаше. Заетата от него крайна позиция изигра решаващата роля.

Освен това, помисли си Дафи, щеше да се окаже трудно осъществимо при положение, че се беше стигнало до поискване на адвокат, докато тя го беше разпитвала. Хол изглеждаше обзет от ужас. По-добре да му даде няколко минути свобода и след това Болд да се заеме с него. Отказа се с неохота, като питчър^[1], който се налага да слезе от височинката за началното хвърляне.

— Ето ти го какво е — каза Ла Моя, приближавайки се до Болд, застанал пред прозрачната стена — която заподозреният от другата стена виждаше като обикновена стена — наблюдавайки Дафи, която тъкмо беше чула искането за адвокат.

Болд не обичаше да бъде прекъсван, даже и от Ла Моя, на когото позволяваше доста волности.

— Виждаш, че съм зает, детектив — прекъсна го той строго.

— Ракетното гориво... — изрече Ла Моя бавно, напомняйки на Болд самия него, когато искаше да обърне внимание на Майлс върху нещо важно. — Заподозреният... *Този...* заподозрян — продължи детективът, сочейки към прозрачната стена.

От умора Болд трудно можеше да се съсредоточи и мислите му блуждаеха. Говореше с Лиз всяка вечер, а понякога и сутрин. Макар и благодарна за усилията му да защити семейството си, тя все повече му се сърдеше, че ѝ се налага да стои изолирана във вилата. Беше прекарала пет дни там; той ѝ беше забранил да казва на приятелите си и колегите от банката къде точно се намира, макар всеки от близкото ѝ обкръжение веднага би могъл да предположи кое е това място. От шерифския отдел бяха прикрепили към нея двама мъже на двадесет и четири часова охрана — единият наблюдаваше шосето, другият — вилата. Тя се чувстваше като в плен. Болд почти нищо не ѝ разказваше за разследването, по същия начин както Лиз не му разказваше за банката — знаеше, че тя поддържа връзка с колегите си.

Предната вечер разговорът им беше преминал в обсъждане на светските им контакти, като че тази седмица по нищо не се отличаваше от другите в съвместния им живот. Тя търсеше успокоение в познатото, той ѝ го даваше. Един от вицепрезидентите на банката организираше вечерно парти, което Лиз се чувстваше задължена да посети. Болд мразеше тези партита, организирани от банката, усещайки се много

далеч от клубния стил на живот. После Лиз го беше притиснала да даде съгласие за грандиозния бал на пожарникарите, включващ и благотворителен концерт, който посещаваха всяка година — Болд го правеше с голяма неохота.

Той омекна и даде съгласието си и за двете мероприятия; тогава Лиз хвърли бомбата.

— Трябва да бъда в града в четвъртък. Не ме питай защо, просто трябва да бъда.

Ревността го захапа и той за малко да ѝ се противопостави, но докато да се противопостави на заподозрян беше играчка за него, то не така стояха нещата с жена му. Беше много по-лесно за него да се измъкне с едно необвързващо изречение от рода на „Ще видим“, но много добре разбираше, че така нямаше да спечели битката. Искаше да я принуди да му даде обяснение защо е тази *спешност*, а едновременно с това не искаше да знае. Най-накрая реши просто да отложи разрешението на този проблем — отклони въпроса ѝ, до следващото обаждане, разбира се.

Гласът на Ла Моя го върна в реалността.

— Ето какво открих. Някакъв идиот от военновъздушни сили е отменил етапната програма „Титан“ за направляеми ракети. Ракетното гориво по тази програма се състои или от два течни продукта, или от течен и твърд, които при комбиниране се самовъзпламеняват. Няма нужда от запалителен механизъм. Част А се съединява с част Б и бум! — пожар, контролирано изгаряне. От химичната реакция се получава кислород, което я прави напълно подходяща и за горене, продължаващо и във въздуха. Терминът е *хиперголично*: двуелементно, самовъзпламеняващо се гориво. Цяло семейство са. Но смисълът е, че трябва да се комбинират двете части. После изпратили двете части в различни посоки, колкото се може по-далеч една от друга. Със сигурност е имало обсъждане да се унищожат и двете части, обаче на някакъв гениален дръвник му хрумнало, че можем да ги продадем зад граница и да си върнем част от направените разходи. — Той продължи с още по-саркастичен тон. — Сигурно е струвало много повече да ги натоварят и извезят до определените складове, отколкото да ги създадат. Така че не ги унищожиха, а решили да ги оставят на склад. Част А заминала за Айдахо, част Б — за Калифорния. Част А — за Тексас, част Б — за Невада. Разделяли са братче от сестриче. След

което започнало закриването на бази. Инвентарът им го местили както си поискат. Това отива тука, това — там. На този етап работата става малко мъглява — или заради обичайните бюрократични тъпотии, или защото може да се е появил клиент, каквито са слухове — частите А и частите Б били преместени в базите в нашия щат. Ако обаче слухът за купувач е бил верен, значи сделката е пропаднала, защото и части А, и части Б са си останали тук и се стигнало до втори кръг местене на инвентара. Така част А и част Б били закарани в различни складове, но в една и съща база — базата на военновъздушни сили „Командир Джоузеф“.

Болд каза:

— И така приключва трети кръг.

— Трети кръг всъщност не е приключил още за много от базите. Свели са ги до нещо като складове в режим на поддръжка. Поддържа се инвентарът, но хората са съкратени — чиста далавера си е да задействаш такава схема в година на избори; никой не може да те обвини, че базите са били закрити — просто са със занижени функции, и толкова. Страхотен удар! В резултат на това там са останали само по няколко души административен персонал. Военни полицаи — да охраняват входовете. Но иначе официално там няма никой. А секретните материали възлизат на по-малко от двайсет процента от предишната им бройка — когато базите са били действащи.

— Слабо място.

— Точно. И много подходящо за далавери.

Болд предположи:

— Никълъс Хол е бил военен полицаи в „Командир Джоузеф“.

— Бил е. Обаче дали той е организаторът, или някой му е подшушнал, че може да завърти нещо от това, което пази, не знам. Но господин Обгоряла ръка е бръкнал в меда и е припечелил доста, за да си подслади дните. — Поглеждайки през прозрачната стена, Ла Моя завърши: — Чудя се дали не обмисля да започне тренировки по тенис на маса...

Болд се разсмя гръмогласно, след което въздъхна с облекчение:

— Добра работа, Джон.

— Дяволски добра. Бих казал, че съм си заработил поне десет минути с него, а, сержант?

Дафи малко преди това беше излязла от „Бокса“ и тъкмо влизаше при тях, когато чу последните думи на Ла Моя и моментално отказа:

— Нека да го оставим за малко на мира. После пак ще се заема с него.

Ла Моя се беше оказвал невероятно ефективен при разпитите. В момента Болд си помисли за него като за неочакван коз. Знаеше как да играе според правилата, както и противно на всякакви правила. Можеше да стане както пръв приятел със заподозрения, така и най-големият му враг. Затова каза на детектива си:

— Само не го докосвай.

Дафи, която знаеше до каква степен Болд ставаше непоклатим, когато вземеше решение, даде следния съвет на Ла Моя:

— Не му задавай никакви въпроси. Само говори, не спирай да му говориш.

— Матюс — ухили се Ла Моя, — казвал ли съм ти напоследък колко те харесвам?

Тя повтори:

— Никакви въпроси. Притисни го с поток от думи.

Ла Моя тръгна към „Бокса“, издърпа нагоре панталоните си и отвори вратата. Погледна към Болд и прошепна:

— Сигурно ще ти се наложи да обърнеш лентата.

Болд и Дафи гледаха и слушаха. Откъм микрофона, монтиран под долния ръб на прозрачната повърхност на стената, чува Ла Моя да казва:

— Обзалагам се, че си цар в хандбала, Ники. — Отмести празния стол с крак, седна и се наведе напред. — Винаги можеш да получиш работа като инспектор по качеството във фабрика за ръкавици с един пръст. Нали си виждал надписите — „Проверил контролор номер тринайсет“. Такива ми ти работи.

Ла Моя за момент се загледа в Ник.

— Как беше животът в „Командир Джоузеф“, когато всички напуснаха?

Заподозреният видимо пребледня.

Зададе му въпрос — не се съобрази със съвета на Дафи. Никакъв отговор не последва.

— Какво още? — продължи той. — Би могъл да удриш барабана в някой военен оркестър, марширувайки по улиците. А защо не се

захванеш със самите улици? Можеш да станеш пътен полицаи, Ники? Изтощително е, знам, че приятелчетата там не са голяма стока, но пък работиш за доброто на обществото, нали така? — Продължи: — Би могъл да караш камион — хващам се на бас. С една ръка и какво от това? Би могъл да караш и да си въртиш далаверите. Сигурно можеш и да го набутаеш на съкилийника си с малко помощ?

С пауза от не повече от секунда Ла Моя продължи:

— Знаеш ли кой съм аз, Ники? Аз съм тоя, за когото си се притеснявал да не влезе през тази врата. Срещал си ме в новобранския лагер. Виждаш ме в среднощните си кошмари. Аз съм тоя, който ония там — и той посочи към прозрачната стена — не могат да контролират. Аз съм тоя, който не дава пет пари, Ники. Болд и Матюс, те се отказаха. Аз обаче не се отказвам. Аз съм този, който върши мръсната работа тук. Нали знаеш как е във футбола? Аз съм защитникът — последният човек между теб и зоната, където е краят на играта, зоната на смъртта. А защитниците са си направо луди копелета. Нали разбираш? Я излез насреща на един сто и трийсет килограмов защитник с всичките му подплънки и каската — ще подлудееш, нали? И какво от това? — Ла Моя удари по масата толкова силно, че микрофонът изпраща. — Бил си пазач на „Командир Джоузеф“. И си решил да припечелиш малко доларчета. Не ми клати глава, приятел, защото знам каквото знам. И знам всичко за теб. И ти знаеш, че знам. Ако искаш да ми кимнеш за потвърждение, добре, направи го. Но не ме лъжи. Не се ебавай с мен. Матюс, тя е изключение от правилото, дето важи тука. И така, сега аз ставам правилото. Трябва или да си го набиеш в главата, или ще умреш — мен това не ме интересува, но да ме лъжеш — няма да стане. При никакви обстоятелства да не си го позволяваш.

Пак пауза, колкото да си поеме дъх.

— Може би трябва да се представя — продължи Ла Моя. — Аз съм тоя, който познава всички. Питай когото искаш. Аз съм тоя, който казва на надзирателя да те сложи при някой сапунар, и той ще го направи; аз съм тоя, който казва на готвача да ти сложи хлебарка в супата, и той го прави. Имам много приятели. И много лесно ги завъждам. Както ще се сприятеля и с теб, нали, Ники? Приятелчета сме, нали? Хайде сега да ми кимнеш, Ники.

Ако Болд не беше виждал този номер да проработва десетки пъти преди това, сега щеше направо да остане шокиран, като види как заподозреният послушно кимва.

Дафи беше като зашеметена.

— Мога цяло десетилетие да изучавам Ла Моя и да не успея да напиша едно смислено обяснение за това как постига това, което постига. Това не е просто принуда, а нещо много повече.

— Това си е Ла Моя — поясни делово Болд.

— Това имам предвид и аз — съгласи се тя. — Долен тип и все пак няма как да не го обичаш.

— Много се радвам, че е на наша страна.

— Понякога ми е чудно защо — каза тя.

— Той ми се обади — каза Хол, нарушавайки мълчанието си.

Изведнъж станал спокоен, любезен, съучастник, Ла Моя го погледна в очите:

— Дай ни каквото искаме, Ники, и ще можеш просто да си излезеш оттук. Нищо не ти обещавам обаче. Само трябва да знаеш, че ако се изметнеш, ще направим живота ти ад! Като ези-тура е, Ники. Хайде, избери вратата. Иди и я отвори. Обаче не ми губи времето и не ги карай пак да ме викат, за да ти рия лайната. Нали сам си се натикал в тях. И сега аз трябва да те измъквам. Вратата е пред теб. Или ще пееш истината, или ще се инатиш. Изборът е твой. Избери едното, Ник, и то бързо, защото ми губиш времето. Прибирам се вкъщи в края на работния ден — запомни го. А ти не. *Не още*. Аз се прибирам вкъщи, в собственото си легло, пред моя си телевизор и при мъничката ми, топличката ми приятелка от Пуерто Рико със сладкото дупенце, дето ще ти се събере в едната шепка само, разбираш ли? Прелестна работа. Истината или напротив, Ники? Времето тече. — Ла Моя беше станал от стола и се беше надвесил през масата към заподозрения. — Звънецът звъни, Ники Хол: слизай долу в ареста!

Даже без да вижда лицето на детектива, Болд знаеше, че изражението му е като на ненормален, на ръба на окончателното побъркване. Ла Моя живееше винаги на ръба и в моменти като този не беше възможно да се разбере доколко всичко това е преструвка и доколко истина.

Дафи каза:

— Не мога да повярвам — но ще успее.

— Аха — въздъхна Болд. — Знам.

Ла Моя отново удари по масата:

— Истината или напротив, господин Обгоряла ръка. Ти започваш да говориш или аз започвам да говоря. Матюс не може да те спаси. Болд не може да те спаси. Само аз мога да те спася. Е, какво ще бъде?

— Той знаеше, че двете части на горивото са складирани в базата — отприщи се Хол. — Трябва или да е служил там, или да е работил по някаква линия. Веднага си помислих, че така ще да е.

— Чудесно. Моля се да продължиш, мой човек. — Ла Моя вдигна крака и ги подпря върху масата, опъна ръце и ги сложи на темето си, след това се отпусна върху облегалката и напомни: — Слушам те, Ники. Слушам те.

Извърна леко глава към невидимата прозрачна стена и намигна.

Болд протегна ръка и обърна лентата.

Сякаш усетил го, Ла Моя изрече официално:

— Аз съм детектив Ла Моя, господин Хол. Кажете ми каквото знаете.

Направи го заради новата лента, която знаеше, че вече трябва да се е завъртяла.

Хол продължи оттам, където беше спрял.

— Бях там на служба от военната полиция. Щях да обикалям ония сгради години наред, без да знам какво охранявам.

Ла Моя отново се извърна към прозрачната стена — изглежда ги дръзко и победоносно и широко се ухили.

— Понякога мразя Ла Моя — промърмори Дафи.

— Аха — кимна Болд. — Разбирам какво имаш предвид.

---

[1] Питчър (pitcher) — играч в бейзбола, който хвърля (подава) топката. — Б.пр. ↑

40.

Дафи заведе Бен в аквариума, защото той никога не беше ходил там и защото това беше място, което тя много харесваше и често посещаваше — просто за да си почине, да се пошляе и да поразмишлява в свят, който смяташе за изцяло различен от нейния. Никога не обръщаше внимание на самите водохранилища и на обяснителните табели; рибите пленяваха вниманието ѝ с немигащите си очи, ритмичното потрепване на хрилете, плавния ход около водораслите и фалшивите корали.

Независимо от честите ѝ посещения тя не се бе научила да различава видовете риби. Не можеше да различи делфин от морска свиня или риба лоцман от щука.

Бен, за разлика от нея беше израсъл с документалните филми за животни по телевизията и знаеше както названията на голяма част от рибите, така познаваше и хранителните им навици и как се чифтосват.

— Записвам си ги и си ги пускам късно вечерта, когато Джек заспи, защото той гледа само спорт и комедии.

Каза го така, сякаш беше нещо съвсем естествено и тя усети пронизваща болка. На няколко пъти ѝ беше казвал подобни неща, открехвайки малко по малко истината за живота си, и колкото повече Дафи имаше възможност да придобие по-цялостен поглед върху това, което за Бен беше нещо нормално, част от ежедневието му, толкова повече ѝ се искаше да го промени. Именно това желание да подобри условията му на живот я свързваше с невидими нишки с Емили Ричланд.

— Ти чувстваш ли се някога по този начин? — попита Бен, сочейки едрата червена мексиканска риба, оттласкваща се от прозрачната стена на водохранилището и приближаваща се безброй пъти към нея — движение, прилично на непрекъснат поток от бързи целувчици.

Намираха се в тази част на аквариума, която представляваше огромна зала с огромни водохранилища, представящи обитателите на

океаните.

— Какъв е този начин? — попита тя.

Искаше да види света и през неговите очи, да добие впечатление за света чрез неговите формиращи се сетива.

— Затворен, хванат в капан — отвърна той с тъжен вид, спирайки загледан в рибата, която сякаш му прещаше безброй целувки. — Какво ли й е на тази риба, като се блъска така в стъклото? Сигурно изобщо не може да си представи какво е отвън. Какво ли си мисли за нас? За това място, което може да види, но не може да достигне. Ето така. — И той залепи лице върху стъклото на водохранилището, не откъсвайки очи от бавно отдалечаващата се риба. — Вечер сменят водата им с морска. С хранителни добавки и лекарства. После я филтрират, за да стане прозрачна и да можем ние да ги виждаме.

— Ти така ли се чувстваш? Като хванат в капан?

— Не от теб — поясни той. — Иначе да. — И кимна с глава към мексиканската риба, която отново се зае да удря муцуна в прозрачната бариера. — Също като мен на прозореца в стаята ми вечер, разбираш, нали? Гледам къщите на другите хора. И се чудя как ли е при тях. Дали животът им е различен. — Той я увлече няколко крачки по-нататък, без да отминава водохранилището, и спря отново пред него. — Емили казва, че не трябва да е така, но аз не съм толкова сигурен. Хората не са такива, каквито ни се струват. Така стоят нещата. — За миг замълча. — Емили не е такава. Ти също не си. Обаче повечето хора са такива.

— Мисля, че не бива хората да се класифицират така, в отделни групи, и да се правят генерални обобщения за тях. — Запита се как е възможно с Оуен да обсъжда на кое парти да отидат, а с това дете тук да разискват важните моменти от живота. — Мисля, че е по-добре хората да се възприемат всеки поотделно, като отделни индивидуалности. По-добре е да оценяваш човек според заслугите му и да се опиташ да не го съдиш много строго.

— Аха, обаче как да го постигнеш това? — попита Бен. — Първото, което аз правя, когато видя някого, е да го преценя. Разбираш, нали? Като ей тоя приятел — каза той, сочейки към рибата. — Нали го виждаш как ни измерва с поглед? Оттук ни гледа, оттам ни гледа. Направо ни дебне. Също като мен. Мисли си, че някой ще го издебне, ще го улови и ще го изяде — ето това си мисли. Или някоя друга риба

си го мисли — обаче е вярно. Така става. И тука така става, приятееел! Ако не внимавааш, има да се хапеш после по задника!

— Подбирай си изразите — скара му се Дафи, но той не реагира.

Продължи нататък и тя го последва. Ако Оуен беше с нея, тя щеше да води, даде си сметка Дафи. Защо беше склонна да върви след това момче, след като по принцип не обичаше да следва някого?

Бен се извърна и я погледна.

— Плачеш ли?

— Не, имам алергия — излъга го тя.

— Чудя се дали рибите имат алергия — произнесе с невинен вид той и се извърна към водохранилището, пред което се намираха. — Виждаш ли перката на тоя приятел? Виждаш ли? Някой се е хвърлил отгоре му и я е сдъвкал. Ето за това ти говоря, Ди. Само да се обърнеш, и веднага се намира някой, който да ти се нахвърли.

Няколко пъти вече я беше нарекъл с това умалително име и тя си беше казала, че не трябва да позволи това обръщение да стане повод за сближаване — че трябваше да гледа на него единствено с очите на психолог — но не успя да го предотврати. Болд я наричаше Дафи. Всички останали, и Оуен, се обръщаха към нея или с Дафни, или с Матюс. Само това живо, енергично човече я наричаше Ди. Това я караше да изпитва привързаност към него.

— Можеш ли да плувааш? — попита го тя.

— Не. Не бих го нарекъл плуване. Ако ме пуснеш във водата, ще потъна като камък. Абсолютен бавноразвиващ. Само пляскам с ръце и крака и пак отивам на дъното. Ти?

— Аз да. Мога да плувам.

— Ще ме научиш ли?

— Да — кимна тя, чудейки се лъже ли го сега, или не.

Възприемаше го като нещо специално и макар да осъзнаваше, че сигурно има десетки, стотици като него, смяташе, че хората не бива да се класифицират в отделни групи. Отказваше да възприеме такава гледна точка.

— Ако зависи от теб, кой от тия приятели си избираш да бъдеш? — попита я той.

Прост въпрос, но на нея ѝ се стори сложен. Огледа всички обитатели на водохранилището, пред което стояха. Един от тях беше издължен, тънък и особено красив и тя го посочи с пръст.

— Но той е малък — остана недоволен Бен.

— Тя — поправи го Дафи, макар да не знаеше от какъв пол беше тази риба.

— Аз никога не бих си избрал такава риба. Искам голяма. Бърза. Ей тоя приятел например. Ще си избира акула, обаче не която се храни с риба, а с онова — как се казваше — плуващото...

— Планктон.

— Аха, с него. Обаче какъв е смисълът да си акула, ако се храниш *само* с планктон? Може тоя приятел да си избира — каза той, сочейки една голяма и грозна риба с плашещ вид.

— Ти обичаш ли я? — попита го тя, чудейки се откъде се беше взел този въпрос, прииска ѝ се да не го беше задавала.

— Емили? Аха. Най-добрата на света. Знам, че ти не я харесваш, обаче тя е страхотна.

— Не съм казвала, че не я харесвам.

— Не, и аз не си спомням да си го казвала. — Изрече го с тон, в който имаше голяма доза разочарование и неудоволствие. — Мисля, че е по-добре човек да се оценява според заслугите му — повтори Бен собствените ѝ думи.

Той се насочи към отсрещното водохранилище, избирайки момента така, че да не се налага да се извъръща с лице към нея. Тя усети как краката ѝ сами я повличат след него. Усети, че протегна ръце и за малко не го улови за раменете. Но не можа да се реши и не го докосна. Вместо това отдръпна едновременно и двете си ръце — като подвижен мост, който бива свален, без обаче да бъде съединен окончателно — и му позволи да се изплъзне от нея — като при мълчаливо изречена молитва, когато човек се пита дали думите му са намерили пристан.

41.

Скалата, която Болд и следователите му бяха бутнали от върха на планината надолу, започна да им бяга, надмогвайки инерцията и гравитацията.

На арестуването на Никълъс Хол даде гласност първо „Телевизия КОМО“, след минути за него съобщиха и по радиостанциите. И двата вестника, издавани в Сиатъл, изведоха ареста на Хол като основна новина с огромни букви на първа страница. Общата еуфория подмина Болд заради паметната записка, която получи на следващия ден сутринта след ареста.

„До:

Сержант Лу Болд,
отдел «Убийства»

От:

Д-р Бърнард Лофгрийн,
Лаборатория по идентифициране — Сиатъл

Относно:

Никълъс Хол, №432-876-5

Лу,

Теглото и височината на Хол не съвпадат с нашите изчисления с оглед на отпечатъците на стълбата от 16 октомври т.г. Заподозреният е поне с 10–15 килограма по-тежък и според нашите изчисления е по-висок от 8 до 12 сантиметра (съгласно нормите) от този, който се е качвал на тази стълба. Освен това, както отбелязах и по време на вчерашния ни телефонен разговор, този, който се е катерил по дървото, намиращо се до мястото, където е станало убийството на Бранслонович, 100 процента си служи с дясната ръка. В такъв случай става ясно, че заради обгорялата дясна ръка Хол е немислимо да бъде заподозрян

като вероятен извършител. Изложеното ще оформя в официален рапорт, като допълнение към основната документация. Но исках на теб първо да съобщя заключенията си. Обади се, ако имаш въпроси.

Бърни“

Бяха хванали не когото трябва. Съучастник може би, помощник, но не и човека, който заради цитатите в писмата си беше спечелил прозвището *Начетения*. Интуицията и на Болд, и на Дафи им го бе подсказала още след залавянето му, сега бяха получили потвърждение на съмненията си, след като Ла Моя се беше включил в разпита на Хол — когато той започна да описва в подробности кражбата, превозването и продажбата на състоящото се от две части ракетно гориво. И което беше най-лошо, разказът на Хол от всяка гледна точка беше абсолютно правдоподобен. При обиска във фургона му в Паркланд, в близост до базата, откъм северната ѝ страна, не се откри нито някакъв документ, нито складирано хиперголично гориво, нито стълба. Хол беше разказал всичко, което знаеше във връзка с това гориво. Бяха попаднали в задънена улица. Единствена положителна нотка в продължаващото разследване беше предложението на Бърни Лофгрийн да подложи на анализ мастилото, използвано за написване на писмата — имаше надежда, че може да се открие химикал с подобно мастило сред вещите на Хол.

Но Болд знаеше каква е истината: убиецът си оставаше на свобода.

Усети моментен пристъп на отчаяние и депресия: беше на ръба, още малко и щеше да пропадне. Искаше му се поне час да посвири. Искаше да си бъде с Лиз у дома. Искаше си децата.

Но разследването напредваше, без да го е грижа за нуждите и желанията му.

Направи си четиридесетминутна разходка из центъра на града: покрай хотел „Фор сийзънс“ и покрай витрините на магазините за маркови облекла, офисите и пресечките на Пето авеню. Искаше да разбере какво е видяло момчето. Децата забелязваха много повече неща от възрастните. Възможно беше даже да ги изведе до другия. Първо ще го накарат да разпознае Хол в редица с други хора, за да се

настрои на съответната вълна, ще го накарат да опресни паметта си, ще насочат вниманието му към детайлите. Щеше да се наложи да поразмърда мозъка си. Болд си взе чаша чай от кафенето до „Нордстромс“ и понесъл я в ръка, пое в обратна посока, но един пуловер във витрината на „Брук брадърс“ на номер четири, привлече вниманието му — сив, кашмирен, струващ малко повече от една негова седмична надница — и той се спря да го огледа. Минувачите го заобикаляха.

Правеше си подобни разходки за опресняване на мислите. Имаше нужда от опресняване на мислите, когато ставаше дума за това да се спаси един човешки живот. Защото Стивън Гарман беше получил и донесъл още едно писмо с поредното послание: „Няма нужда да търсиш отговора, ти си този отговор“.

Кастърстейн им беше казал да оставят следващия пожар да спре от само себе си — никаква вода, никакви опити за потушаване с други средства. Болд осъзнаваше, че този пожар може да избухне още тази вечер, че още един живот по всяка вероятност щеше да бъде изгубен. Отговорността, която той носеше за този живот, го подлагаше на напрежение, което не можеше да понесе. Притесненията му сега бяха по две линии: известността, която беше добил арестът на Хол, можеше да предизвика имитация на пожарите; или можеше да принуди Начетения да се скрие, или което беше още по-лошо — да предизвика безумна ярост у него — каквото беше предвиждането на Дафи — заради страха от арест.

Гениалните хрумвания го осеняваха в най-неподходящото време; така той почти не се изненада, че както гледаше сивия кашмирен пуловер, изведнъж го осени мисълта, че с ареста на Хол спираха и доставките на гориво за подпалвача.

С мобифон на ухото си Болд се втурна към управлението, разблъсквайки хората, изпречили се на пътя му. Пухтейки и задъхвайки се, той обясни на Шосвиц, че трябва незабавно да се проведе инвентаризация на хранилището на горива в базата „Командир Джоузеф“. До този момент по нареждане на началника на отдел „Криминални престъпления“ те нарочно не се бяха занимавали с проблема *Военновъздушни сили*, опасявайки се от институционално-бюрократична битка.

— Пропиляхме си шанса, лейтенант. Капанът си стоеше готов, с колкото стръв искаш, и нямаше кой да го види и да го щракне.

— Какъв капан? — смая се Шосвиц.

— Ако предположението ми е вярно, имало е влизане с взлом в базата „Командир Джоузеф“ — снощи или по-предната нощ. След като медиите съобщиха за ареста на Хол.

Когато двадесет минути по-късно пристигна в службата, видя, че Шосвиц го чака пред асансьора.

— Откъде, по дяволите, разбра, че е имало влизане с взлом?

Болд отвърна:

— Отивам да намеря Ла Моя. Кажете на Бърни да доведе няколко от своите експерти. Ще действаме, все едно че се намираме на местопрестъпление. Ще се наложи всички да вземат участие.

— Добре, обаче как, по дяволите, разбра? — излая Шосвиц след сержанта.

Болд не се спря, само извърна глава и каза:

— Няма предлагане, а има търсене.

Военновъздушната база „Командир Джоузеф“ се намирал точно зад филмовото студио: симетричните квадратни парцели, прилични на градини, бяха разнообразени с грозни продълговати бараки и наблъскани в непосредствена близост една до друга тухлени къщички с по три спални в ранчо стил, предназначени за висшите чинове. С деветстотинте си места в къщите и повече от хилядата в общите спални тази база някога беше служба и дом за четиристотин и осемдесет военни, шестстотин и двадесет на редовна служба и двеста и четиридесет цивилни, което означаваше, че обитателите ѝ бяха наброявали средно хиляда и двеста души. Имаше собствен кинотеатър, игрище за боулинг, игрище за голф, детска градина, салон за разкрояване, книжарница и поща. В момента обитателите на базата бяха двеста военни, сто и шестдесет на редовна служба и седемдесет и шест цивилни. Сегашното селце представляваше бледа сянка на онзи град, разположен върху две хиляди акра земя, в чертите на който се включваше някога третото по големина летище в щата. Улиците бяха прави, с тротоари от двете страни и пусти. Измежду паветата беше прорасла трева. Болд и Ла Моя бяха седнали отпред в служебната кола,

Шосвиц отзад — сам. Движеха се след колата на ФБР, тя — след колата на специализираното звено по палежите към ФБР, а тя — след колата на военната полиция — джип с камуфлажна окраска в зелено, черно и кафяво.

Командирът на базата се оказа мъж с изненадващо крехко телосложение, над петдесетгодишен. Членовете на екипа на ФБР, водени от Сандърс, когато Болд познаваше много добре, поеха върху себе си обясненията. Преговорите обаче не доведоха доникъде и тогава Ла Моя, без да чака покана да говори, каза:

— Имаме няколко души убити, господине. Смятаме, че знаем точно какво е било откраднато — хиперголично гориво, но искаме да знаем в какво количество. Аз лично цял ден бих ви слушал как си чешете езиките, обаче в същото време знаем със сигурност, че тоя сбърканияк е решил да изпържи още някого на огъня си. Какво ще кажете ние да се заловим за работа, вие да ни дадете ключовете за съответните складове, после пак ще си поприказвате.

Всички присъстващи го загледаха втрещени. На което Ла Моя, който не можеше да си държи устата затворена, реагира със следните думи:

— Хайде бе, хора! Това са глупости. Не разбирате ли, че нямаме време?

Болд спря да диша. Командирът на базата кимна към униформения помощник до себе си, момчето влезе в сградата, пред която се разиграваше сцената, и дотърча обратно с връзка ключове, която подаде на началника си. Командирът стисна ключовете в юмрук и каза:

— Ще съдействаме с всички сили на едно разследване в убийство, но в същото време е абсолютно наложително и ние да вземем участие, господа. Нашият отдел „Възстановяване на арсенала“ носи отговорността за възстановяване на всяко откраднато военно имущество. Нашият директор на „Криминални престъпления“ ще поеме ръководството и ще докладва пряко на специален агент Сандърс.

Шосвиц се противопостави рязко на намерението на военния отдел „Криминални престъпления“ да оглави разследването. Болд го улови за лакътя и няколко пъти го стисна във възпиращ жест, показвайки в същото време абсолютна готовност за съвместна работа

— нещо, за което лесно избухващият Шосвиц по-късно щеше да му благодари.

Първата от сградите беше назована „Арсенал Г“, намираше се в западния край на огромна самолетна писта. „Арсенал Г“ беше всъщност бивш хангар за самолети и представляваше огромна конструкция от гофрирани метални стени и покрив, от който висяха лампи с матови крушки, и с един-единствен прозорец. Девет души щяха да участват в огледа, в това число Лофгрийн с двамата си помощници и двама военни полицаи от базата. Щом останаха относително сами, Ла Моя прошепна на Болд, че когато представителите на военния отдел „Криминални престъпления“ пристигнат от „Макорд“, тогава ще започнат и проблемите. Агентът от ФБР Сандърс вървеше начело. Блестящо метално резе излезе от скобата и ръждясалата порта се отвори със скърцане.

Един от военните полицаи обясни, че по време на сутрешния обход преди два дни, между осем и девет часа, вратата била намерена отворена. Лофгрийн и помощниците му веднага се заеха с вратата, фотографирайки я в различни ракурси и проверявайки за отпечатьци. От отдел „Криминални престъпления“ към военновъздушни сили после щяха да роптаят срещу влизането без разрешение във военно владение. Болд и останалите последваха Сандърс вътре.

Още с влизането си, сержантът беше поразен от ефекта на перспективата. Отвън хангарът изглеждаше огромен, озовал се вътре човек имаше чувството, че размерите му са се утроили. До самия връх на арковидния покрив имаше може би осемнадесет метра, срещуположната стена създаваше алюзията, че отстои на разстояние цяло футболно игрище. На тази площ в двадесет и две редици, един върху друг — така че достигаха височина около дванадесет метра, бяха подредени двесталитрови бидони, прилични на подредените една до друга макари на тъкачните станове. Сигурно бяха няколко хиляди, помисли си Болд, тук имаше най-малко десет хиляди литра гориво. Петнадесет литра от това гориво, смесени с втората си съставка, можеха да изравнят със земята най-обикновена къща. Унищожителната сила на съдържанието на този хангар беше така стряскаща, че отначало, докато другите последваха военния полицай по сякаш нямащия край проход между извисяващите се купчини бидони, Болд остана прикован на място, погълнат от абсурдността на видяното. Хол

е могъл да източва по малко от който си иска бидон, а управляващите власти в типичния си маниер, заради финансовите си и от друг характер затруднения и нежеланието да си създават нови, щяха да му осигурят необходимото прикритие. Абсолютно стриктна отчетност, особено като се има предвид малобройният състав на базата, изглеждаше направо невъзможна — такова нещо щеше да отнеме месеци, години може би.

Болд не беше усетил, че Ла Моя стои до него, само на няколко крачки зад сержанта си, очаквайки заповедите му — понякога, помисли си Болд, Ла Моя заприличваше на полицай.

Загледан в хилядите бидони, той промърмори:

— Би могъл да си източи гориво, достатъчно да убие десетки жени, стотици! Колко е взел, никога няма да разберем.

Поклащайки глава, Ла Моя въздъхна:

— Бог да пази Америка!

42.

Емили липсваше на Бен. Дафи не отговаряше на нито един от въпросите му за нея, преструвайки се, че тя не съществува. И така той се чувстваше подхвърлян напред-назад, ден след ден, между разговорите със Сюзан, часовете с децата от центъра за временно въдворяване на малолетни и вечерите с Дафи. Беше си мислил, че животът с Джек Сантори заради принудата да понася парада от пияни момичета и отвратителните пъшкания откъм спалнята, можеше да се нарече ужасен и отвратителен, още по-отвратителна беше изолацията. Единственото, което го спираше да не избяга, беше предупреждението на Дафи, че така Емили ще се лиши от работата си. Бен не би й причинил това на никаква цена, даже и заради собственото си щастие.

Когато Дафи се появи в училището, Бен разбра, че има проблем. Всичко извън обичайния ход на нещата за него означаваше проблем. Тя размени няколко думи с учителката и Бен беше повикан да излезе, което той и направи, сподирян от подвикванията на останалите ученици. Дафи го очакваше в коридора, от притеснение сърцето му беше ускорило пулс.

Беше облечена с черни дънки, пуловер и кожено яке. През рамо беше прехвърлила широката дръжка на голямата си чанта.

— Искаме да те помолим за една услуга, Бен.

— Кой? Ти и Сюзан?

— Аз и Болд. Сержантът.

— Не го харесвам.

— А трябва — натърти тя, леко притеснена от забележката му. — Добре е да го имаш на твоя страна.

Не искаше да си го признае, но харесваше Дафи. Даже й съчувстваше, защото изглежда всичко, което правеше тя, е да ходи на работа и да говори по телефона. Беше му казала, че обича да тича вечер, но откакто той се бе настанил при нея, беше успяла само веднъж да излезе да тича.

— Каква услуга?

— Сержант Болд иска да ти зададе няколко въпроса. Да ти покаже някои снимки. Знаеш ли какво значи разпознаване в редица?

— Аха.

— Може и да ти поискаме да разпознаеш някого.

Не искаше да ѝ показва съвсем директно какво е отношението му към всичко това.

— Ами ако не искам? — попита я с ироничен тон.

— Тогава ще те принудя да го направиш — беше откровеният ѝ отговор.

— И как смяташ да ме принудиш?

— Ще те подкупя най-вероятно.

— Как?

Тя отговори на въпроса му с въпрос.

— Какво ще кажеш за една среща с Емили?

Стори му се, че извика прекалено силно:

— Да!

Но се постара да си придаде абсолютно незаинтересован вид. Не искаше да ѝ разкрива истинските си чувства.

— Не може да стане в нейната къща — поясни Дафи. — Може би в библиотеката или на друго подобно място. Ще го организираме.

— Организирай го — каза Бен и тъй като тя го наблюдаваше очаквателно, добави: — Моля те!

Докато вървяха към колата ѝ, Бен я попита:

— Ти разведена ли си?

— Не — отвърна му тя, истински изненадана от въпроса му.

— Майка ми беше разведена, преди да се запознае с *него*.

Той не ѝ беше говорил за себе си, но тя изглежда знаеше много за живота му. Отначало се беше страхувал, че полицията го преследва заради петстотинте долара, че ще го арестуват и пъхнат в затвора. Но разбра, че не е било заради това, знаеше, че е заради Ник. С истинско удоволствие щеше да им помогне да тикнат Ник в затвора.

— Много хора се развеждат в последно време — обясни Дафи. — Това не прави от майка ти непълноценен човек.

— Мислех си, че си е отишла — каза той и гласът му като че заседна напред гърлото му. Дафи запали двигателя, но погледна към него, преди да нагласи скоростта. — Отиде си, в известен смисъл. Разбираш, нали? — Усети сълзите му да напират и извърна глава към

училището. — Той ми каза, че тя ме е *изоставила*. Че ни е изоставила и двамата. И аз му повярвах.

Усети как една сълза се търкулна по бузата му и не отмести поглед от страничния прозорец, защото не искаше тя да го види. Колата потегли назад.

— Бен, ти си достатъчно голям, за да разбереш, че хора като Джек Сантори вършат зло. Те нараняват другите хора. Тези от нас, които стават техни жертви, са изправени пред труден избор. — Тя потегли, но отново спря и се обърна към него. — Ако свикнем с мисълта, че сме жертви, почти сигурно е, че няма да се измъкнем. Подобрият избор е да вървим напред. А ако разговаряме по този проблем, само можем да си помогнем.

Твърде много спомени нахлуха в мислите ѝ. Усети, че ще се разреве с глас.

Сълзи се затъркаляха по бузите ѝ. Плачеше и той. За части от секундата тя му напомни неговата майка, тъй като майка му много плачеше... Той си спомни за лъжата — тя никога не го беше напускала — и се разрева неудържимо. Тя беше лежала долу на студа и влагата, сред мишките, паяците, мравките и бог знае какво още. Нищо не беше останало от нея, освен кокали и златната халка.

За първи път съживи спомена си за обстоятелствата, при които беше открил халката, откакто си беше обещал да не мисли за това. Когато Дафи протегна ръце и го прегърна, той усети топлината ѝ, вдъхна нейния аромат, притисна се до гърдите ѝ и изпадна в особено настроение, в съзнанието му изплуваха образи, изплуваха чувства, които не подозираше, че е съхранил. Видя себе си като малко дете. Видя майка си гола във ваната, да пляска с крака в горещата вода и да се смее. Той видя синините по лицето ѝ, отеклото ѝ око и подпухналите ѝ устни. Спомни си предупреждението ѝ, изречено с изплашен глас: „Не споменавай пред него нищо за това. Гледай ме все едно нищо не се е случило. Когато той те погледне, дръж се пак така — все едно нищо не се е случило, Бенджамин. Ти си моето добро момче, нали? Обещай, че ще го направиш за мен“. Тя го беше *защитавала*, едва сега осъзна той, твърде късно обаче.

В съзнанието му видеокасетата продължаваше да се върти и Бен ги чу да се карат и как Джек я удари и как тя извика: „Ще го направя, ще направя каквото искаш. Само не бий детето“. След това леглото

дълго време беше скърцало, по-късно той беше усетил цигарен дим и се притесни да не би пастрокът му да е заспал, докато пуши, и отиде да провери. Откри, че майка му седи на един стол и пуши. Бавно слезе по стълбата надолу и се запъти право към нея — тя не пушеше?!, не я беше виждал да го прави, сега се почувства разстроен заради това и ѝ го каза. Тя се беше втренчила в пердето, закриващо прозореца, не изглеждаше да го е чула. В стаята беше тъмно, окото му постепенно привикна към тъмнината, всеки път, когато майка му подръпваше от цигарата, припламващото огънче осветяваше тялото ѝ — той видя, че тя е съвсем гола. После, когато отпусна ръка с цигарата, Бен видя, че тялото ѝ е покрито с червени резки, някои от тях явно така дълбоки, че от тях още се стичаше кръв, и с огромни грозни синини с големината на картофи. Майка му изпусна дима и без да го поглежда, каза: „Иди да си легнеш“. От очите ѝ се затъркаляха сълзи. Той се качи на стълбата, но не отиде да си легне, а се притаи в тъмнината и остана да я наблюдава. Тя изпуши четири цигари една след друга, взе палтото си от закачалката и го облече. Поседя известно време на дивана, а когато Бен се събуди от непредвидена дрямка, тя вече беше седнала на друг стол и гледаше през прозореца — сякаш искаше да е там, навън. Изпуши още две цигари. Бен усети как е подпрял глава върху коленете си и плаче, мокрейки пижамата си. Джек се провикна от спалнята: „Ела тук. Да си поиграем още малко“. Майката на Бен погледна към мястото, където се беше притаил Бен, сякаш обмисляше нещо. Хвърли цигарата — той никога нямаше да забрави тази гледка, защото тя я беше изгасила с бос крак върху килима; след това Бен често беше гледал прогореното място и си беше мислил за майка си. Тя разкопча палтото си, съблече го и го пусна на дивана, после бавно закрачи към спалнята, като същинско зомби. Бен чу как Джек ѝ каза нещо, чу гласа на майка си, но не и думите ѝ, след това характерния звук от тежък удар и дълбокия стон на майка си, покри уши с ръце и побягна в стаята си — и там пъкна глава под възглавницата си както го беше правил толкова други вечери.

— Той я уби — промълви Бен на Дафи помежду хлиповете си. Тя го притисна още по-силно към себе си. — Той уби моята майка и я остави там долу.

Дафи не му каза да се успокои, не му каза, че всичко ще бъде наред. От това се страхуваше най-много той, от думите, че трябва да

мълчи и че така всичко ще се оправи. Защото нямаше да се оправи и той много добре го знаеше.

Дафи го притисна пак.

— Можеш да ми разкажеш всичко, за което ти идва наум. Може да не е свързано. Искам да го чуя, ако ти искаш да го споделиш с мен. — Думите ѝ сякаш бяха изречени от ангел. Бен се разплака още по-силно. Тя продължи: — Ти си на сигурно място тук, Бен. Емили, аз, Сюзан — ние няма да си отидем. Ние сме тук при теб. Ние сме твои приятели. Можеш всичко да ни казваш. Можеш да го споделяш с нас. На сигурно място си.

— Страх ме е — измърмори той, признавайки за първи път чувството, с което беше живял, и което му се струваше, че вечно ще го владее.

— Мен също — присъедини се Дафи. — Знаеш ли какво? Няма нищо лошо в това да се страхуваш.

Той вдигна глава, за да я погледне, и за момент забрави всичко. Съществуваха само тази жена и чувството, че вече нямаше лошо, имаше само добро. И той беше на сигурно място, спасен.

Притвори очи и се опита да задържи колкото се може по-дълго това чувство.

Едрият мъж беше Болд — познаваше го. Не беше толкова висок, колкото едър, обаче ръцете му като че принадлежаха на някой друг с дългите си пръсти. Изглеждаха така, сякаш ги държеше в джобовете си по цял ден. За да ги скрие. Да ги предпази. Бен не беше виждал такива ръце.

Другият мъж, който беше дошъл в плаващата къща на Дафи, беше художник, имаше деликатно лице и къдрава коса, нарече се Енрю или Ендрюз — Бен не беше сигурен малко име ли беше това, или фамилия. Той беше сложил скицника си под лампата върху миниатюрния барплот, който разделяше кухнята на Дафи от миниатюрната всекидневна, където се намираше разтегателният диван, на който спеше Бен. Пред барплота имаше наредени три високи столчета, върху един от които седеше Бен, докато Дафи готвеше.

Болд беше донесъл видеокасата, Дафи я нагласи във видеокасетофона и настани Бен пред телевизора. Болд започна да му

обяснява:

— Ще видиш петима мъже, застанали в редица...

— Знам какво е разпознаване в редица — прекъсна го Бен.

Искаше тези двамата да си отидат. Искаше Дафи само за себе си. Искаше тази среща с Емили, която тя му беше обещала. За първи път от толкова време насам беше почувствал, че нещата не вървят толкова зле, така страховито, колкото му се бе струвало, и не искаше да губи това чувство.

Болд погледна към Дафи и тя със спокоен тон обясни на Бен, че Болд и другият мъж са дошли да вършат работа и че има ред, по който тя трябва да бъде свършена, и макар че всички разбираха за какво става дума, сержантът трябваше да обясни всичко подробно на Бен. И той го направи, без никой повече да го прекъсва. След като приключи с обясненията, Болд му благодари, което накара Бен да се успокои и да се почувства по-добре. Не беше свикнал мъж като Болд да му благодари, а да му *нарежда*.

Дафи включи видеокасетфона и на екрана на телевизора се появи позната гледка. Бен вече беше виждал подобно нещо в един филм — петима мъже бяха застанали в редица пред бяла дъска, върху която с линии бяха отбелязани различни височини. Всички бяха с ръце зад гърба. Имаше един висок мъж с брада, до него висок рус мъж с татуировка, подаваща се през разкопчаната му риза, след това Ник, после един мъж с ненормално ухо, стърчащо и малко, и накрая мъж, който много приличаше на Ник, но само толкова. Всички се обърнаха надясно, след това наляво. Заговориха в същата последователност — от дясно на ляво, така че Бен да чуе гласовете им. Нямахше нужда от това, за да разпознае Ник.

— Мъжът в средата — каза Бен. — В чувала имаше наркотици.

— Сигурен ли си? — попита го Болд. — Дали това е мъжът от летището, от микробуса — това е много важно за нас. Трябва ни абсолютно потвърждение. Не искаме после всичко да се обърка. Но ако той не е...

— Името му е Ник. Той е клиент на Емили. Името му е написано отзад на кожата му колан. Кара син микробус с бял покрив. На задната броня има стикер на клуб „При добрия Сам“, а в задната част има револвер, като тези на ченгетата от детективските филми.

— Ти си видял револвер в задната част? — попита Болд.

— Аз бях *вътре* — каза Бен.

— Наркотици, казваш.

— Нещо, от което да се произведат, мисля. Течност — като мляко. По телевизията показваха лаборатория за наркотици. Там имаше нещо такова.

Болд каза:

— В чувала имаше такава течност?

— В пластмасови пликове. В каквито опаковат неизядената вечеря в ресторантите. Сигурно имаше десетки.

— Пликове?

— Залепени със сребриста лента и върху тях бяха написани химически формули — букви и цифри.

— Какво друго видя в микробуса? — попита Болд. Гледайки в очите момчето, той продължи: — Нали знаеш какво е имунитет, Бен? Ти имаш имунитет. Това, което ще кажеш, няма да ти навреди. Не ти четохме правата, нали, защото ти не си заподозрян, ти си *свидетел*. Каквото и да си направил, е забравено. Миналото ти не може да ти навреди. На Емили също нищо лошо няма да се случи. Разбра ли ме? Не трябва да се притесняваш за нищо.

— Не съм вземал никакви пари — обяви Бен.

Дафи каза:

— Бен... Сержант Болд не е споменал нищо за *пари*. Ако ни излъжеш, даже и само веднъж, повече не ще ти повярваме. Схващаш ли? Разбираш ли колко е важно да не лъжеш?

— Да забравим парите — каза Болд по-скоро на Дафи, отколкото на Бен. — Да поговорим кой е бил на летището. Когато си се обадил на деветстотин и единайсет, си споменал за сделка с наркотици, нали, синко?

— Аз не съм ваш син.

— Колко души имаше на летището, Бен? — попита го Дафи.

Не мислеше, че би трябвало да казва. Емили го беше предупредила да не влиза в колите. Че това е противозаконно, но въпросът на Дафи постави нещата в съвсем друга светлина.

— Двама — отвърна Бен. — Ник и още един мъж.

— *Още един мъж* — повтори Дафи.

Бен усети, че кима. Дафи успяваше да го накара да постъпи не както беше предвиждал. Сякаш прилагаше някаква магия. Мъжете го

плашеха, но не и Дафи. Искаше тя отново да го вземе в прегръдките си, искаше другите да си отидат и той да остане само с нея.

— Какво? — попита я той, виждайки особения израз на лицето ѝ.

— Сержант Болд иска да му опишеш втория човек.

— Не видях лицето му. Беше се скрил между колите. Беше тъмно. Не можах добре да го видя.

Художникът, седящ до Болд, започна да рисува. Бен видя изумен как вътрешността на паркинга оживява върху листа.

— Гледаше към вътрешността или в обратна посока?

— Към вътрешността — отвърна Бен.

Болд го погледна със замислен вид и каза:

— Когато човек наблюдава нещо, интересното е, че вижда и неща, за които не си дава сметка, че вижда. Ти каза, че не си видял лицето му, защото е било тъмно. Добре. Той между колите ли стоеше?

Бен си припомни какво беше видял, картината беше изненадващо ясна: една тъмна сянка, извърната към микробуса. Възвърна си и усещането за страха, който беше изпитал, не знаейки как да постъпи.

Той кимна към Болд.

— Аха, между колите.

— По-висок ли беше от колите или по-нисък?

— По-висок. — И Бен разбра. — Аха, по-висок — повтори гордо той.

— Като мен? Или като Дани? — попита го, сочейки художника, който зацриховаше колите и така рисунката ставаше по-реалистична.

— Не толкова висок като вас — каза Бен на сержанта. — И по-слаб.

Дафи се усмихна, а Болд я погледна неодобрително.

Той каза:

— Значи по-слаб и по-нисък? Рамене, ханш — с по-крехко телосложение ли?

— Аха, така е по-точно.

Художникът рисуваше с бясна скорост. На листа се оформяше фигурата на мъж, приведен между две коли.

Бен инструктираше художника:

— Стоеше малко по-назад... беше малко по-висок. — Не можеше да повярва колко ясна беше картината съзнанието му. А като гледаше и рисунката, споменът му придоби плът и кръв — и знаеше и къде точно

да се коригира. — Тук имаше колона... Аха... така. Той се беше облегнал на нея... Аха... точно така! Абсолютно вярно. Страхотно. — Изчака художникът да дорисува мъжа, след това каза: — Главата му беше... не знам... по-слаба, разбирате, нали?

— По-тясна? — обади се Болд.

— Аха. По-тясна. Имаше очила. Големи, мисля. — Художникът коригира главата, докато Бен не я одобри категорично. Три пъти рисува и очила, преди Бен да остане доволен. — И шапка. От ония, разтеглящите се.

— Плетена — подсказа Болд.

— Аха. И поло яка, покриваше и брадичката му, мисля. Може да е било кърпа, като на каубоите по филмите.

— Носна кърпа — вметна Дафи.

Бен беше смаян с каква бързина художникът реагираше на всяка забележка и я отразяваше върху рисунката. Ръцете му се движеха във вихрен ритъм и когато ги отдръпна, Бен се сети за полароидните снимки, където изображението също като че се раждаше от нищото.

— С дънки ли беше обут? — попита Болд.

— Не можах да му видя добре краката — отвърна Бен, но вниманието му беше изцяло насочено към художника. — Не, не беше така. Не беше поло яка, мисля. — Мъжът изтри яката и нарисува носна кърпа. — Не, не. Не беше така. — След миг на художника му хрумна нещо и той пренесе идеята си върху рисунката. — Уау! Точно така. Това е той. — Художникът беше нарисувал фланела със закопчана догоре яка и вързана високо върху брадичката; това в комбинация с огромните очила на практика скриваше лицето му. — Това е той — повтори Бен.

— Качулката така ли беше отпусната леко назад? — попита го Болд.

— Точно така — кимна Бен.

— Някакви надписи по дрехите? — продължи с въпросите си Болд. — Название на спортен отбор? Знак на фирма? Название на град или някое друго селище?

— Можеш да си затвориш очите, ако смяташ, че така ще го видиш по-ясно.

Бен затвори очи и картината, която беше останала неподвижна, докато се взираше в рисунката на художника, изведнъж оживя. Той

усещаше миризмата на изгорели газове, чуваше шума от движещи се самолети и коли; мъжът беше извил глава напред, после назад, първо погледна към микробуса, в който се криеше Бен, после към асансьора и Ник с чувала. В устата му нещо блесна. Бен реши да го каже на глас:

— Зъбите му блестят.

— Да не е шина? — попита Болд.

— Не знам — каза Бен и присви очи както бяха затворени. — Не мога да разбера. Няма как да видя.

— Златни зъби? Сребърни зъби? — попита Дафи.

— Не знам — призна си Бен. — Не виждам добре.

— Какво прави мъжът? — попита Болд.

Бен описа какво вижда — как мъжът се оглежда към Ник и микробуса.

— Той е предпазлив, разбирате, нали? Изчаква Ник да се качи в асансьора. И той се качва — Ник се качва — и мъжът идва към мен — право към мен!

И той им описа паниката си, когато мъжът се беше запътил към микробуса, изпитвайки същата тази паника и в момента — как се беше свил в хранилището, за това, че не беше усетил микробусът да се заклаща под тежестта на този мъж, как беше чул задната врата да се заключва. Каза им и за ужаса, който беше изпитал, заради това, че отново се беше оказал заключен.

— Докато вървеше към микробуса — започна въпроса си Дафи със спокоен тон, — той все повече се приближаваше към теб, нали, Бен? — Тя добави: — Може за малко да е излязъл от сянката. Да се е озовал на светло за малко. Хайде сега хубаво затвори очи и се опитай да си го представиш и да го опишеш, аз те моля за това, Бен. Ще го направиш ли? Спомняш ли си го? Виждаш ли го?

Гласът ѝ се лееше успокоително, същият този глас, който го беше приласкал в колата, и той затвори очи, така, както му беше казала да направи. И тогава тъмната и злокобна фигура излезе от сянката и за миг Бен имаше чувството, че вижда част от лицето на този мъж. Случилото се сега му се стори странно, защото той изобщо нямаше спомен за такова нещо — имаше усещането, че Дафи го беше накарала да види нещо, което всъщност никога не беше виждал.

— Не знам... — отрони се от устата му.

— Продължавай — насърчи го тя.

— Не съм сигурен.

— Всичко е наред, Бен. Ти си на сигурно място тук. Тогава обаче не си се чувствал на сигурно място, нали?

— Изобщо.

— Бил си уплашен. Той е идвал към теб.

— Не мога да изляза — каза ѝ той. — Вратата е отключена, обаче аз не смея да изляза.

— Той идва към теб.

— Аха.

— Сега светлината е повече.

— Светлина от фарове. От колите — каза той, съсредоточен върху това, което се прожектираше в главата му: в черно и бяло, не в цвят, и много бързо, и макар да се опита, не можа да върне лентата. — Той е с маска, мисля. Пластмасова. Бяла пластмасова маска. И блести, разбирате, нали? Като на хокейните вратари.

— Маскирал се е — изрече Болд с разочарован тон. — По дяволите!

Художникът каза:

— Маска под качулката. И очила върху маската. Стабилна маскировка.

Художникът обърна рисунката си към Бен. Беше нарисувал главата и раменете на мъжа, паркираните коли зад него бяха само загатнати. Беше закрил с високо закопчаната и стегната с връзките яка и качулката по-голямата част от главата му, беше с големи тъмни очила, а кожата му беше като направена от пластмаса. Върху главата му имаше шапка. От реалистичността на рисунката Бен го побиха тръпки.

— Това е той — прошепна Бен. Не искаше да говори твърде високо — рисунката беше така жива; и той имаше чувството, че нарисуваният мъж едва ли не ще го чуе.

43.

Болд възприемаше себе си не толкова като пазител на закона, колкото като човек, разрешаващ загадка. Улики и доказателства, показания на свидетели, рапорти на съдебни лекари, непредвидени събития — всичко това съставляваше гигантския пъзел, който водещият следовател трябваше да нареди. В случай на продължаващо разследване поради серийност на убийствата неправилното поддръждане на пъзела водеше до нова смърт, до загуба на невинен живот. И това се оказваше могъщ мотив, разделяше хората с личния им живот, лишаваше ги от сън, разяждаше самоувереността им. Болд преставаше да се харесва и се чувстваше като абсолютен неудачник — даже не виждаше смисъл да обвинява Лиз за изневярата ѝ, ако изобщо имаше нещо такова; от месеци беше погълнат от работата си.

Когато администраторът на хотела му подаде кафява хартиена торба — не бяха дрехите му от пералнята — сержантът изпита ужас. Първата му мисъл беше, че вътре има бомба. Внимателно отнесе торбата в стаята си и прекара пет дълги минути в оглед. Веждите му бяха насъбрали капчици пот; осмели се съвсем лекичко да раздалечи горните ръбчета на торбата едно от друго и след това и да надникне по-обстойно в нея. Вътре имаше бележка от Ла Моя и вещи, каквито продаваха в магазините за железарски и кухненски принадлежности — вещи, закупени от Мелиса Хейфиц в деня, в който я беше сполетял пожарът.

Болд включи телевизора на канала на Си Ен Ен и се зае да оглежда подробно съдържанието на кафявата хартиена торба. Опаковка сгъстен кислород с наименование „Флаш“, гумени ръкавици, гъба за миене.

Вещите на Инрайт бяха в долното чекмедже на дрешника. Извади ги и ги сравни. Общото на двете групи предмети бяха гъбите и ръкавиците. При Инрайт имаше „Дрейно“, при Хейфиц — „Флаш“, и двете представляваха опаковки сгъстен кислород, който да се използва като своеобразна камбана за отпушване на канализацията. Болд

повъртя опаковката из ръцете си. На етикета имаше снимки на мивка и вана. Това извика в съзнанието му представата за собствената му вана, чийто канал често се запушваше, след това мислите му се прехвърлиха към вечерта, когато се наложи да евакуира семейството си.

Отводнителните канали, сети се той, вярвайки, че това е общото между Инрайт, Хейфиц и него самия.

Обади се на Бърни Лофгрийн на домашния му телефон. Лофгрийн се отзова с бодър тон. Болд не се представи, знаейки, че гласът му ще бъде разпознат. Каза му:

— Каква е възможността хиперголичното гориво, възпламеняващият механизъм да е свързан с водопроводната инсталация, с водопроводите в една къща? С отводнителните канали?

След дълга пауза Лофгрийн отвърна:

— Размишлявам. — След което продължи да размишлява на глас: — Водопроводната инсталация? — Болд не го прекъсна. — Отводнителните канали?

Болд изчака още няколко секунди и каза:

— И двете жертви са си купили камбани за отпушване — модерен тип.

— Камбана! — извика развълнуван Лофгрийн. — Камбана! — повтори той. — Чакай. Чакай. — След това добави: — Изчакай ме за секунда.

Сякаш Болд се готвеше да прекъсва връзката.

Сержантът дочу Лофгрийн да вика жена си. Керъл взе слушалката и го попита за Лиз и децата, занимавайки Болд, докато мъжът ѝ ровеше из документацията си. Звучеше много добре — Керъл беше изживяла период на силна депресия, състоянието ѝ се беше стабилизирало с помощта на някакви новооткрити опиати, Бърни беше споменал, че се е върнала към нормалния живот, въпреки това Болд и други приятели на Лофгрийн вече бяха отвикнали да вярват на преценката му; през последните две години Керъл се беше оказала въвлечена в две сериозни катастрофи, впоследствие оказали се опити за самоубийство, случили се точно по времето, когато Лофгрийн ги беше уверявал, че положението ѝ е стабилизирано. Бърни Лофгрийн си носеше кръста като всеки друг — по-тежък, отколкото на повечето хора, така реши Болд. Може би работата му беше най-доброто място за

спасение — може би с това се обясняваше защо беше така дяволски добър, толкова отдаден на работата си.

Изпълненият с напрежение глас на Лофгрийн благодари на жена си, прекъсвайки я, и каза:

— Страница двеста петдесет и седем. „Направи си сам“, картинен справочник. Имаш го, нали?

Въпросът му беше реторичен. Самият Лофгрийн беше дал на Болд два екземпляра — един за домашно ползване, друг — за службата. Беше дал и на още няколко колеги в отдел „Взломни кражби“ и отдел „Убийства“. Болд му каза:

— Не, от две седмици спя на хотел.

Домашният си екземпляр сержантът беше държал дълго време на етажерката в спалнята, но след появата на Сара заедно с цялата етажерка я беше изместил в коридора.

— На страница двеста петдесет и седма фигурира разрез на къща, показващ водопроводната инсталация. Всичко — от водомера до сифона. Отляво на страницата са отвесните отдушници. Отдясно на страницата е отточната тръба. Отводнителните канали на тоалетната, мивката, ваната, на още една вана — всички те са свързани с обща тръба, наречена *разклонителна*. Другата страна на тръбата е свързана с отвесен отдушник, който минава през улея, по който дъждовната вода се стича във водосточната тръба и завършва във въздуха. На чертежа се виждат две такива отвесни тръби.

Замълча, сякаш да се концентрира.

— Отводнената вода или боклуците създават вакуум в тръбата — продължи след миг. — Отточните тръби трябва да се вентилират, за да може да има оттичане. Сега си представи, че си запушил с пръст сламка за пиене. Докато държиш пръста си там — без да има достъп на въздух — сламката задържа постъпилата в нея течност. Ако отместиш пръста си и дадеш свободен достъп на въздуха в сламката, то тогава течността се оттича. Същото става и във водопроводната инсталация в къщата. Само че в отводнителните канали има миризлив материал, така че отдушниците стигат до покрива и ние не усещаме миризмата. Отдушниците са два, Лу. Слушаш ли ме?

— Бях се разсеял — призна Болд.

— Това е много находчиво решение, защото така се осигурява присъствието на обитателя на къщата по времето на възпламеняването.

Два отдушника — две части на хиперголичното гориво. Разбра ли?

— Какви ми ги говориш, по дяволите, Бърни? Хиперголиците да са били сложени в отдушниците?

— Така предполагам. Запечатваш отдушниците с тънка мембрана — восъчна хартия? самозалепваща хартия? — не знам. Слагаш хиперголиците върху тези прегради. Не е необходимо никакво кой знае какво усилие: просто при оттичането на водата от пълна вана или включването на пералнята тези прегради се скъсват и движението в отдушниците се възстановява, така хиперголиците влизат в контакт с разклонителната тръба. Търсиш начин да опожариш цялата къща, да заличиш колкото се може повече улики и доказателства, и ето, водопроводната инсталация ти дава прекрасната възможност да го направиш: тръбите са прокарани в стените и подовете и по този начин всички помещения се оказват свързани. И сегааа, отпушваш отводнителния канал на ваната или пускаш водата в тоалетната чиния и изведнъж всеки отводнителен канал, всички тръби и арматура в къщата се превръщат в горелки. *Порцеланът* се е стопил, Лу: това беше уликата, която пропуснах да забележа. По дяволите! Трябваше веднага да ми направи впечатление. Порцеланът не се стопява лесно — освен ако не се е намирал близо до източника на пожара. Позволих на липсата на обичайни улики и доказателства да ме обърка. Всяка частичка порцелан в къщите е участвала в пожара. Ти намери отговора, Лу. *Ти* се досети!

— Значи камбана?

— Можел е да зареди запалителните вещества даже без да влиза в къщата. Откъм покрива.

— Наистина не е влизал в къщата — потвърди Болд.

Откритието как бяха заложени запалителните вещества зашемети Болд и той за миг се олюля.

— И ето прикритието му. Измива няколко прозореца, покатерва се на покрива и зарежда отдушниците. Въпрос на няколко минути. Заминава си. Няколко часа по-късно, няколко дни по-късно обитателят на къщата използва камбана или изпуска голямо количество вода в отводнителните канали наведнъж и преградите се скъсват. Бууум! Край на всичко. — Само секунда беше необходима на Лофгрийн, за да направи връзката, която и Болд беше направил. — Господи, Лу, къщата ти!

— Знам.

— Твоите отдушници също биха могли да са заредени. Така ще може да се сдобием с доказателство.

Тонът му беше развълнуван. Болд изпита ужас.

— Трябва да евакуираме съседите — каза Лофгрийн.

Болд отвърна:

— Смятай го за свършено.

— Дай ми четиридесет минути — помоли го Лофгрийн. — Трябва да събера голям екип.

Болд крачеше по тротоара пред къщата, изпитвайки желание да влезе и да прибере всичко, в случай че опитът на Бърни Лофгрийн да обезвреди *бомбата* в къщата му пропадне. Домът се превръщаше в нещо като кутийка с всевъзможни скъпоценности, с каквито обикновено всички деца се обзавеждаха, колекция от дреболии, книги, музика, мебели. Болд притежаваше повече от десет хиляди плочи и около две хиляди компактдиска. Всеки сантиметър от стените, незапет от нищо друго, беше покрит с етажерки за музиката му. Повечето от плочите му бяха направо безценни. След всяка стая, пребродена мислено от него, буцата в гърлото му ставаше още по-голяма. Синът му беше пораснал от бебе до малко момченце в тази къща. Сара беше зачената сред тези стени. Бракът му напълно се беше възстановил тук, възкръснал от заблудите на миналото.

Ако би могъл да влезе вътре, би взел бебешките обущенца на сина си. Фотоалбум със снимки на Лиз как ражда Майлс и видеокасетата със запис на появата на Сара на белия свят. Първата публикация на Чарли Паркър, два билета за концерт на Диззи Гилеспи и Сара Вон. Перо от орел, открито в хотел „Олимпик“, кичур коса на Лиз, отрязан, преди да се роди синът им. Синя фланела с надпис „Монк“ върху джобчето на гърдите и боулинг мечка на гърба — беше играл само веднъж за боулинг отбора на Беър Беринсън, но фланелката му беше останала като спомен.

Това беше повече от къща, това беше семеен исторически музей. Представата, че ще го загуби, го ужаси. Прииска му се да отиде до вилата, за да се види с Лиз и децата.

Обърна се към Господ с молба подпалвачът да бъде заловен.

Първият, който достигна билото на покрива, беше облечен в пожарникарска екипировка, в комплект с шапка и маска и носеше уоки-токи, което обслужваше без помощта на ръцете, за да комуникира с Лофгрийн на земята. Лофгрийн, Болд и останалите — сред тях и Бейън и Фидлър — бяха застанали зад ограничителната противопожарна бариера на тротоара. Хората от шестте съседни къщи бяха евакуирани, а две патрулни полицейски коли осигуряваха отклоняването на колите по други улици. Четирима полицаи от спасителния отряд се бяха разположили в две от съседните къщи, готови да реагират, при положение че подпалвачът се появеше наблизо, привлечен от тълпите.

Мъжът на покрива докладва на Лофгрийн:

— Има четири отвора.

Лофгрийн погледна към Болд и каза:

— Искам да знаеш. Сто процента ще открием хиперголици. Защо иначе му е трябвало да се качва на дървото и да наблюдава къщата ти? Нали? Чакал е шоуто.

— Направо не съм на себе си — призна Болд.

— Помисли той как се чувства — отвърна Лофгрийн, сочейки мъжа на покрива. — Ако горивото се възпламени, ще има само двацет секунди на разположение да слезе от покрива, огненият стълб — цял километър висок — ще го изпепели. Ако Рик не скочи, става на пепел. Няма време за стълби. Няма време за викане на помощ по уоки-токи. Той го знае — добави Лофгрийн, забелязал въпроса в погледа на Болд. — Виждал ли си някога човек да скача от покрива на двуетажна сграда? — И сам си отговори. — И аз не съм виждал. И нямах намерение до тази вечер. — А в микрофона на уоки-токи каза: — Карай по-внимателно, по дяволите. Ползвай оптиката.

Мъжът на покрива беше екипиран с фиброоптична камера с размерите на обикновена гумичка за триене върху гъвкав алуминиев кабел с диаметър като на връзка за обувка. Задачата му беше да спусне кабела във всеки отдушник и да докладва какво се вижда. Болд погледна нагоре и видя как с предпазливи стъпки мъжът прекоси разстоянието между двата отдушника. Коленичи някак непохватно и се засуети около кабела.

— Нервен е — поясни Лофгрийн, — добре. По-добре така, отколкото да е самонадеян.

Гласът на мъжа на покрива, дрезгав по радиовръзката, докладва:

— Пускам кабела.

Болд отново погледна нагоре към мъжа и го видя как пъха кабела с дясната си ръка, а с лявата придържа видеомонитор „Сони“ за наблюдение.

— Петдесет сантиметра... Един метър... — докладваше той.

Лофгрийн каза на Болд:

— На кабела има маркировка.

— Един и петдесет... Два метра...

— Знаеш ли какво мисля? — попита реторично Лофгрийн. — Това е предният отдушник... Предната част на къщата. Не вярвам да е заредил горивото отпред. Тук е на показ, нали? Ако аз съм на негово място, ще го налея в задните тръби, а ще запечатам предните. Така ще се бавя много по-малко време отпред.

Радиото му изпраща:

— Два и петдесет... Три метра...

Лофгрийн изграчи в уоки-токите си:

— Опитай в един от задните отдушници, Рик. Разбрано?

— Разбрано — докладва мъжът от покрива.

— Отзад се е развивало основното действие — заяви Лофгрийн на Болд. — Обзалагам се, че е така.

Над главите им хеликоптерът на една от телевизионните станции насочи включен прожектор към покрива на къщата, лъчът кръжа известно време, докато локализира мъжа в специалната екипировка.

Лофгрийн каза:

— Едно нещо мога да гарантирам със сигурност: съседите ти никога повече няма да те поканят да им гостуваш по какъвто и да било повод.

Прожекторният лъч напусна покрива, обхвана двора и освети лицата на Лофгрийн и на Болд. От въртенето на перките се образува вятър, шумът беше оглушителен. Лофгрийн замаха с ръка в пропъждащ жест, но хеликоптерът продължаваше да виси над тях. Мъжът на покрива загуби равновесие заради образувалото се силно въздушно течение. Подхлъзна се върху наклонения покрив, но с едната си ръка успя да се задържи и хлъзгането престана. Болд погледна към

паркираните патрулни полицейски коли, където се виждаше как Шосвиц крещи в микрофона на радиостанцията с поглед, вперен в хеликоптера. Нямаше нужда да се опитва да чете по устните му, за да разбере, че оттам се сипе огън и жупел. Само след половин минута хеликоптерът набра височина, намаля и шумът, само прожекторният лъч продължи да шари между покрива и тротоара, където бяха застанали Болд и Лофгрийн.

— Намирам се до задния северен отдушник, който е и най-голям по размери — съобщи мъжът на покрива на Лофгрийн.

— Там е кухнята — обясни Болд.

Лофгрийн каза:

— Действай бавно, Рик. Може да се окаже този, който търсим.

Болд не можеше да вижда какво прави този мъж и това го притесни. Чу как той съобщава, че е започнал спускането на камерата в отдушника, можеше да си представи как миниатюрната камера се плъзга надолу в черния пластмасов отдушник; можеше да си представи как мъжът не откъсва поглед от монитора, докато фиброоптичната камера с тъничкия си лъч светлина навлиза по-надълбоко в тръбата.

— Двайсет и пет сантиметра... — обяви гласът му.

— Бавно — напомни му Лофгрийн.

Болд усети нараснала тревога в тона му и неимоверното напрежение.

— Здравсти! — чу се възклицанието на мъжа на покрива по радиостанцията. — Виждам прозрачна мембрана на маркировката за петдесет сантиметра.

— Задръж така! — кресна Лофгрийн в микрофона на уокитокито.

Извърна се и махна на един от своите помощници да се приближи. Беше жена с красиво лице, едва прехвърлила тридесетте, специалната ѝ екипировка ѝ беше прекалено голяма. В дясната си ръка държеше сива на цвят чанта за инструменти, явно много тежка.

Лофгрийн ѝ каза:

— В кухнята. Използвай задната врата. Действай много предпазливо, бавно, както говорихме. Ще е някъде във вертикалната тръба. Ще ми дадеш данни за долната ѝ част. Разбра ли?

— Тъй вярно.

— Добре — каза Лофгрийн. — Тръгвай тогава.

— Млада е — каза Болд, наблюдавайки я как се затича, прехвърлила през рамо чантата.

— Те всички изглеждат млади. Има четиригодишно дете. Мъжът й работи в „Боинг“. Чудесен анализатор е, може би най-добрият, който съм имал. Въпреки риска, въпреки опасността, въпреки че сапъорите предложиха те да поемат обезвреждането, тя настояваше да монтира една от камерите. Тя проникна във вентилацията на новата сграда на федералната управа — спомняш ли си за инсталирането на камерата? Покатери я цели три етажа по-нагоре, и то в мъжката тоалетна. Спомняш ли си? Оказа се, че става дума за наркосделка. Напила седемдесет хиляди долара в брой, предназначени за наркодилър от Ванкувър. Това го направи тази русокоска. Ако искаш фиброоптична камера в задника на някого, без той да се усети, най-добре да повикаш нея.

— Защо я пращаш вътре?

— Точно сега се налага да проверим отдушника от долу нагоре. Рик не може да проникне през тази мембрана, пак ще продължим проверката, но от долу нагоре. Това може и да ни подсказе как да неутрализираме бомбата.

— Обясни ми — поиска Болд.

— Има два варианта. Единият е да пхне част А и част Б в два различни отдушника. С тънка мембрана в долната част — всички други отдушници са запечатани. Някой от обитателите използва камбана, мембраните падат едновременно и къщата е вдигната във въздуха. Вторият е двете части да са в един и същи отдушник, един върху друг, а мембраната е помежду им. Предимството в този случай е, че трябва да счупиш само долната мембрана. Работата е там, че не знаем какво точно е направил, така че не можем да рискуваме и да счупим мембраната. — И той продължи да изяснява ситуацията. — Готови сме за източване надолу, или изсмукване нагоре, но има вероятност, макар и малка, да го е направил по трети начин. Кастърстейн откри доказателство за вероятното наличие на взривател. Знаем, че подпалвачът е бил покачен на дърво и е наблюдавал къщата ти. Ами ако взривателят всъщност е превключвател за налягането?

— И ако е така? — попита Болд.

— В случая с тези самотни майки — Инрайт и Хейфиц — той ги наблюдава, за да разбере кога ще останат сами, без децата. Тогава

активира превключвателя за налягането — лесно би могъл да настрои всяко дистанционно управление от детските играчки да му свърши тази работа. Не е кой знае какво. Чрез него може да деактивира този превключвател, ако види, че децата се връщат. И в това точно е номерът: при деактивиран превключвател отводнителните канали не работят добре, но къщата не гръмва. При активиран превключвател още първия път, когато се пусне вода в тоалета, и — бум! От пуснатата вода в мивката няма да стане. Но в тоалета — тридесет и пет литра вода наведнъж и — бум! С камбаната се получава същото. Ако и двете части на хиперголичното гориво са в един и същи отдушник и ние направим погрешна стъпка, ще стане истински фойерверк.

Следващите няколко минути преминаха в усърдна работа. Помощничката на Лофгрийн даваше подробно описание на всяка извивка и сглобка на тръбите. Най-накрая направи и дългоочакваното съобщение:

— Виждам отвора на вертикалната тръба. Намирам се на петдесет сантиметра от дясната страна.

Лофгрийн нервно започна да търка с треперещата си ръка брадичката си, като че се опитваше да отстрани някаква нечистотия там. Промяната в поведението му стресна Болд. Завеждащият лабораторията по идентифициране свали дебелите си очила и ги изтри с крайчеца на ризата си, след което ги върна на мястото им и започна безспир да се чеше по главата.

— Тя е в отдушника... движи се нагоре... Ако счупи каквато и преграда да се намира там... — Той не довърши изречението; нямаше нужда да го прави.

Двамата мъже се спогледаха — очите на Лофгрийн зад дебелите стъкла бяха с размерите на топки за голф, бялото на очите му изглеждаше грапаво — и Болд разбра, че при цялата им надеждна техника животът на тази жена не можеше да бъде спасен, нямаше как да ѝ бъде гарантиран и за това пряката отговорност носеше Бърни Лофгрийн.

Лофгрийн сведе очи към уоки-токито и измърмори дрезгаво:

— Тя е добро момиче. Дяволски добро момиче. Страхотен специалист. Цяло щастие е, че е при мен. Не се случва често да работя с такива като нея. — А в микрофона изрече с неочаквано овладян глас

— не можеше да си позволи пред нея да звучи неуверено: — Какво е положението, какво виждаш?

В гласа на жената си личеше напрежението:

— На седемдесетия сантиметър съм. Кондензацията по стените на тръбите е видимо повишена.

Лофгрийн хвърли поглед на Болд:

— Близо сме.

А в микрофона на уоки-токите нареди:

— Премини на придвижвания от по един сантиметър.

— Разбрано.

Болд усети да го облива горещина. Представяше си как миниатюрната камера пълзи из вътрешността на тръбата.

Лофгрийн му поясни:

— Това е като да набождаш балон с игла, но внимаваш да не го спукаш.

— Разбирам — отвърна му Болд.

— Много силна кондензация — докладва жената. — Замъглява обектива. Изображението е размазано.

— По дяволите — изсъска Лофгрийн и за миг стрелна Болд с обезумелия си поглед.

Сержантът забеляза капчиците пот над едната му вежда.

— Образът ми се замъглява — съобщи мъжът от покрива. — Това не ми харесва.

Лофгрийн даде указания на жената в къщата:

— Прибери камерата, почисти я и опитай отново. — След миг добави: — Отбележи си изминатото разстояние.

— На осемдесет и петия сантиметър съм — докладва тя.

— Разбрано — каза Лофгрийн.

— Прибирам камерата.

Лофгрийн кимна, като че тя можеше да го види. Изтри потта от веждите си и каза на Болд:

— Ето заради това настояхме да участват наши хора, а не сапъорите: може да е била точно пред мембраната. Може мембраната да е замъглявала обектива, а не водата, не кондензацията. Тя го знае, може да го разбере. А друг човек, някой, който не познава този механизъм из основи...

Той остави изречението недовършено, остави Болд да си представи как стените на къщата са погълнати от нажежения до бяло пламък, струящ от прозорците.

— Обективът е изпотен — докладва мъжът. — Почиствам го и ще го намажа с препарат против изпотяване.

— Кондензация — обясни Лофгрийн на Болд. — Значи се оказа права. И така резултатът е едно на нула за нас.

Минаха една-две минути. Болд извърна глава към Бейън и Фидлър, които се приближиха до тях.

— Е? — попита ги Болд.

Бейън отвърна:

— Превключвател на налягането — това го разбираме. Така жертвата всъщност пали пожара.

Фидлър додаде:

— Така пожарът е оставен на случайността — за него сигурно е по-вълнуващо.

— Предложения? — опита Болд.

— Показваме рисунките на художника на всеки пожарникар в града. Може да имаме късмет.

Нямаше никого на разстояние четиридесет и пет метра околоръст, редица униформени патрулни полицаи удържаха морето от зяпачи, сред тях и представителите на медиите. Страхът е като пожара, помисли си Болд, плъзва като инфекция абсолютно произволно, но с невероятна скорост.

— Всичко е готово — докладва жената от къщата. — Ще опитам отново.

Тя се обади отново, когато камерата започна да навлиза във вертикалната тръба, достигайки пак петдесетия сантиметър, после шестдесетия сантиметър. От седемдесетия сантиметър премина към придвижване с по един сантиметър. Болд усещаше как напрежението го стяга с всеки изминат сантиметър. Лофгрийн се интересува за кондензацията, а тя му отвърна:

— Ситуацията е по-добра. Получавам много ясна картина... Спирам на осемдесет и петия сантиметър.

— Какво виждаш?

— Придвижвам се до осемдесет и шестия сантиметър... Осемдесет и седмия... Така... Добре... — Напрежението й беше явно.

— Улавям леко, отразяващо светлината черно изображение. Така... Така... Това е чуждо тяло. Повтарям — тя направо крещеше в микрофона на уоки-токито си, — чуждо тяло запущва тръбата. Черна пластмаса. — Болд усети главата си да пламва. Тя продължи: — Ще се приближа още малко: на осемдесет и осем сантиметра. Разбрано?

— Осемдесет и осем сантиметра — потвърди Лофгрийн.

— Може да изпратим един от сапъорите да погледне на място. Имам гумено уплътнение, което ще удържи това чуждо тяло да не мърда. Сигурно то е детонаторът.

— Аз отдавна се сетих за това — възкликна Лофгрийн с поглед към Болд. — За какво иначе ми плащат големи пари?

Шегата беше горчива, помисли си Болд, заплащането беше мизерно.

— После какво ще правим? — попита той.

— Изпращаме сапъора да погледне и после ще опитаме да неутрализираме. Насреща ни е отдушник с височина пет метра и диаметър десет сантиметра, пълен с хиперголично гориво. Направо си имаме работа с космическия кораб „Аполо“. Ако объркаме конците... — И той не довърши изречението. — Ще трябва да евакуираме още хора от околните къщи. Не съм очаквал такова огромно количество, Лу.

Болд усети как краката му се подкосяват и прошепна:

— Семейството ми беше там. Лиз, децата...

Половин час се изниза страшно бавно. Сапъорът потвърди наличието на детонатор. На покрива беше качен уред за комбинирано — мокро и сухо всмукване — напрежението, трупало се в главните действащи лица, изпълни въздуха, след като се пристъпи към операцията, която предвиждаше умишлено разкъсване на горната мембрана и внимателно изсмукване на съдържимото в отдушника.

Един от помощниците на Лофгрийн дойде при него и му събщи нещо настрани и с толкова тих глас, че Болд не успя да долови нищо. Лофгрийн се приближи до него и изрече гордо:

— Сребристи и сини памучни нишки.

— Какво?

— Прибрахме няколко нишки от прозорците, които разбрахме, че е почистил. Спомняш ли си онези нишки, които открихме край отпечатъците от стълбата при „Пожара Инрайт“? Бяха много кални, не се изпраха добре и не можахме да видим цвета им, но с помощта на

призматичния светлинен микроскоп за поляризирана светлина установихме, че представляват смес от памук и синтетика. Миналия път изключих вероятността за миене на прозорци, тъй като памукът залепва за прозорците. С вестникарска хартия също става, макар и да е грозно, но в нея няма памук. Но този човек е мил прозорците — Лиз го е видяла. А смес от памук и синтетика е много по-добър вариант, отколкото чистият памук. Сребристосиньо парче плат или кърпа, това говори ли ти нещо?

— Сребристо и синьо. Цветовете на „Сийхоукс“ — отвърна Болд. Футболният отбор на Сиатъл — пълен неудачник.

— Бинго — възкликна Лофгрийн. — И доколкото знам, ние не продаваме хавлиени кърпи на любимия отбор със стотици, както го правят, да кажем, в Питсбърг.

— Не следя развитието на „Сийхоукс“ — призна си Болд, мислейки си, че ако го попитаха за развитието на Чарлз Мингъс, Скот Хамилтън, Лайънъл Хамптън, Оскар Питърсън, щеше да ги залее с информация, но не и за „Сийхоукс“.

— Казвам ти, Лу — това е невероятна улика.

— Сребристосини хавлии — промърмори Болд, сърцето му биеше лудо, а очите му напрегнато следяха маневрите на покрива.

— Точно така. — И Лофгрийн продължи: — Магазини? Специализирани за спортни облекла, униформени — за цели тимове? Не знам... Откъде, по дяволите, да знам. Това е твоя задача.

Болд не каза нищо, в мислите му се беше настанила картината на обхванатата от пламъци негова къща. Хавлиите бяха най-малкото, което го интересуваше в момента.

— Тези нишки ще бъдат мостри, сержант. Ще ги сравняваме с всички подобни доказателства, които ти ще ни осигуриш. Разбра ли?

— Ще проверим микробуса и фургона на Никълъс Хол отново, този път за сребристосини хавлии или спортни униформени облекла, или фланелки — избъбри Болд, загледан към къщата.

— С тези нишки можем да арестуваме този човек, Лу. Слушаш ли ме?

С тези думи и заплашителния тон, с който ги изрече, Лофгрийн привлече вниманието на Болд към себе си. Сержантът погледна немигащите му очи, добили гротесков вид заради силно увеличителните стъкла на очилата му.

— Сребристосини хавлии — повтори Болд. — Разбирам, Бърни.

— Намерихме ги на две местопрестъпления. Просто исках да се уверя, че се разбираме.

Нищо не вбесяваше по-силно Лофгрийн от това да снабди детектив с ключово доказателство и то да бъде пренебрегнато. Болд го знаеше, разбираше и какво се крие зад задълбоченото и целенасочено проучване: Лофгрийн отдаваше изключително значение на тези нишки.

— Намирам се на два метра и шейсет сантиметра — докладва мъжът, опериращ с изсмукващия уред.

Лофгрийн се отзова. Беше взето решение да се пробие стената на кухнята и част Б на хиперголика да се изтегли отдолу. В момента, в който това решение беше прието за изпълнение, вечерното небе се освети от тънък цилиндър тъмночервен пламък, който прониза надвисналите облаци и изчезна. Беше на по-малко от десет километра, в Баяр. Само след минута се чуха една след друга сирените на пет пожарни коли. Вниманието на Лофгрийн беше насочено към деликатната работа, която се вършеше в непосредствена близост. Шумът откъм Баяр беше като от излитащ самолет. Изригването на тъмночервения пламък трая десетина секунди. Сирените продължаваха да вият.

Лофгрийн каза:

— Ние тук ще се оправим, Лу. Иди и виж дали твоят човек не се е покатерил на поредното дърво с нож в ръка.

На Болд не му се искаше да напуска дома си, но го стори.

Работата на мястото на пожара приключи в три часа след полунощ, след което той пое обратно към къщата си и откри, че тя си е цяла-целеничка на мястото.

Друга жена се предполагаше, че е мъртва, още един живот беше погубен. Бяха му съобщили, че и от трите най-големи телевизионни компании^[1] изпращаха екипи от Ню Йорк да заснемат местопрестъплението.

Изтощеният до крайност Шосвиц му беше съобщил, че независимо от сътрудничеството по линия на практическата работа, ФБР, военният отдел „Криминални престъпления“, специализираното звено по палешите и висшето ръководство на полицейското управление

— Сياتъл, воюваха помежду си за поемане на контрола над разследването. Финалният му коментар беше:

— Всичко се руши върху главите ни, Лу. Пълни глупости! Твърде много баби и тази работа така и ще се съсипе от бюрократични надлъгвания и удари под кръста. Глупости и половина. И ние ще сме прекараните, приятел.

Болд не си спомняше кога беше заспал, но точно в седем часа го събуди, нахлувайки в офиса му, нетърпеливият и развълнуван Джон Ла Моя. Вратът на Болд се беше схванал, а в главата му беше мътилка. Ла Моя изчака за момент, докато се увери, че сержантът го слуша.

— Помниш ли как Гарман ни каза, че микробусът му е бил откраднат заедно със стълбата „Вернер“? — И продължи: — Имал е микробус, наистина. Негово притежание, точно така. Но ще се наложи нещичко да ни обясни. Той не е докладвал кражбата при нас, сержант. Още по-странно, не е искал да му изплатят и застраховката.

Болд премисли информацията и главата му окончателно се проясни.

— Да отидем да го приберем — беше решението му.

Ла Моя кимна и се ухили до уши.

— Добре започва денят, нали, сержант?

Навън валеше дъжд.

---

[1] Авторът има предвид Си Ен Ен, Си Би Ес и Ен Би Си. — Б.пр.

44.

По пътя към къщата на Гарман Ла Моя и Болд, придружени от патрулна полицейска кола, следваща ги на близка дистанция, не слушаха джаз станцията на Болд, предпочетоха новините и ранното токшоу на случайно подбрана радиостанция, излъчваща на средни вълни. Последната жертва е била идентифицирана като Вероника Делатарио. Това беше четвъртата жертва на Начетения и Болд можеше да опише как е изглеждала още преди да е видял снимката ѝ: тъмнокоса, стройна, майка на момче на възраст между осем и десет години. От радиостанцията нападнаха полицията, че задържала не истинския убиец, който явно не се казва Никълъс Хол и обвиниха всички служби наред, че са обърнали много по-голямо внимание на къщата на един сержант от полицията — *свой човек* — докато Вероника Делатарио била *издебната* и изгорена от серийния подпалвач.

Беше съобщено и че полицията е получила още едно послание по-рано същия ден заедно с парченце разтопена зелена пластмаса. *Но нищо не е предприела.*

В токшоуто последваха оживени разисквания на тема нужда от *ново ръководство*. Представителите на федералните служби направиха много уместни намеци за желанието си да поемат разследването и да отстранят полицейското управление. Болд се възмути най-много от това, защото знаеше, че на изпълнителско ниво полицията и федералните служби си сътрудничеха много добре. Изглежда на управленско ниво се водеха игри за повече власт.

Ла Моя, решавайки, че повече не може да издържи на приказки от този род, превключи на джаз станцията и двамата се заслушаха в тропета на Уинстън Марсалис.

Движението по I-5 беше невероятно забавено в двете посоки. Даже и с включена лампа и сирена, те се придвижваха едва-едва.

Когато пейджърът и мобифонът на Болд нададоха вой почти едновременно, той разбра, че нещо сериозно се е случило. Може би

Шосвиц беше решил да го изтегли от разследването, Болд имаше чувството, че усеща мислите му от разстояние. Въпросът за ролята на Гарман го тормозеше още от началото на разследването: заради това, че беше станал мишена на писмата послания на подпалвача и когато по-късно се разбра, че е служил в база на военновъздушните сили, и то в пряка връзка с ракетните установки. Единственият разпит на Гарман не беше дал никакви резултати и даже сега, когато отиваха да го приберат за втори разпит, истината беше, че не разполагат с едно макар, но стабилно доказателство срещу него.

А може би обаждането по мобифона и повикването по пейджъра бяха от Лиз, която му беше заявила като нещо неподлежащо на обсъждане, че ще дойде в Сиатъл същия този ден — четвъртък. Може би Марина не се е оказала свободна и от него се очакваше да поеме грижите за децата, докато съпругата му прави бог знае какво с бог знае кого.

Обзе го гняв, преди още да се е отзовал на обаждането.

— Болд — изрече кисело и Ла Моя го изглежда.

— Има ли радио край теб?

— В колата съм.

— Е, добре тогава, пристегни се здраво с колана и обърни на „Комо“, на средни вълни.

— Преди малко точно нея слушахме.

— Значи си чул Гарман?

— Какво за Гарман? — попита Болд.

В този момент Ла Моя за малко не легна върху него, приближавайки ухо откъм външната страна на слушалката. Болд го изтласка настрани с лакът.

— Готов ли си да го чуеш? — попита тя реторично. — Стивън Гарман, пожарен инспектор от експертната група към градския съд, в момента признава в ефира, че е Начетения, нашият убиец.

Болд за малко да вкара колата в канавката, само бързата реакция на Ла Моя, който хвана кормилото и го завъртя рязко, ги спаси.

Болд съобщи на детектива си:

— Гарман току-що се е признал за виновен.

И още докато ръката на Ла Моя беше на кормилото, Болд започна да превключва копчето за автоматичен избор, докато локализира радиостанцията, която бяха слушали преди малко. Гарман

продължаваше да говори. Описваше до най-малки подробности всичките си престъпления.

Петнадесет минути по-късно те спряха пред къщата на Гарман, а той продължаваше да говори по радиото, в този момент отговаряйки на поредица от въпроси, които по-скоро имаха за цел да го объркат и изобличат в лъжа. Два телевизионни екипа бяха изпреварили Болд и вече дебнеха пред къщата на Гарман.

— Той се е заключил в апартамента си — изкрещя един от репортерите към Болд и поднесе микрофон към него. — Какво е решението на сиатълската полиция?

На Болд му се искаше да изрече спасителното „без коментар“, но си представи какво ще последва, ако по този начин излезеше, че е нерешителен и мекушав.

— Дошли сме да арестуваме господин Гарман по различни обвинения, произтичащи от поредицата пожари в окръг Кинг.

Хеликоптер се изви изневиделица и кацна. Болд разпозна специален агент Сандърс да притичва сред увлечените от въздушната струя прахоляк и боклуци.

Ла Моя отблъсна микрофона на репортера, приближи се плътно до Болд и му каза:

— Ще е добре *ние* да го арестуваме.

Те се затичаха по стълбата, сподиряни от виковете на Сандърс. Болд кимна на детектива си, който опита да отвори, но безуспешно, и след като изкрещя „Полиция“ и отвори, се отдръпна назад и засилвайки се, ритна два пъти вратата. Тя така и остана заключена, но се разцепи по средата и се откачи от касата.

Стивън Гарман седеше със спокойно изражение във фотьойла с високата облегалка и с мобифон в ръка. Погледна ги и обяви в микрофона:

— Мисля, че дойдоха да ме арестуват.

Ла Моя започна да му чете правата, надвиквайки шума, хаоса и крясъците, придружени със забързани в тяхна посока стъпки.

Лу Болд, макар обзет от ярост и гняв, спокойно се приближи до Гарман, взе мобифона от ръката му и прекъсна връзката. В никакъв случай не си позволи да разкрие истинските си чувства пред един

заподозрян — не би се издал. Гарман беше доказал, че е смразяващо хладнокръвен, затова беше необходимо да запази ума си хладен и чист.

— Ако бяхте ме арестували по-рано, по-малко щяха да умрат. Ще се наложи да живееш с тази мисъл, сержант. *Ти*, не аз.

Болд му отвърна:

— Аз може и да се наложи да живея, но ти ще умреш с нея. Така че на мен се пада по-добрият избор.

— Така ли мислиш? — отвърна Стивън Гарман. — Ще видим.

След час началникът на полицията даде кратка пресконференция, обявявайки, че Гарман е в ареста и е един от неколцината обвиняеми по случая. Съобщи и че Гарман е бил разпитван няколко дни преди арестуването си и самият той — началникът, предполага, че признанията на Гарман са породени именно от този разпит. Всичко това беше направено без изобщо да бъде информиран Болд, макар неговото име постоянно да се споменава по време на пресконференцията.

На петия етаж празнуваха — обикновено така правеха, когато се разрешихе някой от най-трудните случаи — *черните дупки*, както ги наричаха. Имаше морковена торта, прясно мляко и огромен поднос с чаши еспreso и сметанки, купени този път не от продавача във фойето.

Болд направи всичко възможно, за да прикрие изтощението си и да се покаже весел заради колегите си, но в моменти, когато улавяше погледите на Ла Моя или на Матюс, долавяше у тях същия скептицизъм, който владееше и него. Гарман се беше позовал на правото си да не говори и не каза нищо повече, освен, за да ангажира един от най-влиятелните адвокати в града. Нямаше нужда от разпит. Притежаваха на запис признанията му в ефир, но когато ги прослушаха, оказа се, че звучат много смътно и неопределено и не съдържаха никакви стопроцентово уличаващи го подробности, на чиято база да му бъде повдигнато обвинение.

Бърни Лофгрийн и малобройният му екип от специалисти по идентифицирането липсваха на тържеството, тъй като претърсваха дома на Гарман за улики и доказателства. Охотно си бяха поделили работата с екип от водещи специалисти по съдебна медицина и

криминология към специализираното звено по палежите при ФБР, долетели направо от лабораторията в Сакраменто и предвождани от доктор Кастърстейн.

Един патрулен полицай привлече вниманието на Болд — стоеше някак настрани и като че за нещо се колебаеше. След кратък размисъл се приближи до Болд и му каза, че го търсят по телефона.

Обаждаше се Лофгрийн. Болд поръча да му прехвърлят разговора в неговия офис.

— Имам една лоша новина и една... лоша новина. Коя искаш да ти кажа първа?

— Не сте открили нищо — предположи Болд.

— Аз трябваше да ти кажа тези думи — направи се на разсърден Лофгрийн. — Ако искаш да открием лабораторията му, огледай се и разбери къде да я търсим. И Кастърстейн е съгласен с мен — това не е мястото, което търсим. Няма хиперголици, няма стълба „Вернер“, нито сребристосини нишки.

— Това възможно ли е? — помита Болд и вдигайки поглед видя Дафи до себе си.

Няколко снимки в ръката ѝ събудиха любопитството му, но нямаше как да ги погледне в момента. Тя улови погледа му и махна с ръка към заседателната зала. Искаше да го види насаме. Той кимна и тя излезе от офиса му. Болд задържа погледа си върху нея малко повече, отколкото беше редно за женен мъж.

— Работата ми е да претърсвам, не да размишлявам по теория на вероятностите. Искам да ти кажа, че нещата не изглеждат никак добри. Не казвам, че нищо друго, освен димящ пистолет няма да ме задоволи. Не. Обаче, съвсем честно ти казвам, тази работа изобщо не ми харесва. *Прекалено* чисто е. Разбираш ли? За бога, та ние очаквахме поне нещо като подсказваща улика: парченце кора от дърво, сгъваемо ножче, някакво приспособление за миене на прозорци.

— Той е следовател — напомни му Болд. — След като знае, че ще го гледат и под микроскоп, се е подготвил идеално — сменил си е дрехите, обувките — взел е всички предпазни мерки, за да не остави никакви улики и доказателства в къщата си. Направи признание — ако изобщо може да се нарече така. Може би именно защото е знаел, че няма да намерим нищо, за да можем да го потвърдим. Може за него това просто да е игра.

— Аха? Е, ако е така, то той печели. Това беше всичко, което имах да ти казвам. Кастърстейн страшно си разбира от работата, Лу. А сега ходи из къщата и клати смаян глава, носът му е провесен като на дете, неуспяло да открие нито едно яйце на Великден. Ако можеше да дойдеш, щеше да разбереш какво точно имам предвид; и на теб нямаше да ти хареса, смятам. Тук нишката се къса, Лу. Мисля, че най-обещаващата улика е мастилото. Разбра ли? Ако свържем мастилото на намерените в къщата химикалки с мастилото от писмата, може да успеем. Сега тук навсякъде търсим химикалки.

— Ще приема това доказателство, Бърни, не мисли, че не го искам. С удоволствие. Но не е това, което търся, не е в моя ресор.

— Кажи ми какво искаш.

— Нишка, която да ме отведе до лабораторията му. Това ми трябва. Намери ми нещо, което да ми подсказже местонахождението ѝ. Ако го направиш, ще мога да се прибера в къщата си и да се наспя.

— В такъв случай, ако бях на твое място, щях да започна да се наливаам с кафе. Сребристосините нишки ще ти подскажат къде е, но няма да е тук. Както ти самият каза преди малко, той е следовател, знае много добре какво трябва да направи. Не очаквам изобщо нещо повече да се намери тук. — След което добави: — Запази ми от тортата, ако нещо е останало. И не някакво малко парченце — най-хубавото. Вие поне се повеселихте, а при нас — нищо.

Болд остави слушалката и се замисли за жена си. Докато той беше карал осемнадесетчасовото си дежурство, Лиз беше идвала в града и се беше прибрала във вилата, но изобщо не му се беше обадила. Набра номера на мобифона ѝ и след като изслуша съобщението, записано на телефонния ѝ секретар, каза:

— Хоризонтът е чист, любов моя. Връщаме се в къщата. Страшно ми липсваш. Бързо си ела.

Огромната скала на разследването беше стигнала подножието на планината и беше загубила инерцията си. Лабораторните екипи щяха да са заети в течение на няколко седмици с анализи, макар и на малкото открити улики и доказателства в домовете на Хол и Гарман. А сред продължаващата битка за вниманието на медиите между градските политици, обявяващи един след друг, че градът е спасен, и заклеймяващи престъпниците и техните намерения, Болд щеше да гледа как разследването замира пред очите му въпреки нежеланието и

съпротивата му. И друг път беше изпадал в подобно положение, чувствайки се вързан в черната риза на отчаянието.

Вървеше с бавна крачка по дългия коридор към заседателната зала, в опит да си събере мислите.

Дафи беше сама, седнала зад масата, изложена на непрощаващо силната неонтова светлина. Косата ѝ беше отметната назад. Лицето ѝ изглеждаше уморено. Тя плъзна към него карта на града, в която беше заболала няколко флагчета.

— Дороти Инрайт, Мелиса Хейфиц, Вероника Делатаро — червеното, жълтото и зеленото флагче. Всички в *един и същ* район на града. Защо?

Болд разгледа картата и местонахожденията, отбелязани с флагчета. Понякога им убягваха съвсем явни неща, но не за дълго.

— Това е регионът на действие на неговата дружина. И го познава из основи.

Тя изкриви устни и когато заговори, гласът ѝ трещеше като гръмотевица:

— Виж, истина е, че психопатите често ограничават действията си в район от два-три километра от мястото, където живеят, но Стивън Гарман е толкова далеч от образа на психопат, така че няма никаква причина да търсим някакви прилики и съответствия в тази насока. Признавам, че не съм имала време да работя върху него, но затова пък прослушах така нареченото му признание повече пъти, отколкото всички вас, взети заедно, и трябва да ти кажа, че то свидетелства за страхотен ум. Ако се вслушаш в него, повечето неща са абсолютно кухи. Той всъщност нищо не признава. Възможно ли е един интелигентен, представителен мъж като Гарман да започне да убива жени по домовете им? Аз не мисля, че е възможно, Лу. Може би в другия край на града или някъде в Портланд или Спокейн, далеч-далеч от дома му и на улицата.

— На улицата просто ги е набеязвал като жертви — предположи той.

Тя се наежи:

— Искаш да ми кажеш, че знаеш как Начетения ги е набеязвал за жертви, така ли?

— Известно ти е, че не знам.

— Нито пък аз и ми се иска да се обзаложа, че и Стивън Гарман не знае. — Замисли се, оставайки загледана в него. — Твърде едър и висок е за твоето момче върху стълбата, нали? — попита тя реторично. — Също както и Хол. А ние вярваме на доказателства, нали? Нали така, Лу?

— Шосвиц ще съкрати групата ни. Ако имам късмет, ще останем само Ла Моя, Бейън, Фидлър и аз.

— Кога ще приемеш факта, че сме хванали не когото трябва?

— Едно е ние да приемем този факт, друго е да го разгласим — отвърна й той. — Шосвиц изобщо няма да поиска да ни чуе. Точка. Шефовете проглушиха ушите на всички, че сме хванали най-страшния убиец. Ако кажем, че не е вярно, нечий глави ще паднат.

— Много добре го разбирам — каза тя. — Но няма как да се съобразим с това. Даже и да си продължим мирно и тихо разследването, много скоро ще се разбере. Ще има друг пожар, Лу — каза тя, обличайки в думи притесненията си.

— Вземала ли си си напоследък отпуска? — попита той, сменяйки рязко темата, надявайки се да заличи от мислите си картината на един нов пожар.

— Не.

— Къде би отишла, ако си вземеш отпуска? Къде обича да ходи Оуен?

— Оуен не си взема отпуска.

— Често си мисля за Мексико. Топло. Слънчево. Евтино.

— Мисля, че ще те помоля да ми заемеш вилата си — каза тя мечтателно. — Ще си взема купчина книги, няколко торби с пресни зеленчуци, няколко бутилки страхотно вино, компактдискове. Там има ли вана?

— Разбира се.

— Свещи. Ароматизатори за вана. Ще се поглезя, нали разбираш? Ще се отдам на желанията си.

— Лосион за тен — започна на свой ред Болд. — Уокмен с всичко на Оскар Питърсън. Ще ходя бос по пясъка. Ще си правя дълги разходки.

— А децата?

— Разбира се, че ще дойдат. Защо не? Ще си седя и ще ги гледам, нали разбираш, само това.

— Шосвиц да не ти е предложил да си вземеш отпуска? — попита тя.

Болд кимна.

— Имам чувството, че всеки момент се готви да ме отстрани съвсем. Спомена също теб и Джон.

— Не е пропуснал почти никого. Досега не ти се е противопоставял така рязко, изглежда нещо е надушил и иска да се застрахова.

— По всичко изглежда, че е така.

— Сега да поговорим за нашия човек, той е все още на свобода — смени темата тя. — Като арестува Хол, ти го лиши от източника му на гориво. Забрави за момент Гарман. В този момент Начетения е като наркоман, той е пристрастен към силата на пожарите. По-рано в представите му те най-вероятно са били своето рода въздаване на справедливост. Това е осмисляло действията му. Но някъде в хода на събитията е настъпила трансформацията, където действията му в неговите очи са били оправдани просто защото са го карали да се чувства добре. Толкова *силен*. Цитатите от Библията ни навеждат на мисълта, че вярва в Божествения закон и че той е призван да го приложи на практика. Но ти успя да му попречиш. Да пресушиш *източника* му. Ти всели страх у него. Отговорът му беше да поеме голям риск и да влезе с взлом в „Командир Джоузеф“, за да се снабди с хиперголика. Това ни показва, че той планира нещата. Наблюдавал е Никълъс Хол и е знаел към кой точно склад да се насочи. Не знаем откога, но ни е известно и че е знаел местонахождението на това гориво. Съгласен е бил да плаща на Хол, защото го е излагал на риск, не себе си, както и за да си осигури и по-нататъшното снабдяване с гориво — така на практика се е подsigурил за вечни времена. Само че ти му подложи крак и промени всичко това.

Изглежда го, сякаш преценяваше дали следи мисълта й.

— Успехът при такива повтарящи се действия — продължи тя — подхранва самодоволството. Той е вярвал, че може да я кара така вовеки веков. Бил е сигурен, че нито ще можеш да го идентифицираш, нито да откриеш местонахождението му. Но сега в ръцете ни е и Гарман — а Гарман се опитва да го *прикрие*. Защо? Много е вероятно да е откраднал огромни количества от горивото. Защо? Дали не планира нещо като грандиозен финал или просто ще продължи да

убива доволен, че се е сдобил с такова количество? Или ще заmine, ще поизчака една-две години и ще поднови палезите?

— Ти ми кажи — беше реакцията на Болд.

— Той ме обърка от самото начало, Лу. Разколебана съм в способността си за преценка. И продължих да допускам грешки по отношение на него, не една и две. Сега по-важното е друго — никой от нас не вярва, че Гарман пали тези пожари. И няма да успеем да убедим никого, преди да си отговорим на въпроса защо направи това признание.

— Опитва се да прикрие някого — каза Болд, повтаряйки предположението на Дафи.

— Освен ако не прикрива самия себе си — каза тя, обърквайки го още повече. — Освен ако в него не се борят двама души: пожарният инспектор и подпалвачът. Пожарен инспектор, който най-накрая се е превърнал в подпалвач. — Тя извади една снимка. — Смятам, че това ще се превърне в разковничето. Бившата му съпруга.

Тя отдръпна ръката си и Болд видя усмихващото се лице на жената.

— Приличат си като две капки вода — каза тя и сложи до нея снимка на Дороти Инрайт.

Приликата между Инрайт и бившата Гарман беше поразителна. Болд местеше трескаво очи от едната към другата и обратно.

— Много странно, нали?

— Проблемът при пожарите е, че те изгарят жертвите, но и снимките в кутиите, снимките в рамки по стените, някои отпреди петнайсет години. А когато става дума за жени, трябва да си дадеш сметка, че те променят външността си. Ние сме подвластни на модните тенденции. Мъжете — не. И ние сме потърпевши от тези пожари — ти и аз, Лу, защото имаме на разположение снимки, които не ни показват последната промяна във вида на тези жени. Ето с каква снимка на Мелиса Хейфиц разполагаме — каза тя и извади трета снимка. — Боядисана в червено коса, дълга до раменете ѝ. После червеното излезе от мода; в края на осемдесетте се е изрусила, а след това е станала тъмнокоса — също като останалите две. Подстригала се е късо и е престанала да се навива.

Дафи използва флумастер, за да нанесе съответните корекции и изведнъж приликата изпъкна.

— По дяволите — изпъшка Болд.

Още едно парченце от пъзела.

— Това го кара да действа, Лу: *приликата*.

— Значи все пак може да се окаже Гарман? — промърмори Болд с неудоволствие. Не му се искаше да го повярва. — Той прикрива... *себе си*? Наистина ли вярваш на това?

— Нито за секунда — каза психоложката, която преди малко беше подхвърлила същата хипотеза. — Макар че някой друг на мое място сигурно би се постарал да намери солидни аргументи, за да те накара да му повярваш.

— Ти си играеш с мен — оплака се той.

— Играя си. — Тя се усмихна, макар това ни най-малко да не облекчи напрежението. Усмивката ѝ изчезна сякаш нечия ръка просто я смъкна като нечистотия от прозорец. — Има *трети* човек. Някой, за чието съществуване не подозираме — не подозирахме досега — поправи се тя. — Гарман може да е добър лъжец, но не и убиец. Може да не разполагаме с необходимото доказателство, което да го докаже, но и двамата знаем, че е истина.

— Трети човек — повтори Болд и придърпа стол, за да седне.

45.

Когато го погледна, ѝ се прииска да заплаче. Заради невинния израз на пребледнялото му лице, докато се трудеше над домашната си работа, заради естествеността на държанието му, не даващо признаци, че я е забелязал. Твърде дълго беше живял в дом, където е бил нежелан, че беше привикнал да не забелязва останалите край себе си.

В този и в много други случаи, свързани с Бен, Дафи грешеше. Истината беше, че тя нямаше достатъчен опит от съжителство с деца, за да го разбере истински. Той вдигна глава и каза:

— Защо трябва да се мъча над тая глупост?

— Подбирай си изразите! — скара му се тя.

— Това *нещо* — веднага реагира той.

— Това е домашна работа, Бен. Всички сме минали по този път.

— И затова значи и аз трябва да пиша домашно.

— Колко е двайсет и пет по пет? — попита го тя. Погледът му стана празен и тя даде пример: — Някой ти предлага двайсет и пет долара на час за пет часа работа...

— Ще ги взема! — беше незабавната му реакция.

— Ами какво ще кажеш за пет долара на час за двайсет и пет часа? — изстреля тя в отговор.

Бен се почувства объркан и записа числата.

— Сто двайсет и пет долара.

— И колко работни дни правят двайсет и пет часа, като се има предвид, че работиш по осем часа на ден?

— Значи затова ми трябва да знам математика — заключи Бен.

— Някои хора казват, че разликата между това да си образован или да не си образован е дали искаш да работиш с ума си, или с ръцете си. Дали искаш да спечелиш много пари, или малко пари. И нещо повече. Това е *начин* да се научиш да изпитваш удоволствие от нещата. Колкото повече знаеш, толкова по-леко ще се справяш с живота.

— И на Айнщайн не му е вървяла математиката — припомни ѝ той.

— Много хора с висше образование са скучни, знам — призна тя. — Не казвам, че образованието е нещо като лекарство против всички болести, то просто ти дава по-добър старт, това е всичко. Харесваш ли компютрите? Харесваш ли специалните ефекти във филмите? Компютърът не ти върши работа, ако не знаеш как да работиш с него.

— Ами твоят?

— Моя какво? — попита тя.

— Твоя лаптоп. Ще ме научиш ли да работя с него?

Сега я хвана натясно. Тя ревниво охраняваше преносимия си компютър, винаги го носеше със себе си, заключваше го с парола, когато се наложеше да го остави в службата за няколко часа; за нея той беше като строго охранявана тайна, която другите не биваше да знаят. Сега нямаше как да откаже на момчето.

— Разбира се — изрече тя с неохота, питайки се защо ѝ беше трябвало да дава пример с компютри.

— Наистина ли?

Лицето му поруменя от радост, каквато досега не беше виждала у него, прилична на радостта при получаването на коледните подаръци.

Тя кимна.

— Трябва да потърся игри и да ги заредя. Имам само една — пасианс с карти.

— Ами дейта-бейз? — попита я той и това я смая. — Има ли дейта-бейз?

Имаше — като част от комплекта допълнения, макар Дафи да го използваше само като адресен справочник.

Помисли си, че ако любовта можеше да се определи като да дадеш живота си заради някого, то значи тя обичаше Бен. И нямаше да позволи на никого, по никакъв начин да го нарани отново. Щеше да го вземе под крилото си, за да го защити от жестокостта и студенината на живота. Достатъчно беше преживял и нямаше нужда от повече огорчения.

— Има ли диаграми? — попита той.

— Има, мисля, да.

— Ние правим диаграми — каза той и потупа разтворената си тетрадка за домашна работа.

После обърна обратно молива си и се зае да трие с гумичката му сгрешените задачи. Как би ѝ се искало да можеше да изтрие изминалите няколко години в живота му. Разполагаше с целия инструментариум на психолог, за да започне такъв процес, но Бен трябваше да го поиска.

— Ако ти покажа лаптопа — реши да опита тя, — ще ми разкажеш ли за Джек и майка си?

— Това сделка ли е? — попита Бен. — Ти изнудваш ли ме?

— Точно така — призна тя. — Аз не знам почти нищо за теб, Бен. Това ме притеснява. Знаеш ли какво прави от двама души приятели? *Споделянето*. Разбираш, нали?

— Ти ще ми разкажеш ли за Оуен? — изрече той с ревниви нотки в гласа си.

— Как...? — започна тя, но се прекъсна.

Явно беше чул телефонните ѝ разговори. Дали я беше чул и как плаче? Вероятно знаеше много повече за нея, отколкото тя за него. Кой от тях двамата беше психологът, запита се тя.

Той приключи с триенето, вдигна поглед към нея и с абсолютно сериозен тон я попита:

— Това ще значи ли, че сме гаджета?

Дафи едва потисна усмивката си, но когато разбра, че няма да може да се въздържа, извърна глава настрани, така че Бен да не я вижда. Не спря да се усмихва, докато се приближаваше към компютъра си.

46.

Убиецът беше на свобода. Болд беше сигурен в това, макар да нямаше убедително доказателство.

Боби Гейнис беше организирана в офиса си временен център за бързо реагиране. Макар Шосвиц да беше определил дежурствата ѝ така, че нямаше как да бъде на разположение на Болд, тя отказа да бъде изключена от разследването и реши да кара по две смени, в резултат на което изглеждаше все по-уморена и съсипана. На стената в офиса ѝ имаше снимки на първите палежи, на отпечатъците от стълбата, както и снимка с увеличение на калните нишки, открити при „Пожара Инрайт“. Имаше и снимки на четирите жертви, в това число и на Бранслонович. Под тях висеше не много ясно снимка на съпругата на Гарман — с невероятната си прилика с трите мъртви майки на малки момченца.

Гейнис остави телефонната слушалка и каза на Болд:

— Лофгрийн потвърди, че среброто по нишките е сребриста боя за платове, синьото под сребристия пласт всъщност е цветът на плата. Второ, пуснатите в търговската мрежа спортни униформени облекла на „Сийхоукс“ не са изработени от смес в съотношение шейсет процента памук и четиридесет полиестер, а двацет памук и осемдесет полиестер, което значи, че те автоматично отпадат, а това е добре, защото ги продават едва ли не във всеки втори магазин.

— И какво остава?

— Бояджийските цехове и печатници, където се щамповат надписи върху хавлии и спортен тип облекла — каза тя. — От лабораторията са сигурни, че нишките са били спираловидно усукана памучна смес, от която обикновено се изработват хавлиени кърпи или халати. Това само ще ни е от полза. Независимо че спортните униформени облекла на „Сийхоукс“ не са изработени от спираловидно усуканите нишки, проверихме и тях заради комбинацията от цветовете. Сега стигнахме до момента, когато трябва да проверим колко фирми произвеждат боя в интересувания ни цвят и в

интересуващия ни нюанс и колко и кои текстилни фирми им доставят този тип плат.

— Това ми харесва — кимна Болд.

— Най-големите текстилни фабрики се намират на юг и на североизток. Това съм го проучила добре. Лошата новина е, че съществуват много повече бояджийски цехове и печатници, отколкото би могло да се очаква. Има и нещо друго — независимо че хавлиената кърпа или халатът, който търсим, може да са били купени в Сиатъл, а може да са били щамповани на съвсем друго място. Ако са предложили по-ниска цена в Спокейн, Портланд или Боаз, може да са им нанесли сребристите щампа там някъде. А повечето от тези бояджийски цехове и печатници са всъщност самостоятелни малки фирмички, които щамповат надписи върху спортни униформени облекла и каквото се сетим още.

— Колко са? — попита Болд, притеснение замени обхваналия го преди малко ентусиазъм.

Тя избягна прекия отговор.

— Добре е, че „Жълтите страници“ са качени на диск — каза тя и посочи с ръка към персоналния си компютър.

Много малко полицаи биха си позволили да отделят пари от заплатата си, за да си купят свой собствен компютър.

— Колко са? — повтори Болд.

Усещаше нежеланието ѝ да му каже и това разпали още повече любопитството му.

— Това е най-лошата новина! Шестстотин деветдесет и седем бояджийски цеха и печатници само в Сиатъл и околността.

На Болд тази цифра подежда като шамар. Всички седем членове на групата трябваше да проведат между тридесет и четиридесет телефонни разговора — по този начин щяха да надхвърлят отпускания им лимит.

Гейнис говореше бързо и развълнувано. Не беше човек, който се поддава на мрачни настроения.

— От тях можем да изключим доста. Защото не всички изработват надписи върху плат, така че списъкът намалява наполовина.

Това означаваше, че трябва да проведат около триста разговора. Невъзможно, помисли си Болд.

— Както се казва, нямаме физическа възможност да го направим.

Болд беше като смазан. Почувства, че се задушава, сякаш яката го стягаше. Беше безполезно да се надяват, че ще успеят нещо да направят.

— Свършени сме — въздъхна той.

— Имай малко повече вяра, сержант. Преди пет години биха ни потрябвали неколкостотин доброволци, които да ни помогнат с обажданията. Използвали сме и студенти... — Тя не му позволи да я прекъсне. — Но това беше с *благословията* на Шосвиц. Сега трябва да се справим без него. А с това може да се справи само гений на техниката — каза тя и усмивка озари бледото ѝ лице. — И то не човек, а машина. — И тя продължи, без да си поеме дъх: — Веднъж сме го правили, спомняш ли си? Ла Моя има приятелка...

Кой друг, ако не Ла Моя, каза си Болд, без да я прекъсва.

— ... управител на служба „Телемаркетинг“. Нали ги знаеш, онези отвратителни съобщения на запис, с които бомбардират хората на домашните им телефони. Той отиде да се срещне с нея и чакам всеки момент да се върне. Смята, че би могъл да я уговори да отдели няколко часа и да ни свърши тази услуга. Съобщението ще бъде нещо от рода на: „Тук е полицейското управление — Сياتъл, отдел «Убийства». Вашата компания може да разполага с информация във връзка с разрешаването на серия убийства в района на Сياتъл. Вашето сътрудничество може да се окаже много решаващо...“. И така нататък, привлечи им вниманието, като ги помолиш за помощ. Ла Моя каза, че тези машини, при положение че съобщението е кратко, могат да провеждат около двеста обаждания на час и не престават да звънят, докато от отсрещната страна не се отзове човешки глас. Вярвам му, и аз съм получавала няколко такива съобщения.

— И аз — кимна Болд.

— Ето, виждаш ли? Така може да се свържем с всички. Може някой от тях да се вслуша в съобщението и наистина да ни помогне. Добрата новина е, че ако приятелката на Ла Моя ни позволи да наемем нейния номер осемстотин^[1], ще можем да пратим съобщения и до Спокейн, Боаз и Портланд. — Тя понижи гласа си до шепот. — Ще спестим от парите на дребните информатори и ще ги дадем на този едър информатор и да се надяваме, че ще имаме късмет.

Тя наистина беше обмислила всичко.

— Това е разумно — съгласи се Болд, макар тонът му да не беше толкова оптимистичен. — Може би така ще постигнем резултат. Нека за момент обаче да изиграем една игра на асоциации върху информацията, с която разполагаме досега.

Усети разочарованието ѝ, докато приготвяше лист и молив, за да записва. Щяха да се редуват, първа започваше Гейнис.

— Памучни нишки — каза тя.

— Сребриста боя, син плат.

— Цветовете на „Сийхоукс“.

— Бояджийска щампа.

— Смес. Шейсет към четиридесет процента.

— Текстилните фабрики снабдяват продавачите на едро, а те — бояджийските цехове.

— Работа по договор.

— Какво? — попита Болд.

— Работа по договор — повтори тя.

Той бавно кимна. *Работа по договор*. Защо това изведнъж беше нарушило мисловната му нагласа?

— Да продължим — каза той, но си записа нейната асоциация, подчертавайки я с две линии.

— Работа по договор — каза той.

— Намерени са едни и същи нишки на твоите прозорци и в калта, до отпечатъците от стълбата при „Пожара Инрайт“.

— Миене на прозорци — каза той.

— Парче плат, може би похабена хавлия.

— Прозорци — повтори Болд.

Това се загнезди в мислите му. Защо?

В това време пристигна Ла Моя и по всичко личеше, че беше изпълнил задачата си.

— Играем на асоциации — осведоми Болд детектива си, като с жест го предупреди да не ги прекъсва.

Детективът кимна. Маниерът му беше напълно сериозен и съсредоточен.

— И аз се включвам.

Сержантът каза:

— Първо аз, после Гейнис, след това ти.

Ла Моя кимна. Болд го въведе в хода на играта със следното обяснение:

— Говорим за нишките, намерени на прозорците и до стълбата.

Гейнис продължи:

— Миене на прозорци. Парче плат, парцал може би.

— Памучни нишки — каза Ла Моя, връщайки нещата назад.

Болд се надяваше, че той няма да ги забави.

— Кофа с парцали. Парцали, затъкнати в колан.

— Кофа със сапунка.

— Миене на прозорци — каза Ла Моя, гласът му звучеше много по-плътно и някак по-зловещо, отколкото обикновено.

Болд усети детектива си да извърща глава към негов опит да срещне погледа му, но той искаше връзката помежду им да бъде единствено мисловно-комуникативна. Затова още повече сведе глава и каза:

— Стъкло.

— Гумена чистачка.

— Гъба. Парцал.

— Стълба — каза Болд.

— Покрив.

— Стъкло — повтори Ла Моя.

— Прозорци — беше предложението на Гейнис.

— Коли! — извика Ла Моя. — Гуми!

Без да иска, Болд вдигна глава.

— Коли — повтори Ла Моя. — Нали ме натовари да прегледам колите? В рапорта от лабораторията се споменаваха за намерени памучни нишки вътре в колите — изрече той с победоносен тон, очите му бяха широко отворени заради обзелата го възбуда.

На Болд му се искаше да продължи играта на асоциации, но реши, че е по-добре да обсъди тази информация.

— Това е обичайно срещан вид нишка, Джон. Откриваме го на почти всяко местопрестъпление.

Ла Моя изглеждаше някак обсебен от желанието си да помогне на всяка цена. Игнорирайки детектива си, Болд попита Гейнис:

— Какво ще кажеш за рекламния отдел на „Сийхоукс“? Ако сме прави, че сребристосинята комбинация е била от логото на

„Сийхоукс“... Нали точно рекламният им отдел издава лицензите за използване на марката им?

Очите ѝ засияха:

— И при тях ще има списък на всички, които притежават официални пълномощия да използват цветовете и логото им.

— Специален агент се занимава с лицензирането. Може би даже юрист.

Ла Моя като че не им обръщаше внимание. Очите му бяха плътно затворени.

— Ще разбере кой е той — каза тя.

Болд съзираше оптимизма в сияещите ѝ очи. Ценеше Гейнис именно заради този неин маниер да проявява самоинициатива — после нищо не беше в състояние да я възпре.

Ла Моя каза безадресно:

— Колите са важни. В рапорта на лабораторията се споменава изобилие от нишки.

Болд изпита гняв. Ла Моя просто не приличаше на себе си! Подобни неща се научаваха още през първата година в Полицейската академия. Да се впуснеш в проследяването на памучни нишки беше все едно да използваш... насъбрала се прах като доказателство.

— А магазините за фланелки? — попита Гейнис. — Те със сигурност не фигурират в списъка на бояджийските цехове и печатниците, но могат да имат собствено печатащо устройство в някое от служебните си помещения. Може да продават например ленти за глава или нещо друго, изработено от усукани нишки.

— Прибави и тях към списъка с телефоните — нареди ѝ Болд.

Ла Моя реагира на това изречение:

— Сделката с „Телемаркетинг“ е уредена.

— Щом Бърни казва хавлиена кърпа или халат, значи ще търсим тях.

— Миене на прозорци — измърмори отново Ла Моя, ядосвайки Болд. — *Коли.*

— Ами сребристата боя? — продължи Гейнис. — Криминалната лаборатория на ФБР притежава данни за химическите съставки на всяка боя. Сигурно ще могат да ни помогнат, като идентифицират производителя. — След което добави: — Така можем още да намалим списъка на бояджийските цехове и печатници.

— Много добре измислено — похвали я Болд. — Организирай проверката с Бърни.

— Сержант — каза Ла Моя, — и аз трябва нещо да проверя.

— Отивай — каза Болд, доволен да се отърве от него.

Ла Моя се затича. Невероятно за човек, който досега винаги беше държал на бавната и наперена походка, имаща за цел да впечатли всички, покрай които минаваше. Боби Гейнис също го изгледа с почуда, след което каза:

— Със сигурност държанието му може да се нарече много странно.

Болд погледна часовника си. Беше закъснял за аутопсията, на която и без това не искаше да присъства. Дикси трябваше да прегледа това, което беше останало от трупа, открит в скривалището, и да се помъчи да докаже, че е на майката на Бен. Ако Болд не отидеше, Шосвиц веднага щеше да разбере; така че нямаше друга възможност, освен да отиде.

---

[1] Телефоните, започващи с 800 в САЩ, обикновено са на фирми, предлагащи услуги, обява, абонамент и очакващи да им се обаждат клиенти. Тази услуга подсказва, че обаждане от която и да е точка на страната ще се таксува като градски разговор. — Б.пр. ↑

47.

Пътуването не беше чак толкова дълго, но на Дафи ѝ се стори нескончаемо. На Болд не бяха казали за срещата. Сюзан Прескот също не знаеше. Беше тайна уговорка между Бен и Дафи, която го беше убедила да сътрудничи при видео разпознаването в редица и на художника от полицията срещу обещанието да се срещне с Емили.

Срещата не можеше да се състои в къщата на Емили, защото Дафи беше притеснена от неуточненото местонахождение на Начетения и от разгласената в медиите информация за помощта, оказана за разследването от страна на местна гадателка и дванадесетгодишен свидетел. Макар имената им да не бяха споменати, Дафи не искаше да поема никакви рискове. Искаше да предпази Бен от каквито и да било посегателства и опасности.

И Болд, и Сюзан щяха да се противопоставят на подобна среща, но обещанието си беше обещание.

Страхът, който изпитваше, не беше породен от критиката на която щеше да я подложи Болд. По-важното беше, че можеше да изгуби наскоро оформилото се чувство на привързаност към Бен заради Емили. Питаше се дали при резкия преход от едно възможно бъдеще с Оуен към настоящето с това дете не се беше извършил пренос на чувства; ако беше така, тя просто се самозаблуждаваше, а и не беше честно да използва момчето, за да омекоти приземяването си в реалността на настоящето. През последните десетина дни почти не беше мислила за Оуен. Той се показва достатъчно благоразположен и се държеше на дистанция, както тя беше поискала, но тази дистанция се беше превърнала в емоционална бездна, в черна дупка, от която тя не се беше върнала. Беше се освободила от него и това я караше да се чувства добре в много отношения. Липсваше ѝ Корки, особено по вечерно време. Това, което ѝ беше дало общуването с Корки, беше почти напълно изместено от общуването с Бен. Точно тази мисъл я мъчеше: ако загубеше Бен, в живота ѝ щеше да зейне невероятна

празнота — за изминалата седмица това дете беше направило за нея толкова много, колкото едва ли можеше да си представи.

Дафи не вярваше на Емили. Жената беше доказала, че е измамница и хитра артистка. Играеше си с човешките предразсъдъци, страхове и наклонности. Мамеше хората. Използваше положението на звездите и картите Таро, за да ги залъгва само с информация, каквато те биха искали да чуят. Но най-лошото от всичко беше, че притежаваше сърцето на Бен абсолютно незаслужено, ей така, без нищо; в очите на детето тази жена просто не можеше да греши. Ако тя кажеше на Бен да спре да говори за Дафи, той щеше да го направи; ако му кажеше да седне в колата ѝ и да заключи вратите отвътре, той щеше да го направи. Само споменаването на името ѝ караше очите му да се разширяват. Дафи осъзна, че чувствата ѝ към Емили се дължат на ревност, така както изпитваше ревност и към Лиз — *завист* в тези случаи беше твърде мека дума. Това не ѝ харесваше, тя самата не се харесваше и това откритие я накара да се запита още дали неизбежната раздяла с Оуен беше по негова вина, тяхна обща вина, или заради вътрешната ѝ неудовлетвореност от самата себе си.

Булевард „Мартин Лутър Кинг“ се състоеше от четири платна, пресичащи на разстояние няколко километра икономически нееднородния негърски квартал, отделен от разположените около езеро Вашингтон квартали на белите богаташи чрез естествено природно образувание — продълговат и с висок и стръмен хребет хълм, простиращ се от север към юг. Дафи се дивеше как Сиатъл, както и много американски градове, беше разделен по расов, етнически и икономически признак на десетки малки общности, квартали и райони. Хората от отделните общности се придвижваха свободно между отделните райони, в повечето случаи без почти никаква опасност за живота, но опитай се да паркираш кола — притежание на негър, в район на друга общност, и полицията или бодигардовете пристигаха начаса. Не така се действаше при аналогичен случай — ако колата беше на бял човек.

Сиатъл се състоеше от следните общности: афроамериканска, испанска, вьетнамска, европейска, еврейска, скандинавска, на бързо забогателите веднага след завършване на университетското си образование бизнес администратори, брокери и агенти в рекламния бизнес, на яхтсмените, на противниците на компютрите.

Бен ѝ показа в каква посока се намира паркът, където отиваха, още преди да го наближат. Редица циментови обелиски се извисиха в далечината, прилични на подпорни колони за магистрални мостове. Дафи не познаваше много добре този район, а за съществуването на парка изобщо не знаеше. Продължи да кара, следвайки указанията на Бен, до мястото на уговорената среща.

Бен не си спомняше някога да се беше чувствал толкова щастлив, така развълнуван. Емили му беше липсвала до такава степен, че чувстваше как сърцето му всеки момент ще се пръсне. Беше я сънувал, беше писал в дневника си за нея, беше лежал буден, мислейки си за нея. Имаше да ѝ задава толкова много въпроси. Но най-вече му се искаше тя да го прегърне — да *почувства* прегръдката ѝ.

Той вървеше бързо, отдалечавайки се от Дафи, и тя му се скара:

— Не се отдалечавай — извика му, той усети нещо недобро в гласа ѝ.

За него това място беше като излязло от фантастичния сериал „Стар трек“ — с извисяващите се циментови блокове, с огромните метални клетки, прикрепени към бетонните стени, и всичко това на фона на масивния хълм, извисяващ се като огромен бункер. Бен знаеше това място като „Тунеления парк“ — под него минаваше трафикът по осемте платна на I-90 — безшумен и невидим. Цялото това чудо на техническата и архитектурна мисъл едва наскоро беше оформено като парк — пешеходните пътеки, цветните лехи, всичко в него изглеждаше прекалено ново и необитаемо. Всеки път, когато идваше тук, Бен се чувстваше като първооткривател на тези гигантски циментови отломки, построени в редица като жилищни блокове, устремени към сивото небе, всички различни на вид, но еднакво високи.

Пешеходната пътека се катереше стръмно нагоре, след което се вливаше в широка велосипедна алея, която водеше към центъра на парка, събиращ като във фокус още няколко такива пътеки и алеи. Един велосипедист премина бързо покрай него и Бен го поздрави, но велосипедистът нито намали, нито даде знак, че го е забелязал.

Краката му сами се затичаха, когато забеляза Емили, още преди устата му да е промълвила на Дафи:

— Ето я!

Затича се колкото му сили държат, а в очите му избиха сълзи — не заради вятъра, духащ в лицето му, а заради болката, която усещаше в гърдите си. Не беше си давал сметка колко много му беше липсвала, преди да я види отново. Фигурата ѝ не можеше да се сбърка независимо от голямото разстояние. Може би шумът на тичащите му крака, може би лекото раздвижване във въздуха я накараха да усети приближаването му — а тя усещаше далеч по-невероятни неща. Бавно се извърна и погледите им се срещнаха. Щом го видя, на лицето ѝ грейна широка усмивка, очите ѝ засияха, а ръцете ѝ се разтвориха за прегръдка.

Дафи остави момчето да се отдалечи. Дължеше и на двамата поне един миг насаме — нали затова ги беше срещнала. Част от нея нямаше желание даже да поздрави Емили, да даде на тази жена възможност да упражни влиянието си над момчето и да го контролира така, както го беше правила и в миналото. Нямаше обаче да превърне тази среща в емоционална схватка — за нищо на света. Нямаше да допусне момчето да стане свидетел на подобно нещо; съществуваше и егоистична подбуда за това — нямаше да предизвиква нещо, което щеше да се обърне против нея, тъй като знаеше, че със сигурност щеше да загуби играта, поне в този момент, а не можеше да си позволи да губи момчето и доверието му в нея. Границата между двете възможности беше невероятно тънка и деликатна и тя я премина — с поглед, прикован към сцената, която се разиграваше пред нея, и с разум, накарал я да запази хладнокръвие. Човешкото сърце е по-крехко, отколкото човек беше свикнал да очаква, помисли си тя.

Дафи крачеше по велосипедната алея и тъй като всичко тук ѝ беше абсолютно непознато, тя се оглеждаше с любопитство — заинтригуваха я редиците каменни блокчета, с височина до коленете ѝ, от двете страни на алеята. Тя приближи най-близкото, привлечена от закрепената в основата му плочка.

Върху плочката имаше грубо изрязани фигури и знаци, наподобяващи пиктограмите^[1] на индианците. Околовръст на плочката бяха изрязани думи. Трябваше ѝ няколко секунди, за да разбере къде е началото на изречението. Не се оказа просто изречение, а цитат от Ницше: „Изпитанията ни водят към вечността“. Втурна се към

съседната плочка — по-примитивно изкуство и цитат на Лао Дзъ: „Изходът, посочен ти като съвет, не е верният изход“. С туптящо от вълнение сърце се втурна към следващата плочка, а думите, които видя, се бяха запечатали вовеки веков в паметта ѝ.

„Изведнъж проблясък на разбиране, искра, прескачаща към душата.“

Думите на Платон. Цитатът, придружен с топчето разтопена зелена пластмаса. Дафи продължи със същата скорост от плочка на плочка — като пчела от цвят на цвят. Имаше стотици цитати и пиктографски фигури и знаци. Началото на един цитат прикова вниманието ѝ и тя се спря, за да го дочете:

„Той половината от делото извърши, който сложи му началото.“

Първото послание — Дороти Инрайт. В психологическия портрет на заподозрения го беше нарекла високообразован. *Начетения!* Оказа се най-обикновен плагиат, който явно често се разхождаше или караше колело в този парк. Беше усетила, че позоваващият се на Библията — върху кората на дърветата — комплексирания човек не се връзваше с поетичния интелегент от първите послания, но сега, след това откритие, всичко си идваше на мястото; двата образа се сляха в един: плагиат, необразован, но пожелал да се представи за интелегентен; съзнание, проникнато от значимостта на Библията; социопат, обсебен от манията да пали пожари или да избива жени.

Преглеждайки всяка плочка, Дафи откри всички цитати, изпратени до Гарман. И още едно важно откритие беше направила: подпалвачът беше минавал по тази част на алеята — значи живееше някъде наблизо.

— Бързо! Бен! — извика тя, за да покрие разстоянието, което ги делеше. — Трябва да си тръгваме! *Веднага!*

[1] Опростен символ на обект или действие. — Б.пр. ↑

48.

Болд чакаше съдебния лекар на окръг Кинг, доктор Ричард Диксън, в сутерена на медицинския център „Харбървю“, когато доктор Рой Маклюър — приятел на Диксън и личен лекар на Лиз, се приближи до него.

Обстановката в чакалнята се състоеше от кожен диван и списания отпреди три месеца.

Двамата мъже си стиснаха ръцете и Маклюър приседна на ръба на дивана.

— Как понасяш всичко? — попита го той със сериозен вид и изпълнен със съчувствие поглед.

— Положението е нетърпимо — призна Болд.

— И аз така бих го нарекъл. Истинската битка е на психологическо ниво. Нагласата на психиката влияе деветдесет процента на резултата.

— Аха — съгласи се Болд.

— Ами децата?

— *Децата?*

— Майлс и Сара — беше отговорът на Маклюър.

— Добре са, надявам се — сви рамене Болд. — Честно казано, не съм ги виждал известно време. Лиз се грижи за тях.

— Е, това е напълно разбираемо — кимна Маклюър.

— Виж, Рой, имам чувството, че говорим за съвсем различни неща.

— Ще се чувстваш така от време на време. Животът ще ти се вижда безсмислен. Може да се изкушиш да се затрупаш с работа, но по-доброто решение е един внимателно обмислен разговор. Просто седни до нея и ѝ кажи колко се тревожиш за нея, накарай я да усети подкрепата ти.

— Аз говорех за *работата си* — уточни Болд.

Усещаше се твърде уморен да води какъвто и да било разговор. Искаше му се Маклюър да си тръгне.

— Аз говоря за Елизабет.

Не думите на лекаря засегнаха Болд, много повече го заболя от злокобния тон, с който бяха изречени. Стомахът му като че се разбунтува, усети гадене.

— Лиз?

— Да не би да не си повярвал?

— Рой, за какво, по дяволите, говориш? — извика Болд. — Твърде съм уморен, за да размишлявам над загадките ти.

— Говоря за лимфомата на жена ти, Лу. Говоря за *живота* на жена ти. За децата ти. За теб. Как се справяш.

Ушите на Болд писнаха, сякаш някой беше взривил бомба в чакалнята. Като че някой беше източил и кръвта му, такъв мраз го заля. Зави му се свят. Очите му засмъдяха, пръстите му се вдървиха, опита се да изрече нещо, но думите не излизаха. Беше напълно парализиран. Не можеше да се движи, нито да говори, нито даже да мига с очи. По бузите му се застичаха пороища сълзи, сякаш някой беше намушкал с нож очите му. Чувстваше как постепенно губи съзнание. Виждаше как устните на Маклюър се движат, но звук не чуваше. Нямаше думи. Лицето на мъжа срещу него доби загрижен вид и на Болд му стана ясно, че вдървяването на пръстите и пищенето в ушите са началото на припадък, който ще го потопи в света на безсъзнанието. Яката хватка на Маклюър го изведе от това състояние и Болд успя да чуе думите:

— Тя не ти е казала.

Беше констатация.

Болд усети, че поклаща глава.

— Това е...? — Не можеше да произнесе думата. Ако я назовеше, щеше да предизвика отприщване на отрицателни емоции. След което започна вътрешно да се убеждава, че може и да не е чул добре. — Да не ми се е...?

Изражение на Маклюър му каза всичко. Болд си представи тъжното ѝ лице, докато лежеше във ваната — това му напомни за зачестилите ѝ престои във ваната, което му се беше сторило много странно, за молбата ѝ да остане насаме с едно от децата. Парченцата от пъзела паснаха идеално едно на друго — точно както ставаше при разследванията.

— Този вид се развива много бързо — обясни Маклюър. — Беше стигнал четвърти стадий, когато го установихме. Тя трябва да си е

давала сметка, Лу, но както изглежда, не е погледнала сериозно на това. Предполагам, покрай грижите за децата...

От очите му закапаха сълзи.

— Операцията е насрочена за следващата седмица — продължи с овладян тон лекарят. — Разчитам на подкрепата ти, Лу. Тя ще има нужда от всяка частица сила, която можеш да й дадеш.

Болд имаше чувството, че е затворен в малка черна кутия. Можеше да крещи, колкото си иска, но никой нямаше да го чуе. Можеше да се озърта, колкото си иска, но нищо и никого нямаше да види. Това е сън, убеждаваше се той. Само сън. Кошмарен сън. Ще се събуди от него и ще види, че е заспал на дивана в „Харбървю“, очакващ да види доктор Диксън. Чувството му за вина плетеше тези номера на подсъзнанието му.

Но Маклюър не изчезваше.

— Ваните? — отрони се немного разбираемо от устата на Болд, но лекарят схвана въпроса му.

— Облекчават болката — каза той. — Тя изпитва непоносима болка.

Имаше много нюанси на сивото. Съществуваше сивото на прошката посред черното и бялото на познанието, сивото на зрялата възраст около слепоочията, сивото на отражението в огледалото, сивото на рушания се под напора на времето надгробен камък. Болд за миг зърна отражението си в извитото огледало за обратно виждане, преди да потегли за дома си.

Караше и плачеше, раменете му се тресяха, устните му потреперваха, полицейската сирена проглушаваше ушите му. Времето беше спряло и въпреки това в главата му като че цъкаше часовник, все по-бързо и по-бързо. В мислите му нахлуха толкова много спомени, свързани с проявите на мъжкия му инат. Гнетеше го чувство на вина, че я беше подозирал в изневеря. Припомни си картината с бебето на гърдите ѝ във ваната и вдигна ръка, за да изтрие сълзите си. Всяка седмица, всяка минута сега му се струваха като провалена възможност, пропуснат шанс. Толкова мигове бяха отлетели, докато той беше приемал любовта им, съвместния им живот за вечна даденост. В този момент, докато вземаше последния завои към дома си, му се искаше

всичко да започне отначало — като че беше лекоатлет, който се е провалил на финалната права, но знае, че идват нови състезания и възможност за реванш. Всичко му се видя така бързо, толкова кратко. Те бяха се стремили към мечтите си, градили живота си. По време на този процес съдбите им се бяха пресекли, после за известно време се бяха позагубили. Бяха се отдалечили и събрали отново — като два кораба, понесени от отлив и от прилив. Тя беше толкова потайна — така *нечестна*. Обзе го гняв, страх и ужас — всичко наведнъж, и накуп, емоционална лавина, от която не можеше да избяга, и той лежеше на дъното, затиснат под тежестта ѝ. Човек нямаше къде да се скрие от такава вест — трябваше да се застави тялом и духом да се изправи очи в очи с неизбежното. Не искаше да повярва.

Винаги имаше надежда, напомни си той, случваха се чудеса. Дали не беше твърде късно вече за молитви? Гневът изригна в него. Не искаше да остава *сам* на този свят. Не искаше свят без Лиз. Не беше честно. Имаха съвсем други планове.

Спря колата, сирената понижи звук и утихна, но светлината ѝ все още проблясваше. Ужасът му избликна в кикот — това беше някаква шега, грешка. Маклюър я е обърнал с друга пациентка.

Облекчават болката. Болд затисна с ръце ушите си. Не искаше думите на Маклюър да нахлуят в мислите му. Не искаше да чува гласове. Искаше спокойствие. *Избавление.* Искаше да се събуди, да измие кошмара с едно плисване на вода върху лицето.

— Събуди ме — примоли се той.

На вратата се показва Марина, усмивката ѝ бавно изчезна — като топящ се восък, заменена от безпокойство.

— Господин Болд?

— Тя тук ли е?

Марина поклати глава.

— На работа.

На работа ли се е върнала? Не можеше да си припомни къде беше спал през нощта, какъв ден е.

— Децата?

Майлс подаде любопитното си носле иззад Марина и изписка:

— Тате!

Разпери ръчички, Болд го вдигна и се разплака. Марина, която беше кръстосала ръце пред гърдите си, потрепервайки от студ, стоеше

на входа и не сваляше очи от разплаканото лице на Болд.

— Всичко наред ли е?

Майлс обвини ръчички около врата на баща си и се притисна силно към него. Болд улови погледа на Марина и тя веднага схвана какво се искаше от нея.

— Аз ще се погрижа — каза му тя, докато той ѝ подаваше Майлс.

Болд кимна, сълзите се стичаха от брадичката по гърдите му. Не искаше свят без Лиз, не искаше да мисли за нея с болка. Искаше да я отведе със себе си, сякаш ако напуснеше работа, така щеше да напусне и болестта си — да я остави някъде там и да я забрави.

Колата му полетя по улиците, шофирана като че от някой друг. Сподиряха го клаксони, надавани от възмутени шофьори; докато пресичаше на кръстовищата, вниманието му беше приковано към спомените, а не към пътя. Беше изпълнен със съжаление, съзирайки толкова много пропуснати възможности да се отнесе по-добре с нея, да ѝ бъде по-добър съпруг, по-добър любовник, по-добър приятел. До каква степен тази болест е болест на тялото, запита се той, и в каква степен се дължи на обкръжението. Дали ако беше по-често вкъщи, и по-малко погълнат от работата си, тя нямаше да се разболе? В мислите му всичко се обърка; изпитваше едновременно самосъжаление, срам, смразяващ страх. Натисна амбреажа и се помоли за избавление.

— Спести ѝ мъченията — прошепна.

Сградата, където се помещаваше офиса на Лиз, беше в центъра на града, извисяваща се достатъчно високо, че от нея да се виждат двата залива — Елиът и Пъджет Саунд. Бяха я построили в средата на седемдесетте години, в началото на икономическия растеж, който затъмни революцията в сферата на високите технологии и преселението на калифорнийците. Болд паркира на забранено място, сложи надписа „ПОЛИЦЕЙСКА ПРОВЕРКА“ върху таблото, за да противодейства на прекаленото усърдие на някой пътен полицаи, и заситни по ниските стъпала, водещи към изпълненото от алуминий и стъклопласт лоби.

Вътре пое с големи крачки към асансьорите. Беше сам в асансьора — първото свястно нещо, случило му се днес.

— Елизабет Болд — каза той на секретарката във външната приемна.

За всичките години откакто жена му работеше тук, на пръстите на едната му ръка се брояха случаите, когато беше идвал да я търси. Едва сега си даде сметка, че през цялото това време беше носил работа за довършване вкъщи почти всяка вечер, докато Лиз го беше правила много рядко. Тя печелеше почти четири пъти повече от него и го беше молила с настойчиво постоянство да се откаже от полицейската работа или поне да се откаже от следователската работа, защото не можеше повече да издържа на напрежението заради опасностите, на които той се излагаше. Двете години неплатена отпуска, които той си беше взел за раждането и отглеждането на Майлс, бяха най-щастливият период от съвместния им живот. Беше съблазнен да се върне, от една страна, заради доста странен случай — кражба на човешки органи, от друга страна, от чара и ума на Дафи Матюс. Но като се огледаше назад, докато чакаше секретарката да уведоми Лиз за пристигането му, Болд си помисли, че връщането му на работа в полицията всъщност беше грешка. Бяха се открили отново един друг през тези две години, Болд имаше своите изпълнения на пиано в *щастливите часове* — по изказа на Беър Беринсън — на късния следобед, а Лиз имаше своя съпруг, който не беше емоционално и умствено погълнат от работата си.

— Тя е на заседание. Ще приключи след малко. — Жената посочи с ръка трите кресла, предназначени за чакащите. — Да ви донеса ли кафе?

— Не, искам да я видя веднага — каза Болд. — Аз съм нейният съпруг. Не мога да чакам. Къде е заседанието?

Жената го изгледа умоляващо:

— Извинявайте, господине...

— Джени — припомни си Болд името на помощничката на Лиз, — трябва да говоря с Джени. — Без да дочака разрешението на секретарката, той се запъти с широка крачка към офиса на Лиз. Подмина заседателна зала — откъм вратата се носеха гласове. Отвори вратата, без да чука, огледа се, но не я видя. — Елизабет Болд — каза. Всички поклатаха глави в синхрон. Една жена обаче му посочи да продължи по коридора. — Благодаря ви.

Излезе и внимателно затвори вратата след себе си.

Джени вече тичаше по коридора към него. Двамата бяха *телефонни* приятели, иначе се бяха виждали едва два-три пъти.

— Лу? — извика тя с разтревожен глас.

Изглежда все пак добре го познаваше, за да разпознае катастрофалността на случилото се по вида му, може би пък — помисли си той — това не беше трудно да се забележи.

— Не е нещо с децата, нали?

— Къде е тя?

— На заседание.

— Трябва да я видя веднага!

— Тя е с президента и с председателя на борда. Няма да продължи много дълго.

— Не ме интересува с кого е — изръмжа глухо. — Веднага искам да я видя! — извика. Погледна право в кафявите ѝ очи и додаде: — Ще вдигна такъв скандал, какъвто изобщо не можеш да си представиш, Джени. Веднага! Няма значение колко важно е заседанието. Ясно ли е?

Пейджърът му нададе вой. Джени погледна към кръста му. Болд отместил якето си и също насочи поглед натам — към устройството, прикрепено за колана му. Като че беше прикрепено към някой друг, съвършено различен човек. Вдигна глава и погледна към дъното на коридора, към завоя, от който започваше *коридорът на властта* — по думите на Лиз. Тя беше там, в един от тези кабинети. Пейджърът го накара като че да изтрезнее. Натисна бутона за изключване на звука. Ето, отново е изправен пред проблема службата или семейството и независимо от разсъжденията през последния час, съжалението и разкаянието не беше така лесно да изхвърли пейджъра на боклука. Начетения беше на свобода, готов да убива хора. Болд беше абсолютно сигурен в това.

А Лиз беше на заседание и Джени изглеждаше решена да прегради с тялото си достъпа му до коридора на властта.

— Колко дълго ще продължи? — попита Болд.

В същото време освободи пейджъра от колана си и го наклони, така че да може да прочете съобщението на екрана. Това движение беше в нарушение на всичко, което си беше мислил досега. Вътрешният му глас попита: „Как можа?“. Нямахте какво да каже в своя защита. Разбира се, че имаше задължения към групата си, града,

към нищо неподозиращите невинни жертви, но нито едно от тях не намери място в мислите му в този момент. Единствената констатация, явила се в мислите му, беше за това, как му е абсолютно ясно, че ще се отзове на съобщението и че каквато и да е причината за него, то щеше да го отдалечи отново от нея; че тя щеше да остане в заседателната зала, а той отново щеше да отиде да се пече на огъня в отдела си, притичвайки се на помощ при поредния спешен случай.

Болд погледна с тъга към Джени.

— Тя насрочи това заседание, Лу — поясни му Джени. — Каквато и да е причината, трябва да е много важна. Просто не мога да си позволя да ги прекъсна, това е всичко.

Болд кимна.

— Важна е, добре — съгласи се той. Сигурно им връчваше оставката си. Усети гърлото му да се свива от надигащата се мъка и реши да спести на помощничката гледката плачещ мъж на средна възраст. Насили се да каже само: — Кажи й, че съм идвал. Кажи й, че е много важно. Да ме потърси по мобифона — добави, успявайки да се овладее. Споменаването на мобифона го накара да го извади от джоба си и да го провери. Светеше лампичката с надпис „БАТЕРИЯТА ИЗТОЩЕНА“. Беше мъртъв — като всичко около него. — Не знам — избъбри той на Джени, усещайки се окончателно победен.

След което се извърна кръгом и се запъти към асансьора.

Джени го последва, но през целия път не изрече нито дума. Отвори му вратата към външната приемна, после избърза и му повика асансьор, може би защото той сигурно изглеждаше в момента абсолютно неспособен да извърши даже такова просто действие. Вратите се отвориха и Болд влезе в асансьорната клетка, улавяйки погледа на Джени тъкмо преди вратата му да се затвори. В него имаше съчувствие и притеснение. В неговия поглед имаше само студ и мъртвило — като топящ се лед.

Свърза се със службата си по радиостанцията в колата. Диспечерът го накара да изчака — прозвуча му като доживотна присъда.

После диспечерът отново се обади и му каза:

— Има съобщение от детектив Джон Ла Моя. Искате ли да ви го прочета?

— Искам — излая Болд, потегляйки в същото време с колата.

— Съобщението гласи: „Трябва незабавно да поговорим. Обади се възможно най-бързо“.

Болд натисна бутона за обратна връзка и каза:

— Предайте му, че идвам.

Усещаше се като предател и измамник.

По пътя към полицейското управление спря пред една църква и влезе в нея. За негово учудване почувства се по-добре.

49.

Когато вратата на асансьора се отвори на петия етаж на сградата на Обществена безопасност, мълчанието, сковало разстроената психика на Болд, се пропука от какофонията от крещящите един през друг десетки репортери в комбинация с гората от черни тумбести микрофони, размахвани около него, и ослепителната светлина, струяща от прожекторите на телевизионните камери. Един от репортерите надвика всички:

— Начетения в ареста ли е, или не?

Шосвиц си проби настървено път сред тълпата и задърпа Болд към металната врата, водеща към отдел „Убийства“, не преставайки да повтаря:

— Без коментар! Без коментар!

Вратата се отвори и ги пропусти вътре, а представителите на печата останаха отвън, сякаш възпрени от една невидима граница — също като куче пазач, отхвърлено назад от късия си синджир. Но с тяхната липса какофонията не спря — само беше заменена от коментарите на хората от групата му, които, щом го видяха, скочиха и го обградиха като тексаски рейнджъри. Боби Гейнис му говореше нещо, но той не я чуваше. Ла Моя беше тук, Бърни Лофгрийн, също и няколко униформени полицаи, които още в началото бяха пожелали да се включат като доброволци. Забеляза и една жена на име Ричард от прокуратурата. Всички говореха в един глас, някои крещяха, надявайки се да бъдат чути. Шосвиц се присъедини към тях. Така, движейки се в пакет, всички продължиха към заседателната зала. Само един човек липсваше — Болд забеляза, че тя е застанала до вратата на залата, с кръстосани на гърдите ръце, с безупречна прическа, с очи, приковани в него, а на лицето ѝ се беше изписал израз на крайна тревога. Само тя го познаваше достатъчно добре, за да си даде сметка какво е истинското му състояние; Шосвиц не го беше забелязал, твърде зает с журналистите; останалите не го бяха забелязали, вниманието им беше насочено по-скоро към това, което имаха да му казват, отколкото към

самия него. Но тя го забеляза. Знаеше, че нещо се е случило, и в мига, когато се озоваха един до друг, го попита:

— Какво се е случило?

Той усети непреодолимо желание да ѝ каже, но в същия миг гневният Шосвиц кресна:

— Много добре знаеш какво се е случило! Дошло е ново писмо!

Тя тихичко обясни на Болд, сякаш това имаше значение:

— Не е на себе си, защото един репортер е открил писмото в сутрешната поща на Гарман. А не ние.

— Начетения е още на свобода — извиси глас Шосвиц.

Болд само го погледна и поклати глава.

— Всички вълн! — каза на насъбралите се. Улови Дафи за лакътя и я накара да остане. — Джон, ти остани.

Щом залата се изпразни, той затвори вратата и тримата останаха насаме.

Ла Моя започна да обяснява:

— Един репортер на „Таймс“ решил да проверява всеки ден пощата за Гарман. Сигурно някой вътрешен човек му е помогнал, но какъвто и да е случаят, той знаеше още преди нас за новодошлото писмо.

Болд изпъшка:

— И, разбира се, изпратено е след ареста на Гарман.

Ла Моя кимна.

— Правилно.

— Какво се е случило, Лу? — повтори Дафи, все със същия израз на крайна тревога по лицето си.

Погледите им се срещнаха. Той реши да отклони своя. Това я нарани още повече. И тя извърна глава.

— Какво е цитирал този път? — попита Болд. — Има ли значение?

Тя отговори, без да се извъръща:

— Значение ли? Аз обърках всичко. Той не е *начетен*, Лу. Може би даже и не обича да чете. Портретът, който му направих, е погрешен. — Тя се извърна и ги изгледа последователно.

Признанието ѝ привлече изцяло вниманието на Ла Моя. Болд за миг надмогна мъката си и забеляза колко е разстроена.

— Има парк, построен върху тунела за I-90, след подвижния мост, през който минава велосипедна алея. — И тя им разказа за рисунките и цитатите, спестявайки им причината, поради която се беше озовала там — срещата на Бен с Емили. — Портретът ми е погрешен.

Неловката тишина беше нарушена от Ла Моя.

— Доколко погрешен?

— Той е необразован. Социопат. Ако не знаех фактите по случая, щях да заложа на мотива отмъщение, насочено срещу Гарман.

— Абсолютно се покрива с това, което ние открихме — промърмори Ла Моя, изненадвайки Болд, който очакваше детективът да се нахвърли върху Дафи заради грешката ѝ. Ла Моя продължи: — В данъчната декларация на Гарман от седемдесетте години фигурира издръжка за *двама души*.

— Двама? — повтори Болд, смаян за кой ли път от широките контакти на Ла Моя.

Ла Моя поясни с отбранителен тон:

— Опитах се да се свържа с теб по мобифона ти, но ти изобщо не реагира. Бих могъл и аз да ти кажа подробностите, но всъщност Нийл — имаше предвид Нийл Бейън — започна да проучва миналото на Гарман след ареста, за да може да оформим досието му. Зае се с колегите му по линия на пожарникарската работа, съвсем естествено в случай като този. При мен дойде, за да му помогна за данъчните декларации. Изглежда нещо беше подочул. Знам, че го изхвърли преди малко с останалите, но може би е по-добре все пак да говориш с него.

— Извикай го — нареди Болд.

Ла Моя се втурна навън.

Двамата седяха и се гледаха — Болд и Дафи. В този момент той не мислеше за нея като за красавица — не както друг път. Нямаше по-красива жена от Лиз! Всичко друго беше черна празнота.

— Значи Гарман има дете? — изрече Болд на глас това, което беше станало явно от данъчните декларации. — Това какво обяснява?

— Няма да ти се иска да го чуеш — прозвуча зловещо отговорът ѝ.

— Един баща със сигурност би прикривал детето си — отговори бащата Болд.

— Едно дете, което излива гнева си срещу собствения си баща. Като се имат предвид фактите и обстоятелствата, това дете може би символично убива майка си отново и отново — жените, които приличат на нея. Изпраща послания заплахи на баща си. Извършва убийствата в града, където работи баща му, с помощта на наученото от бащата: *огъня*.

Болд усети като че го облива не вряла вода, а леден душ.

— Защо?

— Гняв.

— Но това е твърде много гняв.

Дафи кимна, след това поклати глава.

— Може би единствената вина на Гарман е, че е твърде властен и покровителствен баща — каза тя. — Може би убийствата ще спрат, ако най-накрая бащата претърпи провал — ако го осъдят да прекара живота си затворен.

— Дали ще проговори? — попита Болд.

— Бих искала първо да чуя какво има да ни казва Бейън — отвърна тя. — С колкото повече данни му дадем да разбере, че разполагаме, толкова по-голяма е вероятността да го накараме да проговори. Ако разбере, че само гадаем и налучкваме, ще се затвори още повече. Ако успеем да го извадим от равновесие, тогава вече можем да очакваме резултат.

— Набелязал си е нова жертва — въздъхна Болд, имайки предвид последното писмо. Погледна часовника си — времето летеше. — Господи! Трябва да направим нещо.

— Изпрати някой да наблюдава парка. Велосипедната алея — посъветва го тя. — Имаме рисунката на художника. Той минава през парка. *Със сигурност* живее наблизо.

Болд се протегна към телефона. Вратата се отвори. Нийл Бейън и Ла Моя. Бейън заговори преди още Болд да е успял да набере първата цифра:

— Всичко е заради случилото се преди време в Монтана — един ужасен пожар.

Преди десет години част от килиите на градския затвор бяха прехвърлени от сградата на Обществената безопасност в сутерена на

отсрещната сграда — на правосъдието. Тук държаха особено опасните престъпници, а в сградата на Обществената безопасност имаше само общи килии, предназначени за членове на младежки банди, скитници, пияници, наркомани, дребни джебчий по домовете и крадци на коли. За извършителите на убийства, изнасилвания, едри взломни кражби и престъпления с утежняващи вината обстоятелства се полагаха самостоятелни килии.

Макар в килията на Гарман да имаше четири нара, той беше сам в нея. Вътре имаше съвсем обикновена мивка, обикновена тоалетна чиния, крушка на тавана, защитена с мрежа, а стените бяха запълнени с рисунки и надписи.

Дафи потрепери. Не обичаше особено затворите.

Гарман беше облечен с оранжев гащеризон — затворническа униформа, която караше всички да изглеждат някак унижени, но Гарман си оставаше все същият привлекателен мъж, помисли си тя. Бузите му бяха все така румени, светлокафявото на ирисите му се беше сгъстило до тъмнокафяво; макар Дафи да нямаше някакво особено отношение към окосмяването по лицата на мъжете, сега реши, че мустаците и брадата му стоят добре.

— Не виждам адвоката си — започна той, след като Болд и Дафни прекрачиха прага на килията му и затвориха вратата след себе си. Ла Моя остана от другата страна на решетката, уловил с ръце два от металните стълбове и пъхнал лице помежду им. — Нищо няма да ви кажа, докато не дойде адвокатът ми — изрече отново Гарман.

Дафни и Болд приседнаха на срещуположния нар. Както се бяха договорили, никой не изрече и дума. Дафни първа щеше да наруши мълчанието. След това щяха да се включат и другите — всичко беше уговорено предварително, щяха да задават въпросите си на смени.

Две-три минути изминаха в мълчание, Гарман изгледа последователно седящите срещу него, след това вдигна поглед и към Ла Моя. Колкото повече минаваше времето, толкова по-нервен ставаше арестантът. Най-накрая не издържа:

— Мислех си, че боядисват стените, за да замажат всички тези надписи и рисунки. Отвратителни са.

Дафи изстреля репликата си:

— Нито една буква от почерка ти не е сходна с написаното в писмата.

Болд се включи веднага:

— Човекът, който пали пожарите, е по-слаб с около трийсетина кила от теб.

И Ла Моя не закъсня:

— Всички цитати от писмата имат един и същи източник. Може би ти ще ни осветлиш кой е този източник?

Очите на Гарман продължаваха да ги оглеждат последователно.

Ла Моя каза:

— Кой е този общ източник за всички цитати, които си пращал сам на себе си?

От устата на Гарман се отрони:

— Бартлетс.

В гласа му имаше известна доза убедителност.

Ла Моя имитира обичайния звук от телевизионните игри, сочещ погрешен отговор.

Гарман потрепери от мисълта, че го бяха уличили в грешка.

Дафи каза:

— В лабораторията са идентифицирали химическия състав на мастилото, използвано в писмата. Ти не притежаваш химикал с подобно мастило. Нямах и такава хартия. Намерихме само три марки в дома ти и те нямаха нищо общо с тези, които е използвал Начетения.

Тя следеше внимателно движението на очите му, внимавайки и за движенията на тялото, които можеха да ѝ подсказат несигурност и притеснение, като например облизване с език на пресъхналите устни. Тайният език на тялото.

— Не си обявявал, че микробусът ти е откраднат — вметна Болд.

Ла Моя добави:

— Не си поискал да ти се изплати застраховката. Как е възможно да ти откраднат микробус за седем хиляди долара и да не поискаш да ти платят застраховката?

— Любопитно — отбеляза Дафи.

Под очите на Гарман изби пот. Той притисна няколко пъти показалеца върху кокалчето на палеца си и то всеки път изпукваше.

— Искам адвоката си — изхърка той.

— Обадохме му се. Уведомихме го. Ще дойде — информира го Болд.

Каза му истината. Това, което Гарман не знаеше, беше, че адвокатът му в момента присъстваше на дело. И щяха да минат часове, преди да се появи в килията.

— Разкажи ни за пожара — предложи Болд, без да конкретизира какво има предвид.

— Кой пожар? — попита Гарман, намирайки сили и за усмивка. — Виждал съм доста пожари.

— Колко от тях си палил *ти*? — интересува се Ла Моя.

— Ник Хол ми продаде хиперголиците — започна Гарман, повтаряйки признанието, направено по радиото. — Знаех за унищожителната им сила още от службата си в „Гранд Форкс“.

— Военновъздушна база в Северна Дакота — уточни Дафи. — В служебното ти досие е записано, че си участвал в потушаването на пожари, някои от тях особено разрушителни.

— Точно така. Работата беше доста опасна.

На Болд положението все повече започваше да му се нрави. Лека-полека Гарман се отпускате и казваше повече, отколкото със сигурност беше първоначалното му намерение. Стената, с която се беше обградил, ставаше все по-тънка. Малко по малко те стягаха обръча около въпроса, чийто отговор бяха дошли да чуят. Дафи беше измислила *реда*, по който да му бъдат задавани въпросите.

— Разкажи ни за пожара — опита пак сержантът.

Очите на Гарман зашариха между тримата.

— За караваната — помогна му Ла Моя. — *Твоята* каравана. Изгоряла е до основи, нищо не е останало от нея, според докладите. Пожарът е обявен като нещастен случай. Но Фидлър — знаеш кой е Сидни Фидлър — напомни му той — разговарял с някои местни хора, които си спомнят много добре този пожар. Необичайното в него било, че водните струи от маркучите, вместо да потушават пожара, като че го разгаряли още повече. И той ставал все по-силен и по-силен. Използвано е било хиперголично гориво, Гарман — също като при пожарите от нашето разследване. Затова сме така любопитни.

Чу се отново характерен шум, този път не от пукащите кокалчета на Гармановите пръсти, а от приближаващи стъпки. Беше пазачът, който направи знак на Болд и му подаде лист хартия през решетката. Още един трик на Дафни. Бейън беше им съобщил името на сина на Гарман малко преди разпита. Беше го научил от справката за

медицинската застраховка, която беше разкрила грозна картина. Дафи реши, че внасянето на известен театрален елемент в разпита няма да им навреди. На листа не беше написано нищо, но това не попречи на Болд да го прочете с огромен интерес. Когато вдигна глава, очите му се бяха разширили от изненада.

Гарман леко наклони тяло напред в очакване да разбере за какво става дума.

Въпрос зададе Дафи, не Болд:

— Даяна изневеряваше ли ти? Това ли беше причината?

Долната челюст на арестанта провисна, а бузите му се лишиха от цвят. За момент като че беше спрял да диша, нито пък можеше да се движи. После избухна:

— Вие нищо не разбирате...

Дафи извърна глава към Болд и съвсем леко му кимна да продължава според плана, макар коментарът на Гарман да я беше разстроил.

Болд започна меко:

— Джонатан Карлайл Гарман. Бил е приет в болницата в „Гранд Форкс“ на четиринайсети юни осемдесет и трета с трета степен обгаряния на лицето и тялото от кръста нагоре. След което е преминал седеммесечен курс по възстановителна и пластична хирургия.

— Кога за последен път си го виждал? — попита го Ла Моя.

— Кажи ми, че си искал да навредиш само на Даяна. Кажи ми, че не си искал момчето да пострада — подтикна го към признание Дафни.

— Дево Марийо — изрече арестантът, захлупи лице в шепа и тялото му се разтресе от ридания.

Дафни използва момента, за да погледне Болд — и отново му кимна. Скръбта на Гарман порази и тях.

Посред риданията, все още заровил лице в шепа, той каза:

— Тя го отведе със себе си. Отвлече го. И не от любов, а заради това, което знаеше... Заради това, което му беше сторила... Как се нарича такъв човек?

Той вдигна лице и погледна Дафи право в очите.

— Ние не те съдим — каза му тя почти шепнешком. — Само искаме да разберем истината. Да помогнем на Джонатан. Момчето се нуждае от нашата помощ.

Гарман не спираше да плаче — минутите, през които го чакаха да продължи да говори, като че бяха най-дългите минути в живота на Болд. Щеше ли да им сътрудничи, или пак да спомене за адвоката си. Минутите летяха, вечерта неумолимо приближаваше, а с това и опасността от нов пожар. И нова жертва.

В телефонния указател не фигурираше Джонатан Гарман. Нямаше издадена шофьорска книжка, нито регистрирано превозно средство на негово име. Бяха проверени всички възможни регистри, които биха могли да съдържат данни за него, но в крайна сметка се оказа, че подпалвачът беше съумял да уреди живота си така, че да остане извън обичайните списъци, или пък се представяше под измислено име.

— Не си представях, че може да стане така — въздъхна тежко Гарман. — Тя се продаваше. И караше и момчето да прави същото.

Болд шумно въздъхна и отново приседна на нара. Понякога мразеше да научава истината.

Отново се чу шум от приближаващи стъпки, този път нямащи нищо общо с предварителния план. Затова и тримата полицаи застанаха нащрек, очаквайки да разберат какво ли можеха да означават. Пазачът подаде на Болд втора бележка.

Болд я прочете, вдигна глава и обяви:

— Търсим автомивка.

Щастливият миг, който тласна напред разследването на Болд, беше осигурен пак от Бърни Лофгрийн. В същия този следобед помощниците на Лофгрийн бяха установили, че сребристосините нишки, намерени в колите на две от жертвите на подпалвача, не само са идентични едни с други, но и с нишките, открити върху прозорците на Болд и край отпечатъците от стълбата при „Пожара Инрайт“. Това беше едно от онези доказателства, които се наричаха *ключ към случая*, и Лофгрийн веднага беше уведомил групата на Болд. В същото време детективите от неговата група бяха успели да установят, че същият тип сребриста боя е била продадена само на пет печатници в северозападната част на страната.

Когато позвънили на петата в списъка — „Локал Калър“ от градчето Кьор Дален, Айдахо, оттам веднага разбрали за каква поръчка

става дума според цветовата комбинация: хавлиени кърпи, поръчка от верига от автомивки „Лукс уош“, Сиатъл, Вашингтон, с щампи от сребриста и зелена боя на синя повърхност — цветовете на „Сийхоукс“. Върху кърпите бяха отпечатали логото на автомивки „Лукс уош“ и адресите на три автомивки от веригата. От другата страна бяха отпечатали „НАПРЕД, СИЙХОУКС!“. Поръчката била за хиляда и петстотин кърпи.

Когато тримата се върнаха в заседателната зала на петия етаж, тя вреше и кипеше. Болд се отпусна тежко на един стол с мисълта, че всеки момент ще оглушее от шумните разговори. Обърна се към детектив Боби Гейнис и каза:

— Значи би могъл да е всеки от хиляда и петстотинте клиенти на „Лукс уош“!

— Хилядата — поправи го Гейнис. — Петстотинте още не са им изпратени. Не мисля, че става дума за клиенти. Не, този тип автомивки са за хора с пари. Услугата струва единадесет долара, ако щеш вярвай. Клиентът излиза от колата, влиза в кафенето, пие по едно еспreso, а колата му я пускат на конвейера — пълно почистване с прахосмукачка, пълно измиване и лъскане по желание, а също и измиване на прозорците *отвътре* и отвън. Екипът за подсушаване чака в края на конвейера — и ето какво: кърпите, които използват тези екипи, са същите тези хавлиени кърпи, които търсим. Това обяснява и нишките вътре в колите.

— Три автомивки — размисли на глас Болд.

— Две в града и една в Белингам — съобщи му Ла Моя, четейки кратичката паметна записка за последните разкрития.

В залата цареше такава възбуда и оживление, че Болд се видя принуден да поиска почивка. Но предпочете да остави решението да бъде взето от Шосвиц, тъй като прочете същото желание, изписано на лицето му. Всички от екипа бяха вършили упорито и здраво черна и неблагодарна работа, поглъщаща цялото им свободно време, поотделно и колективно. Да се опиташ да укротиш ентусиазма им, означаваше да ги лишиш от енергията им — а в момента те просто имаха нужда да се освободят от напрежението. Болд си даде сметка за това и усмири нетърпението си, като вместо това реши да получи колкото се може повече информация за това, което беше свършено.

— Проверяваме данъчните декларации на работниците — осведоми Гейнис.

— Той може да не се води на ведомост — предположи Дафни. — Най-вероятно се хваща на работа само от време на време и за пари на ръка.

Намеси се и лейтенант Шосвиц:

— Проверяваме всичко, което намерим. Точно сега не е време да правим заключения. Виждаме и тогава преценяваме. Няма нужда предварително да решаваме нещо.

Един от униформените полицаи взе страната на Дафни:

— Щом като подсушава прозорците, значи работи за пари на ръка и за бакшиши. Това е най-ниското ниво в една автомивка. Тези момчета не се задържат дълго там.

И Ла Моя присъедини гласа си към тяхното мнение:

— Нашият човек, Джонатан, е бил там за кратко.

Дафни каза:

— Може да е работил почасово в няколко автомивки. И това да е мястото, където набелязва жертвите си.

Преценявайки важността на това сведение, Болд попита:

— Имаме ли списък на автомивките, които предлагат цялата гама услуги?

— Имаме — провикна се униформена полицайка.

И тя размаха лист хартия. След като премина от ръка на ръка, листът се озова в ръцете на Болд.

Полицайката продължи:

— Седем в Сиатъл, две от тях са на „Лукс уош“.

— Той се мести? — попита Шосвиц.

Отговори му Дафни:

— Не по своя воля. — Двамата с Болд се спогледаха. — Носи лицето си като кръст. Чувства се неловко, когато трябва да се среща с нови хора, да се излага на любопитните им погледи. Като дете често му се е налагало да се мести, но като възрастен това не му е присъщо. — И тя допълни: — Ако беше така, досега да се беше преместил от Сиатъл. Той е самотник, човек, който прави това, което му се харесва. Живял е така от доста време. Това едновременно работи за и против нас. Той се е чувствал уверен, докато не арестувахме Хол. Това го е разстроило. От друга страна, признанията на баща му сигурно са го

ядосали. Ще му е трудно да накаже баща си, след като го отклонихме от утъпкания път.

За Болд това описание на подпалвача, макар Дафи да изглеждаше напълно убедена в думите си, прозвуча объркващо. Все едно вече беше провела разпит на Джонатан Гарман.

Сержантът обяви на всеослушание:

— Маската, която нашият малък свидетел е видял, всъщност е *кожата* на нашия човек. Не сме виждали снимки, но резултатът от хирургическата намеса и реконструкцията на лицето е бил доста отблъскващ — Джонатан поначало е бил силно обезобразен.

— Незабавно трябва да установим наблюдение над трите автомивки „Лукс уош“ — обяви Шосвиц с такъв тон, сякаш това беше страхотно и оригинално хрумване.

Няколко детективи видимо сподавиха усмивки.

Болд отново се обърна към всички:

— От „Специални операции“ ще монтират скрити камери и ще установят наблюдение в двете автомивки „Лукс уош“ за целите и в рамките на воденото от нас разследване. — Погледна към най-младия полицай. — Ето адресите — каза той и пусна листа с адресите да се предаде от ръка на ръка до момчето. — Слез долу в „Специални операции“ и им обясни за какво става дума. Ще имаме нужда най-малко от два техни екипа. Искам аудио и видео, денонощно наблюдение и запис на лента. Щом като нашият човек има обичай да изчезва от време на време, не искам да пропусна появата му. Кажи им да ми се обаждат, когато се появи.

Момчето се втурна да изпълнява задачата. Болд познаваше този тип ентузиазъм, макар самият той отдавна да не го беше изпитвал. След това се обърна към Ла Моя:

— Свържи се с полицията в Белингам и ги попитай дали можем да установим наблюдение в автомивката там, ако не, нека те го направят. Но да е колкото се може по-бързо и абсолютно прецизно. Още днес, не утре или вдругиден.

— Разбрано — кимна Ла Моя.

Той се завъртя на стола си, след това стана и се запъти към най-близкия телефон. Нямаше да излезе от тази зала, за да не пропусне нещо важно — Болд знаеше, че от него щеше да излезе великолепен сержант, ръководител на група. Испита чувство на облекчение и това

едновременно го изненада и го накара да разбере нещо важно за самия него.

Телефоните в залата звъняха почти непрекъснато и при всеки звън Болд се надяваше, че се обажда Елизабет. След известно време му дойде наум, че не беше поръчал да му прехвърлят разговорите в заседателната зала. Поръча на един от полицаите да изпълни това вместо него — младият мъж се зарадва, че му беше възложена някаква задача.

— Междувременно — провикна се Болд, за да привлече вниманието на насядалите около масата и останалите присъстващи в залата, — само за да сме сигурни, че сме проверили навсякъде, трябва да се снабдим и с кадровите списъци на останалите пет автомивки.

— Той е в една от автомивките „Лукс уош“ — противопостави му се Дафи.

Болд не се вслуша в думите ѝ.

— И на петте. С имената на собствениците, на всеки служител и работник през последните шест месеца. И без оправдания — добави той, показвайки, че няма да приеме ничие извинение за несвършена работа.

Заместник прокурорката се обади за пръв път. Саманта Ричард беше малко над петдесетте, с бледа кожа и рядка пепеляворуса коса, с привлекателно лице и не по-малко привлекателно тяло, нещо в израза ѝ обаче я превръщаше в човек, неотличим в тълпата. Беше облечена с черни панталони и сиво сако. Ричард имаше сиво излъчване, както и да я погледнеш човек. Беше престанала да се бори с пораженията на възрастта преди повече от десетина години. Беше работила в течение на петнадесет години като обществен защитник, преди седем години беше решила да премине към другия отбор, когато съквартирантът, с когото делеше една и съща къща, я беше пребил жестоко, след като опитът му да я изнасили беше пропаднал. Очите ѝ също бяха сиви, на безименния си пръст носеше златна халка — беше се появила там преди няколко месеца, макар че не беше омъжена, доколкото беше информиран Болд; даже не се и срещаше с някого.

Ричард каза:

— Какви улики и доказателства имаме срещу този човек? — Тя изгледа Шосвиц, Болд и след това и Дафни. — Надушвам желание за линч. Не можете да му предявите обвинение само защото притежава

определена хавлиена кърпа. Вие сама казахте — обърна се тя към Гейнис, — че са били раздадени безплатно хиляда от тези кърпи.

— Той е просто един заподозрян — обясни Болд. — И това обяснява защо искаме да установим наблюдение над него.

— Съгласна съм, тук сте абсолютно прави, но ще ни е необходимо да го свържем по-здраво с това, в което искаме да го обвиним. За да го видим в килия на смъртник, ще ни трябват солидни улики и доказателства.

— Ще ги намерим — изръмжа Болд.

Шосвиц наблюдаваше все едно беше зрител на тенисмач, очите му се въртяха наляво и надясно — до безкрай. Болд усещаше желанието му да се намеси в разговора. И в типичен свой стил Шосвиц нямаше да го направи сякаш нагазва с предпазливи крачки във водата, а щеше да плонжира, разплисквайки всичко около себе си. Лейтенантът, както и всеки друг в залата, разбира се, ясно си даваше сметка за натиска, на който бяха подложени.

— Трябва да го проследим до склада с откраднатото гориво — или нещо от този род — заяви Ричард.

Изказването ѝ прозвуча враждебно, но с въпросите, които беше поставила, беше стигнала до сърцевината на проблема и Болд се почувства неловко.

Дафи заговори и прикова вниманието на всички:

— Една жена ще умре тази вечер — не казвам, че трябва да го арестуваме. Трябва да го открием — и то бързо. Може да ни отведе до скривалището, където държи горивото, може и да се опита да запали пожар. И в двата случая ще имаме основание да го арестуваме.

Болд я познаваше много добре. Това не беше типично изказване за нея. Той извлече най-същественото от него и го облече в свои думи:

— Но може и да изгубим още един човек, ако го арестуваме.

Тя вдигна удивено вежди нагоре и довърши вместо него:

— А точно това не бива да става.

Възцарилата се тишина се нарушаваше единствено от звъна на телефоните. Лека-полека хаосът отново си възвърна позициите.

Болд се извърна към нея и ѝ каза:

— Имаш предложение как да действаме ли?

Дафи кимна, лицето ѝ се беше изопнало от напрежение и тревога.

— Но трябва да действаме незабавно.

Тя извади разпечатка на кадровия справочник на полицейското управление. Оформен като годишник, той беше разделен на две основни части — действащ персонал и цивилни служители, във всяка от които също имаше разделение по ранг или квалификация. Идеята за такъв вид справочник беше на профсъюзната организация, а целта — да послужи за взаимно опознаване. В него нямаше никакви номера на домашни телефони, адреси или друга лична информация, само служебните телефони, принадлежността към отдели и групи, както и посочени интереси в сферата на прекарване на свободното време и участие в клубове по софтбоул, волейбол, боулинг, по автомобилизъм и лов и риболов.

Дафи отвори справочника на страница седем, която беше отбелязала с листче. Извади от папката си снимка на жената на Стивън Гарман — Даяна, и я постави до снимката на полицайка на име Мериън Мартинели. Приликата между двете беше невъзможно да не се забележи, единствената разлика беше в дължината на косата — при Мартинели беше малко по-дълга по времето, когато е била правена снимката ѝ. Дафи извика на Ла Моя, който говореше по телефона:

— Джон? Все още ли си приятел с козметика от театъра „Пето авеню“?

— Кой? — извика той, закривайки с длан микрофона на слушалката.

— Гримьорът — каза тя.

— Джоф? Хомото? Че как иначе.

Дафи започна да излага съображенията и плана си, тонът ѝ беше настойчив и самоуверен:

— Изпратеното писмо означава, че вече е набеязал жертва. Може да имаме късмет и да успеем да го проследим до жертвата. Но и двамата знаем, че този тип слеждане се проваля много по-често, отколкото успява. Колко — между двайсет и трийсет процента са случаите, когато съумяваме да не изгубим от поглед следения заподозрян, нали?

— Толкова горе-долу.

— Кое то означава, че жертвата има седемдесет процента шанс да гори в пламъците. Неравенството е очебийно.

— Продължавай.

— Можем да променим съотношението на силите — каза тя, потупвайки с ръка върху полицейския справочник. Когато тя заговори, в залата се беше възцарила постепенно необичайна тишина. — И това ще направи полицай Мериън Мартинели. Тя и майката на Джонатан си приличат като две капки вода, Лу. С по-къса коса, с малко грим и белег от свалена халка и той ще я забележи още в мига, в който тя прекрачи автомивката. Тогава ще можем да я отведем в къща по наш избор и под наш контрол. Той научава адресите им от регистрационните документи на колите, нали? Така предполагаме ние. Така че ще му дадем адрес, където ще го чакаме. Щом се покаже с инструментите си за миене на прозорци, готов да изиграе и този път етюда със сгрешената улица, ще го хванем с горивото и всичко останало. Ричард ще получи исканите улики и доказателства, а ние — търсения убиец.

— А Мартинели ще получи язва — вметна Гейнис.

Болд се провикна:

— Някой да познава Мериън Мартинели?

Всички в залата като по команда завъртяха глави към Ла Моя, чиято репутация на сваляч — най-вече на новопостъпили полицайки — беше всеизвестна.

Ла Моя приличаше на котка, хваната с мишка в устата. Той сви рамене, поклати глава в оневиняващ жест, но все пак реши да признае:

— Е, беше се разделила за известно време със съпруга си. Е, излязохме няколко пъти. И какво от това?

— Повикай на помощ целия си чар, момчето ми — каза Болд. — Мартинели ще ни трябва като примамка.

50.

Събитията от последните деветдесет минути се редуваха в ускорен ритъм. Кулминацията на тази хаос сътвориха двадесетте и един полицаи, пряко въввлечени в изпълнението на плана на Дафни да бъде подмамен заподозреният. Седем цивилни агенти бяха изпратени да си измият колите. В един и седемнадесет часа следобед на двадесет и четвърти октомври чрез радиостанцията беше съобщено на Болд, че заподозреният е идентифициран в една от автомивките на „Лукс уош“, намираща се на Северозападна осемдесет и пета улица в „Грийнууд“. Според описанието беше слаб, с тегло около шестдесет и пет килограма и с лице скрито зад качулка, високо вдигната яка на фланелата и очила.

По пътя за наблюдателния пост Болд се отби у дома, за да остави бележка на Лиз.

Още с влизането в кухнята се разплака. Накъдето и да погледнеше, виждаше Лиз. В мислите му нахлуха спомени за техни разговори, прекарани отпуски, рождени дни, любовни прегръдки — някак не можеше да си припомни лошите моменти, само хубавите. Сълзите му не бяха само за Лиз, плачеше и заради себе си, от самосъжаление и страх. Помоли Господ да му даде някакво обяснение, да му прости за годините, през които не беше отправял молитви, питайки се дали един молител, самоотлъчил се за дълго, ще бъде чут. Дали връзката в такъв случай просто не се разпада — като неизползвана телефонна линия?

Как да ѝ каже, че знае? Колко много неща щяха да останат недовършени?

Чу шума на извиваща по алеята кола. Не искаше да я вижда — вече знаеше тайната ѝ, тайна, която тя беше решила по някакви нейни причини да не споделя с него. Той се запита дали изобщо е имал право да научи, може би тя се нуждаеше от време, първо самата тя да асимилира ситуацията и едва след това да сподели с него или с някой друг. Времето, което беше поискала да прекара само със Сара,

изведнъж получи своето обяснение. Може би искаше да се сбогува с всяко от децата, имаше нужда от време, за да примири в себе си всички вътрешни конфликти, които я раздираха в такъв момент. Болд нямаше представа какви поражения можеше да нанесе в психиката на един човек съобщението за предстоящата му смърт.

Той изтри сълзите с ръкава си и излезе навън. Беше Марина с децата, докарани от мъжа на Марина, не Лиз. Изпита усещането, че са му смекчили наказанието. Излезе изпод козирката на предната веранда, за да ги посрещне. Поздрави Марина и Майлс, целуна Сара. А щом сълзите му потекоха отново, се запъти направо към колата си и потегли, без да каже нито дума. Малкото му момченце му помахаше за довиждане, следвайки го с разтревожения си поглед.

51.

— Какво ще кажеш? — попита го Дафи.

Болд и Дафи стояха в най-вътрешния край на паркинга зад изоставения пазар на Осемдесет и пета улица, отстоящ на четири пресечки от автомивката. Наблюдението на заподозрения продължаваше, а Болд биваше осведомяван за курса на събитията през апаратчето в ухото си.

Първото, което го поразя, беше колко старо изглеждаше тиксото, използвано за закрепването на училищна снимка на Бен в най-крайния ъгъл на предното стъкло.

— Как го правят това? — възкликна Болд, докосвайки тиксото.

Изглеждаше така, сякаш цяло лято се беше пекло на изгарящата слънчева светлина.

— Значи така — каза Дафи с негодуващ тон. — Виждаш какво е положението, а питаш единствено как така тиксото изглежда толкова старо?

Тя имаше предвид цялостната инсценировка във вътрешността на колата. На пода пред тази част на предната седалка, предназначена за пътника, лежаха разпилени няколко листи от тетрадки на Бен, запълнени с неговия ужасно нечетлив почерк и неправилно изписани думи. Дафи ги беше взела от плаващата си къща. Върху тях имаше кален отпечатък от гуменка, а до него върху постелката на пода — смачкана чаша на Макдоналдс от млечен шейк. На плота под предния прозорец беше сложено малко камионче „Тонка“, обърнато обратно, на задната седалка — играчка „Редник Джо“ и голямо пластмасово копие на космическия кораб на Хан Соло от „Междузвездни войни“ — всичко това беше на Бен. И на пода пред задната седалка лежаха пухкав пуловер и износени гуменки. На самата седалка беше сложена една от трите раници на Бен, която Дафи беше взела, без да го пита. От огледалото за обратно виждане висеше посребрен кръст на подходяща верижка — това в случай, че подборът на жертвите се водеше и от религиозни подбуди.

— Всичко е много убедително — въздъхна Болд. — Аз нямаше да се сетя за снимката — призна той.

— Трябва да създадем представа за наличие на дете, но не и да използваме самото дете за примамка.

— Много е убедително — повтори Болд.

— Момчето се превръща в мотив за действие при него, Лу — каза тя с абсолютна увереност. — Приликата с майка му и наличието на дете. Една от грешките ми беше, че изобщо не обърнах внимание на ролята на детето.

— Успя да ме убедиш — кимна той. — Сега ни остава единствено — продължи, оглеждайки колата от външната страна — хубавичко да я нацапаме отвън.

В три и петдесет следобед Мартинели, облечена в дънки и пуловер, влезе с форда си в автомивката, притежание на „Лукс уош“. Атмосферата в специалната кола за наблюдение на полицейското управление — Сиатъл, която отвън изглеждаше като кола за почистване на боклука по уличните платна, беше страшно напрегната, но ни най-малко не непрофесионална. В тясното пространство се бяха побрали видеотехника, радиостанции и Болд и Дафи, седящи почти един върху друг.

Появата на Мартинели беше точно планирана, колата ѝ се вля в опашката за конвейера във време, когато щеше да бъде ред на заподозрения — вярвах, че човекът в автомивката е Джонатан Гарман — да мие прозорците от вътрешната част. Четирима работници вършеха тази работа на ротационен принцип — редът, по който се сменяха, беше установен с помощта на двама цивилни агенти.

Вътре в специалната кола за наблюдение видеомониторът започна да пращи и присветва, образът на Мартинели внезапно стана зърнест и мъгляв.

— Какво става? — попита Болд.

— В една автомивка има доста метални части — отвърна техникът, поддържащ връзката. — Предавателят е скрит под задната седалка, а антената е под колата. Никоя система не е перфектна. Затова в колата сме монтирали записваща камера. Записаното от нея ще бъде с чист образ.

Екранът продължи да присветва и пращи, каналът, настроен на радиовръзка с Мартинели, се пълнеше със статично електричество.

— Вътре съм — докладва тя.

На екрана картината се модифицира до подскачащи вертикални ленти, след това заплуваха и черни хоризонтални линии.

— Не ми харесва това — промърмори Болд.

— И на мен не ми харесва, сержант — сви рамене техникът. — Ще опитам да го оправя.

Дафи беше екипирана с микрофон и слушалки, оформени като шлем на главата ѝ. Тя се свърза с Мартинели, за да се увери, че се чуват.

— Чувам те идеално — обяви Мартинели.

Физическата ѝ прилика с образа от снимката на Даяна Гарман беше поразителна — благодарение на усилията и уменията на Джоф Джефрис от театър „Пето авеню“.

Когато видеовръзката ставаше добра, на екрана се явяваше картина от цялата предна седалка на форда, с широк ъгъл на визиране, от едната до другата врата.

През микрофона на Мартинели долетя мъжки глас:

— Не ни е позволено да пипаме личните ви вещи, госпожо. Трябва да ги приберете, ако ще чистим вътре в колата. Ще дойда след малко.

Дафни зашепна в ухото на Мартинели:

— Нищо не пипай.

Искаше всички примамки да са на местата си.

— Действай, както си знаеш — каза Мартинели на мъжа.

Агентите, които наблюдаваха срещуположния край на автомивката, докладваха, че работникът, с когото беше говорила Мартинели, вече чисти вътрешността на колата. Гарман щеше да се включи по-нататък.

Върху екрана се появиха лицата на двама негри, чистещи с прахосмукачки.

Мартинели докладва, че се отправя към зоната, където шофьорите изчакваха, докато трае процедурата.

Фордът вече беше в конвейера. Без да сваля очи от монитора, Болд попита Дафи:

— Какво мислиш?

— Имам чувството, че всичко ще мине добре. Само дано Мартинели да издържи.

Още докато говореше, на екрана настъпи раздвижване — един мъж седна на предната седалка, с кърпа в едната ръка и спрей почистващ препарат в другата. Видеосигналът в момента беше лош. За няколко секунди екранът стана черен, последван от мътна сянка на фона на трепкащата зърнеста картина — най-вероятно беше рамото на работника или темето му, докато енергично чистеше прозорците отвътре, стъклото на контролното табло и огледалото за обратно виждане.

— Върви! — каза Дафи на Мартинели, представяйки си как полицайката тича към колата, сякаш е забравила нещо.

— Покажи си лицето, приятел — призова Болд мияча на прозорците.

— Помни, че си развратница — продължи Дафи в микрофона. — Лоша майка. И че точно сега си в безизходно положение.

Мартинели извади слуховото апаратче от ухото си, както се бяха условили, и се запъти към Джони Гарман, поклащайки предизвикателно бедра, надменна мадама от крайбрежието, която рядко обръща внимание на хората от по-низшите слоеве. Вътре в себе си таеше надежда, че следващите няколко минути ще я изстрелят от патрулен полицаи в орбитата на цивилните детективи. Даже не ѝ беше останало време да се обади на съпруга си и да му обясни какво ѝ предстои. Беше свалила брачната си халка и на нейно място се беше показала тънка ивица по-бяла от останалата кожа, на което Дафни Матюс беше реагирала с думата: „Чудесно!“. Не спираше да си напомня, че е разведена, майка, огорчена и преуморена. *Нетърпелива*. Може би вложеното старание по време на курса за актьорско майсторство, който беше посещавала в гимназията, сега щеше да ѝ се възвърне — правейки по-убедително изпълнението ѝ на ролята, която трябваше да играе. Оценката ѝ тогава съвсем не беше лоша. Но на Дафи Матюс нищо не беше споменала.

— Млади човече — започна тя високо, вдигна ръка, завъртайки я от китката във въпросително ироничен жест, и се взря в огромните очила от разстояние.

Смути го, провокирай го, беше й казала Матюс.

— Млади човече — повтори тя, пристъпвайки право към Джони Гарман с чувството, че сърцето й всеки момент ще се пръсне.

Не се беше родил с тази кожа на лицето, бяха му я присадили върху главата, пострадала при изгаряне. Реконструкцията не беше добра; носът му сякаш беше моделиран от наслоени едно върху друго и оставени незагладени парченца глина от студент първа година скулптура. Това подобие на нос и скулите бяха единственото, което Гарман излагаше на показ; странно, но на Мартинели й се прииска да види и останалата част от лицето му. Представяше си как изглеждаше кожата около отвора за устата — пластичните хирурзи най-вече се затрудняваха, когато ставаше дума за операция в областта на устата; линията на прехода — ако изобщо имаше такава — между пластиката на лицето му и кожата на шията. Дали имаше коса, зачуди се тя, или носеше перука, което беше по-вероятно.

Той се оказа плашлив. Болезнено срамежлив. Когато се осмели да погледне към приближаващата жена, тялото му потръпна като че раздрусано с електрошок. Беше едновременно стъписан и раздразнен.

Беше с ръкавици, забеляза Мартинели. Тънки ръкавици от волска кожа, много тесни, за да му прилепват на ръцете като втора кожа.

С колкото можеше по-непринуден тон тя каза:

— Моето малко ангелче на тръгване разсипа пуканки отпред. Ето там, отдясно, до предното стъкло. Бъди така добър да го почистиш вместо мен, а?

Мартинели наближи още повече Гарман.

— Нали не те притеснявам? Надявам се, че нямаш нищо против. Не е кой знае какво да изчистиш малко пуканки. — Тя затършува в дамската си чанта, извъръщайки се нарочно настрани, за да го накара да се почувства пренебрегнат и отхвърлен. — Пари за един мънищък обяд, искаш ли? Мммм? — Тя държеше еднодоларова банкнота в лявата си ръка така, че той на всяка цена да забележи бледата ивица от липсващата венчална халка. Мартинели напъха банкнотата в ръката му против волята му. Според Матюс осъщественият по такъв начин контакт с него — нарочно по-дълго задържайки ръката му в своята — щеше да бъде завръзката, гарантираща по-нататъшно развитие и развързка. Докосването й щеше да го погнуса. Той щеше да я ненавижда — заради това, че му беше предложила пари, заради

снизходителния тон и поради нежелания физически контакт. — Не е чак толкова студено. — Тя пусна ръката му и вдигна своята към лицето си. — Защо си се увил така? Приличаш ми на къща със спуснати капаци, готова за зимата.

Върна се на предишната тема:

— Сега за пуканките. Ти въобще чу ли какво ти казах?

— Разпилени пуканки — да ги почистя — изрече той с глас, приличен на стържеща шкурка по метална повърхност.

Леден душ като че обля Мартинели — не искаше този човек да я следи.

Каза му:

— Така е по-добре. Благодаря ти. Можех да накарам и моето ангелче да ги почисти, но пък на теб нали това ти е работата?

И тя се отдалечи, отново поклащайки бедра с надменен и арогантен маниер. Не се обърна нито веднъж назад: твърде много странности имаше в него. А това я беше изплашило. Сега имаше нужда от въздух, силната влага и миризмата на почистващи препарати в автомивката само усилиха внезапния пристъп на клаустрофобия.

Болд и Дафи наблюдаваха как Джони Гарман поема с колата към миешото устройство. Той се загледа в снимката на Бен, прикрепена към стъклото, след това в сребърния кръст, окачен на огледалото за обратно виждане. Изми и почисти стъклото, но в същото време преобърна всички играчки, празната чаша от млечния шейк и дрехите. Видяха го как бърше плота, приближавайки се към кутията, в която беше регистрационният талон на колата.

— Отвори я — опита се да му внуши Дафи, в същото време колата попадна под обстрела на струите вода, сипещи се върху нея като порой. — Отвори я — повтори тя, в тона ѝ се четеше силно безпокойство.

В регистрационния талон фигурираше адрес на къща под наблюдение — „Лейкууд авеню“, сто и четиринадесет — къща, иззета от наркодильри по нареждане на щатската данъчна комисия.

Дафни потрепери — външно отражение на усещането за предстоящото — колебаещо се все още на ръба между предчувствието за добро разрешение и за ужасен край. „Вземи кутията!“, насърчи го мислено тя. За нея друг вариант беше немислим.

— Очертава се сериозен проблем — промърмори Болд, след като на екрана се видя как заподозреният напуска предната седалка и се прехвърля отзад, малко преди да започне подсушаващата процедура.

— Мериън? — повика я Дафи в микрофона, надявайки се по това време Мартинели да беше влязла в дамската тоалетна и да си беше сложила слуховото апаратче, както беше уговорено.

— Тук съм — отзова се нервен глас.

— Започваме втори етап — обяви Дафи. — Изиграй го добре!

Мартинели се запъти отново към зоната за изчакване и се загледа през прозрачната преграда към подсушаващото устройство. На два пъти успя да забележи Гарман вътре в колата, и двата пъти той търкаше енергично прозорците. Време беше. Краката ѝ не искаха да тръгват. Един мъж застана близо до нея. Ърни Уейтс, полицай от „Нравствения отдел“, който беше в охраняващия я екип. „Спокойно, каза си тя. Не си сама.“ Бутна вратата, водеща към зоната на изхода от конвейера, след което плати на човека на касата с банкнота от двадесет долара.

Наближи форда и видя, че блести от чистота.

Последните няколко метра се наложи да измине с по-широка крачка, защото Гарман отвори вратата от срещуположната страна на колата и излезе навън, продължавайки да трие страничния прозорец.

Тя му извика:

— Млади човече! Млади човече! — И продължи, както Дафи я беше инструктирала: — Почисти ли вътре?

Видът му я накара да се вцепени от ужас — срещу нея стоеше човек с широки рамене и много по-висок. Този човек беше съвсем различен от предишния. „Той ме е набеязал“, помисли си тя, водена от интуицията си. Стойката му беше много по-агресивна, уверена и предизвикателна. Тя посочи петно от вода. Ноздрите на Джони Гарман се разшириха. На Мартинели ѝ се зави свят. Но както я беше инструктирала Дафи, отсече:

— На „Лейкууд авеню“ не търпим петната!

Повече не погледна Джони Гарман; жената, за която се представяше, малко се интересувахе от мнението и чувствата на околните. Вместо това отвори вратата, прокара пръст върху плота в

основата на предния прозорец и на лицето ѝ се изписа видимо задоволство, че се е освободила от лепкавата бъркотия, която беше сътворило ангелчето ѝ.

Седна зад кормилото и потегли, само след минута вече се усети в безопасност. В безопасност, но *докога*, запита се тя; положението ѝ беше като на порцеланова касичка прасенце.

Дафи беше като зашеметена. Трябваше да изчакат известно време, преди да могат да прегледат записа, направен във вътрешността на форда. Но и без да го е прегледала, беше сигурна, че Гарман не е отворил кутията с регистрационния талон на колата и адреса. Струваше ѝ се невъзможно да е сгрешила в преценката си за него. Но се беше провалила. Друга жена — друга клиентка — предстоеше да умре тази вечер. Тя прошепна:

— Не мога да повярвам.

Болд изглеждаше не по-малко поразен от нея.

— Може би има достъп до системата за регистрация на МПС — предположи Болд. — И така научава адресите. Всъщност ние нищо не знаем за него.

— Не, не знаем — съгласи се Дафи, макар да подозираше, че и тя, и той вече знаят доста.

— Може би е компютърен хакер. Как иначе би могъл да научава адресите на жените?

Не се осмеляваше да я погледне, а това за Дафи беше показателно.

— Господи, Лу — прошепна тя.

Болд каза:

— Продължаваме, както е по план. Мартинели свърши страхотна работа. Сега отиваме при къщата и ще го чакаме да се появи. — Слуховите апаратчета в ушите им изляха поток от разменени реплики и инструкции. Болд не реагира на нито една от тях. — Сега остава да видим какво ще направи. Ще го проследим. Наблюдава го многочислен екип. Няма да го изпуснем, Дафи. Ще се справим. Нашият човек тази вечер няма да се прибере да чете книжки. Това го знаем със сигурност. И ще го докажем.

— Съжалявам — помоли за извинение Дафи с дрезгав шепот.

Но не него, сигурен беше той. Извинението ѝ беше насочено към новата жертва на Джони Гарман — към онази, заради която той беше изпратил поредното си послание заплаха. Към тази, за която се опасяваше, че ѝ беше писано да умре.

52.

Бен чака заедно със Сюзан в плаващата къща около час, след което и двамата ги обзе безпокойство. Дафи закъсняваше и независимо от молбите му, Сюзан не пожела да го остави сам. След срещата с Емили в парка Бейкър Ридж той непрестанно мислеше за нея. Беше му дошло до гуша от всички методики, системи и програми на Сюзан и Дафни. Искаше му се да приключи с всичко това и да се махне.

Сюзан, опитвайки се да звучи сдържано и спокойно, предложи да отидат в Полицейското управление — Бен подозираше, че му предстои да прекара няколко часа в скучно очакване, и затова каза:

— Тя ще се обади.

— Тя продължава да е на онова заседание от час и половина. Не мога да остана с теб, Бен. Ще се наложи да я изчакаш там.

— Ще я изчакам *тук* — натърти той най-малко за пети път.

— Не се надявай, момчето ми. Или в полицията, или се връщаме обратно в центъра за малолетни.

— В центъра? — не повярва на ушите си той. — Да не искаш да кажеш, че ще спя там?

Досега не беше оставал да спи там и нямаше намерение да го прави и тази вечер.

— Имаш право на избор. В полицията или в центъра?

Бен се ужаси от мисълта да прекара една нощ в центъра за малолетни.

— В полицията — беше отговорът му.

Бен и Сюзан преминаха през контролата на вратата, водеща към отдел „Убийства“.

Вътре всичко вреше и кипеше, полицаи тичаха нагоре-надолу, повечето разнасящи папки и всички изглеждащи съсипани от умора. Пистолетите на някои се подаваха изпод мишници и над коланите. Страхотно, помисли си Бен.

Сюзан непрестанно питаше за Дафни или за Болд минаващите покрай тях, най-накрая един полицаи се вслуша в думите ѝ, посочи дъното на коридора и спомена за лейтенант.

Сюзан посочи на Бен един стол, опрян на стената, и му каза да седне и да я чака.

— И аз искам да дойда — възпротиви се той.

— Ще стоиш там! — произнесе със заповеднически тон тя, улови го за раменете, завъртя го и лекичко го побутна.

Бен се отправи към стола.

Сюзан се насочи към дъното на коридора.

Бен остана сам за пръв път от векове насам.

Не можеше да откъсне мисли от Емили. Ами ако просто стане и си излезе през вратата...

Ако продължи да седи на стола, Сюзан ще го заведе в центъра и ще го остави там. Абсолютно беше сигурен в това. И заплахите им да навредят на бизнеса на Емили щяха да увиснат — ако нямаха него като свидетел.

Пъхна ръка в джоба си, за да провери дали там все още си стоят петте долара, които Дафи му беше дала за непредвидени случаи.

Заизмъква се от стола, оглеждайки се наоколо изпод вежди — по всичко изглеждаше, че никой не се интересуваше от него. Сюзан се беше изгубила някъде в дъното на коридора и никъде не се виждаше. Там ѝ беше мястото! Той се запъти с бавна крачка към изхода, сред клокачещия хаос наоколо, все едно че търси тоалетната.

От десетте или петнадесетте души, които бяха най-близо до Бен, само две жени уловиха погледа му, и двете му се усмихнаха изкуствено — по начина, по който го правеха библиотекарите. Той не спря да крачи към изхода, изправил рамене, изпънал гръб — точно както Дафи го беше съветвала — беше сигурен, че някой ще се изпречи пред него и ще му попречи да избяга.

Но никой нищо не му каза.

Бен прекрачи навън и щом зави зад ъгъла, с все сила се затича към асансьорите.

„Емили!“, помисли си той. Сърцето му щеше да се пръсне.

53.

Дафи знаеше, че от момента, в който Джони Гарман беше идентифициран в автомивката, нямаше да остане сам нито секунда повече от живота си. Винаги щеше да има някой, който да го държи под наблюдение или да е в килията с него. Щеше да има адвокати, лекари, съдии и съдебни заседатели; но никога нямаше да остане сам.

Заради немного вероятната възможност Джони Гарман да си има още един помощник, освен Хол и баща си, не поеха риска да се срещнат с Мериън Мартинели.

Болд и Дафи най-много ги притесняваше липсата на телефонна връзка с „Лейкууд авеню“, сто и четиринадесет — телефонът беше изключен, след като къщата беше иззета в полза на града. Тази информация беше съществена, тъй като батерията на уоки-токито на Мартинели беше започнала да се изтощава. В четири и четиридесет и три следобед линията беше възстановена и телефонът в къщата иззвъня. Мартинели се отзова моментално.

— Ало? — прозвуча гласът ѝ.

— Болд и Матюс, от заседателната зала — обяви Болд.

— Чуваш ли ме, Мериън? — попита Дафи.

— Да. Говори.

Отвърна ѝ Болд, а не Дафи.

— Заподозреният е все още в автомивката. Очакваме, че ще остане там до пет часа. След това ще бъде под постоянно наблюдение и ако се насочи към теб, веднага ще те уведомим.

— Разбрано — отсече тя.

— Ще ти изпратим пакет чрез колетна служба — каза Болд. — Колетна служба, Мартинели. Разбрано?

— Колетна служба. Разбрано.

— Сълзотворен газ, противопожарно облекло и бутилка кислород.

— И батерии — напомни Мартинели.

— Добре — потвърди Матюс.

— Ако установим, че наблюдава къщата, ще излезеш от нея, като преди това изгасиш всички лампи.

— За да се увери, че момчето не е с мен. Да. Разбрах.

По линията се възцари тишина.

Продължи Болд:

— Вероятността да те последва е твърде слаба, но при положение, че те проследи, ще трябва да отидеш някъде. Не може просто да обикаляш с колата. На кино или в близкия супермаркет.

— Той може да подготви къщата за взривяване, докато ме няма.

— Знаем какво може да направи — сопна ѝ се Болд. — Наблюдаваме къщата от всички страни.

— Ти се справи много добре — каза ѝ Дафи, питайки се в същото време защо Гарман не беше погледнал в кутията.

За да научи адреса.

Пикап на колетната служба спря пред „Лейкууд авеню“, сто и четиринадесет в четири и петдесет и пет и Джон Ла Моя в кафява униформа изкачи стълбището и почука на вратата. Направи ѝ знак, че ѝ носи обещания пакет. Подаде ѝ го и ѝ прошепна:

— Всички работим сега за теб, Мартинели.

След което двамата се впуснаха в обичайния за такъв случай разговор заради евентуалния си наблюдател. Мартинели влезе в къщата и се върна с раницата на Бен — все едно че беше решила на свой ред да изпрати колет. Ла Моя отиде до пикапа и се върна с разглобяема картонена кутия, каквито използваха за бързи поръчки. Зае се да я сглобява, а в това време Мартинели попълни адреса на самозалепващия се етикет и бланката за бърза поща. След което сложи раницата в кутията, а Ла Моя я затвори и облепи.

В раницата на Бен беше видеокасетата със записа, направен в автомивката от скритата камера — с ясна картина, от която щяха да добият по-добра представа за това, какво беше правил Гарман в колата. От „Техническо обслужване“ нямаха търпение да получат този видеозапис.

— Ще бъдеш наблизно, нали, Джон? — попита Маргинели видимо притеснена.

— Съвсем наблизо. Ти си най-известното момиче в града тази нощ. Само не се притеснявай.

— Той е побъркан, нали?

И двамата разбираха за кого става дума.

Тя продължи:

— Държах ръката му. Не мога да ти опиша какво чувство изпитах.

— Трябва да тръгвам — прекъсна я Ла Моя. — Стой вътре. Това е най-разумно. Щом се появи той, и го залавяме.

Взе кутията с пратката и тръгна към пикапа.

— Добре — каза тя и на висок глас благодари на мъжа с кафявата униформа.

Полицайката в нея усети още нещо: Ла Моя също беше притеснен — от третата им среща насам не се беше държал така приятелски. Някой го беше накарал ли да се държи така?

Искаше й се всичко да е приключило.

После влезе в къщата и отвори пакета. Освен изброеното от Болд, имаше и батерии. Веднага подмени изтощилата се батерия на уоки-токите си — точно навреме, за да чуе съобщението на екипа за наблюдение.

Джони Гарман току-що беше напуснал автомивката.

Наблюдател № 1: Имаме проблем! Заподозреният си тръгва с велосипед, не с кола! Поема в източна посока по Осемдесет и пета улица. Облечен е със син пуловер, с вдигната качулка, дънки, кара сив велосипед. С очила. Без каска.

Болд: Велосипед... В източна посока по Осемдесет и пета улица. Разбрано. Следи го, първи.

Дафи и Болд все още се намираха в боклукчийската кола, паркирана през две пресечки от автомивката. Диспечерът изляя поредица от заповеди за разгръщане на наблюдателните екипи. Но настроението беше потиснато. Беше почти невъзможно да се следи велосипед. Гарман караше бързо, изпреварвайки колите отдясно и поемайки с пешеходците по пешеходните пътеки, ако светеше червено. Владееше всички трикове в това отношение. Диспечерът се опита да го следва и да направлява наблюдението, но му беше все по-трудно да се справя. Гарман въртеше здраво педалите и поддържаше висока скорост без умора — на юг през университетския квартал и през моста

„Монтлейк“. Пътят стана стръмен и ако усетеше, че го следят, много бързо щеше да им се изплъзне. Всъщност на два пъти визуалният контакт с него беше изгубен, а след това изведнъж го виждаха да минава съвсем близо покрай наблюдателния пост — и краката му все така неуморно въртяха педалите. Стигайки „Мадисън“, той пое по нея на запад, към града, предизвиквайки смут сред преследвачите си, които полагаха какви ли не усилия, за да не го изпуснат. Очакванията им бяха, че той ще продължи на юг и поредният сменен екип, определен да го преследва в този участък, насити радиовръзката с възклицания и ругатни, свидетелстващи за тотално объркване. Без да е имал такова намерение, Джони Гарман ги подлагаше на невероятно изпитание.

Когато Болд се обади за хеликоптер, Дафи разбра, че са изпаднали в истинско затруднение. За хеликоптерите се плащаше по неколкостотин долара на час. Новината, вместо да върне увереността на Дафи, постигна точно обратния резултат: паника сграбчи сърцето ѝ. Наблюдателните екипи не се справяха.

Нареждането за хеликоптера се оказа твърде късно дадено. Отново без ни най-малък намек и предупреждение заподозреният пое на юг, по „Бродуей“, после зави наляво при „Кълъмбия“ и навлезе в къса глуха уличка, качи колелото на тротоара, което му позволи да заобиколи жалоните, побити в асфалта, за да попречат на движението на колите. След това пое надолу по хълма, пресече Дванадесето авеню и буквално изчезна.

Кола без опознавателни знаци за принадлежност към полицията премина през тревната площ при „Шосе Джеймс“, боксувайки и плъзгайки се в калта, но визуалният контакт така и не беше подновен.

Джони Гарман беше изчезнал.

Студена пот изби по врата на Дафи и тя ядно я изтри. Откъм Болд се разнесе миризма на пот — той беше не по-малко напрегнат.

— По дяволите — промърмори той, след като чрез радиовръзката потвърдиха изчезването на Гарман.

— Той се движеше на юг, Лу. „Лейкууд“ е на юг — припомни му тя, споменавайки улицата, където го очакваше Мартинели като възможна негова жертва.

— Защо тогава мина по „Мадисън“? Защо зави по „Бродуей“? — попита реторично Болд. — Ще ти кажа защо: защото ни усети. И ни изигра.

— Не смятам така — възрази Дафи. — Никой от наблюдаващите екипи не докладва за проявени признаци на страх и паника. Той следваше някакъв маршрут. До микробуса му? До лабораторията му? Следвал е *свой* маршрут. Може би до компютъра, откъдето да разбере адреса на Мартинели? *Маршрут*.

Болд нареди да се установи наблюдение върху „Тунеления парк“. Направо не беше на себе си. Отчаянието беше лишило от цвят лицето му и изцъклило очите му. Още два наблюдателни екипа бяха изпратени на „Лейкууд авеню“.

— Изгоряхме! — процеди той.

И след това, усещайки иронията в коментара си, се разсмя с цяло гърло. Беше истеричен смях.

Дафи изпита желание да го докосне — както заради него, така и заради себе си. Сълзи бяха избили в очите му — отново — и тя си помисли, че той ще рухне — съвзе се, както се беше съвземал толкова пъти досега, много бързо.

При нея съвземането не можа да стане толкова бързо, както се оказа. Тя се разкъсваше от вина заради неуспеха си да предугади поведението на Гарман и от страх заради пожара, който неминуемо щеше да избухне. Но последната капка се изля в горчивата чаша на този неин ден съвсем по друг повод. Диспечерът се извърна заедно със стола си към Дафни — боклукчийската кола се носеше по улиците на Сиатъл — и й каза:

— Матюс, съобщение за теб от управлението: някой на име Бен е избягал. Не ми казаха фамилията, нито откъде е избягал, но настояха да ти кажа, защото си била заинтересована.

Дафи ахна, като че студен душ се изсипа върху нея.

— Няма ли да свърши този ден? — изръмжа ядно тя.

54.

Бен стоеше и упорито чакаше на отсрещната страна на улицата, на която се намираше малката лилава къща с познатия неонов надпис, макар всяка изминала минута да му се струваше час. Дом — не можеше да я нарече по друг начин. В алеята беше паркиран камион шевролет и Бен веднага влезе в кожата на следовател и анализатор, отбелязвайки наличието на стикер върху бронята му, обявяващ, че шофьорът има честта да е родител на завършил с отличие ученик, металната кутия за инструменти, прикрепена на плота до кормилото, насочваше към професията на строителен или някакъв друг вид работник.

Петнадесет минути по-късно от къщата излезе и шофьорът — възрастна жена, чиито деца трябва отдавна да бяха пораснали, която се покатери на високото стъпало, седна зад кормилото и подкара камиона.

Бен тръгна с бавни крачки, които само след миг преминаха в бяг — през улицата, по алеята, около къщата и към задния вход. Почука по уговорения начин три пъти и щом Емили позна сигнала, лицето ѝ засия, ръцете ѝ се разтвориха и той се хвърли в прегръдката ѝ, потопа се в топлината и обичта ѝ, надявайки се без някаква основателна причина, че тя няма да го остави да си тръгне.

След минута Емили вече му приготвяше чай и препечена филийка домашен хляб, а в няколко чинийки изсипа коктейл от различни конфитюри и желета, предлагайки му сам да си избере. Наля чай и за двамата, поднесе му готовата филийка и седна на стола срещу него. Очите ѝ плувнаха в сълзи, докато го наблюдаваше как отпива от чая и лакомо поглъща хляба.

— Ти си избягал — въздъхна гадателката.

Бен усети руменина да избива по бузите му. Сви рамене в жест, с който искаше да каже, че не се е случило нещо чак толкова особено.

— Избягал си от полицията — уточни тя.

— Те бяха заети — отвърна той. — Дафи трябваше да дойде да ме вземе.

Емили смръщи вежди и сбърчи устни.

— Какво толкова? — попита я той.

— Имахме уговорка, Бен. Само между теб и мен...

— Знам, знам, обаче...

— Никакво *обаче* — уговорката си е уговорка. Полицията е тръгнала да те търси. Опитват се да си свършат работата.

— Опитват се да те сплашат.

— Не е така — възрази му тя. — Полицията се занимава с мен от години. Понякога много обичат гадателите — когато им трябват, а понякога искат и да ни изселват от града. Повярвай ми, на мен всичко това ми е много познато. И мога да се оправям с тях. И уговорката ми беше с теб, не с тях.

— Знам.

— И ти ми обеща.

— Много ми беше мъчно за теб — рече той съвсем честно, осмелявайки се и да я погледне, макар да се страхуваше от гнева ѝ.

Сълзи потекоха от очите ѝ. Тя ги изтри с две ръце. Аркансилът ѝ се размаза и плъзна на струйки по бузите ѝ. Стисна устни, за да се овладее, но когато се опита да заговори, те се разтрепериха още повече. Стана от стола, заобиколи масата, взе лицето му в ръце и го притегли в топлата си и успокояваща прегръдка.

Бен разбра, че никъде нямаше да ходи.

55.

Лу Болд беше кълбо емоции. Той се беше сгромолясал от нивото на тотално наблюдение до нивото на тотална загуба на заподозрения някъде сред ситния дъжд, превърнал въздуха в сива пелена, същата на цвят като облачното небе, която изля тонове сивота наоколо, докато целият свят не се превърна в размазани очертания на сгради, улични лампи, коли, хора на велосипеди, слели се в една хомогенна смес, погълнала Джонатан Гарман по силата на някакъв невероятен фокус.

Фактът, че записът, направен в автомивката, не показваше Гарман да е отворил кутията с регистрационния талон на колата и адреса на къщата, което от своя страна правеше абсолютно неоправдана последвалата мащабна операция по наблюдение на къщата с Мартинели, означаваше, че ако на Шосвиц му потрлябваше изкупителна жертва, нямаше да се наложи дълго да я търси. Че Болд беше поставил наблюдението още преди да проучи записа, лесно можеше да бъде обяснено — че е искал да защити Мартинели на всяка цена. Но базирайки се само на един психологически портрет, макар сполучливо обединил всички факти и обстоятелства, Болд разполагаше единствено с дванадесетгодишния си свидетел, който да уличи Джонатан Гарман в каквото и да било престъпление — не непременно палеж — и сега ги беше загубил и двамата — *и* Гарман, *и* свидетеля.

Беше се озовал в незавидната роля на човек, на когото предстои да извърши нещо крайно унизително. Имаха на разположение признанията на Стивън Гарман, че е извършил палежите. Имаха на разположение показанията на Никълъс Хол, че е продавал хиперголично ракетно гориво на неидентифициран трети човек. Гарман също беше признал по време на разпит, че е запалил караваната на станалата му ненавистна негова съпруга и в резултат на този пожар синът му е бил обгорен до неузнаваемост — още едно доказателство, че е способен на всичко.

След първото признание на Гарман висшите чинове в полицията и кметът обявиха, че случаят с Начетения — краля на ужаса и терора, е

приключен, уверявайки жителите на града, че на палежите е сложен край. Това беше направено без участието на Болд, така както операцията по наблюдението на Джонатан Гарман пък беше организирана без тяхно съгласие. Шосвиц, посредникът между началниците и изпълнителите, го насилваше да вземе решение, което сержантът никак не искаше да вземе.

Офисът на лейтенанта миришеше на мръсни чорапи и изветряло кафе. Болд остана прав, независимо от повторната покана да седне. Шосвиц в същото време не спираше да крачи.

— Просто не знам на какво да вярвам — заяви най-накрая той, по тона му Болд разбра, че още не е взел решение. — Да вярвам или не... Знаеш ли какво значи това? Че не може да си опазим задниците... и твоя, и моя... Представи си, че отидем горе утре сутринта и им кажем, че шибаният драскач на цитати се разхожда навън и търси нови жертви... Знаеш ли какво значи това? Че ще ни е *нужен* нов пожар, за да ни повярват. Изобщо не си мисли, че гледам да те прекарам. Без пожар никой няма да ни хване вяра. Майтапът настрана! Получили сме писмо... след всяко писмо имало пожар... ако довечера няма пожар, просто ще ти кажат, че Гарман си го е изпратил, преди да го арестуваме... А на мен марката и датата *изобщо* не ми я размахвай, защото знам как стават тия работи, и нито моята кариера, нито твоята ще оставя да зависят от една шибана пощенска марка.

— Рано е, все още имаме време — напомни му Болд.

— Глупости! Точно тези пожари са били подготвяни по-рано през деня — и аз, и ти го знаем. Рано! Пълни глупости. — Той спря да крачи и се втренчи в него. — Приеми, че *е късно*. Много е късно да намесваме този гадняр Джони Гарман. Те — и той посочи с палец към тавана — даже няма да ни изслушат. Нямаме нищо. Нула доказателства. Кръгла нула. Само едно момче с лице като дрисня, дето мие прозорците на колите.

— Имаме хавлиените кърпи. Нишките.

— Хиляда хавлиени кърпи, раздадени за половин година. — И той отново закрачи. — За бога! Това със синчето на Гарман е чиста глупост, Лу. Оставихме се на Матюс да ни промие мозъците и се повлякохме по нейните теории. Единственият начин да се измъкнем, е моментално да се откажем. Отказваме се и го забравяме. Прибираме Мартинели и я пращаме въщи. Благодарим на екипите и се

прибираме да се наспим. А на теб точно това ти трябва. Да се наспиш. Имаш абсолютно скапан вид. И аз се чувствам скапан. Имам нужда от едно уиски. Две-три ще ми дойдат още по-добре. Прибираме всичко, прономероваме го, прошнуроваме и го осчетоводяваме към другите разходи, надявайки се никой нищо да не усети. — Отново спря и се втренчи в панталоните на Болд. — Откъде си купи това таки?

— Поръчвам си го по каталог.

— Не е ли от „Брукс брадърс“?

— Не, поръчка по каталог — повтори Болд. — Мисля, че трябва да продължим наблюдението и тази вечер. Започна да вали. Може затова да е поел по „Мадисън“ и „Бродуей“ и покрай университета. За да се измъкне от дъждовния облак. Това още не значи, че изобщо се е отказал.

— Да не би двамата да не сме гледали един и същи запис? — запита го недоумяващ лейтенантът. — На какво се надяваш? Той даже не погледна онази кутия.

Повтаряйки това, което Дафи му беше споменала, Болд се опита да обясни:

— Може да е спрял микробуса някъде около университета. Може да има достъп до някакъв компютър там, откъдето да разбере адреса.

— Даже не можем да потвърдим името му.

— Ла Моя, Гейнис, Бейън и Фидлър — каза Болд. — Остави ми ги за още едно денонощие. Само още едно. И Мартинели. Тя ще остане в къщата. А всички останали — техническите екипи, полицаите в автобусите, на всички, на които се плаща за извънреден труд, могат да си отидат.

— По никой начин! — изрева Шосвиц. — Бейън и Фидлър остават там, където са — да обработват Гарман старши, докато признанията му станат като за пред съда. Като нещо, което лесно да се обясни. — И пак посочи с палец към тавана. — Сега какво ще правите другите? Ето какво, извърщам се с гръб към вас и не ви виждам. Обаче не искам и да ви чувам. Никой нищо да не е чул! Аз знам, че търсите улики срещу Гарман. Трябва ви синът му като възможен свидетел — е, това е! Чу ли ме? Понякога сам се учудвам какви идеи ми идват. *Свидетел*. И толкова. Някой, който да даде показания, че Стивън Гарман е запалил онзи пожар, за който ти ми каза, в Монтана ли, или където е бил там. Какъв гений съм, а? Благодарим се, че съм аз на

главата ти, Лу. Попаднал си в добри ръце. Спасих ти задника, така да знаеш.

— Свидетел — повтори Болд.

— Точно така. — Това окончателно възвърна равновесието на лейтенанта. — Откога не си ял?

— Не съм гладен.

— Да ти поръчам пица?

— Не, благодаря.

— Тогава по-добре уиски. — Отново загледа панталоните на Болд. — Свиват ли се?

— Джони Гарман е Начетения, лейтенант.

— Пак ме правиш на луд, Лу.

— Ако беше с нас, когато разпитвахме Гарман в килията му, щеше да си убеден, че това е истината. Той го прикрива, това прави той.

— И добре го прави, ако е така. — Лейтенантът се приближи и улови с два пръста ръба на панталона му. Материята видимо му се понрави. — Иди и намери свидетеля, Лу. Доведи го тук и като си поприказваме, тогава нещата може коренно да се променят. Но дотогава да не съм чул нито дума. Нито че някой друг е подочул нещо. Никакви коментари, никакви обяснения и от твоите хора. Аз пазя твоя задник, ти пазиш моя. — И той погледна Болд право в очите. — Гледай да не оплескаш нещо. Иначе ще се оправяш сам.

Болд кимна. В очите му избиха сълзи.

— Така или иначе съм сам — измърмори той, вървейки към вратата, мислейки си за Лиз и за живота, който щяха да изгубят.

Шосвиц сломена нещо за панталона му, но Болд не го чу. Ушите му пищяха. Усети, че дясната му ръка се свива в юмрук.

56.

— Той къде е? — поиска да узнае Дафи.

Бен беше залепил око на шпионката в кухнята на Емили. Оттам обаче не се виждаше входната врата, която Емили беше отишла да отвори след позвъняването.

Бен разпозна гласа на Дафи. Сърцето му се сви и той се почувства отчаян. Защо каквото и да направеше, все някой оставаше разочарован?

— Бен? Не е тук — отвърна с непочтителен тон Емили. — Нали беше при теб?

— Все едно не съм чула какво си казала — отвърна Дафи. — Ще опитам отново същия въпрос, но преди да го направя, нека те предупредя, че като го задържаш при себе си, прикриваш в негово лице свидетел. Много внимателно размисли какво ти казах. Виждала ли си днес Бенджамин?

— Махай се оттук.

Дафи й каза:

— Имам достатъчно основания да претърся тази къща и точно това смятам да направя.

Това беше напълно достатъчно за Бен. Направи крачка към задната врата, но си спомни, че Дафи веднъж вече го беше издебнала точно там.

Затова реши да се измъкне през прозорчето на банята. То се намираше на отдалечената от алеята странична стена, с изглед към съседната къща.

Още докато скочи на земята, и се затича. Със сигурност щяха да претърсят и неговата къща — ако не го бяха направили вече. Може да вземе спалния чувал от стаята си и да преспи на дървото под прозореца. На сутринта щеше да се върне при Емили.

Валеше, но това изобщо не го впечатли. Имаше чувството, че никога не е бягал толкова бързо. Шляпаше по тротоарите, свиваше в

алеите и се прехвърляше през познатите задни дворове. Тичаше, сякаш животът му зависеше от това. Тичаше към свободата си.

Нищо по-сладко от това.

57.

— Вярваш или не, доста сме напреднали с мастилото — съобщи Бърни Лофгрийн на Болд, спирайки го в коридора.

Болд се беше запътил към командно-съобщителната зала, за да обяви отмяната на операцията по наблюдението на къщата, където Мериън Мартинели очакваше Джони Гарман като възможна негова жертва. Той възнамеряваше да остави само Ла Моя на пост и да изпрати Гейнис в „Тунеления парк“, където Дафи беше открила цитатите от писмата — това бяха най-добрите възможни сътрудници, с помощта на които можеше да надуши отново следите на Гарман. Той самият щеше да поеме нощната смяна от Ла Моя — както я наричаха *гробарската* смяна, а паркът щеше да остави без надзор между два и шест сутринта. Смяташе, че даже и с този рехав екип ще успее да се справи с наблюдението. Не му идваше наум как по друг начин би могъл да постъпи.

Очите на Лофгрийн бяха невидими зад запотените стъкла на очилата му. Личеше си, че е смъртно уморен, и въпреки това маниерът му си оставаше все същият — въодушевен и ентусиазиран. Болд истински му завиждаше за тази способност.

— Не е нито „Бик“, нито „Паркер“, „Пейпърмейт“, „Крос“, нито някой от химикалите, които се произвеждат с хиляди. Това е много добра новина, вярвай ми. Направихме схема на химическите съставки на мастилото и...

— Виж, Бърни. Ценя това, което правите. Наистина. Но Фил прекрати разследването по случая. Никакви съвместни инициативи между отделите, ако не са във връзка с вече задържаните.

Лофгрийн изглеждаше съкрушен.

— Той откъде ще разбере какво обсъждаме с теб? — И зашепна: — Зарежи го Шосвиц. Аз съм цивилен. Да не мислиш, че може да ме уволни? Ще ме хване, ама друг път. — Той застана плътно до Болд. Дъхът му миришеше на кисело. Болд изобщо не беше настроен в този момент да слуша лекциите на съдебния лекар. — Ще кажем, че се

опитваме да докажем вината на Стивън Гарман. Никой копче не може да ни каже. Виж, във ФБР имат всичко на файлове — цветовите схеми на всички произведени мастила: за писалки, флумастери, ленти за пишешци машини, касети за принтери, за каквото се сетиш. Снабдихме се с безброй схеми, за да се получи сравнението по-прецизно. — Болд се почувства раздразнен, не му се слушаха подобни обяснения в момента. — Ще успеем да идентифицираме мастилото, Лу — а това е много важно. Защото всичките му писма са написани все със същото мастило. Ако ми доведеш твоя човек с химикал в джоба, ще докажа, че той ни е пращал посланията.

— Изгубихме го, Бърни.

— Защо е бил с велосипед. Чух за това.

— Не. Искам да кажа изгубихме го изобщо. Ако утре се появи в автомивката, което е твърде вероятно, Шосвиц ще му прати призовка за разпит. Ще му поиска да даде показания за избухналият преди години пожар. Сигурен съм, че лейтенантът ще го направи. И това ще бъде краят. Този човек е ужасно предпазлив. С ченгел да му вадим думите, пак нищо няма да измъкнем.

— Страшно съжалявам да го чуя — призна Лофгрийн с видимо понамалял ентусиазъм. — Е, добре — претегли ситуацията той. — Тони и аз просто продължаваме да работим. — Погледна часовника си. — Прибираш ли се?

— Не мога да си го позволя — отвърна Болд.

Искаше му се да се прибере у дома и в същото време нямаше желание да се изправи лице в лице с Лиз. Искаше му се да я успокои, но тя трябваше първа да заговори за болестта, а не той. Не беше сигурен какво точно иска.

Вечерният здрач бързо чезнеше под напора на тъмнината. В скоро време съвсем щеше да се стъмни и наблюдението и на двата поста щеше да бъде силно затруднено. Дафи беше изскочила от боклукчийската кола преди около четиридесетина минути и оттогава нищо не беше чувал за нея. Ако я уговореше да им помогне, тогава щяха да станат екип от четирима — вместо двадесет и нещо допреди часове. Но и четирима щяха да се справят с наблюдението през нощта.

Втурна се към командно-съобщителната зала, за да даде необходимите нареждания. Надяваше се пейджърът му да не звънне — беше си наумил, че ако това се случи, значи щеше да има още един

пожар, още една жертва. И макар така да се докажеше твърдението му, че Начетения е още на свобода, не желаше това да става на толкова страшна цена.

В този случай най-доброто нещо, което можеше да го сполети, беше Начетения да се провали.

58.

Дафи се настани в един стол в маломерната стая на „Техническо обслужване“. Стените до тавана бяха закрити от метални рафтове с магнетофони, касетофони и видеоуредби по тях. Въздухът вътре беше спарен, миришеше на пот и прегоряло кафе. Тя зареди видеокасетата със записа от автомивката и натисна PLAY.

Бен не беше при Емили, не беше и на плаващата къща. Емили беше заплашила, че ще подаде оплакване срещу нея. Дафи не можеше да повярва как в един миг всичко около разследването така се беше объркало. Държеше себе си отговорна, защото тя беше първоизточникът на убеждението, че приликата с майка му щеше да се окаже решаваща за Джони Гарман и щеше да го накара да действа. Имаше чувството, че цялото й образование и специализация я бяха подвели. Така беше убедена, че клопката ще сработи. Още не можеше да повярва на случилото се и искаше да види записа, за да се увери отново със собствените си очи. Записът наистина се оказа с много по-чисто изображение, отколкото по време на прякото транслиране.

Джони Гарман влезе в колата, загледа се известно време в снимката на Бен, след това огледа прозорците в предната част, после в задната част, за да прецени доколко са замърсени, напръска ги от вътрешната страна с препарата от бутилката в ръката си и се зае да ги търка с кърпата. Беше влязъл в колата и затворил вратата, действаше ефикасно и бързо. Почисти предното стъкло, страничните стъкла, огледалото за обратно виждане и таблото — в тази последователност. За нейна изненада той отдели доста време, за да почисти лепкавото петно, за което специално му беше споменала Мартинели.

В пролуката, след като колата беше слязла от миялната и преди да влезе в сушилнята, Гарман слезе и се качи отзад, за да почисти задното и страничните прозорци. Наведе се и за момент изчезна от екрана, появявайки се след това с пепелник в ръка, чието невидимо съдържание изсипа в торбата, прикрепена за колана му. След като колата стигна края на конвейера, той слезе от нея и затвори вратата.

Изобщо не беше погледнал в кутията.

Тя върна записа в началото и го прегледа кадър по кадър в забавен каданс, надявайки се по този начин да съзре някакво действие, убягнало ѝ, докато касетата се беше въртяла с нормална скорост. Гарман си свърши работата и излезе от колата. Изчезваше от екран, когато седеше на *задната* седалка, не на предната — а това изобщо не беше от значение. Направо не беше за вярване!

С течение на годините тя беше развила определени инстинкти по отношение на работата си и на *пациентите* си. Можеше да усети кога заподозреният я лъжеше, както и усещаше кога казва истината. Знаеше кога да притисне и кога да отпусне натиска, кога да устройва психологически етюди и кога да говори направо. Джони Гарман би трябвало да се хване на стръвта, убедена беше в това. Записът показваше обаче, че е сгрешила.

Извади касетата и я остави настрана. Екранът беше станал небесносин. Изключи уредбата, усещайки в устата си горчивия вкус на провала. Дани Коч от „Техническо обслужване“, който от край време беше увлечен по нея, я настигна в коридора и ѝ подаде раницата на Бен, в която Мартинели беше пхнала видеокасетата и я предала на Ла Моя. Това отново я върна към мисълта за момчето и втория голям шок за деня. Влезе в колата си и пусна раницата на седалката до нея.

Дафи потегли със запалени фарове в ранния вечерен дъжд, който затягаше още по-здраво обръча на надвисващия над града мрак. Мокрият път не я накара да намали скоростта — и така стигна до първия светофар. Винаги караше бързо, а тревогата ѝ за Бен я подтикна още повече да увеличи скоростта. Жълта светлина смени зелената. Дафи превключи на по-ниска скорост и натисна с носа на обувката си спирачката, задницата на колата ѝ леко се занесе, но тя веднага коригира отклонението с волана. Червена светлина замени жълтата. Дафи отново превключи на по-ниска скорост и натисна здраво спирачката. Гумите срещнаха съпротивата на асфалта без свистене и колата рязко намали.

Раницата на Бен полетя от седалката и падна на постелката долу.

Колата леко се наклони напред и спря, разклащайки се върху ресорите.

Дафи се наведе, протегна ръка към раницата и я издърпа обратно върху седалката, улавяйки я за една от черните дръжки.

Светлините се смениха последователно, но тя не забеляза нищо.

Шофьорът на колата зад нея натисна клаксона, но тя не чу нищо.

Колите започнаха да я заобикалят, бързайки да не изостанат от разрешеното от зелената светлина движение, един от шофьорите, изравнявайки се с нея, ѝ показва среден пръст. Дафи не забеляза и това. Вниманието ѝ беше изцяло погълнато от раницата. В съзнанието ѝ се въртеше видеозаписът — първото поглеждане на Гарман назад, след това моментното му излизане извън кадър — тя беше успяла да преброи до две, преди той отново да се появи с пепелника, чието съдържание след това изсипа в торбата.

Раницата лежеше на задната седалка — самата тя я беше оставила там. Същата раница, която в момента гледаше. Защото там, в пъхнатия зад прозрачна преграда, направена точно с тази цел, етикет се четеше името и фамилията на Бен и адреса на къщата му на улица „Джексън“. Даже телефонният номер беше изписан, забеляза тя.

На Джони Гарман не му беше необходимо да отваря кутията. Адресът, който му трябваше, го очакваше на задната седалка, нещо, което беше разбрал, още докато се качваше в колата. В съзнанието на Дафи отново се завъртя видеозаписът — епизодът с моментното изчезване на Гарман от кадър и появата му с пепелника. Раницата на Бен лежеше на задната седалка. Гарман беше имал време да прочете и запомни адреса. Полицията беше установила наблюдение над *погрешен* адрес. Ако изобщо тази вечер Гарман наблюдаваше някоя къща, то това беше къщата на Сантори на улица „Джексън“, а не на „Лейкууд“, сто и четиринадесет, с Мартинели вътре в нея.

Причината, поради която направи обратен завой, без да се съобразява с насрещното движение, беше не Болд или разследването; тя мислеше за Бен и за това, че не си беше направила труда да провери *неговия* дом, където беше възможно в паниката си да е потърсил убежище. Нямаше да уведомява Болд и останалите. Не още. Те щяха да настояват Мартинели, а не Дафи да влезе в къщата на улица „Джексън“, загрижени повече да щракнат капана около Гарман, а не за чувствата на уплашеното момче беглец.

Дължеше това на Бен — не искаше той отново да се почувства подгонен.

Изобщо не ѝ дойде наум, че отдалеч, в припадащия здрач, фигурата ѝ изглеждаше досущ като на Мартинели.

59.

Болд беше едновременно ядосан и загрижен за Боби Гейнис. Беше се обадила преди час на диспечера, че се отправя към сиагълския университет — мястото, където Гарман беше изчезнал — и оттогава нямаше никаква информация за нея. Тя нямаше мобифон и при всички положения се намираше далеч от колата си, защото не отговаряше на повикванията чрез радиовръзката. А му трябваше за наблюдението на къщата на „Лейкууд“, защото разполагаше само с нея и Ла Моя, и затова тръгна да я търси.

Щом излезе с колата на ъгъла на „Бродуей“ и „Кълъмбия“, веднага забеляза служебната кола, с която се движеше Гейнис, на разстояние половин пресечка по-надолу по хълма. Притеснението му прерасна в безпокойство.

Паркира и пое през университетското дворче, оглеждайки се и ослушвайки се за някакъв знак. Светлината на деня си беше отишла, единствено мътният блясък на облаците като отражение на спомена за нея открояваше светло боядисаните сгради. Гейнис би приключила с огледа на това място за нула време, помисли си той, докато се питаше защо не се беше върнала в колата си и не се беше обадила на диспечера. Нямаше време за търсене на изчезнали детективи точно сега. Обзет от нарастващо нетърпение, той разшири територията на огледа, както вярваше, че и Гейнис беше направила същото. Обикаля около двадесетина минути, докато най-накрая не се наложи да спре на кръстовището на „Бродуей“ и „Джеймс“, за да изчака една кола да отmine.

Започна да оглежда сградите с офиси наоколо, отначало обръщайки внимание на търсения контраст между тухли и цимент — за миг си помисли, че на него му харесват повече старите тухлени къщи — после обърна внимание и на предназначението им като сгради — за медицински услуги. Този район беше известен като „Лекарствения хълм“ — той изведнъж разбра къде и защо се беше

изгубила Боби Гейнис; тя беше направила същата връзка: медицински услуги — заподозрян с реконструирано чрез пластична хирургия лице.

Болд се затича към медицинския център „Харбървю“, надявайки се да завари Дикси в офиса му. Като съдебен лекар Дикси със сигурност имаше достъп до списъка на служителите. Докторът често работеше до късно; Болд имаше добро предчувствие.

Всяка сграда, която подминаваше, имаше отношение към света на медицината. Знаците, названията като че щяха да му избодат очите. Искаше му се да тича по-бързо. Излезе на „Борън“ и се спусна надолу по нея, към болницата, останал без дъх, но не спирайки да тича.

Бяха проверявали за шофьорска книжка и регистрационен талон на превозно средство на името на Гарман, припомни си той. Дали Ла Моя беше проверявал за кредитни карти, чекови книжки и медицински картони? Не можа да си спомни. След това заключи, че трябва да е проверявал, иначе откъде щяха да знаят точната дата, на която в болницата в Гранд Форкс бяха приели Джони Гарман с тежки изгаряния. А щом беше така, значи не бяха открили никакъв документ за медицинска застраховка, иначе по номера щяха да намерят и адреса му, даже и да беше посочена само пощенска кутия.

Мисли... мисли... заповяда си той. И щом хрумването го осени, Болд стисна гневно устни, извърна се кръгом и се втурна с всичка сила обратно към университетския двор.

След по-малко от пет минути влетя през вратата в медицинския център „Фърст Хил“, където имаше пункт за безплатна медицинска помощ за социално слаби приходящи болни — той се намираше на една пресечка разстояние в южна посока от университета. Помещаваше се в стара пералня със сушилня, ръждясалите закачалки на сушилните конвейери още висяха от тавана, прилични на реконструиран динозавърски скелет.

Боби Гейнис седеше пред купчина картони, половината от които явно вече прегледани. Поглеждаше поредния картон и го обръщаше. Поглеждаше и обръщаше. Изобщо не обърна внимание на Болд, докато той не застана на няколко сантиметра от нея. Тя вдигна глава и му каза:

— Недей да стоиш, сержант. Ами седни и помагай. — И му подаде половината от непроверените картони. И като че допреди малко бяха обсъждали въпроса, без предисловие продължи: — Новата смяна е застъпила в шест часа, така че няма кой да ни каже дали го е виждал

днес. Но едно от момичетата го позна по описанието. Гарман се ползва от услугите на пункта, но името му било друго. Каза, че при него многото пластични операции са довели до непрестанна инфекция около ушите. Затова носи качулка и си закопчава фланелата догоре — за да ги крие. Явно не са много за показване. И постоянно го болят. Ако е идвал днес, значи е в тези купчинки. А ако е в тях, значи има отбелязани някакви, макар и минимални данни за него. Всички пациенти са длъжни да се регистрират тук. Това е нещо от рода на здравноосигурителна организация, но без събиране на застраховки.

Една от сестрите извика по име следващия пациент от скупчилата се тълпа. Някакъв мъж отговаряше на телефона и едновременно обслужваше компютърния терминал.

— Ти не се обаждаше — каза Болд. Разгръщайки картоните, я попита: — Какво търсиш?

— Инжекция от това лекарство. — И му подаде бланка за оформяне на лекарствени пратки, върху която беше написано на ръка названието на антибиотик. — Тази дума трябва да бъде написана ето тук — обясни тя, посочвайки едно от правоъгълничетата в картоната, който в момента преглеждаше. — Докторите обаче пишат с краката си и всъщност не знам какво точно търся. Как може хора, които са прекарвали десет години в университета, да пишат така, сякаш нямат и основно образование?

— Как може ти да не се обадиш повече от час?

Тя махна с ръка към телефонния автомат. Един мъж говореше в слушалката, а след него се виеше дълга опашка.

— Тук ври и кипи. Мислех, като свърша работа, и тогава да се обадя. Знам, че е като стрелба напосоки, но...

— Не, Боби, това си е направо гениален ход.

Той рядко правеше комплименти и тези негови думи я накараха да спре за момент.

— Когато момичето ми каза, че се сеца за него... е, почувствах се като на Коледа. Искях да го открия и да ти го поднеса като подарък. Не исках предварително да се обаждам. — След което изкрещя: — Ето го! — и вдигна високо картоната, който току-що беше погледнала. Извърна се и извика към мъжа пред компютрите. — *Джони Бабкок!* Дайте ми всичко, което имате за него.

Мъжът се подвоуми как да постъпи, не знаейки коя е Боби. Болд и Гейнис се легитимираха почти едновременно, само Болд произнесе пръв:

— Полиция!

Това предизвика истинска суматоха сред насъбралите се хора. Болд се извърна и видя как четирима младежи тъкмо се изнизваха на бегом през вратата.

Докато изписваше съобщеното му от Гейнис име върху екрана, мъжът каза:

— Много подходящ начин да се поразреди тълпата. Много ви благодаря. И аз смятам да го използвам някой път.

След което се извърна към екрана и изчете на глас появилата се информация:

— Бабкок Джонатан. Няма телефон. Улица „Южен Вашингтон“, хиляда седемстотин и четири, апартамент две ве. Да ви го разпечатам ли?

Нямаше кой да му отговори. Двамата полицаи вече бяха на вратата.

60.

Дафи паркира недалеч от къщата на Сантори на улица „Джексън“, където с Болд преди време бяха арестували Никълъс Хол.

Протегна ръка към мобифона си, за да повика подкрепление — машинална реакция, автоматизирана след толкова години работа, но се отказа. Заради Бен и най-вече заради себе си — не искаше да излезе отново, за втори път в рамките на двадесет и четири часа, че се е лъгала. Разумът ѝ подсказа, че е по-добре първо да проучи обстановката и едва тогава да се обади.

Прехвърли чантата през дясното си рамо, отвори я и пхна ръка вътре, улавяйки пистолета. Нямаше да паркира в алеята до къщата, защото колата ѝ беше различна марка от тази на Мартинели. Щеше да я остави тук и да отиде пеша до къщата, прикривайки си лицето, доколкото беше възможно. Мисълта Гарман да е забелязал и прочел адреса на Бен върху раницата ѝ се струваше състоятелна. Ако беше така наистина, Колежанина точно в този момент можеше и да я наблюдава, покачен на някое дърво, или все още да подготвя запалителната си инсталация в личната си лаборатория. А можеше и да дълбае нова препратка към Библията върху кората на някое дърво. Нямаше да се оглежда и да го търси по дърветата наоколо, нямаше да се издава. Ще влезе вътре, надявайки се да намери Бен. Нали всъщност не беше много сигурна за случилото се с Гарман?

Потейки се от притеснение и стискайки пистолета, пхнала ръка в отворената си чанта — сърцето ѝ биеше до пръсване — тя въздъхна тежко и излезе от колата. Държи всичко под контрол, успокояваше се тя. Нямаше защо да се паникьосва.

Дафи изобщо не обърна внимание на ситния дъжд, на студа, просмукал въздуха. Дъждът беше нещо съвсем обичайно с приближаването на зимата, както и резките смени — един ден циганско лято, на втория ден — студен порой. Нагоре по хълма имаше малък парк. Дърветата са високи, помисли си тя, наполовина сигурна, че Гарман може да е там. Съжали, че не се беше обадила на Болд, че не се

беше обадила за подкрепление, но си припомни за заповедта на Шосвиц за отмяна на така или иначе несполучилото наблюдение на къщата с Мартинели.

Пое към задния вход и изкачи стълбите. Дупката на прозореца, която Никълъс Хол беше направил, за да проникне вътре, беше прикрита с пластмасова плоскост. Ако в момента Гарман я наблюдаваше, за нея беше немислимо да стои пред задната врата на собствения си дом, чудейки се дали да влезе, или не. Натисна бравата. Вратата се оказа заключена. Протегна ръка като че насочвайки ключ към ключалката, иначе отмести с юмрук пластмасата и завъртя ключа от вътрешната страна. Вратата се отвори и Дафи влезе вътре — зад нея вратата се затръшна по инерция.

Пръстът ѝ се задържа над ключа за осветлението, тя се чудеше дали по този начин нямаше да задейства детонатора на взривното устройство. Огледа се в кухнята, възприемайки всичко в нея като възможен детонатор — мебелите, крановете, мивката, термостата, телефона — сякаш каквато и стъпка да предприемеше, това можеше да задейства бомбената инсталация. От тази мисъл я побиха тръпки. Прииска ѝ се моментално да излезе навън.

Реши да се довери на Бърни Лофгрийн, че детонаторът със сигурност пак е във водопроводната инсталация, а не в електрическата. Преброи до пет и натисна ключа за осветлението. Нищо не се случи.

Прекося кухнята и се запъти към всекидневната, бавно и предпазливо, стъпка по стъпка.

Дали е имал време да зареди бомбата? Едва ли. Е, тогава нека наблюдава къщата цяла нощ и колкото си иска да мие прозорците на сутринта, след като Дафи си замине.

Тя светна още няколко лампи, минавайки от стая в стая и викайки името на Бен. Изведнъж студени тръпки я разтърсиха цялата — представи си, че е на мястото на Дороти Инрайт или Мелиса Хейфиц. Поредната жертва. Гарман наблюдаваше къщата — *усещаше* го.

61.

Бен чу задната врата на собствената си къща да се затръшва и веднага погледна към отворения прозорец на стаята си — намираше се в грубо скованата барачка на дървото точно срещу този прозорец. Джек Сантори беше все още в ареста, така че кой, по дяволите...? Лампата на кухнята светна, след това и на всекидневната.

За да избегне възможността да бъде видян, Бен се беше вмъкнал в спалния си чувал и свил на пода в барачката на дървото, чакайки всъщност да се зазори. Тогава щеше да се върне при Емили и да ѝ изложи плана си: да избягат заедно. Нямаше да има повече полиция. Нито Джек Сантори. Щяха да започнат отначало. Беше твърде развълнуван и възбуден от идеята си, за да може да заспи. Вместо това просто лежеше в тъмнината и се вслушваше в шумовете на квартала, изчаквайки да стане време за тръгване. И изведнъж се хлопна задната врата. Бен осъзна, че именно заради прекомерното любопитство му се бяха струпали всички досегашни беди. То просто беше взело връх над него. Обсебило го беше. И сега се бореше с желанието да разбере кой е влязъл в къщата, като в същото време не преставаше да си повтаря, че щом слънцето изгрее, и ще бъде свободен. Трябваше да усмири поривите си дотогава. Да седи мирен.

Лампата в неговата стая светна.

Трябваше да погледне по-добре. Трябваше да разбере какво става.

Измъкна се от спалния чувал, но изчака за момент, преди да напусне барачката, защото светлината от фаровете на колите по Тридесет и първа и Тридесет и втора улица близнаха върховете на дърветата, които растяха в западния край на парк „Фринк“, и Бен не искаше да бъде забелязан. Все още държеше под контрол изгарящото го любопитство, което напираше да излезе навън. Не искаше да действа прибързано.

Светлинната струя отмина и Бен стъпи на най-големия клон, за да се изкатери по-нагоре, откъдето щеше да види по-добре какво става

в собствената му стая.

Шумовете на града го заляха — еднообразното профучаване на колите, далечният гръмотевичен тътен на излитащите и кацащи самолети, стенещите сирени на фериботите. Катеренето започна.

Вратата на някаква кола недалеч се затръшна, но той не можа да разбере къде точно. Когато светлинната струя от фаровете ѝ плъзна по дърветата, Бен спря да се движи, изчаквайки, докато освети неговото дърво и отмина нататък.

Тогава забеляза мъжа, притаил се в клоните на едно от близките дървета.

Ако беше способен да се владее, щеше да потисне възклицанието от изненадата, но тъй като още не беше овладял това изкуство, приличното на дълбока въздишка ахване привлече вниманието на мъжа от близкото дърво. Намираше се на същата височина като Бен — на около десетина метра от земята. Деляха ги три дървета, мъжът се беше закрепил сред най-голямото разклонение на дървото.

Беше с фланела, покриваща голяма част от лицето му, макар да беше добавил и очила, за разлика от първия път, когато Бен го беше видял. Защото той веднага го беше познал.

Друго момче на възрастта на Бен би се вцепенило от страх, но Бен благодарение на Джек Сантори се беше научил при опасност да реагира бързо и да бяга бързо. Светлината на фаровете бръсна и техните дървета и отмина. Тъмнината първо погълна мъжа с очилата, след това и Бен.

Бен се запуска надолу по-бързо от всеки друг път. Мяташе се като маймуна, от клон на клон, надолу, надолу и все по-надолу. И по-бързо. И още по-бързо. Щом премина ефектът от временното заслепяване заради светлината от фаровете, той погледна наляво и видя, че мъжът също се е устремил надолу. И се справя много по-добре от него.

Бен се движеше бързо, но този човек беше направо със свръхестествени умения. Вече беше преполовил разстоянието, делящо го от земята, не преставайки да се оглежда през цялото време за Бен.

Нямаше да бъде мирна среща. Видът на мъжа беше като на Джек Сантори в лош ден. Имаше намерение да го *подхване*, както Джек го правеше. Да го пребие. За да го накара да не казва на никого — противно на това, което беше намислил Бен.

Надолу... надолу... надолу.

След нова порция бръснеща светлина от фарове Бен разбра, че в това състезание нямаше да излезе победител. А победените плащат, както обичаше да казва Джек Сантори. На мъжа с очилата му оставаха два-три клона, а на Бен — близо четири метра.

Решението, което взе, беше не толкова плод на съзнателно обмисляне, а продиктувано от инстинкта за самосъхранение. Ако се беше замислил, щеше да разбере, че за скок беше твърде високо, независимо от мекото приземяване — заради влагата почвата под дърветата се беше размекнала. Тогава нямаше да се поддаде на инстинктите си, а щеше да слезе още няколко клона по-надолу и тогава да скочи. Но нещо като че го тласна напред, изхвърли го от клона, на който се намираше, в скок с широко разперени ръце, започнал с крясък и приключил със страхотно натъртване и на двата му крака при сблъсъка със земята.

Беше се ударил лошо, но нямаше нищо счупено — разбрал го беше веднага. И ако стъкленото му око не беше изхвъркнало още докато летеше между мокрите листа и клони, и не си беше разкървавил носа, може би никога нямаше да му дойде наум за това, което последва. Беше играл този спектакъл толкова често, че нямаше как да не се сети и сега за това, как беше плашил приятелките на Джек Сантори. Преструвайки се на мъртъв.

Притаи дъх, изблеци здравото си око и изобщо не понечи да изтрие кръвта от носа си — остави я свободно да шурти. Сдържането на дъха се оказа най-трудната задача, но и най-важната за успеха на представлението. Момичетата се плашеха именно заради неподвижната му гръд.

Мъжът от съседното дърво вече беше слязъл от него, когато Бен се беше приземил, и се затича към него. Шмугна се през храсталака, оказал се на пътя му, и се озова край непомръдващото тяло на Бен по същото време, когато откъм къщата долетя устремения към дърветата глас на Дафи:

— Бен? Бен?

Мъжът се извърна нервно по посока на гласа, после се наведе над лежащото момче и погледна право в очите му — при вида на червената безформена маса на вдлъбнатината за липсващото око видимо потръпна. После го побутна с крак, проверявайки за признаци

на живот. Номерът на Бен се състоеше точно в това: да насочи вниманието на отсрещния изцяло към липсващото око, за да не му дойде наум да го огледа по-обстойно.

Двамата се измериха с поглед, Бен доби съвсем ясна представа за физиономията на надвесения над него човек, който от своя страна видя пред себе си мъртво момче със счупен врат.

Мъжът без лице, с очи като дупки, изрязани в кората на тиквен фенер за празника на Все светии, се затича и се изгуби между дърветата, щом чу задната врата да се затръшва — явно Дафи се беше отказала повече да търси Бен.

Бен не помръдна, чу как мъжът се върна обратно и зави към неголемия парк, не помръдна и когато чу познатия шум от задвижващата се верига на велосипед.

Колкото и да се мъчеше да се убеди, че трябва да остави мъжа да си отиде, не успя, душата му жадуваше реванш, любопитството му действаше в този момент като наркотик. Приседна и видя мяркащия се между дърветата силует на мъжа, отдалечаващ се на велосипед.

Бен отри с ръкав кървящия си нос и се втурна към бараката зад къщата. Неговият велосипед беше там. Трябваше да го направи. Трябваше да последва този човек.

Правеше го заради Емили — каза си — и заради бъдещето и на двамата. Правеше го, за да помогне на Дафни. Но истинската причина беше далеч по-проста. Правеше го, за да изкупи вината от предишното си престъпление — вмъкването в микробуса и вземането на парите. За да стане герой. Това беше неговият шанс — усети го интуитивно. Нямаше да остави шанса си да отлети.

Скочи върху велосипеда и потегли с все сила по алеята към улицата, загърбвайки стъкленото си око и заедно с него и бремето на целия си минал живот.

62.

Къщата, в която беше наел стая Джони Гарман, се намираше в една пресечка, успоредна на шосе „Йеслър“, в квартал, където съжителстваха хора от най-различни раси и имаше както кухни за бедни, така и клиники за акупунктура. Беше двуетажна, покрита с кафяви шинди, и приличаше по-скоро на евтин мотел.

Проявявайки явно незачитане към заповедта на Шосвиц, Болд се обърна за помощ към Дани Коч от „Техническо обслужване“.

Правило номер едно при задържане на подпалвач или бомбаджия беше в никакъв случай да не нахлуваш в къщата му. Само експерти можеха да влязат на такова място, и то с повишено внимание, понякога през пробити от тях отвори в стените, а не през съществуващите врати. При никакви обстоятелства Болд нямаше да се опита да залавя Гарман, докато е в апартамента си. Щеше да го арестува на улицата, където можеше да бъде обкръжен. Но засега този арест се отлагаше, каза си Болд, и то поради две причини: щяха да са нужни повече хора, освен това се надяваше да му се предостави нова възможност да види Гарман и да го проследи, очаквайки той да го заведе до доказателство, което със сигурност да го изобличи като автор на палежите.

Придвижиха се дотам отделно, Гейнис паркира през две пресечки в западна посока, на „Вашингтон“, откъдето се откриваше чудесен изглед към предната фасада на къщата, Болд зае позиция на Южно осемнадесето авеню, близо до стар склад, с не много добра видимост към това, което той прие за задния вход на къщата.

Приключи разговора с Коч и се обади в пицария „Домино“. Поръча средно голяма пица със салам и гъби и даде адреса на Гарман — това беше един от най-невинните начини да провериш дали заподозреният си е у дома. Коч пристигна почти едновременно с разносвача на пици, изпревари го с по-малко от минута. Както му беше наредено, паркира на ъгъла на Деветнадесета улица и „Джексън“ и се запъти пеша към колата на Болд. Беше облечен със сини дънки и фланелка с надпис „Национално обществено радио — Слушайте

сутрешните програми!“. След като етюдът с пицата приключи, Коч, който го беше наблюдавал с нескрит интерес с помощта на миниатюрен бинокъл, се зае да изясни какво точно се искаше от него:

— Никой не се появи. Или не си е вкъщи, или ако е там, просто е решил да не отваря. Сега, искаш да вляза от задната врата ли, или предлагаш друг начин?

— От задната. Нищо друго. Ако чуеш, че съм запалил двигателя, веднага се махай.

— Достатъчно е тъмно, така че не се притеснявам — отвърна Коч. — Ще пусна фиброоптичната камера под ръба на задната врата. Друго?

— Внимавай за бомбички, приготвени за неканени посетители, провери каква е обстановката вътре, огледай, ако забележиш някакви складирани кутии, кашони и етикетите им, ако е възможно.

— Квартирата е на подпалвача, нали? Колежанина? Внимаваме за запалителни вещества, нали така?

— Така.

— Колко минути? — попита той. — Мога да вляза до шест-седем метра навътре. Цяло пътешествие, сержант. Колко искаш?

— Ако е вътре, отказваш се. Ако не, три до пет минути време. Кратко, но съдържателно. Може ли да записва?

— Ти как мислиш? Камерата е вързана за записващо устройство и образът веднага се вижда на екран. Черно-бял е, но с много добро качество.

— Ако не открием лабораторията му, а и аз не мисля, че е там, каквато и улика да намериш, ще е добре дошла.

Разносвачът на пици опита още веднъж, изглежда беше проверил по списъка в колата си или се беше обадил по телефона до пицарията. Не можеха да го видят, но го чуха да удрия по предната врата. Видяха го след малко като зави зад ъгъла с пакета в ръка, явно се беше отказал, защото се качи в колата си и потегли.

— Сега е мой ред — каза Коч, измъквайки се от колата на Болд.

Сержантът се запита какво ли го очаква, като се разбере, че се е възползвал от услугите на Коч. Може би каса бира или бутилка уиски щяха да осигурят мълчанието му. А може би Шосвиц щеше да разбере и скандалът тогава му беше в кърпа вързан. Нямаше избор обаче. И заради собствената му и на семейството му безопасност, и заради

безопасността на всички други, много беше важно Коч да си свърши работата с камерата.

Болд наблюдаваше Коч, докато пресича улицата, с раница, прехвърлена през рамо. С маратонки и дънки той не изглеждаше по-различен от хилядите други жители на Сиатъл. Нищо не издаваше в него полица. Това беше още едно нещо, по което се различаваха — Болд с едрата си фигура и късата си подстрижка нямаше как да не носи отпечатък върху себе си от двадесет и четири годишната си служба в полицията.

Коч наближи задната страна на къщата и се изкачи по аварийната стълба до стълбищната площадка на втория етаж, към нея имаха излаз всички стаи. Коленичи, бръкна в раницата си и само след секунда вече пъхаше в пролуката под ръба на вратата тъничък кабел с прикрепена към него миниатюрна камера.

Специалистите като Коч бяха забележителни не само заради изключителните им технически познания и анализаторски умения, но и заради способността им да се вписват в обстановката и при най-странни обстоятелства. Гледан откъм улицата, Коч приличаше на човек, който така и не намираще ключовете си в раницата, докато всъщност продължаваше да напъхва кабела в стаята под наем на Гарман.

Болд беше участвал и в други операции, при които бяха използвали фиброоптични камери. Ако бяха в добри ръце, тези приспособления можеха да се придвижват, придържайки се ниско към пода, от стая в стая, и да дават ясна картина с широк ъгъл на визиране за обитателите и обстановката. Фактът, че Коч продължаваше да действа, накара Болд да мисли, че не само не беше видял някого вътре, но не беше попаднал и на бомбичка, приготвена за неканен посетител, или други заложи да гръмнат механизми. Това че не се виждаха, не означаваше обаче, че ги нямаше. Колкото и да му се искаше да надникне в тази стая — със заповед или без — нямаше ни най-малко желание да умре като Дороти Инрайт. Колежанина беше доказал, че притежава изключителни технически познания и умения. Болд нямаше никакво желание да ги подлага на проверка.

Коч прибра устройството, спусна се по стълбата и извървя цяла пресечка, преди да завие и да се озове отново в колата при Болд.

Върна лентата в началото, пусна я да се върти и едновременно с това се залови да дава обяснения на Болд. Картината с широк ъгъл на визиране беше поместена в голям кръг, чиито най-външни очертания бяха размазани. Видяна по този деформиран начин, като монокулярен образ, квартирата на Гарман придобиваше зловещ вид.

— Една-единствена стая е. Бавих се около минута, за да проверя вратата и касата ѝ за заложили капани или кабели — нищо нямаше. Банята е плътно вдясно. Подминавам я. Веднага след това идва леглото с тъмна покривка, вляво има шкаф, виждаш ли? Добре... Сега проверявам отново входната врата — няма заложили капани или други уловки. — Кабелът през цялото време, докато говореше, се виеше из вътрешността на стаята ниско над пода. Изведнъж образът на екрана като че се пораздруса и стана невъзможно нещо да се различи. — Прибрах кабела и го пренагласих да ни покаже вътрешността на височина малко над метър. — Образът се изясни. — Влизаме в банята — ето плота около мивката, паста за зъби „Крест“, самобръсначка „Шик“, крем за бръснене не се вижда. Връщаме се в стаята, обикаляме около масичката. Оооп... Както виждаш, обстановката е доста потискаща. Няма телевизор. Няма радио. Чисто е. Твоето момче е много придиричиво към реда. Беше доста трудно да погледна над масичката. Опитах няколко пъти, докато успея. Както виждаш никаква следа от тайна лаборатория. Няма килер. До банята има закачалка — на нея има закачен един шлифер. И толкова. Няма много места за криене на каквото и да било. Смятам, че меси коктейлите си някъде другаде.

— Рецепти? Календари? Книги? Нещо, което да подсказва наличието на друг адрес?

— Нищо такова нямаше. А, ето. Масичката. Върху нея има седем бели плика, осемнайсет празни листчета с големината на картончета. Метална кутия с моливи и химикали. Свитък марки с американското знаме.

— Това съвпада! — възкликна Болд.

Всички писма на Колежанина бяха с такива марки — с американското знаме. Именно марките окончателно убедиха Болд, че бяха попаднали на човека, когото търсеха.

— Всичко на всичко две книги: стара Библия на пода до леглото и втората — Пълен азбучен указател на Крудън.

— Библейски азбучен указател — разсъди Болд. — Препратките към Библията на дървото. Това е той — хванахме го!

Кабелът с камерата не се задържа дълго над масичката, изгуби равновесие и се свлече на пода. След което се изниза обратно от стаята и *шоуто* приключи.

Болд знаеше, че това, което току-що видя, беше достатъчно убедително, за да поиска съвсем официално разрешение за обиск. Видеозаписът нямаше да бъде приет като доказателство, но пък от него беше научил достатъчно. Помисли си, че би могъл да издейства заповед за обиск по телефона въз основа на видеозаписа. Заедно с Гейнис щяха да изчакат завръщането на Гарман и да подновят следенето — това най-вероятно щеше да стане утре. Или след два-три дни, щяха да стоят колкото е необходимо и да се сменят с Ла Моя и Матюс. Гарман със сигурност щеше да ги отведе до нови улики и доказателства, които да го изобличат. Проблемът сега беше да се въоръжи с нужното търпение и да изчака връщането на Гарман.

Другият му проблем е времето, каза си той, поглеждайки часовника. Станало беше вече осем часът и все още на полицейската честота не бяха обявили, че някъде е избухнал пожар. Това беше нарушение на модела, по който действаше Колежанина — лош знак! И което беше още по-лошо, това потвърждаваше думите на Дафи, че Гарман е налупал въдицата и следващата му жертва ще е Мартинели.

— Искам да прегледам отново записа в службата — каза Болд на Коч, който тъкмо се приготвяше да излезе от колата. — На по-голям монитор. Да поогледам пак всичко видно.

— Разбрано.

— Ще имаш ли време? — попита Болд.

— Няма проблеми. — И той спря с ръка на бравата. — Виж, чух, че Шосвиц те е притиснал яко да намалиш екипа за разследването, сержант. А за моето участие? Нищо подобно. Аз изобщо не съм участвал.

— Много ти благодаря — отвърна Болд. — Чудех се как да те помоля за това.

— Не съм бил тук — каза Коч. — Ще се видим в службата.

Болд звънна по мобифона на Ла Моя, не искаше да използва обичайната радиовръзка. Каза му, че са локализирали мястото, където живее Гарман, и че в него няма и следа от лаборатория.

— Може да е в сутерена, може и да се намира на десет километра оттук. — Предупреди го, че в крайна сметка наистина може да е възприел Мартинели като бъдеща своя жертва. Каза му: — Горе главата. И ми се обади за подкрепление в мига, в който го забележите. Никакви геройства.

Ла Моя се възпротиви шеговито, знаейки, че точно това негово поведение се харесва особено на Болд. Ла Моя би се решил на геройство само за да има за какво да разказва след това. Много обичаше да разказва най-различни истории, особено ако той самият беше главен герой в тях.

— Матюс на позиция ли е? — попита Болд.

— Матюс? Не съм я чувал изобщо.

Болд беше оставил на телефонния ѝ секретар съобщение за изстъпленията на Шосвиц и я беше помолил да помогне на Ла Моя за наблюдението на къщата на „Лейкууд“. Не беше в неин стил да зареже Джон в такъв момент, още повече, след като тя беше инициаторът на тази операция. Каза на глас:

— Още не знам дали е намерила детето. Сигурно заради това не се е обадила.

— Направо се е побъркала по това дете. Забеляза ли? Ревнува го от всичко и от всички.

— Тя е *отговорна* за него, Джон. А детето точно от нашия отдел е избягало. Измъкнало се е и дим да го няма.

Дафи имаше репутацията на покровител, помисли си Болд, и тази мисъл го накара да се разтревожи още повече. Този ден се беше оказал много тежък за нея.

Тя трудно понасяше пораженията.

Да ѝ се обадеше, означаваше да я принуди да си признае, че все още не е открила момчето. Болд не искаше да постъпва така спрямо нея. Реши да ѝ даде още един час, преди да се подложи на гнева и възмущението ѝ.

Намираше се на половината разстояние до сградата на обществената безопасност, когато го застигна истеричният глас на Бърни Лофгрийн, обадил му се, за да му съобщи последните новини около използването в писмата мастило.

Скалата на разследването отново се беше търколила надолу по склона на планината и този път щеше да се стовари върху Джони

Гарман, Болд беше сигурен в това.

63.

Мъжът с мъртвешкото лице въртеше с бясна скорост педалите. Бен беше превключил на най-високата скорост, караше с все сила, но виждаше как изостава все повече и повече. Имаше чувството, че се опитва да догони призрак или мираж.

Художникът от полицията беше казал хокейна маска, но маска нямаше. Не приличаше и на обичайната кожа на лицето. Бен не беше сигурен какво може да е. Но беше грозно. Затова по-подходящо би било да го нарича чудовище, а не човек. Беше по-лошо, отколкото да си със стъклено око. Едва ли чувството, което човек би изпитал, като види това лице, би имало нещо общо със съжалението.

Движеха се по „Йеслър“, точно под моста на магистралата, след това завиха към Международния квартал. На мъжа пред него явно този маршрут му беше добре известен, защото успя да си подсигури своеобразна зелена вълна на светофарите. А в случаите, когато не успяваше, ползваше пешеходните пътеки. Ако Бен можеше да кара по-бързо, щеше да успее да го следва плътно, но тъй като това не беше възможно, ставаше ням свидетел как разстоянието помежду им се увеличаваше, а това го притесняваше повече, отколкото дали ще бъде забелязан. *Лицето*, така го наричаше Бен в мислите си, прекоси „Диърборн“, пое по шосето, водещо към летището, и завъртя педали, сякаш беше излязъл на финалната права на състезание по колоездене — фигурата му започна бързо да се смалява.

Бен усети как надеждите му отлитат едновременно с Лицето.

След което чу шум от настигащ го камион.

Много пъти му се беше искало да направи този номер, но досега все не му достигаше смелост. Сега не изпита никакво колебание, нито си зададе въпроса дали да се хване, нито как ли ще се пусне.

Стана от седалката, отпусна цялата си тежест върху педалите и бясно ги завъртя, погледна през ляво рамо, правейки пълно завъртане на главата, за да даде възможност на здравото си око да погледне в

желаната посока. Камион, по-голям от микробус, но по-малък от боклукчийска кола. Набиращ скорост след светофара. Настигащ Бен.

Краката му натиснаха здраво педалите. Трябваше да постигне същата скорост като на камиона.

Грохотът ставаше все по-силен... и все по-силен...

Ново пълно завъртане на главата.

Само на няколко метра, пухтящ по-силно от локомотив, със свистящи колела атакуваше шосето камионът. Бен премести велосипеда наляво, камионът бързо приближаваше.

И приближаваше. Краката на Бен работеха неуморно. Трябваше да подбере точно момента. Знаеше го. Беше чувал какви ли не истории. Ако не прецениш момента, камионът можеше да те изхвърли от седалката, или още по-лошо — можеше да увлече велосипеда под огромните си двойни колела, приближаващи с неумолимостта на валяк.

Никога не се беше опитвал, защото подобно действие изискваше здрава психика, добра координация на времето и зрителното възприятие. И както в редица други случаи, се беше отказвал, защото останалите му бяха казвали, че не може.

Бен протегна ръка и се улови за камиона.

Чувството беше същото, каквото беше изпитал, когато за първи и последен път се беше возил на платноходка и силен порив на вятъра я беше подхванал и подхвърлил настрани така, че всички бяха налягали и се присвили плътно към вътрешния корпус. В един миг Бен въртеше педалите. В следващия вече се возеше — все едно беше пътник в кош на мотоциклет.

Камионът набираше скорост. Бен стискаше здраво мястото, за което се беше уловил. Пред него миниатюрният силует на Лицето започна да се уголемява, след като камионът скъси дистанцията. Момчето усети вятъра да облъхва засмяното му лице, искаше му се да запее, да извика, да покаже на всички какво е успял да направи. Горкото момче с едното око. Момчето, което се возеше, възползвайки се от високата скорост на камиона и управлявайки велосипеда си с една ръка. Чувстваше се сякаш управлява ракета, сякаш колелото му беше с ракетен двигател.

Лицето се виждаше прекрасно и доколкото Бен можеше да прецени, даже намаляваше ход. Бяха изминали два, може и три

километра. Бяха успели да хванат зелена вълна на светофарите. Бен се чувстваше всесилен. Чувстваше се възрастен. Герой.

Камионът и Бен с него бързо се приближаваше към другия велосипедист и изведнъж момчето се изплаши при мисълта, че трябва да се пусне от този камион. Това направо го ужаси. Беше се справил с улавянето, но не беше сигурен как ще се получи с пускането. Огромните колела се въртяха точно пред него — мачкаха асфалта, пружинираха, тресяха се. Представяше си как лежи премазан от тях.

Хайде, каза вътрешният глас. Но ръката му не се подчини. Просто не можеше да го направи.

И което беше по-лошо, Лицето с всяка изминала секунда, с всеки изминал сантиметър се оказваше все по-близо и по-близо — беше намалил скоростта.

Изведнъж, без да даде знак с махване на ръка, Лицето отби вдясно, рязко спря велосипеда си и скочи на земята. Камионът, и Бен с него, изсвистяха точно покрай него — момчето извърна глава, за да разгледа по-добре мястото.

„СКЛАДИРАЙ ТУК — СВОБОДНИ МЕСТА ЗА СКЛАДИРАНЕ“

Погледна напред, пътят изведнъж се влоши — беше осеян с дупки. Ей така, без предупреждение! Дотук беше гладък, после сякаш бяха избухвали мини. Бен маневрираше, доколкото беше възможно, въртейки кормилото вляво и вдясно, мъчейки се да избегне дупките, слаломирайки между тях.

Светлината пред тях беше зелена.

— Нека светне червено — примоли се Бен и заповтаря като в мантра. — Червено, червено — молеше се той.

Жълта светлина. Гумите изсвистяха, щом шофьорът намали скоростта, и камионът видимо забави ход. Бен избегна една последна дупка, сви рязко надясно и охлаби хватката, която го свързваше за камиона. И като че от само себе си се пусна от него.

Веднага сложи ръка върху ръкохватката на велосипеда, улови я здраво, като едновременно натисна спирачката на задното колело —

предното вибрираше, криволичейки. Камионът отмина с грохот напред.

В опита си да намали скоростта на велосипеда Бен изгуби равновесие, предното колело се смъкна в канавката и момчето се приземи на тревата сред купчина кучешки лайна, които се размазаха по целия му гръб. Той седна, извърнат в посоката, откъдето беше дошъл, замаян и със замъглен поглед. Поседя така известно време, докато се възвърна способността му да вижда на фокус и не престана да му се вие свят.

Велосипедът беше в добро състояние. Краката и ръцете му също бяха в добро състояние. Нямаше нищо счупено. За втори път тази вечер трябваше да взема решение дали да продължи. Огледа се, за да види какво има наоколо: „Спиро авиейшън“, „Глайд авионикс и Енджиниъринг“. Никакъв телефон наблизе обаче.

Намираше се на километър от „Складирай тук“.

64.

Дафи седеше в къщата на Сантори, не правейки нищо и чудейки се какво изобщо дири тук. Петнадесет минути бяха минали, откакто беше чула едно от съседските деца да крещи сред дърветата. *Деца!* В един момент си беше въобразила, че може да е бил Бен. До каква ли степен един психолог можеше да се поддаде на параноя, запита се тя.

Най-голямата ѝ грешка беше, че остави мобифона си в колата, включен към запалката. Помисли си дали да не измине отново разстоянието до мястото, където я беше паркирала, но се притесняваше, че така щеше да привлече вниманието на Джони Гарман към марката на колата — нейната беше червена хонда, а на Мартинели — форд. Тази разлика я задържаше в къщата. Ако Гарман наблюдаваше това място — а тя беше напълно убедена, че го прави — и тя влезеше в друга кола или ако я разгледаше по-добре, тогава играта се проваляше. И се връщаха отново в изходна позиция.

През последния четвърт час тя събираше кураж да се обади на Болд и да му изложи предположението си — че Гарман се е ориентирал към грешен адрес, прочитайки написаното на етикета върху раницата на Бен. На Болд обаче му бяха разформировали групата по разследването и му бяха оставили само един-двама детективи и тя не искаше отново да сбърка — не искаше да отклонява Ла Моя от наблюдението на другата къща и Мартинели, тъкмо когато може би Гарман се готвеше да я запали.

Според правилата тя трябваше да доложи за местонахождението си. Да се обади. Макар официално разследването да беше прекратено и тя да нямаше повече задължения по него, Болд разчиташе на нея. И тя го знаеше. Реши да се обади на телефонния си секретар, за да чуе съобщенията. Докато набираше номера, в същото време поглеждаше през прозореца към колата си, питайки се как можеше да постъпи толкова глупаво и да паркира точно под уличната лампа. Щом нещо тръгнеше лошо, реши тя, и всичко по-нататък се проваляше. Имаше шест оставени съобщения. Едно от Оуен, две от Сюзан, две от Болд и

едно от Емили. От всички избра да се обади само на Емили Ричланд — по гласа ѝ беше проличало, че е силно разтревожена.

— Дафни Матюс — представи се тя веднага щом Емили се отзова.

— Той беше тук — моментално си призна Ричланд без никакво предисловие. — Когато дойде да го търсиш, той беше тук. Скрих го. Излъгах те и сега знам, че постъпих глупаво.

Дафи имаше чувството, че сърцето ѝ ще изскочи. Опита се да се овладее, но вълнението и тревогата на Емили се оказаха заразителни.

Ричланд продължи:

— Той избяга... излязъл е от къщата, докато сме разговаряли, предполагам. Естествено беше да се върне, щом си заминеш, обаче и досега го няма. Не се е върнал. Много време мина и още го няма.

— Може би вече не вярва на никоя от нас — предположи Дафи в опит да успокои другата жена.

— Не, не е това — отвърна с нервен тон Ричланд.

— Какво тогава?

— Слушай. Не очаквам да ми повярваш. Знам, че *не вярваш* на такива неща. Сигурно просто не виждаш причина да вярваш. Не знам. Моля те да повярваш поне веднъж. Или поне да чуеш това, което искам да ти кажа.

— Продължавай.

Дафи потисна желанието си да се разкрещи на тази жена, да ѝ се накара. Хайде давай, какво чакаш, искаше ѝ се също да ѝ каже.

— Аз *наистина* имам видения. Наистина. Трябва да ми повярваш... Имах и тази вечер. Няколко. Първия път...

Докато слушаше насечения заради постоянното запъване говор на Емили, сълзи потекоха от очите на Дафи. Потискаше собствените си емоции, а се поддаваше на емоциите на другите. „Ами това си беше *породният* номер на Емили!“, напомни си тя. Емили Ричланд беше професионална лъжкиня, нищо повече.

— Той беше мъртъв. Лежеше върху земята, с отворени очи. — И Ричланд избухна в ридания. Ако това беше преструвка, то тя беше дяволски добра актриса. — Бен — прошепна тя — лежеше на земята. О, господи... А сега — точно преди да се обадиш — ми се яви второто видение. Тъмно е, има една ограда и Бен се е свил до нея. Той е в

опасност, госпожице Матюс. Знам, че е така. Чувствам го. Видях го. Но не знам какво да направя!

Дафи не искаше да дава воля на ужаса, който самата тя изпита, слушайки разказа на Емили. В съзнанието ѝ се появи образът на момчето от виденията на Емили. Стори ѝ се, че най-доброто решение в този момент е да я накара да повярва, че е взела на сериозно думите ѝ.

— Нещо друго имаш ли да ми разкажеш? Или да ми кажеш?

Като психолог тя просто не можеше да си позволи да вярва на паранормалните способности на Емили; като човек, който обичаше момчето, вярваше на всяка нейна дума.

— Ограда... Тъмнина... Бодлива тел, разбираш, нали? Гледа през нея. Сандъци. Синкави сандъци.

— Вагони?

— Не знам.

— Контейнери. Корабни контейнери.

— Не мога да ги видя добре. Синкави сандъци. Ограда... Тъмнина.

— Ще ти се обадя — каза ѝ Дафи. — Веднага щом разбере нещо, ще ти се обадя.

Ричланд не беше спряла да плаче. Дафи прекъсна линията.

Ужасяващ номер, ако наистина беше номер, помисли си тя.

Това обаждане ѝ подежда като подтик за действие — край на колебанията. Вдигна слушалката и набра номера на мобифона на Болд.

65.

— Открих го — изрече с гордост Лофгрийн, подавайки на Болд две диаграми за сравнение. — Тази отляво взехме от базата данни на ФБР, за което вече ти казах — там притежават данни за всички мастила, които някога сме произвеждали. А тази отдясно е на мастилото, използвано в писмата на Колежанина.

Приликата между двете диаграми, макар не изцяло съвпадаща, беше очебийна.

Болд изрече с молитвен тон:

— Сега кажи ми, че не двеста хиляди души в Сиатъл са си купили от тези химикалки.

— Не са. Не и след като целта не е била да ги продават масово. Може би това ще ни помогне да локализираме откъде и как се е снабдил с подобен химикал. Производител е компания в Сейнт Луис, специализирана в производството на евтини химикалки по поръчка. От типа на ония, приложени към книгите за препоръки на клиенти, които винаги стоят в дъното на магазините. — От възбуда Лофгрийн направо крещеше. — Виждал си ги. Има ги и по голф клубовете. В магазините за железария и кухненски принадлежности. За вещи под наем. Понататък ти ще кажеш.

— Не, *ти* ще ми кажеш — сопна се Болд, преобръщайки наопаки фразата и поохлаждайки ентузиазма на Лофгрийн. — Голям ли им е обсегът на действие, Бърни?

— Много сме далеч от Сейнт Луис, Лу. Значи не можем да очакваме, че компанията ще бъде залята от поръчки от Сиатъл.

— Колко клиенти от Сиатъл има?

— Колко? Как бих могъл да знам? Нали на теб *това* ти е работата. Аз сравнявам, анализирам, идентифицирам. Това е моята работа. *Твоя* работа е да звъниш по телефоните, не моя. И не очаквай чудеса — фирми от рода на тази пускат множество модели. А ние не знаем какъв модел търсим.

— Форма, искаш да кажеш.

— Форма, размери, цвят. А това ще стесни кръга на търсене.

— *Ти* ще звъниш по телефоните, Бърни. Събуди някого, ако трябва. Притисни ги. Не ме интересува как точно ще го направиш. Но ги накарай да отворят регистрите си — още тази вечер — още сега! Всеки клиент в Сиагъл, всеки клиент.

И Болд тръгна по коридора.

— По дяволите, ти какво ще правиш? — извика с възмутен тон след него Лофгрийн. — *Аз не съм детектив!*

Без да се извръща, Болд махна с ръка и изкрещя:

— Аз ще ти дам описанието на химикала. Ще ти дам модела, който да търсиш.

Коч работеше на видеомонитора, когато Болд влезе в задимената стая. Сержантът опита с ръка да разреже димната завеса.

— Не знаеш ли, че в тази сграда е забранено да се пуши от седем години?

Омразната цигара в ъгълчето на устните на Коч подскочи.

— Ами арестувай ме — каза той и издиша голям облак дим.

На монитора Болд видя картина със зърнеста структура от записа, който Коч беше направил в стаята на Гарман.

— Превърти го напред — нареди му Болд.

— Аз тъкмо...

Болд го прекъсна и повтори нареждането. Накара го да превърти до момента, в който се виждаше какво има на масичката. Първо пликите, после картончетата. На заден план оставаше металната кутия с моливи и химикали. Болд каза на Коч да стопира кадъра.

— Можеш ли да го увеличиш? — попита го.

— Има начин, сержант. Можем да увеличим каквото си поискаме, само че при такава миниатюрна лента рискуваме да загубим очертанията на предметите при увеличение.

— Искам да ми увеличиш моливите и химикалите — каза Болд, докосвайки екрана с пръст.

От статичното електричество при допира се получи искра и Болд рязко отдръпна ръката си.

— Малко сме нервни, а? — обади се Коч.

Кутията с моливите и химикалките бавно растеше на екрана. Каквито и букви и означения да имаше на химикалките, вече се бяха изгубили, но пък се видя, че три от тях бяха еднакви — задействаха се с бутон, къси и дебели. От най-евтините химикали. Точно каквото му трябваше на Лофгрийн.

— Можеш ли да го разпечаташ?

— Картината не е много ясна. Мога малко да я полекувам.

— Няма време. Разпечатай я както е. Чудесна е. Точно каквото ни трябва.

— Химикалки? — искрено се учуди Коч. — Интересувате се от някакви евтини химикалки?

— Да се интересуваме? С тези химикалки Колежанина си подписа смъртната присъда.

Принтерът издаде характерния си звук.

Болд се усмихна за първи път от дни наред.

66.

Бен доближи лице плътно до ограда от бодлива тел, разделяща го от самия склад, достъпът до който се осъществяваше през автоматизирана порта, ръцете му здраво стискаха металните жици. Лицето явно беше отключило вратата със специален ключ, която преди той да дойде сигурно е била заключена. Макар Бен много да искаше да разбере къде е отишъл, окото му насочи поглед не към безкрайната редица от складови помещения, а към монетния телефонен автомат точно до самата врата с надпис „офис“.

Монетният автомат го привличаше с магнетична сила. Щеше да се покатери по оградата, да я прехвърли, да притича през павираната алея (стори му се поне километър широка) и да хукне към телефона. За да позвъни на Дафи. Да ѝ каже, че Лицето е в „Складирай тук“ на шосето, водещо към летището. Какъв герой! След това ще се прехвърли обратно през оградата. И ще завърти като луд педалите. Такъв план му се оформи в главата. Най-трудното щеше да бъде да изкатери отново оградата, но след като бе катерил двадесетметрови дървета, защо да не се справи с триметрова ограда?

Огледа се наоколо, за да види дали не може да измисли нещо друго. Шосето, водещо към летището, изглеждаше безкрайно и в двете посоки, а трафик по него не се виждаше. Фабриците покрай шосето бяха затворени. Спомни си, че беше преминал покрай някакъв изоставен хотел, но той му се стори далеч по-ужасяващо място, отколкото телефонът, отстоящ само на двадесетина метра оттук.

Раздвоението му идваше от чувството, че това, което прави, е *лошо*. А това раздвоение караше стомахът му да се свива. Прехвърлянето през оградата не беше по-различно от вмъкването в микробуса на Ник. Питаше се дали в пределите на доброто влизаше и да постъпиш зле в името на добро дело. Не му трябваха повече проблеми. И без това си имаше доста на главата. В толкова проблеми се беше забъркал...

Огледа се отново за приближаващи превозни средства и започна да се катери.

Изненада се колко нестабилна и скърцаща се оказа телта. Дрънчеше като удрящи се една в друга консервени кутии. Този шум го изплаши до смърт и вся паника у него. Колкото повече беше скърцането, толкова по-бързо се катереше той — а колкото по-бързо се катереше, толкова повече беше скърцането. Разумът му казваше да намали скоростта, да забави ход. Краката му обаче поддържаха трескав ритъм. Колкото по-бързо се катереше, толкова по-често не успяваше да се задържи върху телта, краката му се плъзваха надолу и той висваше само на ръцете си, трескаво търсейки опора, краката му се опитваха като че да пробягат по оградата, а при висенето телта се връзваше силно в пръстите му и му причиняваше ужасна болка.

Най-накрая стигна края на оградата и прехвърли крак, оказа се, че крайчетата на бодливата тел са отрязани по-високо. Колкото и внимателно да се прехвърли над тях, панталоните му се раздраха и телта прободеше хълбока му, викът му разцепи въздуха, преди още мозъкът му да успее да подаде заповед за мълчание. Всичко това не спря краката му и те продължиха да работят, докато Бен не се реши да скочи.

Каква глупост, помисли си той, докато тичаше към телефона. Човек трябва да е глух, за да не е чул вика му. Абсолютен глупак!

Нямаше нужда някой да му казва какво беше направил: беше провалил нещо, което се очертаваше да е страхотно. Усещането за провал беше така всепоглъщащо, че още докато преодоляваше огромното павирано пространство между оградата и телефона, го обзе луд страх и му се прииска да се покатери и прехвърли оградата в обратна посока и да изчезва колкото се може по-бързо оттук. Отново краката му като че действаха абсолютно самостоятелно и го носеха към телефона, който му се струваше като оазис сред безбрежна пустиня.

Ръката му трескаво затърси монета в джоба на панталона му. Нищо. Нямаше начин да избере Дафи. Тогава набра 911 — номер, до който като че му ставаше навик да прибегва.

— Служба „Спешни случаи“ — отзова се мъжки глас.

— Обажда се Бен... Бен Сантори — мразеше да се представя с тази фамилия, фамилията на истинския му баща беше Райс и му звучеше много по-добре. — Предайте съобщение на Дафи Матюс. Тя е полицайка...

— Извинявай, млади човече, но ние не...

— Тя е полицайка. Не ме прекъсвайте! — изсъска той в шепота си. — Тя се намира в моята къща — С-А-Н-Т-О-Р-И — изрече фамилията си буква по буква той. — Обадете ѝ се. Кажете ѝ, че съм с мъжа с особеното лице. С особеното лице — това ѝ го кажете непременно. Много е спешно...

И той замълча. Счу му се, като че се отвори врата на гараж. „Лицето!“, помисли си той. Ето го отново — същия звук, сега сигурно вратата се затваряше. Той тръшна слушалката на мястото ѝ и се приготви да хукне към оградата. Лицето го беше чуло да катери оградата — вероятно идваше, за да провери какво става.

Складовите помещения бяха изградени на дълги редове, Бен се намираше в този край на редицата, който беше по-близо до портата. В края на редицата от складове гаражи забеляза отново да се издига телената ограда и се запита дали няма да е по-безопасно, ако изтича дотам и не се опита оттам да се прехвърли навън, но да бъде по-далеч от централния вход. Притаи се в сянката на сградата, по-изплашен от всеки път, когато оставаше насаме с Джек Сантори и лошото му настроение. Придвижи се на около метър и спря, ослушвайки се, оглеждайки се, сърцето му щеше да изскочи от гърдите.

И тогава видя издължената сянка на мъжа да се плъзга по паважа от дясната му страна. Това беше Лицето, тръгнало на проверка.

Тръгнало да го търси.

67.

Бърни Лофгрийн се справи много бързо със задачата. Беше набрал безплатния телефонен номер на компанията, произвеждаща евтините химикали в Сейнт Луис, в самия край на рекламното съобщение на телефонния секретар фигурираше и телефонният номер на управителя. Марв Колдуел съхраняваше информацията за клиентите си на своя лаптоп компютър, с който не се разделяше, включително и когато се прибираще у дома. Според първоначалната информация, която беше научил вече от самия мениджър, до името на всеки клиент фигурираше моделът на поръчания продукт, количеството и датата на последната поръчка.

Петнадесет минути след първото обаждане на Лофгрийн листът с уголемения образ на химикала, извлечен от видеозаписа, беше изпратен по факса към лаптопа на Колдуел. Управителят разпозна в отпечатъка техния модел химикал „AL-440“. В списъка на клиентите му фигурираха единадесет клиенти от щат Вашингтон, които бяха направили поръчка за този модел химикали, четири от тях бяха от района на Сиатъл: игрище за голф на север от града, фирма за химическо почистване на дрехи, фирма за даване на складове под наем на шосето към летището и японски ресторант на Пето авеню.

Болд, който беше при Бърни, без колебание се спря на фирмата за даване на складове под наем. Марв Колдуел разполагаше с три телефонни номера на този свой клиент с названието „Складирай тук“, в това число и номера на надзирателя. Болд набра номера, но отсреща се отзова само телефонен секретар.

Свърза се и с двамата си детективи, които беше оставил в наблюдение — Ла Моя и Гейнис. Нито един от тях не беше забелязал някакво раздвижване. Уведоми ги за последните разкрития и събщи и на двамата адреса на складовете. Натрапчивото усещане, че всеки момент ще се случи нещо страшно, все повече го завладяваше. Не можеше да освободи Ла Моя от поста му, защото не искаше да излага Мартинели на риск. По същия начин искаше и Гейнис да държи под

око квартирата на Гарман. Поколеба се дали да не се обади на Шосвиц и да поиска разрешение за подкрепление, но знаеше предварително, че лейтенантът щеше да поиска потвърждение, че Гарман е взел под наем склад, преди да даде разрешението си за ангажиране на повече хора в операцията. Даже можеше да предвиди какво точно щеше да му каже: „Разузнай мястото и ми докладвай. Тогава ще реша какво да правя“.

Реши да установи неколкочасово наблюдение на складовете, но първо трябваше да разгледа по-отблизо. Спря колата си през три пресечки на шосето, водещо към летището, изключи радиостанцията, мобифона си, за да не би нечие обаждане и звън да издадат присъствието му наскреда. Само пейджърът му работеше, но го превключи на режим с вибриращ сигнал.

Паркира на паркинга пред компанията за поддръжка на хеликоптери, заключи колата и продължи пеша към провиждащия се на километър светещ надпис „Складирай тук“. Оптимизмът, който го беше обзел след откриването на квартирата и умножен след като Лофгрийн беше установил произхода на мастилото, беше повишил адреналина му и кръвта му лудо блъскаше във вените. С всяка изминала крачка увереността му в крайния успех нарастваше. Гарман можеше да е скрил тук откраднатия от баща си микробус, можеше да си е направил лаборатория, а може да беше направил и двете. Тези складове бяха чудесен параван, ако човек искаше да остане в анонимност. Можеха да бъдат използвани при наркосделки, за складиране на оръжията и амунициите на наемни убийци и даже на телата на убитите, имаше толкова много доказателства, че подобни складове постоянно играеха роля в най-различен род престъпления. Фактът, че Гарман може да е складираше неподозирано количество от запалителното вещество, причини още по-голяма възбуда у Болд.

Той се придвижи покрай телената ограда и се притаи в паркинга — на това място нямаше как да бъде забелязан нито откъм шосето, нито ако случайно Гарман се покажеше откъм складовете. Макар това да беше малко вероятно, той не можеше да изключи напълно възможността Гарман да се намира в момента вътре в тях. Не се беше прибирал в квартирата си от няколко часа, за това време не беше избухнал никакъв пожар, така че Болд започваше все повече да вярва на Дафи — можеше и да се окаже права, че Гарман е налупал вдицата след етюда, който му бяха изиграли в автомивката. Това предполагаше

— макар вероятността да беше все още смътна — че той би могъл в момента да подготвя поредния си пожар. И едва ли би имало подходящо място за това от склад под наем по вечерно време?

Телефонът иззвъня и Дафи я прониза безпокойство. Ръката ѝ машинално посегна към слушалката. Отзова се едва на четвъртото позвъняване.

— Ало?

— Дафи Матюс, ако обичате.

Не беше сигурна как точно да реагира. В момента играеше ролята на Мериън Мартинели, дойде ѝ наум, че е възможно Гарман да проверява дали жертвите му са си вкъщи, като им се обажда по телефона. Откъде можеше да знае обаче, че тя се намира в тази къща, ѝ беше абсолютно непонятно, но нямаше да се поддаде на провокацията.

— Името ми е Мериън — каза тя. — С какво мога да ви помогна?

— Вижте, аз търся Дафи Матюс. Обаждам се от Сиатълски информационен център. Името ми е Виктор.

И той ѝ съобщи телефонния номер.

На нея този номер ѝ беше добре известен. Реши да прекрати маскировката.

— Тук е Матюс — каза му тя, нетърпеливо очаквайки отговора му.

— Е ли, или не е? Получих много странно обаждане за Дафи Матюс. И държа да ви кажа, че изобщо нямам навик да си играя на посредник от този род.

— Лейтенант Дафи Матюс от полицейското управление — Сиатъл. Можете всеки момент да получите потвърждение от управлението.

— Съобщението е от едно дете на име Бен Сан...

— Казвайте какво е.

Тя седна, краката ѝ отказваха да я държат.

Мъжът цитира дума по дума съобщението на Бен.

— Имаме го и на запис, разбира се — добави той.

— А адреса, от който се е обадил? Разполагате ли с адреса? — извика тя с истеричен тон.

— Разбира се.

И той ѝ продиктува адреса.

— Шосето за летището? — попита тя, докато записваше адреса върху масата, използвайки червилото си — единственото оръдие за писане, с което разполагаше. — Някаква фирма ли се намира там?

— Имаме информация само за местоположението на телефоните — обясни той и повтори адреса.

Дафи прибави и името Виктор към записаното върху масата.

Втурна се с всичка сила навън, без да я е грижа дали някой не я наблюдава. Запали без усилие двигателя на колата и посегна към мобифона си. Натисна амбреажа до последно и гумите изсвистяха. Набра номера, който знаеше наизуст. Нямаше да поиска подкрепление от патрулна кола, тъй като не искаше да излага момчето на риск, преди да разбере какво точно се е случило. Затова трябваше да говори с него.

Веднъж и тя да свърши нещо както трябва.

Колкото повече размишляваше над възможностите и вероятностите, толкова повече адреналин нахлуваше в кръвта му и толкова по-голяма увереност, че Гарман се намира в „Складирай тук“, го изпълваше. Вече не го свърташе на едно място, извади оръжието си, провери го и отново го върна на мястото му.

Точно проверката на оръжието го накара да размисли по-сериозно над ситуацията. При положение, че Лиз беше болна, неговото здраве ставаше от първостепенна важност от гледна точка на децата. За първи път осъзна защо Лиз толкова го беше молила да се откаже от следователската работа и да премине на по-спокойно място. Кога ли беше разбрала за рака? Кога беше започнала да се досеща? Сега, когато децата му си бяха в леглата, какво правеше той тук, на безлюдния паркинг наскрел индустриалната зона, сам, дебнеш край склад, който можеше да се окаже и лабораторията на сериен подпалвач? Погледната в тази светлина, ситуацията, в която се намираше, си беше чист пример за глупашко поведение. По дяволите, Шосвиц, изруга той наум — според установените правила в подобен случай непременно имаше нужда от подкрепление.

Той се притаи в сянката, извади мобифона си и го включи. Беше започнала най-досадната смяна — *гробарската*; със сигурност щяха да се намерят детективи, които скучаеха и само брояха минутите,

оставащи до края. Щеше да поиска две коли без номера с цивилни агенти. И щеше да ги изиска да пристигнат на минутата.

Ако смяташе да приключи с разследването, щеше да го свърши както трябва.

Прибра мобифона си, доволен от взетото решение.

В този момент една червена хонда подмина „Складирай тук“, отби на около триста метра по-нататък и спря. И Дафи имаше червена хонда. Отново го споходи неговата мисъл, че нямаше нищо случайно, даже и в съвпаденията.

Щом от хондата излезе човек с фигура на жена, Болд, който би познал точно тази женска фигура и от сто километра, осъзна, че плановете му отново се променят.

Да върви по дяволите подкреплението. Тя какво правеше тук?

Болд се затича към нея.

68.

Бен трепереше от страх във временното си скривалище, в това време Лицето се приближи до оградата, улови една от жиците и я разтърси. Тя силно изскърца, след което Лицето се извърна към складовете и завъртя бавно глава, като че ги оглеждаше внимателно. Явно беше разбрал.

Зае се да обхожда района като войник на дежурство, започвайки от първата редица складове, плътно прилепвайки ухо към вратите на някои от тях — подмина на не повече от пет метра мястото, където се криеше Бен, притаил дъх и приковал поглед в него. Мъжът с особеното лице мина покрай него, като вниманието му беше изцяло насочено към складовете. След няколко минути той изви покрай далечния край на редицата, Бен предположи, че ще продължи с щателната си проверка и на останалите редици складове — сигурно бяха най-малко десет или петнадесет редици.

Не посмя да се втурне към оградата и да се опита да я превземе, докато Лицето беше навън и патрулираше. Така беше решил, докато не чу след няколко минути същия звук като от скърцаща врата на гараж — отвори се и се затвори. Тогава реши, че мъжът се е прибрал в своя склад. Бен изчака още няколко минути, целият беше в слух и за най-малкото раздвижване. Нищо. Но след това като че изведнъж го връхлетя чувство на ужас. Ами ако затварянето и отварянето на вратата беше само номер? Ами ако мъжът го беше направил само за да накара Бен да си помисли, че е в безопасност и да тръгне към оградата? Дали всъщност не целеше точно това да се случи?

Голямата вероятност това да е така направо смрази Бен и той като че се срасна с мястото, където се намираше — празното пространство между оградата, по която вече веднъж се беше покатерил, и оградата, която беше зърнал преди малко. И двете му се струаха отдалечени на километри.

Едва когато видя червената хонда на Дафи да минава — и отминава! — той реши, че трябва най-накрая да предприеме нещо.

Втурна се към оградата, но преди да измине и два метра, отново спря и се притаи в сянката.

Къде беше армията от полицаи като на филмите, запита се той. Хеликоптерите. Как може само една кола? Не ѝ бяха предали точно ли от деветстотин и единадесет? Дафи, сам-самичка?

Ами ако наистина Лицето се беше скрило и само го чакаше кога ще хукне към оградата? Ами ако беше видял и нея? Тогава какво?

Оставаше само едно, реши Бен: да предприеме своя ход. Сега, преди всичко да се беше объркало.

Той не виждаше колата ѝ, но се втурна надясно, далеч от вратата, колкото се може по-далеч от мястото, където последно беше видял мъжът да минава, покрай офиса, покрай някаква безименна сграда, зад ъгъла и право в нечия прегръдка, която се склочи около него като менгеме. „Дафи!“, помисли си той. Но моментално си даде сметка за силата на ръцете, склучили се около него и вдигна глава, за да погледне в бялата, блестяща кожа и дупките наместо очи на онова страшно лице и светът за него се разпадна. Образът пред него се замъгли — също като след края на мултипликационните филми, където картината се смаляваше, смаляваше, докато в центъра останеше една малка светеща точка. За Бен краят на тази светлинка и началото на тъмнината предизвести хъркащият глас на мъжа, който го държеше здраво:

— *Tu?* — проряза въздуха гласът, като че той също беше видял призрак.

69.

Усещайки присъствието на друг човек до себе си, Дафи се изплаши до смърт. Тя се привдигна от мястото, където се беше свила — на около десетина метра от югоизточния край на редиците складове, зад паркирания тир със спукани гуми.

Нужни й бяха около петнадесет секунди, за да се съвземе. След което изсърска ядно към Болд:

— Можех да те застрелям.

Болд не обърна внимание на думите й, вниманието му беше изцяло погълнато от складовете.

— Не съм се обаждал по радиостанцията — изскърца той, — така че няма как да си разбрала оттам.

— Бен се обади — сопна се тя и разбули загадката, казвайки за сложната комбинация със Сиатълския информационен център.

— Той е *там*? — възкликна Болд смаян.

Това момче направо имаше талант да попада в беди, особено където и Джони Гарман беше замесен.

Дафи махна с ръка в тъмнината и на Болд му трябваха няколко секунди, за да забележи колело, подпряно на друг разнебитен тир. Беше виждал същия този велосипед в бараката зад къщата на Сантори.

— Металните части са все още топли — каза тя, показвайки му отново, че освен психолог, проявява способности и на следовател. — Казал е, че е *проследил* Гарман дотук — прошепна тя гневно.

Като че беше готова всеки момент да се разплаче. На Болд му беше познато това чувство.

— Там вътре?

— От деветстотин и единайсет са идентифицирали мястото на обаждането като монетен автомат на този адрес. — След дълга пауза тя продължи: — Кажи ми, ме не го е направил, Лу. Защо би го направил?

Болд, без да откъсва поглед от складовете, се опита да разсъждава на глас върху току-що чутото:

— Значи е бил при къщата, взел е велосипеда, карал е дотук и е там някъде вътре. А ако и Гарман е вътре, кой знае какво може да се случи.

— И аз отивам там.

— Абсурд — сопна се Болд. Погледът, с който я измери, би могъл да спре и цял тир. — Хайде стига! Това го има и в учебниците. Не залавяй подпалвача на негова територия. Ще го изчакаме да се покаже навън, мятаме ласото и го хващаме.

— Той изобщо не ме интересува — каза Дафи. — Аз говоря за Бен. И Бен ли ще чакаме да излезе навън? Това също ли го пише в учебниците? Той е там — или се прави на герой, или го е страх да излезе навън. — Сега отново говореше като психолог. — Така че заради неговата безопасност ние *трябва* да го измъкнем оттам. Веднага! Ако се колебаем, направо си просим ситуация, в която Гарман може и да го вземе като заложник. Ако се колебаем и Шосвиц да реши да се включи, пак *няма* да спаси положението.

— Не е заради Шосвиц.

— С този начин на мислене на Джони Гарман не бива да допускаме да вземе момчето за заложник, разбери. — И добави злобно: — И няма да оставя Бен на благоволенieto на спасителния отряд.

Противопоставянето между философията на психолога, който вярваше в продължителните разговори и уговаряния, и философията на членовете на спасителния отряд, които разчитаха на светкавичната реакция и внезапното нападение, датираше отдавна. На сметката и на двете страни имаше отбелязани успехи — и единият, и другият тип разрешение на сложна ситуация имаха своето основание и намираха приложение. Но Дафи Матюс и досега беше убедена единствено в своята правота. Болд нямаше намерение да спори с нея.

Тя не се отказваше обаче и този път реши да заложи на бащинските му чувства:

— Ами ако Майлс беше вътре, ти как щеше да постъпиш?

— Обадох се за подкрепление — съобщи ѝ той, избягвайки прекия отговор на въпроса ѝ.

— Колко? — попита го тя, усещайки да я обзема паника.

Болд ѝ каза:

— Две двойки. В коли без опознавателни знаци. И без спасителния отряд.

Това като че я накара едновременно да се успокои и да се възмути. Болд виждаше Дафи в съвсем различна светлина, питаше се дали тя не беше вече дотолкова емоционално свързана с това дете, че това да ѝ пречеше да разсъждава обективно. Страхуваше се, че е точно така, което означаваше, че ще му се наложи да вземе решението сам. И като че да потвърди мисълта му, тя каза:

— Не знам дали ще мога да се справя с тази ограда. — За миг замълча и продължи: — Но ще опитам.

Той я сграбчи за ръката и тя го погледна възмутена.

— Ако Майлс беше вътре, и аз щях да отида там — призна той откровено. — Нямах да допусна спасителният отряд на пушечен изстрел оттук.

Лека усмивка набразди кожата около очите ѝ.

— Но ще го направя с ум — продължи той. — И ще събера колкото се може повече информация за мястото.

— Да, ти би го направил — съгласи се тя, познавайки го добре.

— Не знаем със сигурност дали момчето е вътре. Не можем с абсолютна сигурност да твърдим, че и Гарман е вътре. Какво е съобщил Бен, че вижда, и каква точно е ситуацията са две съвсем различни неща. Той не познава Гарман.

— Виждал го е на летището — поправи го Дафи. — И го познава. От всички нас той единствен го познава.

Сякаш някой го беше ударил с юмрук в гърдите и му беше изкарал въздуха. Беше забравил за този детайл и припомнянето на Дафи веднага извика спомена за това. Опитваше се да си събере мислите. И в същото време се опитваше да си поеме дъх.

— Ако ти трябва разузнавач, аз съм насреща — опита се да му подсказва решение Дафи.

— Той е наел стая в една къща на Вашингтон под името Бабкок — информира я бързо и ѝ съобщи и останалите новини от последните часове. — Ако е наел склад под същото име, значи ще го намерим в регистрите в този офис там. И ще разберем кой точно е неговият склад.

— Забрави! — отвърна Дафи. — Първо да измъкнем Бен оттам, после ще мислим и за него.

— Няма начин — беше отговорът му.

— Съжалявам, че трябва да постъпя така — каза тя и бавно извърна глава към него.

Погледите им се срещнаха. След което тя просто го блъсна — тласна го, опирайки длани на гърдите му, от което той загуби равновесие, както се беше свил до нея, и политна върху чакълената настилка.

Тя с няколко бързи крачки преодоля разстоянието до оградата и атлетичното ѝ тяло се закатери по телта като котка, подскачайки с такава лекота и ловкост, като че се беше упражнявала всеки ден. Прехвърли се отвъд и още по-бързо се спусна надолу. Нито за миг не се огледа назад, не искаше да му даде и най-малък шанс да се опита да я спре.

Скочи на земята и тъмнината я погълна.

70.

— Винаги съм искал да имам по-малко братче — каза Джони Гарман на Бен, след като момчето се беше свестило. — Аз съм Джони.

Бен откри, че се намира във вътрешността на склад гараж, приседнал на циментовия под далеч от голямата врата. Китките му бяха притиснати една до друга, както и краката му. Опита се да каже нещо, но устните му не искаха да се разтварят.

— Супер тиксо — обясни Джони. — Лентата ми беше почти на свършване, а пък ми трябва. Няма смисъл да се мъчиш — каза той, виждайки, че Бен се опитва да си извие ръцете. — Само ще те заболи, а аз пак ще те залепя. Ако седиш мирно, нищо няма да ти се случи.

Качулката му беше свалена и висеше на гърба му. Кожата на лицето му изглеждаше много особено, като застинало бяло лепило, ухото му обаче приличаше на огромен цирей, жълтеникаво ръждив на цвят и пълен с гной. На Бен му трябваше известно време да свикне, че няма как да диша през устата. Всеки път, когато усетеше пристъп на страх, му се завиваше свят. После образът пред него се размазваше и мозъкът му като че се размекваше, съвземаше се и след малко всичко почваше отначало. Разбра, че вина за това имаше най-вече ускореното му дишане, тъй като нямаше как да го прави през устата. Ако успееше да укроти страха си, щеше да се справи и с дишането, и със замайването.

Джони нещо запояваше с помощта на поялник, приличен на Бен на огромна газова запалка. Фенер „Коулман“, от който се раздаваше непрекъснато съскане, пръскаше ослепително ярка светлина наоколо.

— Няма да ти направя нищо — каза Джони, четейки мислите на Бен. — Не трябваше да ме следиш дотук.

Бен кимна, по-уплашен не се беше чувствал никога през живота си. Като че Лицето майстореше някаква бомба, с всички тези жици, излизащи от парче пластмасова тръба.

— Но станалото — станало. — И той размаха пръст пред него. — Там до дървото успя да ме измамиш. Помислих, че си мъртъв.

За Бен този човек не беше като останалите възрастни. Независимо че гласът му приличаше на котешко съскане, звучеше по-скоро като дете, отколкото като възрастен, като някой, който не е пораснал, като филм, в който в тяло на възрастен се е вселила душа на дете.

— Защо, по дяволите, ме проследи? — попита той момчето, което нямаше как да му отговори. — Заради лицето ми?

Бен поклати отрицателно глава. Осмели се да погледне в очите му и усети да му се завива свят. Отново щеше да изпадне в безсъзнание. Само чу думите:

— Признай си.

Като че идваха отдалеч.

— Сега заради теб се налага да си събирам нещата и да изчезвам. Ще те оставя тук. Никога не съм убивал деца.

Бен пропадна в бездната на безсъзнанието.

Когато се съвзе, Джони беше приключил със запояването. Насилваше се да не го гледа, защото всеки път щом го стореше, и му се повдигаше. Складът беше почти целият зает от голям микробус, в останалото пространство бяха разположени два варела с маркировка „Американски военновъздушни сили“, множество черни пластмасови тръби и зелен метален сандък, затворен, но не и заключен. Джони седеше върху сандъка и отвърташе болтовете на задната врата на микробуса. Имаше още крик, два сгъваеми стола, подпирени на стената, и няколко кашона, облепени с тиксо. Имаше и няколко кутии в свежи цветове и с надписи, от които се виждаше, че някога са съдържали колички с дистанционно управление.

Имаше и две картини. Едната — с големината на пощенска картичка и с образа на Исус, а другата — малко по-голяма и изобразяваща жена, горяща на клада.

Бен си помисли за Господ. Той вярваше в него. И започна да му се моли. Даде му всички възможни обещания как щеше да изживее живота си от сега нататък, как щеше да слуша Емили или когото определяха да се грижи за него; даже щеше да остане да спи в центъра за малолетни, ако трябваше. Обеща повече да не бяга. Да слуша. Да се научи на уважение. Обещанията му се редяха едно след друго.

Спомни си за червената хонда на Дафи, която беше минала покрай него. Така му се искаше да вярва, че наистина е била колата на

Дафи. Макар да не можеше да си даде сметка колко време вече се намира в този склад, предположи, че може би са минали десет минути, а може и повече. Надеждата да бъде спасен започна да чезне и той се върна към молитвите.

Мъжът, който се беше нарекъл Джони, вдигна глава и заговори като че на стената пред себе си, но имаше предвид Бен.

— Ти и аз не сме много различни. — След минута размисъл добави: — Винаги съм искал да си имам по-малко братче.

Бен прислони глава към пода. Не искаше този мъж да забележи, че плаче.

71.

Болд се изкатери бързо по телената ограда, разминавайки се само със скъсан ръкав на якето и няколко червени резки върху ръката, след което се прехвърли и продължи надолу — справи се много по-бързо и лесно, отколкото беше предполагал. Приземи се и веднага затича, преследвайки Дафи, сякаш гонеше престъпник.

Тя беше постъпила така, както рядко ѝ се случваше — беше прекрачила границата, беше напуснала територията на разума и се беше поддала на емоциите си. Беше един от най-опасните преходи, които един полицай можеше да направи, и Болд нямаше друг избор, освен да я последва и да се опита да я спре, преди да стане така, че тя, момчето или и тримата да попаднат в *червената зона* — както я наричаше Болд, откъдето нямаше изход, освен чрез директна конфронтация и битка на живот и смърт.

Тя забави ход пред монетния автомат, като че искаше да получи отговор поне на някои от въпросите, които я вълнуваха, забеляза приближаването на Болд и се втурна към сградата с офиса.

Болд улови оръжието си с две ръце и го насочи леко надолу, автоматична реакция, породена от шестото чувство в отговор на подаден някъде дълбоко в него сигнал за тревога. По принцип не вярваше в подобен род предупреждения, но винаги им се доверяваше, когато се случеха.

Дафи с атлетичната си фигура на ежедневно спортуващ човек бягаше бързо. Ако ставаше дума за състезание, победителят беше предизвестен, но в случая за Дафи най-важно беше да открие Бен и тя намали ход, прокрадвайки се бавно покрай сградата, оглеждайки внимателно всяка по-гъста сянка. Болд я побутна изотзад и ѝ прошепна:

— Движи се, движи се!

Тя беше стигнала ръба на сградата и не знаеше накъде да поеме — назад, покрай редицата складове, да продължи покрай стената на сградата. Той я побутна с лявото си рамо, после я улови с ръка да я спре, притисна я леко към ръба на сградата и ѝ кимна с глава да продължи напред. Тя се извърна, за да го погледне, този път без възмущение и без да се дърпа от него. Така се придвижиха до тухлената ниша, където се почувстваха на защитено място, и той изсъска:

— Глупаво постъпи.

— Той е тук, по дяволите! Може да не вярваш, но...

— Ще го намерим — успокой я. — Ако е тук, ще го намерим. Той е дете. Любопитно дете, което е най-важното. Превременно развито. Нашата работа е да го предпазим — и себе си също — да не попадне в беда. Да не предизвика беда. — Докато говореше, внимателно оглеждаше наоколо, поглеждайки един-два пъти и към нея. От вниманието му не убягна и че той в момента играеше ролята на психолог, а тя на полица, нуждаещ се от негова помощ. — Ще проверим зад всеки ъгъл, но няма да го правим хаотично. Ако действаме заедно — ти от едната страна, аз от другата, ще успеем да го завардим. Виж, това тук е като гигантски супермаркет. Ще го *изпуснем*, ако не направим огледа както трябва. — Тя изглеждаше леко зашеметена. — Чуваши ли ме?

Кимна му леко.

— И двамата искаме момчето да е добре — постара се да й внуши той, надяваше се, че докато я увещава с приказки и задържа в нишата, ще спечели време за пристигането на подкреплението, но ако трябваше изцяло да се облекне на тяхната помощ, трябваше сега да се върнат до колата му и да се свържат по радиостанцията или трябваше да залепи мобифона за ухото си и да прослуша препредаваната му размяна на съобщения на полицейската радиочестота — обаче търпението на Дафи започваше отново да се изчерпва. Усещаше я как се готви да предприеме нов рискован ход. Усещаше себе си принуден да действа, да бърза, а в такива случаи най-често правеше грешки. Трябваше да я ангажира с нещо, да я въвлече в план за действие, да насочи вниманието ѝ към нещо определено. Ако тя се втурнеше да тича между складовете, можеше да предизвика смъртта на всички. Реши да я вразуми, като ѝ каже истината. — Предупреждавам те — каза ѝ той, не спирайки да оглежда наоколо, — че Гарман разполага с неограничено количество гориво. Длъжна си поне за момент да прецениш ситуацията от тази гледна точка.

И той се втренчи в нея.

— Намекът е ясен.

— *Неограничено* количество.

— Разбрах, сержант. Да действаме сега.

— Окей — кимна Болд, докато планът се оформяше в главата му, силно надявайки се подкреплението да дойде колкото е възможно по-

бързо. — Тръгваме покрай първата редица. С оръжие напред. Вървим спокойно — суперспокойно — бавно. Търпеливо. Заемаме позиции в двата края. Завиваме зад ъглите и проверяваме отстрани. След това всеки към другия ъгъл, придържайки се към страничната стена, тогава осъществяваме зрителен контакт. Придържаме се плътно към складовете, проверяваме и се срещаме в центъра. Пресичаме до следващата редица и започваме отначало по същия начин. При нужда се крием в нишите между гаражните врати. Трябва да се движим спокойно и бавно, защото ще слушаме — гласове, движения, радио. Интересуват ни звуците и светлините. По тях ще се ориентираме. — Замълча за миг, давайки ѝ възможност да попие думите му. — Ако тук се намира лабораторията му, складът му — а имаме причини да вярваме, че е точно така — то значи това е вторият дом на този психопат. Значи тук той се чувства като в свои води. — Той остави револвера си само в едната ръка и с показалеца на другата докосна челото си. — Запиши си го на челото — *като в свои води*. Готви се за изненади! Внимаваме да не е подготвил никакви капани — затова гледаме за кабели, сензорни датчици, кой знае? Толкова пъти досега ни изненада с най-неочаквани решения. Той изпитва особена гордост от тези свои нестандартни реакции. Така че да няма изненади пак. Не се поддавай и заблуждавай! Внимавай и наблюдавай!

Беше ѝ говорил достатъчно дълго, за да ѝ подейства успокоително. Или тя просто беше попила и смисъла на думите му. Очите ѝ се извърнаха към него и му отправиха нямо извинение. След което му каза с пълен с отчаяние глас:

— Просто исках да го открия.

Той кимна. Щеше му се в този момент да ѝ каже много неща — за Лиз, за промяната в нагласата си към работата, за това какво изпитваше, когато имаше чувството, че предизвиква съдбата. Но изражението на лицето ѝ не му позволи да се отклони от току-що изложения план, защото той разбра, че тя обича малкия Бен Сантори.

Ако Майлс беше вътре... Думите отекнаха като камбани в съзнанието му.

— Окей? — попита го тя.

— Окей — отговори ѝ той.

Но не се чувстваше „окей“. След като се видяха в двата края на първата редица, го бодна злокобно усещане: интуицията на Дафи не я

лъжеше, Бен се намираше в беда.

Действаха методично, придвижвайки се из редиците гаражни клетки, и за изненада на Болд Дафи следваше съвсем стриктно думите на Болд. Шумът от трафика по I-5 беше оглушителен, прекъсван само от пищенето в ушите на Болд. Той почти не откъсваше обувки от повърхността на паважа, за да избегне всякакъв шум, нащрек за изненади.

Веднага щом се озоваха покрай третата редица, каквито и съмнения да беше имал за присъствието на Гарман, то те се изпариха начаса. Ивица едва забележима светлина се разстилаше по земята пред складовете, които предстоеше да проверяват. Източникът ѝ беше отдясно откъм страната на Болд. В другия край се показва лицето на Дафи. Той ѝ сигнализира. Двамата тръгнаха едновременно един към друг, за момент прикривайки се във всяка следваща ниша по пътя си и придвижвайки се към центъра. След по-малко от минута вече стояха в двата края на вратата на гаражната клетка, откъдето се процеждаше бледата светлина, разстоянието помежду им беше около три метра. Сърцето на Болд лудо биеше в гърдите, отеквайки в главата му, и това му пречеше да чуе какви звуци идват откъм вътрешността на склада, колкото и да се напрягаше. Всъщност чу нещо като съскане на котка или като кипнала вода. Нито едното, нито другото, даде си сметка той. Беше звук от горящ фенер и гласът на Джони Гарман — глас, идещ от гърло, обгоряло в пожара в Монтана, глас, който се напрягаше пряко сили, за да бъде чул.

Когато Болд подаде сигнал на Дафи да се отдалечат от склада на Гарман, първото ѝ желание беше да не му се подчини — щеше да го остави да се отдалечи и щеше да отвори с взлом вратата, независимо каква изненада им беше приготвил Гарман. Но разумът, тренировките и дисциплината взеха връх над нея, макар едновременно с това тя да се почувства жертва на професията си, и се оттегли.

Стъпка по стъпка те се отдалечаваха от склада на Гарман, назад към срещуположните краища на редицата, докато най-накрая се

срещнат край втората редица. Болд се насочи към офиса и след няколко минути и двамата се озоваха там.

— Сега ще трябва да се уверим, че това е Гарман — зашепна той, — и ще действаме отгук. Ако Гейнис и Ла Моя забележат подозрителен, тогава можем да променим плана, но да приема всичко като съвпадение, е твърде много за мен. Гарман е дошъл тук, за да се приготи...

— За Мартинели — каза му тя, шепнейки. Обясни му как беше открила адреса върху раницата на Бен и как според нея подпалването на къщата на жената, която приличаше на майката на Джони, беше надделяло над другия палеж, който той беше предвиждал да направи. Тя призна неохотно: — Нямам ни най-малка представа как Бен се е замесил във всичко това.

Това беше най-глупавото, което можеше да каже — емоциите ѝ вземаха връх.

— Ако Бен не се крие някъде наоколо...

— Значи е вътре в онази гаражна клетка, в склада на Гарман — довърши вместо него тя. — Той няма да навреди на дете — особено на малко момче. Даже няма да го използва като заложник, Лу. Няма да рискува живота на момчето.

— Това не може да го знаем.

— Можем — възпротиви се тя. — Много добре ни е известно как е изчаквал да се увери, че няма да навреди на децата на жертвите си. Стоял е покатерен на дърветата, за да се увери, че момчетата са извън къщите. Той познава Бен по лице, Лу — това е лицето от снимката в колата на Мартинели. Това ще му действа, той ще симпатизира на Бен. Ще мисли, че му прави услуга, като подпалва майка му, тъй като точно това възнамерява да направи. Няма да му навреди по никакъв начин. — В крайна сметка — предположи тя — присъствието на Бен ще *намали* възможността Гарман да се противи на ареста.

— Не, не, не — противопостави се Болд, усещайки накъде го води с тези обяснения. — Няма да се конфронтираме с него.

— Разбира се, че ще го направим! — възпротиви се тя. — Това, което няма да направим, е да превърнем ситуацията в цирк. Той е интроверт, параноиден тип, бои се от обществото заради реакцията на това общество на неговото обезобразяване. Той е гневен. Той обвинява баща си. Ако обградиш човек като него с въртящи се и трепкащи

светлини, със звуци от натиснати клаксони и въоръжени мъже в униформи, и той ще изгуби сегашната си същност. Действителността ще заличи всичко. И кой знае какво ще направи?

— Дафи...

— Ще се изправим срещу него, Лу. Ти и аз. Ще застанем пред онази врата, с прибрани револвери, и ще си поговорим с него. Така само ще откроем желанието му да не прави нищо лошо на момчето и нежеланието му да се изправи срещу дузина полицаи с оръжие, насочено към него, и пръст на спусъка. От нас се иска да затвърдим това негово усещане и да му обещаем, че ще се отнасяме внимателно с него. Той не търси сензация, Лу, не иска да излезе на първите страници на вестниците. Проблемът му е в рамките на семейството — между него и баща му, между него и майка му. Можем да решим нещата още на това място тук. Ти и аз.

— А ако се окаже, че си сгрещила, *това място тук* утре ще е изравнено със земята.

— Не греша — изрече тя кратко и директно. — Нека да действаме още сега, Лу. Ти и аз. Има два подхода към Джони Гарман — единият е верният, другият — погрешният. И ти знаеш, че моят е правилният, разбираш много добре за какво ти говоря. Ако докараш целия този цирк — шумотевицата, светлините и дулата на оръжията, той ще се превърне в част от него. Ти правиш своето шоу и той ще направи своето. А ние ще му предложим начин да се измъкне и той ще го приеме.

Болд поклати глава в отрицателен жест. Искаше ѝ се да го улови за ръката и да го разтърси. Изглеждаше ѝ уморен, направо изтощен. В нейните очи той просто не можеше вече да разсъждава достатъчно ясно. Каза ѝ:

— Ще го чакаме да излезе. Признавам, това е по-дългият начин да разберем каквото и да било, но е и по-безопасният. Може да се окаже, че не е и Гарман; при всички положения обаче няма да го залавяме там, където държи неограничени количества запалителна смес.

Тя беше готова да се възпротиви, но той ѝ се противопостави с жест, давайки си сметка в същото време за съмненията, които го бяха обхванали. Може би трябваше да действат, както тя предлагаше. Може

би просто се нуждаеше поне за кратко да помисли на спокойствие, за да стигне в крайна сметка до същото заключение като нейното.

— Ако се появи с велосипеда си без раница на гърба, тогава го залавяме. Ако излезе с момчето, ще го наблюдаваме, но няма да го заловим. Ако микробусът на баща му е в този гараж — абсолютно съм убеден, че е тук — тогава се очертава голям проблем. Значи, че той ще остане тук до сутринта, преди да се запъти към Мартинели, да изиграе етюда с миенето на прозорците, за да подготви за подпалване къщата на Сантори, вярвайки, че е на Мартинели. А в микробуса си той е много опасен...

— Виждаш ли — възпротиви се отново тя, — затова трябва да действаме сега.

Слушайки обясненията му за ситуацията, Дафи се убеждаваше, че Болд е прав, но така или иначе решението да му се възпротиви дойде от само себе си и думите се изтръгнаха от устата ѝ.

— Не, няма смисъл да действаме сега — възпротиви се на свой ред Болд, — трябва да намерим начин да отдалечим Гарман от микробуса, това е най-належащото сега. Трябва да намерим начин да го отдалечим от арсенала му. Щом успеем да го постигнем, тогава го залавяме и край на всичко. — Допълни: — И не просто трябва да го издебнем да дойде да си свърши работата край къщата на Сантори, защото там той ще дойде с горивото. Не можем да го доближим, докато горивото е в непосредствена близост до него — независимо дали Бен също е в непосредствена близост.

Нямаше място за спорове, както стояха на по-малко от стотина метра от предполагаемото местонахождение на заподозрения, притаили се в нишата до офиса. Независимо от това тя се чу да казва:

— Няма как да го извадиш от онзи микробус.

— Не — съгласи се Болд.

Прекалено бързо, помисли си тя, започвайки да осъзнава, че беше успял да я изиграе.

— Това е по твоята част. Щом твърдиш, че го познаваш добре, ще се сетиш какво да се направи. — Добави: — И не мърдай оттук. Ще отида да видя какво става с велосипеда и с подкреплението.

Лоялността ѝ към Лу Болд, обичта ѝ към него бяха твърде големи — нямаше да провали разследването. Кимна утвърдително, макар на лицето ѝ да се четеше огромно разочарование.

— Обещай ми, Дафи. Никакви глупави постъпки повече.

— Добре, да изчакаме — кимна тя с неохота. — Ти обаче няма да успееш да го извадиш от онзи микробус. И затова по-добре да действваме сега.

Погледът ѝ стана умолителен. „Вслушай се“, каза мислено тя.

Но Болд се гмурна в тъмното.

Чакайки да я осени прозрението какво да се направи, Дафи приседна на паважа, подпря брадичка върху коленете си, притаила се в нишата. Болд я подмина и тя буквално попи излъчената от него мисъл, че не го е послушала и е отишла отново при гаража на Гарман.

— Тук съм — прошепна тя.

Той я улови за ръката, издърпа я нагоре и я поведе към другия край на офиса, където можеха да разговарят на по-висок глас.

— Велосипедът още е там — информира той мрачно. — Вече сме петима — двама са заели позиция от северна страна — каза ѝ, сочейки натам — и един в южна. Пратих Ричардсън ей на онова хълмче — и го посочи, намираше се на доста разстояние от складовете, — да наблюдава склада на Гарман с бинокъл. Ще ми се обади по пейджъра, ако има раздвижване.

— Той ще остане цялата нощ тук — предположи Дафи.

— Да — съгласи се Болд. — До сутринта. — След което реши да ѝ вдъхне малко самочувствие. — Представлението в автомивката свърши работа. Ти спаси нечий живот.

— И изложих друг на риск — вметна тя, имайки предвид Бен.

— Ако простреляме гумата му — продължи той, разсъждавайки на глас — или я спускаме, ще го принудим да излезе от микробуса. Но ако улучим самия микробус, или пък микробусът се преобърне в канавката или помете колите около себе си — ще причиним трагедия. Ако заподозре какво му готвим, кой знае какво може да предприеме... Не ми се вярва да капитулира и да се предаде.

— Не и докато е тук — каза тя, сочейки към оградата. — Сега е времето да предприемем нещо, Лу. — Искаше да направи последен опит, тъй като вярваше, че е права — щеше да увещава Гарман с подходящи думи и щеше да успее да го убеди. — Главният ни коз ще е баща му — обясни тя. — Довеждаме Стивън Гарман тук и го

изправяме пред вратата на онзи склад. Синът върши всичко това, за да докаже нещо на своя баща, Лу. Те *и двамата* мразят майката. Джони Гарман нито за момент не е вземал страната на майка си. Ако вярваме на съпруга, а няма причина да не му вярваме, че тя е правила секс с непознати редовно, понякога в присъствието на сина си — възможно е даже да го е принуждавала и той да върши същото. Джони Гарман се е заловил със своеобразно противоборство с баща си — иска да му покаже, че може да направи това, което баща му не е успял да направи — да убие майката. Да я изпепели до неузнаваемост. Ако доведем Стивън Гарман, Джони ще излезе от склада си.

— Той е арестуван — напомни й Болд. — Никой, освен сапъорската група няма да се приближи до склада му, и то преди Джони Гарман да се е отдалечил поне на километър оттук. Този вариант не ни върши работа — директно отказа Болд. — Трябва да се съсредоточим единствено върху проблема как да го изкараме извън микробуса.

Обзеха я разнородни емоции — съзнаваше, че тя държи ключа към отговора на този въпрос, съзнаваше в същото време и че Болд, по някаква неведома причина, се чувстваше задължен да намали до минимум риска за участниците в тази акция. Не би могла да го вини, а й се искаше да направи точно това.

— Трябва да се съсредоточим върху Гарман и микробуса му, Дафи. Ти ме попита какво бих направил, ако Майлс е там. Знам, че ако Майлс беше напуснал този склад гараж, намирайки се във вътрешността на микробус, съдържащ гориво с такава унищожителна сила, щях да искам Гарман да се отдалечи поне на километър от него.

Настъпилата тишина изведнъж се пропука от шума на снишил се самолет над главите им. Имаше чувството, че земята се е разтресла. Помисли си отново за атака на склада — биха могли да се възползват от оглушаващия шум на самолета, за да пристъпят към акция. После си представи Бен, обхванат от огнен ад, издигащ се на хиляди метри във въздуха. Ако планът й пропаднеше, дали някога щеше да успее да се измъкне от чувството за вина? В същия миг се запита и как Болд можеше да живее така — под натиска да взема такива важни решения. И взе решението начаса: щеше да го подкрепи.

— Можем да го изкараме извън микробуса — изрече тя гордо, окончателно отказвайки се от своя в полза на неговия план, готова да

сподели с Болд прозрението си как точно да стане това.

На лицето му се изписа едновременно вълнение и съмнение. Той също беше дълбал в мислите си какво би могло да се направи, но нищо не му беше дошло наум.

На което тя отговори с една-единствена дума:

— Огън. — След което веднага поясни: — Единственото, на което Джони Гарман не може да устои, е огънят.

72.

В часовете между два и пет сутринта шестдесет и седем патрулни полицаи от седем полицейски участъка и двадесет и четирима пожарникари заедно с четирима пожарни инспектори от експертната група към градския съд бяха организирани в своеобразно специализирано звено, чиято единствена мисия беше да запали и опожари до основи изоставен магазин и да отклони трафика на юг от Международния квартал, така че да минава покрай пожара. Това включваше и инсценирането на автомобилна катастрофа, разполагането на бригада по поддръжка на пътищата и на около шестдесетина яркорозови конуса.

Магазинът беше сред седемнадесетте обявени за разрушаване сгради, някои от които бяха предложени на градската управа — в замяна на данъчни облекчения — за тренировки на пожарникарите.

На лейтенант Фил Шосвиц всичко това беше причинило киселини в стомаха и пристъпи на ярост. Още в мига, когато Болд беше предложил операцията, лейтенантът отказа, настоявайки, че сержантът трябва да получи потвърждение за личността на притежателя на склада. Това спречкване се случи в два и двадесет рано сутринта, след което Болд, следвайки указанията на притежателя на складовата база, влезе в офиса на „Складирай тек“, блокира електронната защита и получи потвърждение, не само че Джони Бабкок — или Гарман — е клиент, но и наемател на склад номер триста и единадесет, същия този склад, от вътрешността на който бяха видели да се процежда светлина и бяха чули говора, приличен на съскане. В същия този склад беше станало тъмно в един и петнадесет, но вратата не се беше отворила и никой не беше излизал от него. В тази част на нощта седем чифта очи и видеокамера, разработена за денонощно следене с инфрачервени лъчи, наблюдаваха участък номер три, както беше търговското наименование на тази редица със складове.

Болд нито за миг не се беше почувствал изморен. Даже напротив, налагаше се сам себе си да усмирява, да намалява скоростта и

енергичността си в няколко случая, за да бъде добре разбран. Близостотината участници в получената и название операция „Ад“ бяха като оркестранти, дирижирани от неговата палка. Нийл Бейън и Сидни Фидлър бяха първи цигулки, тъй като само Бейън и Фидлър проумяваха мероприятиято от гледна точка и на пожарникарската, и на полицейската работа. Шосвиц, Бейън, Фидлър, двама от инспекторите към експертната група, един от специализираното звено по палежите към ФБР на име Байрънт, трима специални агенти на ФБР, двама диспечери — на сцената на заседателната зала в регионална дирекция на ФБР — Сياتъл, чиито комуникационни възможности правеха всичко друго да изглежда като джудже пред великан. Десетки радиостанции и мобифони бяха прикачени към централния диспечерски пункт, чиято координация осигуряваше сформирания екип.

Къщата на Сантори беше поставена под пълно наблюдение. Част от спасителния отряд беше получила нареждане да залови Гарман, при положение че той не се хванеше на уловката със запаления магазин. След като подсигуриха всичко нужно за тази така наречена финална точка на операцията, от полицията наблегнаха на осигуряване на пълно покритие на маршрута на Гарман. Към шест часа сутринта вече имаше полицаи и федерални агенти в ролята на телефонни техници, обикновени минувачи, строителни работници, боклукчи, членове на групи за топографски замервания, разносвачи на най-различни по вид стоки и редица други работници, чиито занимания протичаха основно на открито. Всяка по-голяма пресечка в отсечката между шосето, водещо към летището, и къщата на Сантори беше дала убежище на групи въоръжени полицаи или агенти. Така операцията като че пресъздаде виртуалната реалност на видеоигрите с Джони Гарман в ролята на основната мишена на ударите.

В осем часа офисът на „Складирай тук“ беше отключен от специален агент на ФБР, който зае място зад бюрото и се залови за работа така, сякаш се беше занимавал с това години наред. В осем и дванадесет дойде и първото съобщение за раздвижване в склад номер триста и единадесет, потвърдено от трима независими наблюдатели, препредадено на Болд чрез слуховото апаратче в ухото му. В осем и

петнадесет започна да вали ситен дъжд и Лу Болд го възприе като лоша поличба.

Да караш тази сутрин по шосето, водещо към летището, не беше по-различно, отколкото в друг ден, като се изключат, разбира се, няколкото отклонения. Но в Сياتъл, като във всеки главен град, строително-ремонтните работи по пътищата бяха неотменна част от градския живот; пътнотранспортните произшествия бяха до голяма степен предизвикани от или пък бяха основна причина за сутрешните задръствания. Подходът от северна страна към центъра на града беше нещо по-различно отколкото друг ден обаче: сега движението беше организирано на принципа *тъкмо си се засилил и трябва да спреш*.

Бял микробус с табели на щат Невада излезе от склад номер триста и единадесет и спря. Мъж с обезобразено лице, нахлупил качулка и стегнал връзките ѝ високо над брадичката си, с тъмни очила, беше видян да слиза от микробуса и да затваря и заключва вратата на гаража склад. Тази възможност — която някои възприеха като подходящия случай — беше начаса подложена на обсъждане от страна на участниците, като се очертаха и противоположни мнения. В края на краищата се реши, че той се намира твърде близко и до лабораторията си, и до микробуса си, за да се предприема каквото и да било още сега. Беше направено и предложение за стрелба по Гарман от пушка с оптически мерник, но след като се отчете, че животът на момчето все още е изложен на опасност, се отхвърли и тази възможност. Заподозреният зае отново мястото си зад кормилото и подкара микробуса към автоматично задействащата се порта на складовото пространство, присъединявайки се към едва пълзящия трафик, забавен заради поредицата отклонения, първото от които отстоеше на километър от „Складирай тук“.

— Тук Птицата — разнесе се глас в ухото на Болд. Хеликоптерът принадлежеше на радио „КИНГ“ и се използваше за наблюдение на пътищата. В същия този ден го бяха включили към екипа за наблюдение. — При оглед на вътрешността на микробуса през предното стъкло не забелязах наличието на заложник. Съдържанието на задната част не изглежда никак обещаващо. Виждат се два двесталитрови варела, всякакви кашони и най-различни други приспособления. И там не се вижда човек.

„Двесталитрови варели“, помисли си Болд. Достатъчно, за да сравниш със земята хотел или цяла търговска улица. Или Гарман беше прибрал всичко, или се готвеше за грандиозен удар. Моментно смущение в радиовръзката прекъсна рапорта на Птицата. Превозните средства пъплека по шосето, местоположението на Гарман се докладваше на всеки петнадесет до тридесет секунди.

В къщата на Сантори Мартинели се приготвяше да я напусне, ако се стигнеше до това.

Край изоставения магазин бяха спрели три пожарни коли със стълби и две коли с водни помпи, трепкащите светлини бяха задействани, маркучите развити и пожарникарите готови за действие. Към тези приготовления се пристъпи едва след като заложеният в магазина взривен механизъм беше проверен веднъж и след това още веднъж.

Лу Болд копаяше с кирка в калта край пустия паркинг пред изоставения магазин. С него имаше още трима мъже, в това число и детектив Джон Ла Моя — и те бяха под прикритието на строителни работници, но действаха с лопати. Болд не разбираше защо все на него в такива случаи му се падаше да размахва кирка.

— Копайте — изсъска Болд. — Той е на километър оттук и приближава.

Ла Моя натисна лопатата с крак и започна да обръща калната земя. Ръцете на Болд върху дръжката на кирката бяха влажни, но това не се дължеше на дъжда. Беше пхнал оръжието си в десния джоб на работническия комбинезон, за да му е подръка, ако се наложи.

— Хей — обади се Ла Моя, усетил как всички се напрегнаха. — Ама ние сме голяма работа. Ако оплетем конците, винаги можем да си намерим работа като копачи.

— Гробари? — предложи един от другите.

Останалите трима като по команда го изгледаха с упрек.

— Съжалявам.

73.

След като микробусът прекрачи мислената граница от един километър разстояние от „Складирай тук“, двама членове на сапърската група на полицейското управление — Сياتъл, придружени от полицаия от отдел „Техническо обслужване“ Дани Коч и психоложката Дафни Матюс, се запътиха към склад номер триста и единадесет.

Коч моментално пусна в ход фиброоптичната камера, непосредствено до него застана Дафи. Тъничкият черен кабел изчезна в пролуката под долния ръб на вратата на склада, нижейки се все по-навътре и по-навътре. Първите кадри бяха обнадеждаващи.

Дафи направо се прилепи за Дани Коч, за да си осигури по-добра видимост към мъничкото екранче на камерата. Тя шумно въздъхна и се разплака, щом видя Бен, свит на кълбо в ъгъла и овързан с въже. Нямаше подготвен капан за неканени посетители и Дафи се зачуди защо Бен не беше извикал досега. Екранчето беше твърде миниатюрно, за да може да се видят и очите му.

„Нека да е жив“, примоли се тя.

Вътре нямаше абсолютно нищо — освен една тръба от PVC, два сгъваеми стола и няколко кашона.

Опитвайки се да си придаде сериозен вид, Дафи преглътна сълзите и каза на сапърите:

— Той е вътре. Трябва да го измъкнем оттам колкото се може по-бързо.

— Като се има предвид какъв подпалвач е собственикът на този склад, ще се наложи да пипаме бавно — информира я мъжът с дебелия защитна жилетка.

Бяха ѝ го казали още докато се сформираха екипите, но на нея даже тази минута, в която си разменяха репликите, ѝ се видя прекалено дълга.

— Бен, чуваш ли ме? — извика тя.

Малката главичка на екрана се надигна и единственото око се насочи по посока на гласа ѝ. Дафи избухна в сълзи. Нищо не виждаща, тя извика на останалите:

— По дяволите, побързайте. Искам го колкото се може по-бързо навън.

Цивилен детектив тичаше към тях с уоки-токи в едната ръка. Извика, не спирайки да тича:

— Матюс, Гарман е на седемстотин метра и приближава обекта. Трябваш им, за да им кажеш кога.

Дотича до нея и ѝ подаде уоки-токи.

Решението кога да се взриви магазинът беше нейно и само нейно. Болд беше настоял пред всички за това, защото само тя можеше да усети важността и нюанса на психологическия момент. Това беше огорчило Бейън и останалите, особено пожарните инспектори от експертната група.

Тя сграбчи уоки-токи и каза вече повтореното няколко пъти на Болд:

— Заподозреният вижда ли добре обекта? — поиска да узнае тя.

— На седемстотин метра е и приближава — информира я плътен мъжки глас.

— Но дали *вижда* сградата? — повтори тя, удивена как един толкова прост въпрос може да предизвика такива спорове и сега неясен отговор.

— Не. Няма пълна видимост.

„Кажми ми го на обикновен език“, искаше ѝ се да изкрещи.

— Когато сградата попадне изцяло в полезрението му — каза тя на диспечера, — взривете я. Но той трябва да види как се взривява самата конструкция, от самото начало. Той трябва да се почувства като участник в зрелището. Ако види самото избухване, ще остане и да види как ще се справят пожарникарите. Разбрано?

— Още сто и петдесет метра — информира я диспечерът. — Казаха ми, че ще получи пълна видимост след сто и петдесет метра.

— Действайте, след като получи *пълна видимост* — натърти тя на последните две думи с леко подигравателен тон.

Отпусна бутона на уоки-токи и извика на синьорите:

— Побързайте. Искам момчето навън. Веднага.

74.

— Трийсет секунди до взрива — дочу Болд и ухото си. — Заподозреният е на половин километър и приближава.

На всеки завой, на всяка пресечка местоположението на Гарман беше докладвано, с всеки изминал метър, с всяка изминала минута той навлизаше все по-навътре, все по-надълбоко в така светкавично подготвения му „Ад“.

— Трийсет секунди — информира Болд останалите.

— И друг път сме правили подобно нещо, сержант — припомни му Ла Моя. — Това е отработен вариант.

Болд се взря за миг в детектива си. Нямаше отработени варианти в този случай.

Четирите автомобила пред Гармановия микробус бяха шофирани от участници в операцията, както беше по план. Същият план се отнасяше и за автомобилите, следващи микробуса — планът им беше провален, когато шевролет с четири врати, шофиран от бял мъж на около четиридесет години, мина на червено и се вмъкна зад микробуса.

Радиовръзката се нажежи от възмущение.

Кола №1: Диспечер, някакъв задник ни се натресе в редичката.

Шосвиц: Искам го извън играта. Веднага.

Диспечер: Всички коли да удържат положението. Ще се наложи да го изтърпим за момент.

След по-малко от тридесет секунди диспечерът отново се обади.

Диспечер: Окей. Ти си, Първи — удряш го и продължаваш. Прието?

Кола №1: Удрям го и продължавам.

Диспечер: Направи му една хубава катастрофа — накарай го да спре. Уилямсън, ти ще помагаш. Като спре цивилният, скрий го някъде. Прието?

Всички потвърдиха.

Безопасността на мъжа в шевролета се превърна в непосредствен ангажимент на шофьора в колата след него и на един от детективите, които се правеха на копачи край Болд. Появата на този мъж се беше превърнала в най-мъчителният момент от операцията. Не можеха да позволят един цивилен да бъде изложен на такъв огромен риск. Единственото решение беше да го отстранят в резултат на синхронизирани и координирани действия. Облеченият в цивилни дрехи полицаи, шофиращ зад шевролета, трябваше да се забие с всичка сила в него в мига на взрива. После трябваше да му се извини в движение, но да не спира, а да продължи, докато в същото време един от копачите щеше да се приближи до мъжа в качеството си на свидетел на катастрофата и да го увлече на сигурно място настрани. Как щеше да се реализира всичко това в действителност, разбира се, никой не би могъл да каже. Но Шосвиц взе категорично решение в никакъв случай операцията да не се проваля заради намесата на един цивилен. Значи трябваше да се справят възможно най-добре.

— Двайсет секунди — обяви диспечерът.

Болд препредаде съобщението на колегите си. Вдигна очи. Белият микробус се приближаваше бавно сред морето от автомобили. В уоки-токито си Болд докладва, че микробусът е в полезрението им.

Ла Моя, без да се извърща към микробуса, без да спира и да копае, повтори:

— Това е отработен вариант, сержант. Ако реши да се качва отново в микробуса, ще му се хвърлим и ще го заловим. Не може ли още докато слезе от него? Залагам си парите за Матюс. Не е ли направо магьосница?

— Десет секунди — обяви след диспечера Болд. Отпусна кирката и се подпря на нея. — Пет...

Четири километра южно от местонахождението на Гармановия микробус един робот, приличен по-скоро на стационарните пръскачки, поливащи тревните площи, описваше с бормашина голям кръг около бравата на вратата на склад номер триста и единадесет, направляван чрез дистанционно устройство от един от сапърите. След като описа пълен кръг около бравата, улови я за дръжката, отмести я и я пусна на земята, после повдигна вратата нагоре и я отмести.

Независимо от уверенията, че няма заложена бомба, последва колективна въздишка на облекчение.

Вратата се беше отворила без взрив.

Мъж в пълна бойна екипировка се претърколи през прага вътре в склада. Противно на всички правила Дафни Матюс се шмугна под ограничителната полицейска лента и се затича с всичка сила към вътрешността на склада, предизвиквайки гневните протести на останалите. Претърколи се през откrehнатата врата по същия начин като сапъора преди нея.

Едновременно с първия тътен от серията взривове, долетял откъм града, тя се спусна към Бен, взе го на ръце и го притисна към себе си. Покри лицето му с целувки, усещайки вкуса на сълзите му и мокрейки със своите сълзи косата му, докато сапърът не я подсети, че трябва да излизат — вратата сега вече беше широко отворена.

— Повикайте лекар — изкрещя Дафи, знаейки, че линейката ги очакваше от южната страна на „Складирай тук“.

Устните на момчето бяха залепени с тиксо, а от вълнението изглеждаше, че ще загуби съзнание.

Взривовете следваха един след друг — пет на брой, на Болд му прозвучаха като топовни гърмежи при погребение. Шестото отброяване беше за удара в шевролета и трясъка от счупени стъкла и изкривен метал, разнесъл се изотзад.

Пламъците изригнаха почти едновременно: огромни сини, оранжеви и черни огнени езици се устремиха към небето. Който беше подготвил взрива, си разбираше от работата, което напомни на Болд за едничката крачка, която делеше пожарникарите и подпалвачите. Ако Джони Гарман не беше зад волана на онзи микробус, Болд нямаше да може да откъсне очи от огнения ад. Вниманието на всички беше погълнато от перфектния спектакъл. Сякаш за миг хоризонтът беше трепнал и светът се беше озовал на ръба. В колите всички натиснаха спирачки и спряха в абсолютен синхрон — като по команда, разговорите секнаха, гигантските пламъци запълниха хоризонта, извисиха се като позорен стълб, на който щеше да бъде прикован Гарман.

Лумналият пожар и съпровождащият го шум бяха видени и чути на около четиридесет километра околоръст, след като основният пламък се беше извисил към сто и петдесет метра в небето, а димът — на километър и половина.

Болд се наведе над кирката си и наклони глава по посока на пожара, но погледът му беше прикован в микробуса. „Спри и гледай“, насърчи мислено Болд мъжа зад волана. „Излез от микробуса и наблюдавай.“ Горещата сграда беше на пресечка и половина разстояние от основния трафик, но според плана пожарникарите позволиха на минувачите поглед отблизо, изолирайки мястото на пожара само на около половин пресечка околоръст. И седмината зяпачи бяха от полицията.

„Излез от микробуса“, повтори мисленото си послание Болд, докато в същото време в ухото му диспечерът го уведоми за местоположението на Гарман с отчайващо монотонен глас. Дафи ги беше уверила, че един зрелищен пожар щеше да го изведе извън микробуса. „Той не може да устои на огъня“, беше му казала тя. И Болд ѝ се беше доверил, не подлагайки мнението ѝ на съмнение.

Като част от плана една от колите пред микробуса на Гарман спря, шофьорът слезе и се затича към пожара, за да погледа отблизо. „Вземи пример от него“, помисли си Болд. Но за ужас на сержанта Гарман не излезе навън, предпочете да наблюдава иззад кормилото. Нещо по-лошо, от някои от колите, намиращи се далеч зад микробуса, в миг се разнесе възмутено виене на клаксони. Уилямсън продължаваше да увещава шофьора на блъснатия шевролет — изглеждаше недоволен от начина, по който се бяха отнесли към него.

Колелата на микробуса се въртяха, Гарман продължаваше неотклонно да се движи.

„Навън, излез навън“, умоляваше го мислено Болд. Усещаше до каква степен мъжът е погълнат от пожара, но решен да приключи на всяка цена със задачата, която си беше поставил — Мартинели — не изглеждаше охотен да спре, за да наблюдава пожара. Огънят забушува още по-яростно, при първия досег на водата от струята на първия маркуч. Един след друг екипите пожарникари насочваха маркучи към пожара.

Джони Гарман сви вдясно. Редицата коли заобиколи ударения шевролет и запъпли покрай пожара, лицата на шофьорите

последователно поемаха цветовете на пламъка. Болд пхна ръка в десния джоб на гащеризона си. Извърна очи и улови погледа на Ла Моя, после през улицата и улови погледа на жената, облечена като скитница — полицаят, намиращ се най-близо до Гарман.

Щом вратата на шофьорската кабина се отвори, светът за Болд като че забави ход и всичко от тук нататък се задвижи на забавен каданс. Въодушевлението, което го беше обзело, замъгли мисълта, зрението и слуха му. Гарман изглеждаше привлечен от пожарникарите в същата степен, в която и от пожара. Сигурно това имаше връзка със спомените за баща му и неговата професия; а може би никога нямаше да получи обяснение.

Единият крак се спусна под ръба на вратата, последван от другия — той *излизаше*! Гарман стъпи на паважа, без да отдръпва ръка от вратата, извърщайки глава напред и назад, преценявайки ситуацията. Притеснен, че не е паркирал където трябва ли, зачуди се Болд, или усещайки наличието на нещо недобро, нещо не на място, някаква инсценировка? Заподозреният тръшна вратата и се запъти към предницата на микробуса си — откъдето се откриваше по-добра гледка към пожара.

Скитницата, намираща се зад микробуса, направи няколко прекомерно големи крачки, за да скъси разстоянието, бъркайки едновременно с това в окъсаната си торба и задържайки ръката си там. Ла Моя, понесъл лопатата — работник, пленен от гледката — се затича покрай Болд, сякаш търсейки си по-добро място за гледане.

Гарман не им обърна внимание. Вратът му се изви назад и главата му се вдигна нагоре, все така в забавен каданс — отдаде се цял на гледката. На великолепието. Направи няколко крачки напред, отдалечавайки се от микробуса, достатъчно далеч, за да го заловят.

В ухото на Болд прозвучаха думи, които не успя да различи — тъй като и те бяха подвластни на възприемането му на забавен ход на всичко случващо се около него — бяха провлечени и неразбираеми. Ръката му стисна револвера. Разследването вървеше към своя край, след като стигна до момента, в който пред него заедно, но разделени, се намираха микробусът, натоварен с гориво с унищожителна сила, и обезобразеният мъж, чийто план за пореден палеж и убийство поне за известно време беше осуетен.

Гарман — синтетичното му лице беше обзето от детска възхита, докато попиваше огъня, въртеше глава наляво и надясно, около него хвърчаха пръски дъждовни капчици, непоети от качулката на фланелата му, приличен на куче, което се отърсва от дъжда, оглеждайки се наоколо в опит да сподели радостта си от възхитителния спектакъл с останалите около себе си. Пожарът се беше превърнал в шоу, в което главните роли бяха отредени на пламъците, искрите и пепелта. На Болд му се стори, че вижда как тялото на заподозрения се гърчи от удоволствие; несръчно конструираната му уста изглеждаше разтворена в широка усмивка.

Възхитеното лице на Гарман бързо беше привлечено от разигралата се сцена зад него, където, след неуспешния опит да уговори и успокои притежателя на блъснатия шевролет, полицаят, дегизиран като работник, се зае да го дърпа, за да го накара да залегне на земята — при това движение връхната му дреха се разтвори и откри кобура с пистолета му.

Въодушевлението на Гарман моментално се изпари. Проумяването на истинското положение на нещата около него му причини неимоверна болка. Очите му фиксираха всеки от петнадесетте души, намиращи се в близост до него, ясно се видя, че той си даде сметка за принадлежността на тези хора към организациите, призовани да охраняват закона. Намираше се в капан. Разпозна полицаия в Ла Моя и полицайката в скитницата и отстъпи две крачки назад, към микробуса с горивото.

Ла Моя рязко смени посоката, в която тичаше, подхлъзна се и падна. Достъпът на скитницата беше преграден от самия микробус.

Болд и работникът до него, намиращите се в най-голяма близост до Гарман полицаи, се понесоха в посока към заподозрения. По радиостанцията се разнесе заповед за стрелба в него. Шосвиц беше разпоредил да се *залови*.

Куршумът улучи Гарман в рамото и кръвта му пръсна върху предната броня на микробуса, но той не падна. Отвори вратата на микробуса, в това време Болд и колегата му направиха по още две крачки, и зае мястото си зад кормилото.

Светът за Болд отново забави ход, а думите и звуците изгубиха значение за него.

Микробусът подскочи напред, мачкайки колата, паркирана пред него. Ла Моя се беше изправил на крака, Гарман точно в този момент погледна в неговата посока и го видя. Болд се намираше на три крачки зад микробуса тъкмо в мига, когато Гарман, вместо да се включи отново в трафика, вместо да подкара право към Ла Моя, предпочете да се качи на тротоара. Страничният прозорец откъм мястото на шофьора се строши от куршума на втори стрелец. Болд подскочи към микробуса, пръстите на краката му стъпиха върху стъпалото, а дясната му ръка пушна револвера в джоба, търсейки машинално за какво да се залови.

Гарман натисна амбреажа.

Задните гуми на микробуса изсвистяха и Гарман се насочи през буренясалия и празен паркинг към улицата от другата страна и бушуващия огън.

Болд не знаеше, нито мислеше, че горивото в микробуса може да вдигне във въздуха къщите от три улици наведнъж; знаеше само, че Майлс и Сара се нуждаят от баща, сега повече от всякога, и че техният баща пореше, понесен с пълна газ, улиците на микробус, устремил се към ада.

Дали Гарман се опитваше да избяга, или да се самоубие — от този въпрос вече нямаше смисъл, защото поетият курс от микробуса предреши и отговора.

Шофьорът насочи безизразното си лице към сержанта, кафявите очи изглеждаха умалени зад реконструираната от пластмасов материал кожа, нещо протече между тях, нещо проблесна. Болд се протегна към скоростния лост, но Гарман го плесна с все сила по ръката. Сержантът се гмурна през прозореца навътре в кабината, изблъсквайки шофьора настрани. Протегна отново ръка към лоста, а другата промуши през кормилото така, че да не може да се помръдне. Микробусът заподскача из паркинга, сменяйки курса си и се блъсна в една от пожарните коли. Все едно се беше натъкнал на тухлена стена. Люшна се на една страна и смени курса, насочвайки се отново към пламъците, премачквайки издутите от водата маркучи. В този миг Болд усети ръката му да се чупи. Зави му се свят от болка, за миг изгуби съзнание, не можеше дъх да си поеме.

Устремили се бяха право към липсващата входна врата на горящата сграда — право към бушуващия ад.

„Не ми е мястото там“, помисли си Болд. „Не ми е дошло времето.“

Гарман посегна да му одере лицето, опитвайки се да го отхвърли от прозореца. Кракът му налучка амбреажа и микробусът се втурна напред.

Надмогвайки болката, Болд промуши счупената си ръка още по-надолу през кормилото, протягайки пръсти към ключа. Вниманието на Гарман беше привлечено от бялата кофа на пода. Съзнанието на Болд само регистрира, че сигурно я използва, когато мие прозорците на бъдещите си жертви; вътре бяха опаковките с ракетно гориво. Гарман се протегна към нея, но Болд го докопа за качулката и дръпна с все сила към себе си, пречейки му да стигне кофата.

„Ушите го болят“, припомни си той думите на сестрата.

Без да пуска качулката, Болд разтърси главата му напред-назад, Гарман успешно му противостоеше, но Болд леко се измести напред и от този ъгъл действията му станаха по-ефикасни. Така успя и да залюлее главата на Гарман толкова силно, че дясното му ухо се удари в стъклото на прозорчето между кабината и задната част на микробуса. Гарман изрева и се улови за ухото.

Болд отпусна счупената си ръка още по-надолу; пръстите му уловиха ключа и го завъртяха.

Двигателят угасна.

Микробусът се разтресе и спря на петнадесет метра от горящата сграда. Боята му набъбна и се набърчи от горещината. Във вътрешността на кабината стана жежко като във фурна.

Маркучите насочиха струи към Болд и Гарман и върху тях се изляха тонове вода с такава сила, че Болд беше повдигнат и хвърлен вътре в кабината, направо върху Гарман.

Бяха твърде близо до пожара. Микробусът щеше да прихване огъня и да се взриви.

Болд усети, че краката му биват уловени от силни ръце.

— Дръж се здраво! — извика му нечий глас.

Микробусът се люшна настрани, опирайки се само на двете си колела, и отскочи от тротоара на улицата, понесен от пожарната кола, с която го бяха съединили с въже, далеч от пожара — мъжът, уловил го за краката, го държеше здраво.

Микробусът спря, беше вече на двадесет метра от горящия ад. Около него се раздаваха заповеди — на пожарникарски жаргон, за Болд всичко това звучеше като пълен хаос. Той усети как Гарман понечи да се измъкне изпод него.

— Дръжте го! — изкрещя Болд, гласът му потъна сред виковете наоколо. Даде си сметка, че едва ли повечето пожарникари бяха уведомени за истинската причина за избухването на този пожар. И не знаеха каква заплаха представлява Гарман. — Дръжте го!

Гарман скочи на земята, измъквайки се от претърпелия крушение микробус, от претърпелите крушение негови планове, оставяйки в ръцете на преследвачите си единствено фланелата с качулка. Претърколи се два пъти — Болд ги преброи, по-нататък щеше да се кълне пред Дафи, че в промеждутъка погледите им с Гарман за миг се бяха срещнали. Щеше да се кълне, че в тези очи не беше видял нищо — нито разкаяние, нито страх, нито живот.

Джони Гарман скочи на крака и се изправи лице в лице с група полицаи, тичащи към него. Болд си припомни за обясненията на Дафи за асоциалната му реакция при вида на много хора.

— Не! — изкрещя Болд към групата полицаи, приближаващи се с всяка изминала крачка.

Гарман обгърна с поглед стената от полицаи, надвисваща над него, погледна към Болд, извърна се и се затича към горящата сграда. Пламъците го подхванаха, крясъците му се извисиха над всичко, след което окончателно изчезна в пулсиращата оранжева светлина.

75.

Много подходящо за случая — валеше.

— Няма нужда да идваш — измънка Бен, подсказвайки й по този начин, че не иска тя да идва.

— Просто ще те изпратя до вратата — каза тя.

— Както искаш.

Болеше я при вида на радостта, която го беше обхванала заради повторното събиране с Емили. Как й се искаше да размисли в последната минута и да предпочете да остане с нея. Но хубавите неща я подминаваха, помисли си тя, като прелетни птици. Те не кацват. Просто ти подаряват миг на красота и си отиват.

Това не беше краят на едно приятелство, това беше началото на живота на един млад мъж.

Четейки мислите й, както седяха на слабата червена светлина, чистачките отмерваха времето като метроном, той изрече меко:

— Не смятам, че повече няма да се виждаме.

Тя не отвърна нищо. Може би щяха да се виждат от време на време — тя искаше да му помага, да го подкрепя. Протегна се и взе ръката му в своята. За първи път се беше осмелила да го направи, не защото досега не го беше искала. Не беше се нуждала от подобно докосване. Сърцето й щеше да се пръсне. В гърлото й имаше буца. Малкото му юмруче беше горещо. Нейната ръка беше студена. Той се загледа в ръцете им и щом светлината се смени, тя отдръпна ръката си и подкара колата, мокрите й очи се вторачиха в мокрия път, усещайки обаче втренчения му в нея поглед. Може би той изпитваше същите чувства. *Може би.*

— Знаеш ли, Бен, понякога човек влиза в живота ти, особен човек, и без да разбираш кога точно е започнало това, той ти показва нещо за самия теб, дава ти насока, която просто не си виждал, докато не се появи този толкова специален човек. Разбираш, нали?

Това беше типично негов израз — не можеше да повярва на ушите си. Усмивка разтегли устните й.

— Предполагам — кимна той.

— Това, което искам да ти кажа, е, че ти се оказа такъв човек за мен. Ти ми помогна по начин, който няма как да обясня, предполагам, но безусловно и завинаги. Добра работа свърши — обобщи тя.

— Този човек, Оуен. Него ли имаш предвид? Внимавай, жълто е.

Тя намали, давайки си сметка, че все пак трябва да внимава и за пътя.

— Благодаря.

— Него ли имаш предвид? — повтори той, без да се отказва от въпроса си, както би сторил възрастен човек.

— Имам предвид теб — отвърна тя.

— Не виждам какво друго правя, освен да осирам всичко.

— Подбирай си изразите.

— Следващата отбивка вдясно.

— Знам.

Бен лекичко се усмихна.

— Ти си много добра, Ди. Знам, че направи много за мен — да стане всичко това, за Емили и мен. Ти и Сюзан. Наистина, много неща направихте за мен. Разбираш, нали?

— Ако някога, някога ти потрябва нещо, можеш веднага да ми се обадиш — избъбри тя, опитвайки се да надмогне надигащия се плач, но така само стана по-лошо.

— Ще се виждаме — повтори той, този път в тона му имаше отчаяние.

Искаше й се да повярва, че този път наистина беше проумял, че това е раздялата им.

— В теб има много обич, Бен. Не се страхувай да я споделяш.

От дъжда нямаше полза, защото тя не беше успяла да си сдържи сълзите, докато не излязат навън. Сега се осмели да погледне към него, той също плачеше и това предизвика егоистична радост у нея.

Спря пред лилавата къща.

— Обикновено не постъпвам така — каза той. Протегна се към задната седалка, за да си вземе раницата и учебниците. — Ти и Сюзан ще ми помогнете да се преместя, нали?

— Да.

— Ние ще се виждаме.

— Няма да идвам до вратата — каза тя, виждайки Емили да отваря вратата и да маха.

Не можеше да спре сълзите си. Отказа се. Шумът от движението на чистачките я успокояваше. Щеше да се прибере в плаващата къща, сама, и да слуша как дъждът пада по палубата и чука по покрива ѝ. Щеше да седне пред камината с чаша вино в ръка и да поплаче. Добре. Точно това искаше тя.

— Добре — промърмори глухо той.

Наклони се към нея и я целуна по бузата, все повече поддавайки се на радостта, че вижда Емили.

Дафи кимна и подсмръкна, неспособна да изтръгне в този момент каквито и да било думи от себе си. Той бутна вратата и изскочи навън.

— Бен! — извика тя с глас, приличен на чупещ се метал.

Вече под дъжда, Бен се наведе и подаде глава в колата.

— Кажи ѝ да пребоядиса дяволската си къща — подвикна тя.

И намери сили за усмивка.

— Подбирай си изразите — отвърна ѝ Бен.

Но изражението на лицето му ѝ каза всичко. Щеше да помни този поглед до края на живота си. Да му се радва.

Той затвори вратата и се затича под дъжда.

76.

Салон „Гергина“ беше претъпкан. Болд и Лиз седяха на масата във фоайето, докато изчакваха да се освободи маса за тях. Тя пиеше портокалов сок. Болд — нехарактерно за него, беше на водка. Тя изглеждаше ослепително. Той я изпиваше с поглед.

— Той си беше изнесъл всичко от склада, защото ако детето проговореше, щяхме да знаем къде се намира — а на детето той не искаше да навреди.

— Това беше преди две седмици.

Тя погледна изпитателно лицето му. От две седмици насам всяка нощ той лежеше буден и галеше косата ѝ, докато тя спеше. За две седмици те си казаха всичко, което винаги бяха искали да си кажат, споделиха неща, които винаги бяха искали да споделят. Бяха се питали защо беше необходимо да се случи нещо лошо, за да се решат двама души да бъдат откровени един към друг. За него това не беше честно. За нея това беше благословия.

Болката беше нещо още по-лошо. Бяха решили да излязат навън тази вечер, докато все още имаха възможност да го направят.

— Ами момчето? — попита тя.

— Дафи здраво се потруди. Ще живее с гадателката известно време, може би доста време. Това е добре.

— Да — съгласи се тя.

Чукнаха чаши.

— За какво е тази вечеря? — попита тя.

— Не можем ли просто да излезем на вечеря?

— Не. Не и тук. Не и по този начин. За какво е?

Той подсмръкна и погледна към чашата си за кураж.

— Ще си подам документите за лейтенант.

— Сериозно?

— Бих ли се шегувал на тази тема?

Тя погледна изпитателно мъжа си, наведе се напред и го целуна по бузата. Протегна ръка, за да изтрие червилото, но Болд се отдръпна.

— Не — каза той. — Искам да си го запазя.

— Глупаво е.

— Нищо — каза той.

Вдигна чашата си като знак, че си поръчва още една водка.

— Аз карам — каза тя.

— Ти караш — съгласи се той. После добави: — Ей, от колко години насам все така се случва.

Няколко пъти впиваха и отместваха очи един от друг, но нищо не си казаха по този повод. Устните на Лиз се разтеглиха в усмивка и Болд незабавно ѝ отвърна със същото.

— Странно, нали? — попита тя.

— Аха. Странно — съгласи се Болд.

Усети сълзи да се надигат в очите му. И се опита да ги потисне.

— Никога не се знае — каза тя.

Очите ѝ бяха станали стъклени.

— Не. Никога не се знае.

— Ще си помагаме взаимно и ще успеем да преживеем всичко.

Протегна ръка и взе неговата в своята и я стисна — стисна я така, както на него му се беше искало от години да направи. Как така се беше изгубил този жест? Как така се бяха лишавали от него години наред до този момент? Тя го стисна отново и това предизвика сълзи в очите и на двамата.

Този път той успя да се усмихне пръв — и си даде сметка, че от сега нататък точно така ще върви животът за тях — между сълзи и усмивки.

— Напоследък все в тоя дух се представяме — призна той.

— Аха. Така се прочистват слъзните канали — отвърна тя, примигвайки, за да проясни погледа си.

— Изплашена ли си? — попита я той с треперлив глас.

— Да — отвърна тя. — Така е.

Устните ѝ се разтрепериха и тя потърси в очите му отговор, какъвто той не можеше да ѝ даде.

— Аз също — прошепна той на най-красивата жена на света.

Издание:

Ридли Пиърсън. Без шанс за разпознаване

Американска. Първо издание

ИК „Компас“, Варна, 1998

Редактор: Любен Любенов

Коректор: Диана Черногорова

Корица: Светла Карагеоргиева

ISBN: 954-701-044-1

Издателски №190

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.